

Giới thiệu Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trẫm

Truyện Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trẫm sẽ là một sự độc đáo khi tác giả đã đưa chúng ta trở về quá khứ và lấy bối cảnh hoàng cung thời xưa...

Tạ Lâm, là một nữ thừa tướng trong triều và chỉ mới 26 tuổi. Cô vẫn còn non trẻ nhưng mà khi ấy đã phải chịu gánh tội "GIAN THẦN" vì cố ý lừa thánh thượng...

Không vì thế mà cô mất hết bình tĩnh mà sợ hãi, cô không quỳ trước mặt hoàng thượng và có vẻ sợ hãi, điều ấy đã làm cho hoàng thượng tức giận đến mức dựng cả tóc lên ... Đây là một cuộc đối đầu giữa Thánh thượng và Thừa tướng, và kết cục sẽ đi đến đâu ? Thánh thượng chịu thua hay là thừa tướng rơi đầu !!!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gian thần xu nịnh đương triều

Đương kim thánh thượng đã từng ban mười sáu chữ đánh giá về Tạ Lâm Thừa tướng.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, không vui không giận, là thần mà không phải thần.

Lúc truyền đến tai Thừa tướng đại nhân, đại nhân đang bưng một tách trà, nghe xong, uống một hơi cạn sạch, nhếch miệng cười,

“Ai nói thần không vui không giận? Thần nghe thấy những lời này, thực sự vui đến phát khóc.”

Nói xong câu đó, chén trà rơi luôn xuống đất, vỡ tan tành, khiến cho mọi người bị dọa giật nảy mình.

Lại thấy Thừa tướng đại nhân dường như đang cười, nhưng nụ cười không lan được đến ánh mắt.

Mọi người lúc ấy đều cảm thấy khiếp sợ, vô cùng tán đồng mười sáu chữ bình luận của bệ hạ.

Năm Vạn Triệu thứ hai, vừa mới đến cuối năm âm, những bông tuyết nặng hạt bay phát phơ. Mưa tuyết rơi ào ào dày đặc ngoài biên tái, thẳng tới tận kinh thành.

Hết cấp báo này rồi lại đến cấp báo khác, tất cả đều là từ biên tái phái sứ giả, hỏa tốc tới thẳng kinh thành, đội quân tinh nhuệ của Di quốc áp sát biên giới, tướng sĩ trông giữ thành sắp không thể không đỡ được nữa, nên cấp báo về kinh thành, hi vọng Hoàng thượng sẽ phái viện binh tới giúp, đẩy lui quân địch.

Nhưng hướng giải quyết của kinh thành, lại dường như hoàn toàn phớt lờ. Cấp báo của biên quan như đá chìm đáy biển, bật vô âm tín.

Tướng sĩ ở biên quan thấy vậy liền hiểu ra ngay, kinh thành đã chọn thái độ bàng quan mặc kệ biên tái, chỉ sợ đại quân của Di quốc áp sát đến kinh thành, có một người bên trong kinh thành, tuy trầm ổn như Thái Sơn, nhưng lại không mấy may để tâm đến. Chuyện đã vậy rồi, binh sĩ biên tái chỉ còn cách nuốt nỗi niềm cay đắng vào trong lòng, tự lực cánh sinh, anh dũng giết địch, có lẽ liều mớ ra được một con đường máu, thì còn có thể có đôi phần thắng.

Vì mọi người đều biết, người đứng trên đỉnh cao nhất của quyền lực trong kinh thành, không phải là hoàng đế, mà là vị Tạ Thừa tướng trải qua ba đời vua, nắm trọng quyền trong tay, Tạ Lâm.

Tạ Thừa tướng không phê chuẩn xuất binh cứu viện, thì cho dù hoàng đế có nói xuất binh, cũng nhất định sẽ bị bác bỏ.

Tên gian thần xu nịnh cầm quyền, lại có thể một tay che trời, nên những trung thần đã than rằng:

“Đây thật sự là lỗi bất hạnh lớn của muôn dân, không trừ được tên gian thần xu nịnh này, thì khó mà thấy được công lý trong thiên hạ.”

Âm mưu này thành công, phải nắm được đằng chuôi, với những tên đồng đảng khác, nhất loạt diệt trừ sạch sẽ, sau đó dâng tấu lên thánh thượng.

Tạ Lâm lật mở tấu chương luận tội mình, nhưng lại cười khế, vung bút lên, viết xuống ba chữ rất to màu đỏ tươi:

“Không phê chuẩn.”

Câu cú không thông thuận, trước sau không rõ ràng, nhưng trên bản tấu có dấu ngọc tí đỏ thẫm, còn ai dám mở miệng nói ngôn ngữ của thánh thượng không thông thuận, không hiểu đạo lý phê duyệt tấu chương?

Chỉ đành quỳ sụp xuống đau đớn khóc rằng: Trời xanh không có mắt, có một tên gian thần xu nịnh như vậy nắm quyền, xã tắc lâm nguy rồi.

Lúc Ủy Trì Chính từ biên quan cười khinh kị phi như bay về tới kinh thành, thì nghe được lời đồn này, nhưng vẫn không tin. Lòng thầm nhủ càng đồn lại càng bậy, nếu như trong thiên hạ thật sự có một nịnh thần như vậy, sao còn ca múa mừng thái bình, cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng được như thế?

Hắn đến vì phụng mệnh từ biên quan gửi tin cấp báo, dọc đường cười ngửa phi không ngừng nghỉ, chết đến mấy con ngựa, cuối cùng mới tới được kinh thành, muốn diện thánh, tự tay trao tin cấp báo cho đương kim thánh thượng.

Ai ngờ thủ vệ của hoàng thành lại không có mắt, chẳng chờ Ủy Trì Chính bước qua cửa, thì đã bị đẩy một cái khiến thân người lao đảo. Ủy Trì Chính vốn dĩ đã vừa mệt lại vừa đói, cả tinh thần lẫn thể xác đều rất mệt mỏi, lúc ấy, suýt chút nữa là ngã phệt luôn xuống đất.

Hắn mạnh mẽ trườn mắt lên, sống lưng thẳng tắp, tỏ rõ mình là một quân nhân.

“Ủy Trì Chính thân mang theo mệnh lệnh cấp báo, có việc quan trọng muốn tâu với thánh thượng, phiền hai vị đại ca cho đi.”

Hai tên thủ vệ quay sang nhìn nhau, một trong hai nở nụ cười khinh miệt,

“Thời gian này thường có cấp báo từ biên quan, vị huynh đài, ta thấy chuyến này cậu đi phí công rồi.”

Ủy Trì Chính lộ ra vẻ ngạc nhiên,

“Sao lại nói vậy?”.

Một tên thủ vệ khác thấy hắn phi ngựa gấp gấp từ biên quan tới kinh thành, khuôn mặt tạm coi là anh tuấn, giờ thảm hại vô cùng, trong lòng đại khái cũng cảm thấy có chút thương hại,

“Trước cậu, đã có đến mười hai binh sĩ biên quan tới kinh thành báo tin xin quân tiếp viện, nhưng tất cả đều bị vứt xuống bàn, ngay cả hồi âm cũng chẳng có, ta xem cậu, hay là đừng chậm trễ thời gian nữa, rành rang phi ngựa tới cấp báo, thì chỉ bằng ở lại biên quan giữ được phút nào hay phút ấy, cậu nên quay về đi.”

Ủy Trì Chính vô cùng choáng váng, nhưng quay về, thì trong lòng thấy không cam tâm,

“Tại sao lại thế? Biên quan gặp nạn, một khi biên quan thất thủ, đại quân của Di quốc sẽ nhắm tới kinh thành, tốc độ tiến quân thần tốc, cả kinh thành sẽ rơi vào cảnh nguy hiểm, vậy tại sao lại không chịu xuất binh, trừ phi...”

Hắn chưa nói xong, hai tên thủ vệ đã nghiêm sắc mặt lại,

“Triều đình và dân chúng hiện giờ, chỉ thừa nhận lời của một người thôi, các hạ đã hiểu ra rồi, thì xin hãy quay về đi.”

Ủy Trì Chính phát hiện ra, mặt mày của hai tên thủ vệ tuy nghiêm lại, dường như có vài phần cung kính với người này, nhưng lòng mày lại nhướn cao, mang theo đôi chút tức giận.

Đang nói chuyện, thì đột nhiên sắc mặt của hai tên lính thủ vệ tái đi, còn nháy nháy mắt ra hiệu với Ủy Trì Chính, sống lưng ưỡn lên, dáng đứng thẳng tắp như thân cây tùng, giả vờ như chưa từng nói chuyện với hắn.

Ủy Trì Chính còn đang cảm thấy quái lạ, thì nhìn thấy một bóng người phiêu diêu cách đó không xa đang đi tới.

Chỉ thấy người này mặc măng bào màu vàng kim, sắc vàng nền đỏ, mái tóc đen được chải buộc bằng sợi lụa đỏ, khuôn mặt trắng trẻo như ngọc, tuy sải chân đi tới như rồng bay hổ bước, nhưng lại toát lên khí chất nho nhã tôn quý, bình sinh hiếm thấy.

Người này đứng ngay trước mặt ba người, ánh mắt quét qua, còn theo về lạnh lẽo, hai tên thủ vệ vừa nãy còn thân nhiên nói chuyện, thì giờ ngay cả thờ mệnh cũng không dám, khiến Ủy Trì Chính chếp miệng than kỳ quặc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người đó nói, thanh âm thanh thoát, lại có chút hơi khàn khàn. Dưới màn tuyết rơi nặng hạt, giọng nói đó càng khó phân biệt hơn.

Hai tên thủ vệ cung kính trả lời,

“Bẩm đại nhân, người này tự nhận là trên người mang theo mệnh lệnh cấp báo, muốn gặp mặt thánh thượng, hai người bọn tiểu nhân đang định xua cậu ta về.”

Dường như đến lúc ấy người này mới có vẻ chú ý đến Ủy Trì Chính, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới hỏi đầy vẻ nghi ngờ:

“Biên quan hết người rồi hay sao mà lại để người giống như người tới kinh thành xin tăng viện binh?”.

Ủy Trì Chính thầm cảm thán nhãn lực tinh tường của đối phương, rồi mới lấy ra lệnh bài dặt ở thắt lưng, hai tay dâng lên vô cùng kính cẩn,

“Phó tướng Úy Trì Chính thuộc hạ dưới trướng Võ đại tướng quân Trần Viễn Uy, có cấp báo muốn gặp thánh thượng, xin đại nhân linh động, để hạ quan được gặp thánh nhan.”

Úy Trì Chính nhìn cả người đối phương mặc măng bào dệt sợi vàng, nền đỏ sợi vàng, chính là triều phục do thánh thượng ban thưởng, vô cùng quý giá, không phải là người có địa vị cao, có huyết mạch hoàng tộc, có công lao hiển hách thì không thể mặc chúng, lại thêm khí chất tôn quý của đối phương, trên đời rất ít thấy, e rằng khả năng đây là hậu duệ của giới vương tôn quý tộc là rất lớn.

Còn về phần đối phương đã là hậu duệ của giới vương tôn quý tộc, mà tại sao vào hôm trời tuyết rơi nặng hạt ra khỏi cửa cung lại không ngồi kiệu, thì không phải là điều Úy Trì Chính bận tâm suy nghĩ.

Tóm lại hẳn chỉ biết rằng, hôm nay nếu như muốn bước qua được cánh cửa kia, thì mấu chốt nằm ở người này.

Người này nghe xong, đầu mày nhíu lại, chỉ một cử động này thôi, khiến Úy Trì Chính phát hiện ra, thân hình của hai tên thủ vệ bên cạnh dường như run càng lúc càng ghê gớm hơn.

Hồi lâu, người này mới nói:

“Cho dù ngươi có vào thành diện thánh, chỉ sợ rằng khó mà tăng thêm viện binh được, thôi vậy, hai người các ngươi,”

Hắn ta chỉ tay vào hai tên thủ vệ nói, hai tên thủ vệ lập tức mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng rất nghiêm,

“Đề cập ta vào gặp thánh thượng, sau đó cẩn thận chiêu đãi cho cậu ta, nhất định phải khiến cho phó tướng dưới trướng Võ đại tướng quân Trần Viễn Uy cảm thấy như đang ở nhà.”

Nói xong, người đó nở nụ cười lạnh lùng với Úy Trì Chính, đẩy hắn sang một bên, tiến vào cổng lớn, khệnh khạng bước đi.

Úy Trì Chính nhìn người đó dần dần biến mất vào phía trong cung cấm, nhớ tới khuôn mặt tuấn tú nhưng lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo đến thấu xương, không nhận được liên rùng mình một cái, nói:

“Người đó là ai vậy, chắc là vương tôn công tử nào đó, hoặc là phiên vương quân vương gì đó chăng?”.

Hắn chỉ cảm thấy người này khí chất nghiêm nghị, mấy lần bị dọa cho sợ, nếu không phải bản thân mình quanh năm hành quân đánh trận, nhìn thấy quá nhiều máu tanh, thì sợ rằng cũng sẽ bị đánh bại rồi.

Một tên thủ vệ đặt ngón trỏ lên môi “suyt” một tiếng, ra hiệu cho hắn đừng nói lớn tiếng, sau đó liếc nhìn hắn ta, rồi lại lén lút nhìn về hướng bóng người đó vừa biến mất, thấp giọng nói với hắn:

“Người đó, chính là nhân vật quyền lực số một trong kinh thành đấy, là nguyên lão tam triều một tay che trời...”.

“Thừa tướng Tạ Lâm”

Không ngờ Tạ Lâm lại trẻ như thế.

Úy Trì Chính vốn tưởng rằng, thừa tướng đương triều, lại là nguyên lão suốt ba đời, không nói là bốn mươi tuổi, thì cũng phải là tầm ba mươi, vừa rồi nhìn thấy, lại phát hiện người này dường như chỉ tầm hai mươi là cùng, mặt mày thanh tú, dung mạo tuấn mỹ, khí chất tôn quý. Nếu không phải khí thế nghiêm nghị, thì có nhìn sao cũng chẳng thấy giống thừa tướng đương triều.

Theo lời tên thủ vệ nói, thì Tạ Lâm mười tuổi đã làm quan, giờ mới có hai mươi sáu tuổi thôi, không thích đề râu, nên khuôn mặt lại càng thêm phần đầy đặn đẹp đẽ như ngọc, đôi mắt sáng như sao, thành tựu của một người đọc sách mười năm trước kỳ thi Hương đã đỗ thám hoa, nên khí chất khó tránh khỏi vẻ thanh lịch nho nhã, hơn nữa cuộc sống suốt mấy năm nay an nhàn sung sướng, đã rèn luyện cho khí chất càng thêm tôn quý không ai bì kịp, giống hệt như hậu duệ của nhà vương tôn quý tộc nào đó.

Tên thủ vệ chăm chọc, nếu đã là một vị tể tướng gian xảo, thì cuối cùng tất cả đều theo một nguyên lý, chính là hai chữ “giả tạo”.

Úy Trì Chính trong bụng nhủ thầm, nếu như giả tạo mà có thể trở thành thừa tướng được, thì ngươi cũng giả tạo thử đi xem nào?

***

Tiếng ăn uống chúc rượu ồn ào náo nhiệt, những cô nàng ca múa váy áo màu mè sắc sỡ.

Biên quan gió tuyết quanh năm, thiếu con gái, ít ca múa, Úy Trì Chính nào đã được chứng kiến cảnh tượng này bao giờ, thiếu chút nữa là liú lười không thốt nổi lời, đồ mặt tía tai.

Thánh thượng ngồi ở ghế đầu, tỏ ý thân thiết với thần tử:

“Úy Trì tướng quân, thiên triều hưng thịnh, loại ca múa này, chỉ sợ là ở biên quan rất hiếm khi được nhìn thấy, Úy Trì tướng quân phải xem cho thỏa thích đi mới được.”

Sắc mặt Ủy Trì Chính tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, lập tức khầu đầu,

“Bệ hạ, trên người hạ quan có mang theo tin khẩn, không dám chậm trễ, xin bệ hạ phái thêm viện binh, hạ quan cảm kích vô cùng.”

Cách nói chuyện của Ủy Trì Chính vốn dĩ cương trực, thẳng thắn, giờ nghe thấy, giọng nói khàn khàn bình thường ấy lại như sét đánh giữa trời quang, khiến mọi người kinh hãi nhảy dựng lên, chén rượu trong tay tựa hồ không nắm chắc được, mấy cô nàng ca hát cũng bị dọa đến ngây người, màn ca múa dường như bị dừng hẳn lại.

Duy chỉ có một người ngồi phía dưới thánh thượng, tay nắm chắc chén rượu, mặt mày trầm tĩnh, giống như không hề hay biết.

Thánh thượng tựa như đang trầm ngâm, hồi lâu sau cũng không nói năng gì.

Ủy Trì đương nhiên hiểu rõ, phái binh đi tiếp viện, đây là chuyện vô cùng quan trọng, không thể quyết định qua loa. Thánh thượng chán chừ, Ủy Trì Chính tất nhiên có thể chờ được.

Nhưng thánh thượng lại chậm rãi nói:

“Các vị khanh gia, đối với chuyện này có cao kiến gì không? Sẽ phái binh đi tiếp viện chứ?”

Ủy Trì Chính vốn tưởng rằng, giờ đang lúc thịnh vượng, cảnh ca múa thái bình như vậy, thì trên triều đình nhất định sẽ có qua có lại, trung thần quần hùng sẽ nhất loạt bày tỏ thái độ, ủng hộ mọi quyết định của hoàng đế.

Nhưng không ngờ rằng trên điện nhất thời lạng phắc như chỗ không người, sắc mặt mọi người trắng bệch như bị tẩy, miệng thì giống như bị kim khâu lại, cả đám mà ngay cả một chữ cũng không phun ra nổi. Ủy Trì Chính còn chú ý thấy, có vài vị thần tử đang lén lút đánh mắt nhìn về phía người ngồi dưới hoàng đế, như đang đánh giá hắn ta, lại như đang liếc nhìn sắc mặt hắn.

Đúng lúc này thánh thượng lại lên tiếng, mọi người cuống quýt cúi đầu xuống. Ủy Trì Chính lắng nghe, lại cảm thấy những lời của thánh thượng dường như phát ra từ kẽ răng, vô cùng kỳ quái,

“Ủy Trì Chính quỳ xuống tiếp chỉ.”

Ủy Trì Chính vội vàng quỳ xuống khầu đầu,

“Thần xin lắng nghe thánh ân.”

“Phái thêm mười vạn viện binh tới Mạc Bắc, lập tức xuất binh, không được chậm trễ một khắc nào.”

“Thần xin lĩnh chỉ tạ ơn.”

Một lần tăng viện binh liền phái luôn mười vạn, Ủy Trì Chính tuy làm phó tướng đã lâu, trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng giờ cũng không kiềm chế được sự vui mừng quá đỗi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỳ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thần không dám quỳ

Thánh chỉ của thánh thượng đã ban ra, mọi người đều cho rằng chuyện này như vãn đã đóng thuyền, tuyệt đối không thể xoay chuyển sửa lại được nữa, nào ngờ đúng lúc đó lại có một người hô lớn một tiếng:

“Chậm đã!”

Tất cả ngạc nhiên quay đầu lại, thì thấy người ngồi bên cạnh thánh thượng, cầm bào tay áo rộng, gương mặt sáng đẹp như ngọc, nhưng lúc này khuôn mặt đó lại sầm xuống, mang theo vẻ ưu tư,

“Thần cho rằng, chuyện này ngàn vạn lần không thể được,”

người đó chậm rãi đứng dậy, cung kính nói:

“Hiện giờ bệ hạ xuất binh, xét về thiên thời địa lợi nhân hòa, đều vô cùng không nên.”

Hoàng thượng thấy sắc mặt hần ta trầm tĩnh, giống như trong bụng đã tính toán từ trước, khuôn mặt vốn dĩ đang rất tự tin, thì giờ lại tái đi,

“Thừa tướng nói vậy là có ý gì?”.

Tạ Lâm ung dung nói,

“Hiện giờ bệ hạ xuất binh, có ba điều không nên. Thiên thời không nên, là vì giờ đang vào mùa đông, tuyết rơi nặng hạt phủ kín kinh thành, các tướng sĩ của ta tuy rằng dũng mãnh, nhưng binh mã không quen hành quân trong tiết trời đông, lạnh giá thế này, đó là cái thứ nhất.”

“Địa lợi không nên, quân địch là Di quốc của Mạc Bắc, nơi biên tái gió cát, nhưng tướng sĩ của đất nước chúng ta lại sợ gió cát, người Di quốc chuyên tác chiến trên chính bản địa, nên chiếm được địa lợi, trận này nhất định không thể thắng được, đó là điều thứ hai.”

“Mặt khác,”

Tạ Lâm đưa tay xoa cằm, thoáng trầm ngâm:

“Giờ là năm đầu tiên của Vạn Triệu, thánh thượng vừa mới đăng cơ, vốn đã đại xá toàn thiên hạ, làm sao đây khi nhân lực trong nước không đủ, vì trừ bị cho cơ nghiệp của bệ hạ từ lâu, nên đã điều phái binh lực bộ binh, xung quân cả tội nhân lao dịch, dùng để xây dựng Vạn Triệu, đó là điều thứ ba, nhân hòa không nên.”

“Thử hỏi, thiên thời địa lợi nhân hòa đều không nên động binh, Ủy Trì tướng quân muốn tăng thêm viện binh, nhưng đánh trận chắc chắn sẽ thất bại, đây tướng sĩ chi viện vào con đường nhất định sẽ chết,”

Tạ Lâm nhìn về phía Ủy Trì Chính,

“Vậy không biết Ủy Trì tướng quân định sẽ ăn nói với thánh thượng thế nào đây?”.

Sắc mặt hoàng đế trở nên đen tái đi, hình như không được vui.

Ủy Trì Chính là một quan võ, suy nghĩ cũng chẳng nhiều nhặn gì, những lời này vừa nói ra, đã khiến cho hần phát hoảng mồ hôi vã ra như tắm, vội vàng quỳ sụp xuống tạ tội:

“Thần chỉ vì muốn đánh trận chiến thắng, không suy nghĩ được nhiều như vậy, xin bệ hạ lượng thứ cho thần ngu muội.”

Hoàng đế đương triều bực bội đứng ở nơi đó, trừng mắt nhìn cái gáy của tên phó tướng quân, nếu như ánh mắt có thể giết người được, thì chỉ sợ rằng hần đã bị lườm cho thủng lỗ từ lâu rồi.

Lúc này tăng thêm viện binh, đúng là không chỉ không có lợi, mà còn có hại là đằng khác. Kinh đô trên danh nghĩa là có trăm vạn đại quân trấn giữ, nhưng trên thực tế cũng chỉ có từng ấy người, nếu tiếp viện hết tất cả số quân ấy, ngộ nhờ bại trận, chỉ sợ lúc đối phương đánh tới dưới chân thành, cũng chẳng có sức đâu mà ngăn cản.

Chi bằng để các tướng sĩ ở lại trấn giữ biên tái, chiếm “thiên thời địa lợi nhân hòa”, nếu như trận chiến chốn biên cương giành chiến thắng thì thôi, còn nếu thất bại, cũng vẫn còn đường để quay về.

Nhưng thánh chi đã ban ra, hoàng đế lời vàng ý ngọc, sao có thể tùy tiện thu hồi lại mệnh lệnh được?

Tạ Lâm khẽ mỉm cười, Ủy Trì Chính vốn đang quỳ xuống tạ tội, đáng vẻ ngoan ngoãn phục tùng, nhưng mắt lại nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng, giờ hần không thể lên lút lườm thủng một lỗ trên khuôn mặt của Tạ Lâm. Vì thế ánh mắt sông chét nhìn chằm chằm về phía hần.

(Sáu phương gồm: trước, sau, trái, phải, trên, dưới. Tám hướng gồm: Đông, Tây, Nam, Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Tây Bắc, Đông Bắc.)

Lúc đó thấy khuôn mặt hần giãn ra, tựa như băng tuyết tan chảy, vạn vật được tái sinh, giống như gió xuân dịu dàng ấm áp trở lại, Ủy Trì Chính sợ hãi nhảy dựng lên, cuống quýt cúi đầu xuống.

Tạ Lâm giống như đã hiểu thấu tâm tư thánh thượng từ lâu, cung kính nói:

“Bệ hạ đã từng hạ thánh dụ cho chúng thần nghe chưa ạ? Chúng thần đang chờ xin chỉ thị, nhưng bệ hạ lại chẳng nói lời nào, khiến chúng thần vô cùng lo lắng.”

Xong hần ta quay đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi ngờ,

“Hôm nay các vị có từng nghe thấy khẩu dụ hay thánh chi của thánh thượng không? Nếu có thánh dụ, thì Tạ mỗ nhất định phải tìm hiểu cẩn thận, đọc cho kỹ mới được.”

Những lời hoàng thượng đã nói, chính là thánh chi, nhưng những lời của Tạ Lâm, là bảo chính hần, bảo thần tử, hãy giả vờ như chưa từng nghe thấy, coi hoàng đế miệng vàng lời ngọc, vừa rồi không phải đang nói chuyện, mà chỉ là thả một phát rắm mà thôi.

Cái gì mà miệng vàng răng ngọc, lời hứa nghìn vàng chứ, đám thần tử bọn thần chi nghe thấy một phát rắm, không nghe thấy lời nào hết.

Úy Trì Chính vốn dĩ cho rằng Tạ Lâm trừng mắt nên nói bừa mấy lời cũng đành, nhưng lại còn ở trước mắt tất cả hòi ý kiến mọi người có muốn cùng trợn mắt nói bừa cùng không.

Lại càng không ngờ rằng cả một triều đình đầy đủ văn võ bá quan khi nghe thấy lời này, liền quỳ luôn xuống khấu đầu nói,

“Chúng thần chưa từng nghe thấy gì.”

Tạ Lâm quay người lại, nhìn về phía Úy Trì Chính,

“Úy Trì tướng quân chỉ sợ là cũng chưa từng nghe thấy gì đúng không?”.

Hắn ta nói càn không đáng sợ, hắn ta ép toàn bộ văn võ trong triều đều nói càn, còn muốn ép mình cũng nói càn theo, đây là mới là điều đáng sợ nhất.

Tạ Lâm đã có bản lĩnh có thể khiến toàn bộ tướng sĩ triều đình trợn mắt nói bừa, thì đương nhiên cũng có bản lĩnh khiến mình trợn mắt nói bừa theo.

Tạ Lâm gian thần xu nịnh quyền khuynh triều dã, Úy Trì Chính chỉ ở ngoài biên quan, ngày nào cũng được nghe kể về con người gian trá giao hoạt này, có công lao to lớn trong lĩnh vực thủ đoạn độc ác, nếu như mình nói sự thật, chỉ sợ sau khi ra khỏi đại điện, nhất định không có được kết quả tốt đẹp.

“Thần...”

Úy Trì Chính vừa mới ngáp ngừng một thoáng, thì đã thấy Tạ Lâm dáng vẻ phục tùng, đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hắn.

Lạnh quá đi. Dù bản thân rong ruổi chốn sa trường nhiều năm, nắm trong tay thiên quân vạn mã, nhưng giờ vẫn không nhịn được mà toát mồ hôi hột. Đúng lúc ấy, có một người ở phía sau vỗ vỗ lên lưng hắn, khi đó mới phát hiện ra chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, vậy mà sau lưng mồ hôi lạnh đã ướt đầm từ lâu.

Úy Trì Chính quay đầu lại nhìn, thấy sau lưng người vừa vỗ bả vai hắn, đang ra sức nháy mắt ra hiệu cho mình.

Úy Trì Chính nhìn là hiểu ra ngay, đây chính là đang báo hắn bình tĩnh không được sốc nổi, lúc này không được chống đối Tạ thừa tướng.

Úy Trì Chính nhú mày, rồi mới nghiêng răng nói,

“Thần... cũng chưa nghe thấy gì... thần chỉ mong tướng sĩ sẽ bảo vệ được biên ải, không để quân địch tới xâm phạm.”

Tạ Lâm khẽ mỉm cười.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Hắn chấp hai tay lại, vái một vái sát đất với Úy Trì Chính:

“Úy Trì tướng quân quả nhiên là người có lòng trung thành với đất nước, tình cảm này thật đáng kính trọng, bổn tướng tin rằng, quân đội có người đứng đầu như tướng quân, nhất định sẽ anh dũng thiện chiến, giết kẻ địch đến một mảnh giáp cũng chẳng còn.”

Sắc mặt Úy Trì Chính khẽ biến, trong lòng lại càng phiền muộn hơn.

Sau đó màn ca múa bắt đầu, nhưng Úy Trì Chính chẳng còn tâm trạng đầu mà nghe hát nữa, uống được nửa tuần rượu, Úy Trì Chính đã cảm thấy hình như mình đã say, hao hao giống như hành lễ với bệ hạ, rồi sau đó trực tiếp quay đầu đi thẳng.

Tên gian thần xu nịnh của triều đình này, quả nhiên là danh bất hư truyền, chính vụ trong triều đều do người này nắm giữ, đất nước rối ren, chỉ sợ sẽ chỉ trong nháy mắt.

Sớm an cư lạc nghiệp một chút, hoặc là trừ gian giết ác, chỉ có hai con đường này mà thôi.

Úy Trì Chính không hiểu lễ nghi triều đình, chưa thực hiện đủ tam quỳ chín lạy thì chưa được lui, vốn dĩ hoàng đế trong lòng đang chán nản, nên giờ thấy vậy, lại càng có vẻ không vui.

Tạ Lâm thấy thế, chỉ nhắc một chén rượu lên, lấy ống tay áo dài che lại, vừa thờ dãi nói:

“Phó thống lĩnh biên tái mà còn không biết lễ nghi đến như thế, thì sợ rằng Võ đại tướng quân Trần Viễn Uy cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi, trọng trách biên cương nặng nề, vô cùng quan trọng, cho đến ba mươi vạn binh, mà còn phòng thủ chật vật như vậy, giờ lại còn đòi tăng thêm viện binh, chỉ sợ là bệ hạ phải sớm đưa ra quyết định đi thôi.”

Những lời của Tạ Lâm dường như có vẻ tiêu điều hiu hắt, đôi mắt sáng như sao, rèm mi rủ xuống, lông mày khẽ nhíu lại, tựa như có chút ưu tư. Người ngoài không biết, e là còn tưởng rằng người này đang lo cho nước sâu cho dân, là trụ cột của quốc gia.

Thánh thượng suy nghĩ, thường nghe nói Tạ Lâm tự so mình với các thừa tướng họ Vương họ Phạm của tiền triều, muốn cải cách nhưng lại thiếu thiên thời địa lợi, thời gian không chờ đợi ai, đành than rằng tráng trí rất khó thành hiện thực.

Tên gian tướng kia còn định tự bạch rằng mình lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ nữa chắc?

Trẫm thấy người là vui trước cái vui của thiên hạ, lo sau cái lo của thiên hạ thì đúng hơn!

Vì vậy long nhan vô cùng tức giận, thánh thượng đột nhiên đứng bật dậy, hung hăng đập bay chiếc bàn ăn trước mặt, canh rượu bị đổ tung tóe, rồi rút ra một thanh bội kiếm ở bên hông, chỉ thẳng vào yết hầu Tạ Lâm

Thanh kiếm tương tự như thánh thượng, nằm ở trong tay thần tử, thì còn có thể tiền trăm hậu tấu, nhưng thánh thượng mà cầm nó trong tay, thì thần tử đương nhiên chỉ có thể nhắm mắt mà đợi chết thôi.

Mọi người đều hoang mang lúng túng, màn ca múa lập tức kết thúc, có một ca nữ còn thét lên chói tay, đại diện nhất thời rơi vào cảnh rối loạn như nổi cháo đang sôi sùng sục.

Quần thần vội quỳ sụp xuống,

“Bệ hạ bớt giận.”

Trái với mọi người, Tạ Lâm lại chậm rãi đứng dậy, mũi kiếm theo đó mà trượt xuống cần cổ thanh manh của hán đô chủ, thanh kiếm sắc bén, phản xạ ánh sáng lạnh lẽo, phản chiếu thẳng lên khuôn mặt của tên gian tướng.

Sắc mặt Tạ Lâm trắng xanh, đôi con ngươi đen thẫm thẫm như bầu trời đêm, bị ánh sáng xanh toát ra từ thanh kiếm phản chiếu, càng thêm phản trắng xanh dọa người.

“Không biết thần đã phạm phải tội gì, mà khiến bảo kiếm của bệ hạ lại chỉ thẳng vào yết hầu mình, thần thấy rất hoảng sợ.”

Hắn không hề thối lui lấy một bước, hai tay trực tiếp chấp lại với nhau, cũng chẳng may run sợ trước thanh bảo kiếm bén nhọn, cong lưng xuống, làm động tác khom lưng, thanh bảo kiếm nhẹ nhàng phát ra một tiếng “soẹt”, lập tức để lại trên cần cổ trắng nõn một vết máu.

Còn thánh thượng thì phải lùi về sau một bước, mới tránh được hành vi tự hại mình của hắn.

Ngũ quan của Tạ Lâm tuy rằng thanh tú, nhưng cần cổ lại trắng trẻo nõn nà, nơi thanh kiếm chạm vào, đãứa rách da, dòng máu màu đỏ tươi lập tức tranh nhau trào ra từ miệng vết thương.

Thánh thượng không nhịn được vừa lén liếc nhìn vết máu trên cần cổ của hắn thêm mấy lần nữa, vừa ho khụ khụ, lửa giận trong lòng bỗng dưng vơi đi quá nửa, trầm giọng xuống nói:

“Tạ Lâm, ngươi không biết mình phạm phải tội gì sao?”

“Thần không biết, nếu thần có chỗ nào không phải, thì xin bệ hạ chỉ rõ cho.”

Không phải, không phải, tên gian thần xu nịnh Tạ Lâm ngươi, “chỗ nào không phải” của ngươi lẽ nào còn ít sao?

Hoàng đế nhìn hắn, sắc mặt âm u lạnh lẽo, gân xanh trên trán dường như gồ lên.

Tạ Lâm vừa nhìn, là biết ngay hoàng đế có vẻ không vui, liền vội vàng xoa dịu,

“Không, thần biết tội rồi.”

“Ngươi lại biết tội rồi sao? Vừa rồi không phải ngươi không biết đó ư?”

Những lời của hoàng đế, dường như đi ra từ trong miệng vàng răng ngọc một cách rất hậm hực, nghiêng răng phát ra tiếng kèn kẹt,

“Tạ Lâm, ngươi thật sự biết mình đã phạm phải tội gì sao?”

Tạ Lâm nghĩ một hồi, lại cúi đầu xuống nói:

“Thần, biết tội.”

Thánh thượng nghe vậy con giận bùng lên, đập bàn ném đĩa, chiếc đĩa rơi xuống đất, “loảng xoảng loảng xoảng” vỡ tan tành.

“Đã biết rồi rồi, nhưng vẫn không quỳ, Tạ Lâm, ngươi to gan lắm!”

Tạ Lâm suy nghĩ, vẫn cúi thấp đầu,

“Bệ hạ, thần không dám quỳ.”

Thân làm thần tử, nếu như biết tội, không phải nên quỳ sụp xuống khấu đầu, la to, “Thần đáng chết vạn lần”, sau đó cầu xin thánh thượng tha mạng ư?

Tại sao cái tên Tạ Lâm này, lại luôn khác người, phương pháp làm việc không giống với người ta.

Thánh thượng nheo mắt, ánh nhìn lộ ra vẻ hung ác,

“Tại sao?”.

Nếu người dám nói một chữ “không”, trăm sẽ lập tức trị tội của người, quăng vào đại lao bộ Hình, để người xin sống không được, cầu chết không xong, cuối cùng lăng trì xử tử!

Tạ Lâm cúi đầu, vô cùng cung kính nói:

“Tiên hoàng đã từng nói, miễn quý cho thần cả đời, thần không dám quên điều đó, vì thế không thể quý.”

Tạ Lâm là nguyên lão tam triều, hiện giờ lại giữ chức thừa tướng, điều đó cũng là vô cùng hợp lý thôi. Tạ Lâm mười sáu tuổi đã được đề tên trên bảng vàng, đỗ thám hoa lang, đặt chân vào bộ máy trọng yếu trong triều đình, chỉ ba năm đã ngồi vào chức quan tòng ngũ phẩm trong kinh thành, sau đó cứ thăng một lèo, cho đến thời hoàng đế tiền nhiệm, thì Tạ Lâm đã giữ chức quan chính tứ phẩm. Hoàng đế tiền nhiệm mới lên ngôi được hai năm thì băng hà đi tới miền cực lạc, mà lại không có con nối dõi, nên đã để cho người em trai kế nghiệp.

Trong hai năm đó Tạ Lâm đã dùng thân mình đỡ tên, cứu mạng tiên hoàng, tiên hoàng cảm động trước tấm lòng trung thành, lại nghe hấn khéo nguy biện, nhanh nhẹn thông minh, nên trong lúc nói chuyện tiếp thu được khá nhiều, vì thế Tạ Lâm nhận được thánh ân, thăng liền bốn cấp, tấn phong thành đại quan Nhất phẩm, trao ấn gươm cho thừa tướng.

Tiên hoàng vốn dĩ muốn ban thưởng cho kim bài miễn tử, nhưng lúc đó vấp phải sự phản đối của hoàng hậu, cũng chính là hoàng thái hậu bấy giờ, bèn thu lại mệnh lệnh, sửa thành miễn quý, gặp hoàng thân quốc thích, đại khái là không cần quý lạ, còn là hoàng đế, có thể hành lễ chấp tay cúi chào như những người đọc sách để tỏ ý tôn kính là được. Đó có thể nói là ân sủng cực lớn rồi.

Hoàng đế đương triều là con trai của tiên hoàng, dù vô cùng có lý, thì xuất phát từ lòng kính trọng cha mình, cũng không thể tùy tiện sửa lại những quy chế của tiên hoàng.

Vì thế thánh thượng hiện nay, Minh Trọng Mưu, khuôn mặt tuần tú uất nghẹn, gân xanh trên trán gồ lên, cũng chẳng thể nói được gì.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại rơi trên nền đất, phát ra hai tiếng “leng keng”, thánh thượng ném thanh bội đao cầm trong tay xuống, sải bước đi thẳng ra khỏi đại điện.

“Bệ hạ.”

Giọng nói khàn khàn của Tạ Lâm truyền đến từ sau lưng.

Minh Trọng Mưu khựng bước chân, chỉnh lại sắc mặt.

Nếu Tạ thừa tướng thật sự biết lỗi, bằng lòng quỳ xuống nhận sai thì...

Thánh thượng nghĩ thầm, có lẽ sẽ không đưa hấn đến bộ Hình.

Cái cần cổ trắng mịn thon gầy kia, dường như chỉ vận một cái là đứt, vết máu men theo cần cổ chảy vào trong cổ áo... Nếu như bàn tay ấy run thêm chút nữa, chỉ sợ Tạ thừa tướng quyền khuynh triều dã, trong thoáng chốc đã không còn thở nữa, cũng... có đôi chút đáng tiếc.

Thánh thượng đang mãi nghĩ, lại nghe thấy tiếng của Tạ Lâm nhẹ nhàng bay tới,

“Trên người bệ hạ dính nước, thần sẽ phái mấy cung nữ đến thay quần áo và tắm rửa cho người.”

Hoàng đế dừng chân, vừa rồi mãi chú ý tới câu cảnh cáo của hấn nên nhất thời tức giận, lúc đá bay chiếc bàn, đã bị mấy vết nước bắn lên long bào, vết nước loang lổ, trông có chút nhếch nhác. Khuôn mặt tuần tú của hoàng đế nghiêm lại, lạnh lùng nói:

“Tạ thừa tướng quả nhiên là bận rộn lo cho quốc sự, ngay cả việc nhà của trăm cũng nhất nhất muốn quản bằng hết, đúng là vô cùng quan tâm đến trăm.”

Ai mà không biết đương kim thánh thượng tuổi trẻ phơi phới, vừa mới búi tóc làm lễ trưởng thành, nay tự mình chấp chính chưa được đến hai năm, căn cơ không đủ hùng hậu, sợ rằng luôn bị tên thừa tướng gian xảo kia bắt nạt từ đầu đến cuối.

Lúc này thánh thượng nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ sợ một trong số những người ngồi bên trong nghe thấy. Ngày nào đêm nào cũng diễn trò, quần thần đều đã quen cả rồi, tất cả mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như chẳng nhìn thấy gì.

Tạ Lâm nghe những lời này của thánh thượng, tạm coi như đó là lời khen, lập tức cung kính trả lời:

“Chia buồn giải khó cho bệ hạ là chức trách của chúng thần.”

Hoàng đế nghe xong, hừ mạnh một tiếng, nhấc chân rồi đi,

“Không cần phải gọi người khác, lát nữa đích thân Tà thừa tướng tắm giúp cho trẫm là được rồi.”

=

Quà Cá Tháng Tư cho các tình yêu ^^

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hồn hợp băng và nước

Tà Lâm, thừa tướng đương triều, địa vị cao sang, dưới một người, nhưng trên vạn người. Khi giành được vị trí cao như bây giờ, thì tuổi của Tà Lâm cũng đã không còn nhỏ nữa, trai tráng hai mươi sáu tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, khó tránh người ta thấy kỳ lạ.

Văn võ bá quan đối với chuyện này coi như hoa mắt ù tai, tuy rằng chưa lấy vợ, nhưng nạp vài người thiếp, thì vẫn còn có thể lý giải được.

Huống hồ người này phong phạm như ngọc, mặt mày anh tuấn, nếu như không nói đến vấn đề đạo đức, xác suất để đám đàn bà con gái động lòng xuân, cũng không phải là không có.

Tà Lâm đương nhiên biết danh tiếng của mình chẳng hay ho gì, đã là gian thần nịnh nọt của đương triều, kiêu ngạo phóng đảng là chuyện không thể tránh được rồi, thì đương nhiên cũng cứ thế thuận theo lòng dân thôi, nạp ba cô nương trẻ trung xinh đẹp làm thiếp, rảnh rồi thì cho các nàng ấy ca hát, nhảy múa, tắm bồn cho mát trước mặt mình, cảm giác cũng không tồi.

Sau khi Tà Lâm quay về phủ thừa tướng, thì đã có Thục Hà một trong số những người thiếp bụng canh giải rượu tới, uống một ngụm xong, sau lưng còn có Mặc Nhi thông minh xinh đẹp hầu hạ thay quần áo, cùng Khởi La thanh tú đáng yêu, trải chăn xông hương cho.

Nếu như mình thật sự là đàn ông, thì e rằng diễm phúc này quả thật không mong chút nào, ba cô gái xinh đẹp dốc lòng chăm sóc hầu hạ mình như vậy, làm gì có người đàn ông nào có thể chịu đựng được loại hấp dẫn này đây?

“Chỉ nguyện làm một đôi uyên ương không muốn làm thần tiên, không muốn làm thần tiên đâu...”

Tà Lâm vốn dĩ đã đưa trả chiếc bát đựng canh giải rượu vào tay Thục Hà, không nhận được liền tuyên bố một câu cảm khái.

Mặc Nhi bật cười khúc khích,

“Thừa tướng đang hoài xuân sao?”.

Tà Lâm quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn say rượu đầy mơ màng, hần nhẹ nhàng nâng cằm Mặc Nhi lên, khoe miệng sán lại gần, khẽ cười cười,

“Đã biết ta đang hoài xuân rồi, vậy thì đêm nay tới làm ấm giường cho ta, trước đó, để ta hôn một cái nào...”

Thấy cánh môi của Tà Lâm sắp đến gần môi mình, thì bất ngờ Mặc Nhi lại vội vàng trốn tránh:

“Đại nhân à, người không đuổi tay ra, thì sao ta thay quần áo cho người được.”

Thời đại hiện giờ quân thức đàn bà con gái rất nghiêm, địa vị của thị thiếp lại càng thấp kém, thường thường không thể xưng một chữ “ta” này. Nhưng lúc Mặc Nhi nói chuyện, dường như không có chút máy may e ngại phụ quân, còn tự xưng một tiếng “ta” nữa. Xem ra thị thiếp bước chân vào phủ Tà thừa tướng, cũng được đối xử rất tử tế.

Tà Lâm nghe thấy câu này của Mặc Nhi, nhưng có vẻ như chưa tỉnh rượu, mơ mơ màng màng, duỗi hai cánh tay, áo lót được cởi ra. Lại nhìn thấy cả người Tà Lâm thon gầy trắng trẻo nõn nà, đang mặc một chiếc yếm màu đỏ thêu hình đôi uyên ương nghịch nước, Mặc Nhi cũng coi nột cả nó ra, thế nhưng Thừa Lâm vẫn chưa hoàn toàn trần trụi, phía trên vùng bụng, còn quấn một lớp vải thô khá dài, bó thành từng vòng từng vòng một quanh xương sườn hần.

Tà Lâm nhướn mày, nở nụ cười trên choker:

“Sao thế? Mặc Nhi muốn thấy phần thân trên nhẵn nhụi sạch sẽ của gia à?”.

Khuôn mặt Mặc Nhi thoáng ửng hồng, Thục Hà ở bên cạnh lập tức quờ:

“Đại nhân cứ thích nói đùa.”

“Nói đùa?”

Tạ Lâm kéo từng vòng từng vòng vải cuốn ngực xuống,

“Từ trước tới giờ gia chưa từng nói đùa, đừng nói là Mặc Nhi muốn nhìn nửa phần thân trên trắng trẻo nhẵn nhụi của gia, mà cho dù có là nửa thân dưới, nếu Mặc Nhi muốn nhìn, thì cũng cứ nhìn đi!”

Nói xong, lớp vải cuốn được cởi ra sạch sẽ, lúc này Tạ Lâm đã hoàn toàn nhẵn nhụi sạch sẽ, da thịt nõn nà, dường như chỉ thổi một hơi thổi thì sẽ vỡ tan ra ngay, dưới ánh nền và hương thơm, toát lên vẻ động lòng người.

Mặc Nhi kêu “Á” một tiếng, vội vàng lấy tay che mặt, nhưng các ngón tay vẫn để chừa một khe hở, lén lút nhìn trộm ra ngoài.

Khởi La đang ở một bên trái chần đệm, trộm nở nụ cười.

Thục Hà bất lực, diu thừa tướng đại nhân say xin đến trước giường, để hấn nằm trên giường xong, lấy chăn bao chặt nửa thân trên trần của hấn lại.

Nhưng thừa tướng đại nhân vẫn không chịu ngủ yên, lông mày cứ xoắn xuyết hết cả lại, kêu gào nói:

“Hôm nay không phải đã nói, để Mặc Nhi thị tẩm rồi sao? Mặc Nhi nàng đừng có che hết cả mặt mũi đi như thế!”.

Hấn duỗi tay ra, lôi kéo Thục Hà không để cho nàng đi,

“Nếu không thì, tối nay Thục Hà nàng ở lại đây đi vậy?”.

Đối với con ma men này, Thục Hà cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ trấn an mà thôi,

“Đại nhân, người vừa mới ở yến tiệc về, còn nói thánh thượng đang có việc tìm người, nên trước tiên để người nghỉ ngơi trên sập một lát, sao người đã lại quên rồi thế?”.

Vị thừa tướng đại nhân say đến hồ đồ giờ mới nhớ ra, “Ồ ờ” hai tiếng, rồi nhắm mắt lại nói,

“Một lát nữa gọi ta dậy, một lát nữa gọi ta...”

Một lát sau, hấn liền say ngủ, hô hấp đều đặn, cũng không ảm ỉ nữa.

Ba cô gái lác đầu cười khỏ.

Đây nào có giống với vị thừa tướng ung dung đỉnh đạc trên triều đình chứ?

Rõ ràng là một tên lưu manh vô lại.

Thục Hà đắp lại cái chăn bị hấn đạp loạn xạ cho tử tế, Khởi La thổi tắt nến, sau đó cùng Mặc Nhi lui ra ngoài, chỉ để lại Thục Hà ở bên trong trông nom.

Trông mãi, thời gian một nén hương cũng trôi qua.

Đến khi đầu óc Tạ Lâm tỉnh táo lại, đứng trước mặt thánh thượng, thì thánh thượng đã bùng bùng tức giận, trong đầu chỉ toàn nghĩ làm sao chém tên gian thần ấy thành trăm mảnh, băm thầy thành muôn đoạn.

“Bệ hạ...”

Tạ Lâm khom người, từ sau khi được tiền hoàng miễn cho việc quỳ, thì đây đã là lễ nghi cao nhất của Tạ thừa tướng rồi.

Là vị thừa tướng dưới một người, trên vạn người, Tạ Lâm cũng chẳng cần phải cúi người hành lễ với kẻ khác, thế mà đối tượng duy nhất được cúi người hành lễ, vẫn còn tỏ ra chán ghét.

Trong làn hơi nước mù mịt, nói ra thì, Vĩnh Lưu hoàng đế, cũng chính là huynh trưởng của tiền hoàng, là một người rất thích hưởng thụ. Từ sau khi phát hiện ra nơi này có ôn tuyền, ông liền lệnh cho người mở rộng, sau đó quây nơi này lại thành “Cấm địa của hoàng đế”, ý rằng không phải là hoàng đế thì không được vào.

Nay, Tạ Lâm lại đang lúng túng đứng ở đây, trên người mặc triều phục, cung kính hành lễ với Hoàng thượng.

Cả người hoàng đế Minh Trọng Mưu trần trụi, ngồi trong ôn tuyền quay lưng lại với Tạ Lâm. Nhất thời, Tạ Lâm cũng không biết nên liếc mắt đi đâu, không dám nhìn ngang ngó dọc, mà ngược nhìn chăm chăm vào trần nhà, lúc hành lễ, giống như là đang trợn ngược mắt lên vậy.

Cũng may Minh Trọng Mưu quay lưng lại với hấn, nên không nhìn thấy gì.

“Tạ thừa tướng, kỳ lưng cho trầm”

Tạ Lâm cười khỏ,

“Thần tướng, thần chỉ tới giúp bệ hạ làm sạch long bào bị dính bẩn thôi chứ.”

“Ngươi nói cái long bào kia à?”

Hoàng thượng phì phì tay,

“Bản, nên trầm đã sai người vớt đi rồi.”

“.....”

Tân đế đăng cơ, căn cơ vẫn chưa vững, mà đã hành sự xa xỉ phô trương, quả nhiên không hổ là cháu ruột của Vĩnh Lưu hoàng đế.

Tạ Lâm cúi đầu, khoe miệng hơi nhếch lên, thoáng qua một tia chế nhạo, nhưng lại càng thêm cung kính nói:

“Thần tướng, bệ hạ anh minh thần vũ, hậu cung có đến ba ngàn mỹ nhân, những cô gái muốn kỳ lưng rửa mặt chải đầu trên đùi bệ hạ nhiều không đếm xuể, những người thương tưởng bệ hạ, theo thần biết, số lượng cũng chẳng hề ít. Không cần đến một kẻ thô lậu như thần tới làm ô uế mắt thánh của bệ hạ đâu.”

“Tạ thừa tướng.”

hoàng đế bỗng nhiên quay người lại, đối mặt với Tạ Lâm, giọng điệu lười biếng uể oải,

“Sao ngươi biết, những người thương tưởng trầm, số lượng chẳng hề ít? Có người thương tưởng trầm như vậy, nếu trầm biết được, nhất định sẽ không phụ bạc nàng ta, nạp nàng ta vào cung ngay.”

Hoàng đế bệ hạ anh minh thần vũ, hiện giờ cả người không một mảnh vải, ngồi ngả ngón trong ôn tuyền, Tạ Lâm mơ hồ nhìn thấy, phía dưới phần eo lưng trắng kiện sẵn chắc của người đó, đang quấn một tấm khăn trắng, chéo chéo che đi phần hông.

Hoàng đế Minh Trọng Mưu của Vạn Triệu, sở trường là cưỡi ngựa bắn tên, không thích đọc sách, từ nhỏ đã rèn luyện nên một thân võ nghệ, vốn dĩ muốn phò trợ cho vị thái tử huynh trưởng, xông pha trận mạc giết giặc, trở thành danh tướng lưng lầy, nhưng năm đó hoàng thái tử qua đời khi còn rất trẻ, tiên hoàng lại chỉ ngôi trên hoàng vị có hai năm rồi băng hà đi về miền cực lạc, hoàng vị liền rơi lên đầu vị Minh Trọng Mưu không thích đọc sách này. Minh Trọng Mưu đồng ý một cách vô cùng miễn cưỡng, nhưng khi đã khoác hoàng bào lên người rồi, dù ngươi có không đồng ý, cũng phải đồng ý, có không thích hoàng quyền, cũng phải thích!

Hoàng đế Vạn Triệu giỏi cưỡi ngựa bắn cung, tinh thông võ nghệ, lúc chui vào trong hoàng bào, thì không nhìn ra được, giờ nhìn mới thấy, toàn thân là làn da màu mật ong, cơ bắp trắng kiện mạnh mẽ, đầu có chút gì của vẻ sống trong hoàn cảnh giàu sang phú quý.

Tạ thừa tướng vốn dĩ còn chưa tỉnh rượu hẳn, thánh thượng lại dừng cảm tự hào khoe ra cơ thể trần truồng như thế, khiến hắn bị dọa cho giật mình tỉnh táo thêm được ba phần, vội vàng cúi người nói:

“Việc liên quan đến danh tiết của đàn bà con gái, thần không dám quả quyết, nhưng bệ hạ nhất định phải tin.”

Trầm tin...

Trầm tin cái rắm ý!

Lừa gạt của Minh Trọng Mưu nhẫn nhịn đã lâu cuối cùng cũng bùng nổ,

“Tạ Lâm, mau qua đây kỳ lưng cho trầm!”

“.....”

Thánh lệnh đã ban ra, thân là thần tử của hoàng đế, đương nhiên không thể không tuân theo.

Tạ Lâm cuộn vạt dưới của triều phục lên trên, nhét vào thắt lưng, sau đó cung kính lui ra sau một bước, cầm một cái khăn từ trên thái giám đã đứng chờ hầu ở đó khá lâu, rồi mới đi tới trước, ngón tay kéo cái khăn ấy đến những ướn trong ôn tuyền.

Bỗng nhiên, Tạ Lâm chợt cảm thấy có một luồng ánh mắt nóng bỏng nhìn đầm đẫm lên tay hắn. Không biết là vì ánh mắt đó quá mức nhiệt tình, hay bởi nhiệt độ trong ôn tuyền thực sự quá cao nữa, Tạ Lâm chỉ thấy suối nước nóng có hơi bỏng tay, nên chỉ những ướn sơ qua chiếc khăn, rồi nhắc ra. Đợi đến khi hắn quay đầu lại nhìn về phía Hoàng thượng, thì người này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tựa như ánh mắt gai người vừa nãy chỉ là ảo giác.

Tạ Lâm đắp khăn lên lưng hoàng đế, nhẹ nhàng kỳ cọ, từng thớ da, từng cơ bắp rắn chắc, vì được ướn nước, nên ánh lên màu mật ong.

Lúc lau đến cánh tay bệ hạ, Tạ Lâm thoáng khựng lại một lúc, trên đó có một vết sẹo, là vết tích bệ hạ có năm mười tám tuổi khi ở trên chiến trường. Đám người Di quốc thật sự rất ngang ngược, lúc đó đã chém trúng quận vương một đao, quận vương trọng thương rơi khỏi lưng ngựa, từ đó bị Vĩnh

Lưu hoàng đế cảm tức, không cho phép mạo hiểm ra chiến trận nữa. Quận vương buồn bực, hàng ngày nạp thiếp mới vào phủ, trải qua một cuộc sống xa hoa dâm dật.

Động tác của Tạ Lâm chỉ dừng lại trong một thoáng, rồi không để ý tới nữa, tiếp tục kỳ cọ.

Có lẽ do bầu không khí yên tĩnh, hoặc do vừa nãy đã uống chút rượu, khiến vị quận vương đang ngâm mình trong suối nước nóng này sinh ra ảo giác. Soi trong bóng nước, vẻ tàn nhẫn thường ngày của Tạ Lâm đã tiêu tan, thêm vào đó là chút ôn hòa, mặt mày giãn hẳn ra, ánh mắt sắc nhọn không nhìn chăm chăm vào mình nữa. Minh Trọng Mưu cố ý lấy khăn kỳ cọ cánh tay, không nhìn được bèn nói: “Ngón tay trắng trẻo nõn nà, cánh môi tươi mềm đỏ thắm. Ái khanh tuy là đàn ông, nhưng dung mạo tuấn mỹ, đương thời hiếm có, lời người xưa nói quả không sai.”

(Nguyên văn hai câu thơ trên là: Chỉ như tước thông cần, khẩu như hàm chu đan. Đây là hai câu trong bài thơ “Tiêu Trọng Khanh thê – Đề nhị đoạn” nghĩa là “Vợ Tiêu Trọng Khanh – Đoạn thứ hai”).

Tạ Lâm ngẩn ngơ, hần vồn đứng đằng sau Minh Trọng Mưu, giờ nhìn thấy trên mặt suối nước nóng, hình bóng Minh Trọng Mưu và mình lờ lờ đập dềnh, tay hần đặt lên bờ vải trần của Minh Trọng Mưu, từ hướng nhìn có thể thấy, trong hình bóng phản chiếu, tựa như mình đang ôm lấy thân thể trần trụi của Minh Trọng Mưu, hai người giống – *Đoạn tự*.

(Đoạn tự nghĩa là “cắt tay áo”, từ này có nguồn gốc từ câu chuyện vị vua Hán Ai Đế sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gói lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cắt cánh tay áo của mình. Người ta sau gọi mỗi tình đồng tính là mối tình cắt tay áo _ đoạn tự cũng là có nguồn gốc từ điển cổ này.)

Hơn nữa dáng vẻ của hoàng đế Vạn Triệu giống như đang trên đùa.

Hàng mày của Tạ thừa tướng liền nhíu chặt cả lại. Tuy hần đã uống một bát canh giải rượu rồi, lại bị Minh Trọng Mưu dọa cho tỉnh thêm ba phần hơi men, nhưng vẫn còn say đến bảy phần, giờ nghe xong câu nói trên chọc ấy, trong lòng liền cảm thấy không vui.

Trong lòng Tạ thừa tướng đã không vui, nên hần cũng thích trả cho người khác phần không vui ấy. Lúc trước, Tạ Lâm còn chẳng nể nang gì thể diện của hoàng đế, huống hồ là giờ phút này, hơi men bốc lên, Tạ Lâm nở nụ cười âm u lạnh lẽo, kẻ xấu mách tội trước,

“Bệ hạ vẫn chưa tỉnh rượu sao?”

Vốn dĩ là hần chưa tỉnh rượu, nhưng lại nói người khác chưa tỉnh rượu, vốn dĩ là lỗi của hần, lại đi đổ lỗi lên đầu người khác. Trên đời này Tạ Lâm thừa tướng là người khiến cho người ta thấy căm ghét nhất, cũng không phải là không có lý.

Minh Trọng Mưu nhìn thấy Tạ Lâm đột nhiên biến sắc, lại thêm câu châm chọc vừa rồi, liền liên hệ với hành vi lúc trước của Tạ Lâm, lập tức hiểu ngay không ổn. Nhưng hiện giờ hối hận, thì cũng đã quá muộn rồi.

“Tiên hoàng và bệ hạ đúng là cha con ruột thịt,”

Tạ Lâm quả nhiên nói tiếp,

“Tiên hoàng cũng từng khen thần những câu đó, thần sợ không tránh được lỗ mắng, nên không trả lời.”

Minh Trọng Mưu quay ngoắt đầu ra sau,

“Phụ hoàng cũng từng nói những lời này ư?”

Tạ Lâm ném cái khăn vào trong ôn tuyền, lấy nước nóng rửa sạch tay,

“Ngày ấy tiên hoàng uống rượu say, thần muốn làm cho người tỉnh rượu, bệ hạ có biết thần đã dùng cách gì không?”

Minh Trọng Mưu nheo mắt, lắc lắc đầu. Chỉ thấy Tạ Lâm đứng dậy, cởi vạt áo ra, triều phục đỏ tươi, không dính chút nước nào, hần sai bước ra đến cửa, vén rèm lên lúc sắp ra liền vấy một tên thái giám đang đứng bên cạnh lại gần, thấp giọng rỉ tai với hần mấy câu.

Tên thái giám có vẻ vô cùng khó xử, cứ liếc nhìn về phía ôn tuyền suốt.

Cũng không biết Tạ Lâm đã nói với hần những gì, mà tên hoạn quan đó nghiêng rằng, dường như đã gạt đầu đồng ý, xoay người rồi đi.

Qua một lúc sau, tên hoạn quan đó quay lại, tay bê một cái chậu lớn, cũng không biết bên trong đựng thứ gì, đưa cho Tạ Lâm.

Tạ Lâm xoay người vén rèm đi vào, bê cái chậu, đi đến trước mặt Minh Trọng Mưu,

“Bệ hạ, cái này sẽ giúp người tỉnh rượu.”

Nói xong, hai cánh tay dùng lực, nghiêng cái chậu, đổ thẳng xuống thân hình đang trần trụi của Minh Trọng Mưu, sắc mặt Tạ Lâm lạnh lùng u ám, dường

như trong lúc mơ màng, còn nhớ tới cả tiên hoàng, lúc này trên khuôn mặt anh tuấn, hé ra nụ cười khẽ giống một cây anh túc khát máu.

Hoàng đế Vạn Triệu rung mình một cái, thân thể vốn dĩ đang ngâm trong làn nước ấm nóng, bị dòng nước trong chậu tưới lên lạnh đến thấu tim gan.

Hỗn hợp nước đá này, phụ hoàng ơi, người dùng cách này để tỉnh rượu sao?

Cho dù có là vị hoàng đế Vạn Triệu anh minh thần vũ, ý chí mạnh mẽ, tinh thông võ nghệ giỏi cưỡi ngựa bắn cung, khi đã biến thành con tôm hấp trong suối nước nóng, lại bị dính nước lạnh, dưới sự nóng lạnh luân phiên, thì sang đến ngày thứ hai cũng phải ốm liệt giường.

Tuy nhiên Tạ Lâm lúc đó, vẫn thoải mái nằm trên giường trong phủ Thừa tướng, kéo tay nàng thiếp Khởi La xinh đẹp, nhất quyết bắt nàng phải đắp chung chăn ngủ cùng với mình, vì thế buổi chiều sớm ngày thứ hai, Tạ Lâm giả bệnh cáo không lên triều, nên việc hoàng đế Vạn Triệu bị cảm lạnh, đến quá trưa, hẳn mới biết.

Hoàng đế Vạn Triệu thức sự đang nằm bệnh trên giường nghe thấy vậy, bệnh tình vừa mới có chút khởi sắc, lại trở nên nặng hơn.

Sắc mặt vị hoàng đế bệ hạ anh minh thần vũ trắng bệch, hạ mệnh lệnh:

“Bắt tên Tổng quản nội giám Lại Xương ngay, giết ngay tại chỗ.”

Tổng quản nội giám Lại Xương, chính là tên hoạn quan hôm đó hầu hạ thánh thượng tắm rửa trong ôn tuyền, lại nghe lời tin tưởng Tạ Lâm, nên mới tìm nước lạnh tới cho hần giúp hoàng đế tỉnh rượu, giờ gặp họa diệt thân, sao lại không biết là tại sao chứ?

Tổng quản Lại Xương bị oan uổng, nói đến rách họng, vừa phải tránh né sự đuổi bắt của thị vệ, vừa chạy trốn ra khỏi cung, lại vừa gào to:

“Tạ thừa tướng cứu tiểu nhân...”

==

Thời gian này mình đang bận rộn, không tám cùng với các nàng được, mong các nàng thông cảm cho mình với *ôm ắp*

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vạn tể thanh minh

Minh Trọng Mưu hoàng đế Vạn Triệu bị bệnh.

Chuyện này nói lớn thì là lớn, nói nó nhỏ thì là nhỏ.

Ít nhất Tổng quản Nội giám Lại Xương, thấy tình thế không ổn, bèn dứt khoát ngoác to cổ họng, gào khóc nức nở bước vào phủ Thừa tướng, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, trung cầu khiếu nại với Tạ Lâm, còn lên lút biếu Tạ Lâm một túi tiền nhỏ, rồi vụng trộm nháy mắt vài cái.

Túi tiền phong lên khá to, ước chừng bên trong chứa không ít thứ, nhưng Tạ Lâm lại giống như chẳng cảm thấy gì, vừa nhét túi tiền vào thắt lưng, vừa nghi ngờ nhìn Lại Xương, “Lại Tổng quản, hôm nay mắt ông bị co giật à? Có cần mời đại phu tới xem thử cho ông không?”.

Khóe miệng Lại Xương giật giật, lại vái liên tục thêm vài cái nữa, trong bụng thầm nhủ tên Thừa tướng gian xảo này giả vờ như vậy, là vì thấy ngân lượng biếu chưa đủ sao?

Nhưng đừng thấy Lại tổng quản tuy thân là vị thái giám có chức vị cao ở trong cung, ngày ngày lượn đi lượn lại trước mặt hoàng đế, nhưng ông ta lại không phải là người thân tín bên cạnh hoàng đế. Đối tượng để các vị đại thần hối lộ, từ trước đến giờ không phải là ông ta.

Vậy thì là ai?

Lại Xương nhìn vị Thừa tướng đại nhân được voi đòi tiền trước mặt, thiếu chút nữa là nước mắt tuôn dài đến ba thước.

Kê đứng ở giữa ngày ngày lên thu lợi vẫn thấy chưa đủ, giờ còn muốn bịp bợm chút tiền riêng của lão thái giám này nữa!

Đoán rằng dù có hối lộ vị Thừa tướng gian xảo này nhiều hơn nữa, sợ rằng cũng vô dụng. Lại Xương bèn suy nghĩ mang số trang sức vàng bạc của mình, tới tặng cho một trong số những người thị thiếp được sủng ái nhất của Tạ Lâm, để nàng ta thổi gió bên gối giúp, có thể Tạ Lâm sẽ thay đổi cách giải quyết.

Vậy ai là nàng thị thiếp được Tạ Lâm sủng ái nhất?

Lại Xương nghĩ rằng Thục Hà hiền lành, Khởi La xinh đẹp, nhưng nghe nói Mặc Nhi là người vào phủ muộn nhất, hơn thế lại thông minh đáng yêu, thường xuyên trêu chọc cho Tạ Thừa tướng vui vẻ thoải mái.

Mặc Nhi năm nay mới mười sáu tuổi, so với Thục Hà đã qua tuổi hai mươi, Khởi La thì vừa qua sinh nhật tuổi mười chín, thì Mặc Nhi thắng ở tuổi trẻ.

Lại Tổng quán đánh giá Thừa tướng xảo quyết xa hoa phóng đảng, sợ rằng càng thích những bé gái hơn, liền lên lút mang biếu ngân lượng cho Mặc Nhi, xin Mặc Nhi cô nương nói giúp cho vài câu tốt đẹp.

Sau đó Tạ Lâm nghe nói về chuyện này, trong lúc say rượu, một tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Mặc Nhi cô nương không cho đi: “Tuổi tác.... còn nhỏ?” Thừa tướng đại nhân nói dốt, bàn tay quý quyết còn lại đặt ở trước ngực Mặc Nhi cô nương, xoa xoa mấy cái.

Khỏe miệng Mặc Nhi run rẩy: “Thừa tướng say rồi.”

Tạ Lâm lắc lắc đầu, “Chưa say, đại nhân nhà nàng vẫn đủ sức để ngâm thơ đấy.”

Mặc Nhi bắt lặc, “Được rồi, dâm thơ, dâm thơ.”

(Từ “ngâm thơ” Tạ Lâm nói và từ “dâm thơ” Mặc Nhi nghe đều có phát âm là “yín shī”, nên Mặc Nhi đã nghe nhầm.)

Tạ Lâm ngẩng đầu, lại nhìn nàng, cao giọng ngâm – dâm thơ: “Trên trời có ánh trăng sáng, cửa sổ có Mặc Nhi sáng, ánh trăng sáng như Mặc, Mặc Nhi trắng như trăng.”

Miệng Tạ Thừa tướng nói Mặc Nhi “sáng” như trăng, còn nói Mặc Nhi “trắng” như trăng, nếu không phải Mặc Nhi là thị thiếp của hắn, thì sợ rằng đã làm ra những hành động phi lễ rồi.

(Từ Mặc trong tên Mặc Nhi có nghĩa là mực, hoặc màu đen^^.)

Thục Hà ở bên cạnh mỉm cười duyên dáng sâu xa, Khởi La cầm chiếc khăn tay, che cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hai bờ vai đang run rẩy đầy khả nghi.

Khuôn mặt Mặc Nhi không chút cảm xúc, “Thơ hay, thơ hay.”

Mặc Nhi đột nhiên nhớ tới chuyện mấy hôm trước Lại Xương tới xin mình nói vài câu dễ nghe với Thừa tướng đại nhân, mới chậm rãi nói: “Tên Lại Xương đó....”

Nói chưa hết câu, đã nghe thấy Tạ Thừa tướng ợ một cái, “Không sao rồi, bệ hạ chỉ nhất thời tức giận thôi, phạt ông ta hai tháng bổng lộc là xong rồi.”

“.....”

Thảo nào hôm đó, Tạ Lâm nhận tiền của Lại Xương, nhưng lại không nói có mở lời giúp ông ta không, có cứu ông ta khỏi lưỡi dao của thánh thượng không.

Thì ra không phải là không cứu, mà căn bản là không cần.

Mặc Nhi nghĩ ngợi một lát, lại hỏi: “VẬY ĐẠI NHÂN.....”

“Đại nhân bị phạt đánh hai mươi gậy,” Khởi La bỏ khăn tay xuống, nói tiếp,

“Hôm qua còn giúp đại nhân bôi thuốc, đại nhân cứ kêu đau mãi, thánh thượng thật đúng là quá tàn nhẫn.”

Hàng mày xinh đẹp của Tạ Lâm thoáng cau lại, say rượu nói cả một tràng dài:

“Bây giờ vẫn còn đau này, đã nói với các nàng rồi, phải gọi ngự y tới khám, đừng có để mấy ông già đó nhàn rỗi suốt như thế, các nàng lại cứ không nghe, kết quả là bôi thuốc cũng không xong, đây, các nàng nhìn thử đi....”

Nói xong, còn định lột luôn quần của mình ra.

Khuôn mặt ba vị sùng thiếp lộ ra vẻ cổ quái, quả nhiên say rượu thật khủng khiếp.

Thục Hà vội vàng ngăn lại, thở dài:

“Đại nhân, Thục Hà sẽ đi nấu cho người một ít canh giải rượu.”

Nói đoạn, xoay người bước đi.

Khởi La đỡ lấy cánh tay Tạ Lâm, “Khởi La dìu đại nhân về phòng.”

Tạ Lâm quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, đôi mắt tuyệt đẹp của Khởi La như một chiếc hồ sâu thăm thẳm, khuôn mặt tựa ánh trăng, từng cái nhăn mày từng nụ cười, đều toát lên vẻ thích thú không thốt lên lời, Tạ Lâm chỉ cảm thấy hình như mình càng say thêm rồi, là hồn say:

“Khỏi La tới hầu ta ngủ đi.”

Mặc Nhi đứng bên cạnh cũng thờ dài,

“Đại nhân, người nên đợi canh giải rượu của Thục Hà tí tí đi.”

“Sao nào, Mặc Nhi ghen à?”

Tạ Lâm quay qua, ý rượu đông đầy đầy mắt, cười mà như không cười,

“Cùng lắm thì hai người các nàng cùng. ....”

Trả lời Tạ Lâm, là một tô canh giải rượu đầy ắp của Thục Hà. Thục Hà hiền lành, nên Tạ Lâm không thể từ chối, đành nghiêng răng nốc một hơi.

Mùi vị thật sự rất đáng, đến tối, Tạ Lâm miệng ngậm mật ong, ngả đầu đi ngủ, bên gối, chẳng có nàng thị thiếp nào cả.

Đột nhiên Tạ Lâm cảm thấy vô cùng cô đơn.

XXX

Bất kể là hôm qua ai hầu ngủ, hay không một ai hầu ngủ, thì sáng sớm hôm nay, Tạ Lâm cũng phải rời giường lên buổi chiều sớm.

Trên ngai vàng rực rỡ, Minh Trọng Mưu oai phong ngồi trên cao, nhìn vị Tạ Thừa tướng đầu não đang đứng dường như rất hoàn hảo nghiêm chỉnh, nhưng thực tế đôi mắt đang lơ đãng buồn ngủ, chậm rãi nói:

“Nghe nói hôm qua Tạ khanh cũng bị bệnh giống trầm, nhưng tuy là bị bệnh nhưng trầm vẫn lên buổi chiều sớm, nghe tấu chương quốc sự của các khanh.”

Minh Trọng Mưu neho neho mắt, giọng nói trầm thấp, nhưng cũng vô cùng uy nghiêm, vang lên khắp đại điện, vọng lại từng hồi từng hồi,

“Không biết Tạ khanh mắc bệnh gì, mà ngay cả buổi chiều sáng cũng không thể lên được?”.

Ai mà không biết, hôm đó Tạ Thừa tướng bị thánh thượng đánh hai mươi gậy rất nặng chứ. Tạ Thừa tướng tuy rằng quyền khuynh triều dã, nhưng cũng chỉ là một thư sinh nho nhã yếu ớt, lần này bị phạt hai mươi gậy, đương nhiên không thể so sánh với việc bị đau đầu cảm lạnh được, sợ là đi cũng không đi nổi, ngủ cũng chẳng được ngon. Có vài đồng僚 thân thể yếu ớt, bị đánh cho hai mươi gậy, những người lãnh kết quả đi đời nhà ma cũng không phải không có.

Những lời này của Minh Trọng Mưu, hiển nhiên là muốn gây sự với Tạ Thừa tướng.

Cũng không biết rốt cuộc Tạ Thừa tướng đã phạm phải tội gì, mà bị bệ hạ trách mắng nặng nề như vậy.

Nhưng không có ai ra mặt cho Tạ Thừa tướng.

Tạ Thừa tướng tuy rằng quyền cao lực át, có đám hạ quan đi theo nịnh bợ, có kẻ hối lộ, có người sợ hãi, nhưng cây to đón gió, cũng có lắm kẻ ghen ghét, Thừa tướng đại nhân khổng lồ chuyện triều chính, lại là gian thần giỏi xu nịnh của đương triều, ai gặp cũng đều muốn tru di, oán hận tích tụ của thánh thượng càng sâu, thì đối với những kẻ ghen tị thêm thương vị trí Thừa tướng kia, lại càng có lợi.

Tạ Lâm khề cúi người, “Bẩm bệ hạ, thần...” Dường như hắn rất khó để mở miệng, khuôn mặt trắng trẻo thoáng có chút ửng hồng, giống như trên một tờ giấy Tuyên trắng tinh, điểm dính một vết mực chu sa đã pha loãng với nước vậy.

(Giấy Tuyên ra đời vào đời Đường, vùng sản xuất chính là Tuyên Thành ở An Huy nên được gọi giấy Tuyên. Là loại giấy chuyên dùng trong việc viết thư pháp.)

Đôi mắt mông lung, chu sa đỏ ửng.

Minh Trọng Mưu bỗng cảm thấy kích động, muốn vẽ một bức tranh về Tạ Thừa tướng lúc này, rồi cất kín trong căn mật thất tiên hoàng đã để lại cho hắn.

“Thần không lên triều, là vì, thần. ....”

Cuối cùng Tạ Lâm nghiêng răng nói ra hết cả câu,

“Thần, mỗi tháng đều có vài ngày như vậy. ....”

“.....”

Trong đại điện, một bầu khí trầm mặc, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Khỏe miệng Minh Trọng Mưu giật giật,

“Tạ Thừa tướng, bệnh của khanh, thật sự không phải là vì trẫm à?”.

Nếu như người thừa nhận, vì mấy gậy trẫm đánh người, khiến thân thể người không khỏe, trẫm sẽ xá miễn cho người tội khi quân bất kính; còn nếu người không nhận. ....

Tạ Lâm cúi đầu, kính cẩn thưa:

“Bệ hạ, người ngày ngày bận rộn xử lý triều chính, nhưng tinh lực lại dồi dào, đương nhiên không biết chúng thần cũng có lúc sức lực không gắng gượng được, hôm qua đúng là thần bị bệnh, nhưng là bệnh do mệt mỏi quá thôi, bệ hạ không cần phải lo lắng.”

Hoàng đế Vạn Triệu nghe không, gân xanh trên trán không khỏi gồ hần lên.

Trẫm thêm vào mà lo lắng cho người, trẫm tha thiết mong tên gian thần ngang ngược xu nịnh nhà người mau chết sớm đầu thai sớm.

Hoàng đế Vạn Triệu tuy rằng đã đăng cơ được hai năm, nhưng lại chỉ mới tiếp xúc với chính sự, triều chính luôn luôn do Tạ Lâm khống chế, tấu chương thường thường không phải do hoàng đế phê duyệt, mà lại dựa vào bút mực của Tạ Lâm làm đánh giá, ngọc ti đóng xuống mới có hiệu lực.

Sau này Tạ Lâm chán việc chạy đi chạy lại giữa hai đầu phủ Thừa tướng và ngự thư phòng để phê duyệt và đóng dấu, việc này đối với thân thể thư sinh nho nhã yếu đuối của bản thân mà nói, quả thực quá mệt, bèn dứt khoát sao chép ngọc ti của hoàng đế, cầm về phủ Thừa tướng, cho Mặc Nhị nghịch chơi.

Nói như thế, tức là hoàng đế Vạn Triệu không những không ngày ngày bận rộn xử lý triều chính, mà thậm chí còn vô cùng nhàn rỗi, chẳng có việc gì làm. Những lời này của Tạ Lâm, nghe đến tai Minh Trọng Mưu, lại như chẻ nhạo hần không hiểu nổi mệt mỏi cực nhọc của thần tử.

“Tạ khanh mệt mỏi cực nhọc, trẫm vô cùng thương cảm,”

Minh Trọng Mưu nghiêng răng nghiêng lợi nói,

“Có cần phải mời ngự y không, để khám thử xem bệnh tình của vị thần tử vất vả làm việc công lao to lớn này thế nào, tránh để chậm trễ chuyện các hạ lên triều, rồi không nắm được tin tức, khó khăn trong việc thấu hiểu quốc sự?”.

Tạ Lâm liếc nhìn sắc mặt hoàng đế, cực kỳ cẩn thận nói:

“Không cần phải phiền đến ngự y đâu ạ, thần chỉ cần một cái ghế là được rồi.”

Hắn cẩn thận vắn vắn người, suy cho cùng hai mươi gậy này cũng đâu có nhẹ, hôm đó Minh Trọng Mưu còn cao giọng quát, “Đánh thật nặng vào cho trẫm!” Nên đám thủ vệ ra tay vốn dĩ còn đang cẩn thận ba phần vì kiêng kỵ quyền thế ngút trời của hắn, nhưng dưới mệnh lệnh của hoàng đế, đành phải động thủ thi hành, vút gậy vừa mạnh lại vừa vang.

Hiện giờ Tạ Lâm vẫn còn thấy cơ bắp ở thắt lưng đau rất, đứng ở trên triều, vô cùng khó chịu.

“Người đâu,”

Minh Trọng Mưu lạnh lùng nói, “Lấy ghế ra cho trụ cột của quốc gia ngồi.”

“Vâng.”

Vị trọng thần của bản triều được Hoàng thượng ban ngồi vào buổi triều sáng. Tạ Lâm chính là người đầu tiên. Các vị đại thần vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị nhìn hai tên thái giám khiêng ghế ra, đặt bên cạnh Tạ Lâm.

Tạ Lâm vui vẻ,

“Tạ Hoàng thượng ban ngồi.”

Nói xong, đang định ngồi xuống, thì lại nghe Minh Trọng Mưu quát một tiếng,

“Khoan đã.”

Minh Trọng Mưu lạnh lùng nói:

“Ai cho khanh ngồi?”.

Tạ Lâm nghi ngờ, ghế khiêng ra đặt ở ngay cạnh đây, còn không cho ngồi? Thần rõ ràng nghe thấy Hoàng thượng người nói mang ghế ra cho thần còn gì.

Chỉ thấy hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu cả người mặc long bào vàng rực khuôn mặt nghiêm túc âm u lạnh lẽo, từ từ đứng dậy, bước xuống từng

bạc từng bậc thang

Đột nhiên Tạ Lâm phát hiện ra, vị hoàng đế mới chỉ tầm hai mươi tuổi đã lên kế thừa hoàng vị, dường như đã cao hơn một chút, sắc mặt tái nhợt hơn một chút, và tư thế cũng trở nên lớn hơn một chút.

Đã không còn là vị hoàng tử trẻ tuổi năm nào với khuôn mặt đỏ bừng khiến hắn cảm thấy nhéo đi nhéo lại rất thích nữa rồi.

Minh Trọng Mưu đi tới trước mặt Tạ Lâm, khoan tay đứng thẳng, “Trụ cột quốc gia?” Hắn cười lạnh, giọng nói dần dần nhỏ đi, nhẹ đến mức dường như quần thần không ai nghe thấy,

“Người mà cũng xứng sao?”.

Tạ Lâm giật mình, đột nhiên con say hôm qua, tỉnh thêm được ba phần, khuôn mặt trắng trẻo, ửng hồng, lui lại sau mấy bước.

“Chiếc ghế này, trẫm muốn ban cho trụ cột quốc gia ngồi, nào, Ủy Trì Chính, trẫm cho phép khanh, từ hôm nay trở đi, buổi triều sáng nào cũng được ngồi thượng triều, trẫm lời vàng ý ngọc, nói lời sẽ giữ lời,”

Minh Trọng Mưu liếc nhìn Tạ Lâm bên cạnh, đột nhiên mỉm cười, nhưng lời nói từ miệng lại vô cùng lạnh lùng quyết đoán,

“Ai làm trái, chém!”.

Vị thần tử đầu tiên của bản triều có thể ngồi thượng triều, lúc trước là phó tướng đóng quân ngoài biên quan, nay là Binh bộ Thượng thư, Ủy Trì Chính, lập tức quỳ xuống, khấu đầu tạ ơn.

Quần thần cùng quỳ xuống dập đầu:

“Vạn tuế anh minh!”.

Duy chỉ có Tạ Lâm, Thừa tướng phụ chính, được tiên hoàng miễn quỳ, theo đúng lời không quỳ trước hoàng quyền, giờ đang đứng trợ một mình, khom lưng tạ ơn, cũng nói:

“Vạn tuế anh minh.”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỳ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thần nằm xuống vậy

Tạ Lâm là gian thần của đương triều, sao có thể thấy phiền vì những chuyện vặt vãnh như vậy được?

Không thể ngồi, vậy thì đứng.

Nhưng Tạ Lâm bị đánh hai mươi gậy, đứng thượng triều, đúng là rất mệt. Huống hồ mấy ngày nay, Hoàng thượng giống như có ý đối chọi với hắn, việc triều chính ngày thường chỉ hai ba câu thánh thượng đã tự mình quyết định rồi, giờ lại vô cùng khiêm tốn, năm lần bảy lượt hỏi ý kiến của Tạ Thừa tướng.

Tạ Thừa tướng cực kỳ không vui, chỉ muốn về nhà ôm nhũyễn ngọc ôn hương trong lòng, rồi ngủ một giấc thật say thôi. Nay lại chỉ có thể bị giữ ở lại đây, gượng gạo đợi thánh thượng đưa ra quyết sách.

Đổi lại là những vị thần tử khác, chỉ sợ thánh thượng sớm đã cho bọn họ về phủ nghỉ ngơi rồi.

Quần thần đều hiểu cả, nhất định là thánh thượng đang bói lông tìm vết của Tạ Thừa tướng.

Từ xưa đến nay Tạ Thừa tướng chưa bao giờ nhận mình là người ngày ngày bận rộn xử lý triều chính, tuy rằng trên bàn của hắn thường xuyên xếp đầy các loại tấu chương từ khắp mọi nơi trong cả nước.

Trước mặt người ngoài hắn luôn thể hiện mình là người lo lắng cho quốc sự, nhưng bản thân hắn hiểu rằng, sâu tận bên trong xương tủy, chỉ chú trọng hai chữ: Hưởng lạc.

Hắn không lấy vợ, chỉ nạp thiếp.

Đồ hối lộ của thuộc hạ, hắn làm theo nguyên tắc không nhận tức là lãng phí, nên nhận tất.

Lúc thích hợp, Tạ Thừa tướng còn nghe những bài hát vui vẻ, cầm một cuốn sách, vẽ một bức tranh sơn thủy, chấm phá vài nét bút thư pháp, nói một cách dễ nghe là: Trau dồi cảm xúc và suy nghĩ.

Tạ Lâm chỉ thích hưởng lạc, không thích lo việc nước, thì đương nhiên bản thân thấy thế nào vui thì sẽ làm thế ấy.

Không đứng được, vậy thì nằm vậy.

Sau hôm đó, Tạ Lâm lấy danh nghĩa là nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng thực ra là lười biếng trốn tránh. Lúc buổi triều sáng, trong khi các vị đại thần khác đều lên triều, thì hắn lại vẫn nằm trên giường, ôm Khôi La, hoặc Thục Hà, hoặc Mặc Nhi trong lòng, hoặc hôm nào đó đến phòng hát trên lầu mấy nàng ả đào xinh đẹp.

Nhuyễn ngọc ôn hương, cực kỳ thoải mái.

Tạ Lâm sớm không dậy muộn không dậy, lại cứ đợi đến sau khi buổi triều sớm sắp tan, mới rời giường dậy rửa mặt chải đầu.

Người ta đồn rằng, Tạ Thừa tướng và hoàng đế đối đầu nhau, đã thành thói quen rồi, chỉ đáng thương cho đám thuộc hạ bọn họ, thường xuyên không biết nên làm thế nào mới ổn thỏa.

Hễ đứng sai đội, là sẽ mất đầu ngay.

Tuy nhiên, trong triều rớt cuộc cũng có một người mắt sáng như gương, có quan hệ khá tốt với bọn họ, nên cũng lén lút nhắc nhở cho vài câu.

Tạ Thừa tướng, suy cho cùng cũng là nguyên lão ba đời, là trọng thần trong triều. Lúc tiên hoàng sắp đi, còn đặc biệt ra lệnh cho Tạ Thừa tướng làm đại thần phụ chính, Thái phó của Thái tử, ân sư của hoàng đế, lại là Thừa tướng, tuy nói dưới một người, trên vạn người, nhưng thực quyền lại nằm cả trong tay Tạ Thừa tướng.

Tạ Thừa tướng ho một cái, dẫm một chân lên nền đất một cái, thì chấn động cả triều đình, một lời của Tạ Thừa tướng, còn hơn cả mười câu từ miệng vàng của thánh thượng. Không thấy mấy hôm trước, hoàng đế chỉ mới nói rằng sẽ phái viện binh tới biên tái, nhưng sau lại bị bác bỏ bởi một câu của Tạ Thừa tướng đấy à, lúc đó sắc mặt hoàng đế tuy không tốt, nhưng một câu phản bác cũng chẳng nói ra được.

Có thể thấy quyền lực trong tay Tạ Thừa tướng, chỉ sợ là còn lớn cả Hoàng thượng. Đứng thấy hiện giờ Hoàng thượng uy phong, nếu Tạ Thừa tướng không vừa ý, thì hoàng vị của đương kim Hoàng thượng, sợ là cũng.....

Đại thần phụ chính thấy hoàng đế không thuận mắt, lén lút đầu độc hoàng đế, rồi đổi một người mới khác, vừa mắt hơn, trong sách sử, cũng không phải chưa từng viết.

Người có con mắt tinh đời đó nói chuyện, rất thẳng thắn không vòng vo. Nhìn vào những lời ấy, khuôn mặt đang hồng hào của người nghe, trong chớp mắt tái nhợt, tuy khắc họa bộ mặt của Tạ Lâm cay nghiệt, nhưng có thể coi là vô cùng sắc sảo.

Người có con mắt tinh đời đó còn nói rằng, sẽ nhanh thôi, hoàng đế sẽ phải dùng kiểu lớn tám người nâng mời vị thần tử làm việc vất vả công lao to lớn này quay về.

Hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, thiếu đi Tạ Lâm, như mất đi một cánh tay, một cẳng chân.

Thiếu một cánh tay và một cẳng chân, không phải sẽ ngã, sẽ liệt, không thể cử động được hay sao?

Những lời này rất có lý.

XXX

Và đúng là người có con mắt tinh đời đó đã nói đúng.

Nhưng, ông ta chỉ nói đúng có một nửa.

Hôm đó, hoàng đế đang định truyền thánh dụ, tuyên Tạ Lâm vào cung gặp mặt thánh thượng, nhưng Tạ Lâm lại vừa mới xuống giường, đi được hai bước, liền kêu “ui da ui da”, miệng rên đau cả người hắn cũng đau, đặc biệt phần dưới thắt lưng là đau nhất, hai mươi giây kia, sợ là đã đánh cho Tạ Thừa tướng gần như tàn phế.

Tên thái giám tuyên đọc thánh chỉ bắt lực, đành quay về bẩm báo lại.

Long nhan của bệ hạ đương nhiên vô cùng tức giận, nhưng nhớ tới tính tình vô lại của Tạ Lâm, lại nhìn số tấu chương tích thành núi trên bàn, Minh Trọng Mưu nghiêng răng, dặn dò đội khiêng kiệu qua đó phải chú ý, nhất định phải “mời” Thừa tướng đại nhân quay trở lại.

Nếu như một đội kiệu không được, thì hai đội kiệu, hai đội kiệu không được nữa, thì ba đội kiệu.....

Minh Trọng Mưu tuy rằng muốn tự mình chấp chính, nhưng thời gian gần tiếp xúc với chuyện chính sự dù sao vẫn còn ngần, có rất nhiều việc, vẫn còn vô cùng bỡ ngỡ, trong đám thần tử, Tạ Lâm là người duy nhất có kinh nghiệm xử lý những chuyện này. Suốt mấy đêm liền, sau khi cố gắng một mình phê

duyet tấu chương, cuối cùng Minh Trọng Mưu phải thừa nhận, hiện giờ năng lực của hắn, vẫn chưa đủ để xử lý việc triều chính một cách độc lập.

Một đội kiệu đi, Tạ Lâm không đến, Minh Trọng Mưu vẫn thấy, dựa vào tính cách của Tạ Lâm, đây là chuyện hợp tình hợp lý; lúc hai đội kiệu đi, Minh Trọng Mưu vẫn thấy, đây là chuyện chấp nhận được.....

Nhưng kiệu lớn tám người nâng đi rồi, Tạ Lâm vẫn không đến, thánh thượng vô cùng tức giận.

“Tạ Lâm đâu?”

Minh Trọng Mưu trầm giọng hỏi.

Trước long uy của thánh thượng, đám thuộc hạ thừa nhận mình không có cái gan làm trái đóp chất lại như của Tạ Thừa tướng, đành run rẩy trả lời:

“Tạ Thừa tướng nói.....”

“Dùng kiệu lớn tám người “nâng” để nâng thần vào cung? Thần đâu phải con gái, không thể gả cho bệ hạ được, cũng chẳng phải nam sủng, không nhận nổi đại lễ kiệu lớn tám người nâng này đâu, bệ hạ hành sự như thế, há không phải muốn người trong thiên hạ đều nói rằng, bệ hạ đối đãi với Tạ Lâm bằng thứ tình cảm đoạn tụ kia ư, Tạ Lâm là bề tôi vì có tài nên được để vương sủng ái, nhưng lại không thể đảm đương được vị trí đó. Nếu đã vậy, thần..... chỉ bằng thần xin cáo lão về quê.”

Tên thái giám ra sức đề cái giọng cao the thé của hắn xuống thành trầm khàn, bắt chước ngữ âm ngữ điệu của Tạ Lâm, nghe qua cũng thấy giống y như đúc.

Chỉ đáng tiếc là thánh thượng không nhân nhả đến mức đi thưởng thức màn biểu diễn của hắn.

“Người đi hỏi Tạ Lâm, rốt cuộc hắn ta muốn trăm phải thế nào?”.

Qua một lúc lâu, tên thái giám chuyển nguyên văn lời của Tạ Lâm về.

“Thần từng nghe cổ nhân viết, cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá. Thần chỉ muốn hỏi bệ hạ, bệ hạ cần thần giúp bệ hạ điều gì? Bệ hạ không đích thân tới nói, thì thứ cho thần ngu muội, không hiểu rõ được thánh ý, đành phụ tấm lòng hậu ái của bệ hạ, nếu bệ hạ không đồng ý thần xin được từ chức, đó cũng giống như cho phép thần trí sĩ vậy.”

(Trí sĩ Thần từ cáo quan về quê)

Cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá?

Trẫm là đang lo không có ai chấp nhận khả năng đứng ra giải quyết triều chính của trẫm đây, tiên hoàng đăng cơ muộn, lại ra đi sớm, những năm đầu, hoàng đế vì ước mơ làm một vị tướng quân có thể mang lại hòa bình và ổn định cho đất nước, nên việc xử lý chính sự, quả thực không phải sở trường của hắn. Nếu như có thể có người đồng ý can thiệp truyền thụ, thì trẫm tự tin có thể ngồi vững trên hoàng vị, làm một đấng minh quân thiên cổ.

Nhưng tên Tạ Lâm này, lại là hạng nhờ vào nịnh nọt mà có được sự sủng ái của đế vương. Chỉ sợ háo hức mong chờ trẫm không hiểu chính sự, để mặc hắn nặn tròn nặn méo. Hắn thật sự có ý tốt như vậy ư?

Minh Trọng Mưu hai mươi hai tuổi, không khỏi lăm lăm nghiền ngẫm suốt mấy lần những câu danh ngôn răn dạy của cổ nhân, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mới đưa ra quyết định.

Đây là quyết định đủ để ảnh hưởng tới cả cuộc đời hắn, và cả cuộc đời Tạ Lâm nữa.

XXX

Hôm đó, Tạ Lâm đang ở trong vườn nhà mình nghe hát kịch. Bên tay trái hắn, là nàng thiếp Khôi La, đang nắm bóp chân cho hắn, sau lưng, Thục Hà đang quạt cho hắn; bên tay phải, là Mặc Nhi đang bóc vỏ nho cho Thừa tướng đại nhân, những ngón tay ngọc ngà thon nhỏ, dứt từng miếng từng miếng vào trong miệng hắn. Đường như Tạ Lâm ăn rất thích thú, khi những ngón tay ngọc của Mặc Nhi nhẹ nhàng lướt qua bờ môi hắn, hắn nuốt luôn cả nhỏ lẫn ngón tay của nàng.

Đầu lưỡi màu hồng tươi, cuốn lấy quả nho, dư vị cứ như còn mãi, cánh môi đầy đặn, mút hết nước nho dính trên đầu ngón tay Mặc Nhi. Ánh mắt Thừa tướng đại nhân mơ màng, đôi mắt hơi cong, dường như mang theo ý cười, cũng không biết là đang xem kịch, hay đang ngắm mỹ nhân nữa.

Minh Trọng Mưu tới phủ Thừa tướng, lúc thấy Tạ Lâm, lại nhìn thấy luôn cả bộ dạng của hắn như vậy.

Đó chính vị nguyên lão ba đời, là Thái phó của thái tử đã tạ thế, hiện giờ là Thừa tướng của triều đình Vạn Triệu, là vị Tạ đại nhân được tiên hoàng cho miễn quy, Tạ Lâm đó sao?

Dáng vẻ lười biếng bừa bãi, tùy tiện càn rỡ, xa hoa dâm dật.

Điều này quả thực..... quả thực.....

Quả thực không ra thể thống gì hết!

Trong đầu óc tôn quý của Minh Trọng Mưu, ê hề bốn chữ “không ra thể thống”, và phủ lên bốn chữ ấy là hai chữ “Tạ Lâm” còn to hơn thế.

Đầu lưỡi đỏ tươi, liếm lên ngón tay, sóng mắt mơ màng, cho dù có là ánh mắt của cô gái đẹp nhất trong cung, cũng không bì được với một phần vạn vẻ phong tình trong đôi mắt đó.....

Phong tình?

Minh Trọng Mưu suýt chút nữa là cắn đứt lưỡi mình, chú ý vị phong phú của hai từ đó lên trên người người đàn ông hai mươi sáu tuổi kia, Minh Trọng Mưu cảm thấy hai từ “phong tình” này đã bị sỉ nhục một cách nghiêm trọng.

Giờ trong đầu hẳn đã gạch bỏ chỉ chít tất cả hai từ “Tạ Lâm”, sau đó chèn vào đó hai từ mới.

Gian nhỉnh!

Minh Trọng Mưu cơ hồ đang hồi hận, vì giờ phút này, đang tới trước mặt tên Thừa tướng đại nhân xa rồi chuẩn mực kia.

Hắn là trọng thần của triều đình ta?

Xã tắc của triều đại này vẫn chưa suy vong, hoàn toàn là do may mắn.

Tên thái giám đang định cao giọng hô “Hoàng thượng giá đáo”, thì lại bị Minh Trọng Mưu đập cho một cái.

Lúc còn trẻ Minh Trọng Mưu chỉ muốn làm một vị tướng quân, chinh chiến xa trường, lập chiến công gây dựng sự nghiệp, nên đã rèn luyện được một thân võ nghệ tinh thông, hiện giờ trong lòng đang không vui, vừa khéo gặp được tên thái giám xui xẻo, lại thêm việc không hiểu được cách quan sát sắc mặt để ý lời nói, nên trở thành nơi trút giận cho Minh Trọng Mưu.

Tên thái giám nặng nề đứng không vững lao đảo, rồi đụng phải cái cây cách đó không xa, sau đó dính vào cái cây trượt xuống, lá cây phát ra tiếng “xào xạc, xào xạc”, kinh động đến vài người đang rất thoải mái trong phủ Thừa tướng.

Vỡ hát lập tức dừng lại, ba nàng thị thiếp của Tạ Lâm đều đã từng nhìn thấy thánh nhan, nên lập tức đều đồng loạt hoang mang lúng túng, định quỳ xuống khấu đầu hành lễ với hoàng đế, trong miệng cũng thiếu chút nữa là hô to “Vạn tuế”.

Nhưng Tạ Lâm lại duỗi tay ra ngăn lại, thấp giọng nói:

“Lúc bệ hạ mặc thường phục đi tuần, là muốn che giấu thân phận, sao các nàng có thể gọi thẳng là vạn tuế, khiến thân phận của bệ hạ bị lộ được?”.

Ba cô gái bọn Thục Hà lập tức hiểu ra tại sao, nên chỉ hơi nhún người, coi như là đã hành lễ.

Trong lòng Minh Trọng Mưu hận không thể khắc tiếp lên hàng chữ “Gian nhỉnh” vô số những dòng chữ “Hận”, lại viết tiếp vô số chữ “Giết”, “Chém”, “Thắt cổ”, “Quạt mộ quất xác”, “Băm thây vạn đoạn”.....

Khá khen cho người Tạ Lâm. Ở trong phủ Thừa tướng không có người ngoài, nhưng lại để mọi người biết trẫm là Hoàng thượng, vậy là thế nào hả?

Người rõ ràng là không muốn thị thiếp của mình cúi đầu hành lễ với trẫm!

Giọng nói của Tạ Lâm không lớn cũng chẳng nhỏ, vừa đủ để thị thiếp của hắn nghe thấy, cũng vừa khéo để hoàng đế nghe thấy, và đương nhiên là gánh hát kịch cũng nghe thấy. Người đàn ông dùng mảnh phi thường, tướng mạo anh tuấn kia, chính là hoàng đế.

Minh Trọng Mưu nhìn thấy đám người của gánh hát dập đầu hành lễ, thì con giận mới vui đi được ba phần, ánh mắt nhìn đến Tạ Lâm, lạnh lùng nói:

“Tạ Thừa tướng, thế nào gọi là cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá? Trẫm tới quý phủ của ái khanh, là muốn được nghe giải thích đây.”

Lúc này Tạ Lâm mới vãi chào một cái sát đất,

“Bệ hạ có lòng ham học hỏi, thần thấy rất vui mừng, nhưng chuyện này không thể vội được, bệ hạ không ngại cùng thần, vào trong nói chuyện chứ.”

Minh Trọng Mưu đánh một một vòng, đang có một đám người tạp vụ đang đợi xem trẫm học cách phê tấu chương, xử lý chuyện triều chính ư?

Đúng là không ổn.

Hắn liền gạt gạt đầu, lúc ấy Tạ Lâm mới tiếp đón Minh Trọng Mưu vào trong thư phòng.

Minh Trọng Mưu bước vào trước một bước rồi vén rèm lên, vừa bước qua cánh cửa, thì thấy hai cơ thể mềm mại thom ngát, đang bước đến dựa sát vào người hắn, dùng bầu ngực như sóng lớn cuộn cuộn, mà sát lên trước ngực hắn.

Minh Trọng Mưu đang trong độ tuổi tình lực dồi dào khỏe mạnh, một chút kích thích ấy, lập tức khiến cảm xúc của hắn vọt lên, khuôn mặt anh tuấn, trong phút chốc đỏ ửng, không nhận được tức giận quay đầu lại quát:

“Tạ Lâm!”.

Tạ Lâm chưa bước vào đến cửa, thậm chí Minh Trọng Mưu còn không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu, liền hiểu ra tên này vì muốn tránh bị nghi ngờ, nên đã lảng ra rất xa.

Minh Trọng Mưu đẩy hai cô gái đang dính chặt trước ngực ra, nhưng sóng mắt các nàng ta mông lung, thần trí mơ màng, lại sấn vào, Minh Trọng Mưu không khỏi vừa tức vừa hãi:

“Tạ Lâm, ngươi có ý gì?”.

Chỉ nghe thấy giọng nói nhõn nhõn của Tạ Lâm ở ngoài cửa:

“Bệ hạ yên tâm, thần đương nhiên là nghĩ cho bệ hạ rồi, hai cô gái ấy là dùng để luyện tâm tính của bệ hạ đấy, nếu bệ hạ chống đỡ được sự mê hoặc ấy, thì có thể thấy tính tình bệ hạ rất bình tĩnh, không vì có được mà hi hỷ, gặp chuyện lớn như núi Thái Sơn sập xuống cũng không đổi sắc mặt, như vậy, khi bệ hạ xử lý chính sự, tự nhiên sẽ thành gặp khó mà không lùi, lúc ấy có khó mấy, cũng sẽ thành không khó.”

Con cáo “già” này!

Minh Trọng Mưu mắng thầm trong bụng.

Tạ Lâm hai mươi sáu tuổi, so với Minh Trọng Mưu kém hắn bốn tuổi, thì đương nhiên là già rồi.

Minh Trọng Mưu cảm thấy mình mắng không sai, lại nhìn đến hai cô gái xinh đẹp trong lòng, thầm nghĩ ai mà biết hai cô gái này xuất thân có đẳng hoàng tử tể không, nếu như hắn chạm vào bọn họ, lại sinh ra mấy tên hoàng tử không rõ huyết thống, há không phải. ....

Dường như Tạ Lâm hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Minh Trọng Mưu, lại nói tiếp:

“Bệ hạ cứ giải sầu đi, hai cô gái này đã bị thần dùng thuốc mê hoặc tâm trí rồi, một trong hai, chính là con gái của Võ đại tướng quân Trần Viễn Uy, Hầu Vận Vi, người còn lại, là con gái của Lại bộ Thượng thư Sừ Hồng Dục, đảm bảo xuất thân đẳng hoàng tử tể, lòng xuân chưa ai động vào, nếu như bệ hạ chạm vào các nàng ấy, thu nhận vào trong cung, thì thực sự chỉ có lợi mà không có hại, xin bệ hạ cứ từ từ xem xét, tu thân trị quốc, hay là lôi kéo dụ dỗ quyền quý, cái nào quan trọng hơn? Hoặc là,”

Tạ Lâm cười một tiếng, nói tiếp, “Thực sắc, tính dã, thần cũng không trách.”

(Thực sắc, tính dã: có nghĩa là ăn uống và sắc dục là bản tính tự nhiên của con người.)

Một người là con gái của đại tướng quân nắm trong tay toàn bộ binh mã trong thiên hạ, một người là con gái của Lại bộ Thượng thư, nếu như trẫm thu nhận các nàng ấy vào trong cung, có được mỹ sắc, lại có được cả thể lực, quả thật là chỉ có lợi mà không có hại.

Tạ Lâm lại cười nói:

“Tất cả váy áo của các nàng ấy đều do vợ đẹp của thần coi, thần tuyệt đối chưa mấy may nhìn thấy da thịt của họ, xin bệ hạ cứ yên tâm, nếu bệ hạ không muốn các nàng ấy, thì hai nàng ấy đều bị thần cho uống thuốc, thần trí mơ màng, bệ hạ cho dù có chạm vào, thì bọn họ cũng sẽ không biết, cuối cùng người đàn ông chạm vào mình, là ai.”

Trong lòng Minh Trọng Mưu đầy tức giận, nghĩ rằng nói:

“Tạ Lâm ngươi giỏi lắm, cái gì đã khiến ngươi nghĩ đến đến điều đó vậy hả!”.

Tạ Lâm trịnh trọng đáp: “Thần thân là Thừa tướng, đương nhiên mong thiên hạ được thái bình, bệ hạ là bậc thiên tử tôn quý, từng lời nói từng cử chỉ đều đại diện cho ý trời, thần dĩ nhiên không thể không suy nghĩ nhiều thêm chút nữa.”

“Được, được, được, được lắm!”

Minh Trọng Mưu nói liền một lúc ba chữ được, nhưng con giận lại bùng lên không cách nào dập tắt.

Tạ Lâm, ngươi đã suy nghĩ cho trẫm như vậy, thì trẫm tất nhiên, từ chối sẽ là bất kính!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Tương kế tựu kế

Nữ tử mỹ lệ, dáng người thướt tha, nếu là lúc bình thường, Minh Trọng Mưu nhất định sẽ thương hương tiếc ngọc, ôm vào lòng, tận lực yêu thương. Vì hoàng đế vừa qua tuổi hai mươi, đang trong thời kỳ sung mãn, có mỹ nhân xinh đẹp thế này ở trong lòng mê hoặc mình, nếu là ngày thường, khẳng định không thể cưỡng lại được.

Đáng tiếc hôm nay không phải ngày thường.

Vừa nghĩ đến chuyện Tạ Lâm vẫn còn ở ngoài cửa, nghĩ tới vẻ anh tuấn mà dùng dung cung kính, lộ ra khuôn mặt gian trá xảo quyệt, nghĩ tới thân phận đại thần phụ chính, thân phận Thái tử Thái phó hai năm trước của Tạ Lâm, loại người như thế đứng chờ ở bên ngoài nghe mình làm hạnh nữ nhân, Minh Trọng Mưu liền cảm thấy mất hết cả ngon.

Không phải vì là Liễu Hạ Huệ người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không loạn, cũng không phải vì bản thân muốn tu thân dưỡng tính, đơn giản là vì ghét hành vi nghe lén góc tường của Tạ Lâm mà thôi.

Cho dù diện mạo cô gái trong lòng có khuynh quốc khuynh thành đến đâu, chỉ cần nghĩ tới đó là người Tạ Lâm mang tới cho mình, là Minh Trọng Mưu chẳng còn chút dục vọng nào hết.

xxx

Nói thì phải nói cả hai phía, hoàng đế Vạn Triệu làm hạnh nữ nhân, da mặt Tạ Lâm dù có dày hơn nữa, cũng không đạt đến trình độ dám nghe những chuyện riêng tư bí mật kiểu này. Sau khi xin lỗi vị hoàng đế Vạn Triệu trong phòng xong, Tạ Lâm bèn tránh tới thư phòng của phủ Thừa tướng, mở một quyển sách ra, đặt trên đùi, trong phòng có ghế nằm, Tạ Lâm liền nằm luôn xuống ghế, chẳng bao lâu, bắt đầu có chút buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng, Tạ Thừa tướng lảng máng mơ tới chuyện mười năm trước.

Năm ấy huynh trưởng vốn là thí sinh của khóa thi đó, vất vả học hành, chỉ một lòng vì hai chữ công danh. Huynh trưởng dịu dàng, rất quan tâm tới sự hiểu học của đứa em nhỏ tuổi là hắn đây, nên cũng thường dạy cho hắn một số kiến thức. Không ngờ năm đó, huynh trưởng mắc bệnh nặng, vô cùng khó chữa, suýt chút nữa mất luôn nửa cái mạng. Tạ Lâm liền thay huynh trưởng đi thi, thứ nhất là bổ sung thêm một số kinh nghiệm đi thi cho huynh trưởng, để lần sau đi thi có thể giành được đầu bảng; hai nữa là, cũng muốn thử xem rốt cuộc mình đã học được mấy phần.

Vốn dĩ Tạ Lâm chẳng ôm nhiều hi vọng lớn lao. Kinh đô quả nhiên không hổ danh là kinh đô, quân anh tụ hội, *giải nguyên* cử nhân từ khắp mọi nơi đổ về người nào người nấy tài hoa xuất chúng, học thức uyên thâm, hưởng hồ ngọa hồ tàng long, người có tài xuất hiện lớp lớp, bản thân chỉ là một kẻ thay anh trai dự thi, có thể có được bao nhiêu năng lực chứ?

(Giải nguyên là người đỗ đầu trong kỳ thi Hương.)

Nhưng không ngờ hắn thi một lần, không chỉ đỗ, mà còn đỗ cao, không chỉ đỗ cao, mà còn đỗ đệ tam giáp, mang danh Thám hoa.

Sau đó hồi ký lại vị giám khảo ngày hôm ấy, nguyên nhân là vì hắn có kiến giải độc đáo, không chịu gò bó theo sách vở, lại cung kính hiếu đạo, trung hiếu nhân nghĩa đều đủ cả, bệ hạ đương nhiên đã cất nhắc.

Cái gì gọi là kiến giải độc đáo?

Chẳng qua hắn không chịu gò bó theo tứ thư ngũ kinh, cũng chưa bao giờ có ý định đọc sách vì muốn thi đỗ làm quan, nên đương nhiên kiến giải không giống với người thường.

Tin này truyền xuống, Tạ Lâm đương luôn tại chỗ, thay anh trai dự thi, nếu như bản thân không lọt vào mắt của hoàng đế, thì cũng thôi, nhưng sau khi thi đình xong, khuôn mặt của nhất giáp Thám hoa là hắn, đã bị hoàng đế nhớ kỹ đến không thể nhớ kỹ hơn nữa từ lâu, cho dù có đổi lại là huynh trưởng ra làm quan, cũng không kịp nữa rồi.

Quay về nhà bàn bạc với cha và anh, đương nhiên cũng có thể coi là áo gấm về làng. Cha và anh cảm thấy hắn đã làm rạng rỡ tổ tông, coi như là điều may mắn, làm quan thì làm quan vậy, huynh trưởng năm sau tự mình dự thi, cũng thi đỗ.

Không ngờ làm quan, lại làm nhiều năm đến vậy.

Cũng không ngờ làm quan, lại leo lên được chức vị như hiện giờ.

Càng không ngờ hơn là, mười năm trước, thẳng nhóc dễ thương Tạ Lâm gặp trong cung, không bao lâu sau, còn cao hơn cả mình, thậm chí trở thành hoàng đế.

Làm hoàng đế ừ thì cũng thôi, nhưng mình tự nhiên lại còn phải chọn nữ tử tuổi tác thích hợp, lại có phẩm chất đạo đức cao quý, xuất thân gia thế trịnh bạch làm phi tần cho hắn nữa chứ.

Mấy ngày trước, thái hậu đã âm thầm ra lệnh.

Vài năm trước, khi hoàng đế Vạn Triệu chưa đăng cơ, cũng đã lấy một vị thái tử phi, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, vừa mới thành hôn được chưa lâu, thì đã qua đời. Thái hậu khuyên hấn lấy người khác, hoàng đế Vạn Triệu lại lấy cố tình đầu ý hợp với vị thái tử phi, không muốn lấy người khác quá sớm nên khéo léo từ chối. Có trời mới biết Minh Trọng Mưu và vị thái tử phi ấy đến mặt còn chẳng nhìn nhiều, sau khi thành thân, có gặp nhau được mấy lần, thì thái tử phi đã mất, lấy đâu ra mà “tình đầu ý hợp”?

Nhưng Minh Trọng Mưu cũng hiểu được đạo lý “không có con nối dõi tông đường là tội nặng nhất”, nạp liền năm nàng phi tần, nhưng lại chẳng sinh được mụn con nào, khiến thái hậu thấp thỏm không yên, ngày nào cũng sắp xếp ngự y tới thăm khám cho hoàng đế, kết quả ngự y bắt mạch nửa ngày, râu rụng đứng mắt trợn trừng nửa ngày còn lại, khẳng định chắc nịch thân thể hoàng đế hoàn toàn khỏe mạnh, không có gì phải e ngại trong chuyện sinh hoạt nam nữ, nhưng thấy thái hậu lo lắng, nên đành phải kê vài đơn thuốc tẩm bổ gọi là trấn an.

Thái hậu cũng cầm mấy đơn thuốc đó hằm cùng đủ các loại canh thuốc giàu dinh dưỡng để bồi bổ cho hoàng đế.

Cũng may là thân thể hoàng đế thực sự khỏe mạnh, nếu không với cái màn tẩm bổ ấy, người bình thường sớm đã vì khí huyết quá vượng mà tổn hại đến cơ thể rồi.

Đến khi hoàng đế đăng cơ, vào năm thứ hai Vạn Triệu, lúc ấy thái hậu lại nghĩ hoàng đế cũng đã tẩm bổ được khá nhiều rồi, giờ nên là lúc thêm phòng nạp thiếp cho vài vị phi tần tiến cung, để sau khi đều dính được mưa móc, sẽ sinh con nối dõi tông đường. Càng quan trọng hơn là, hoàng đế cũng nên lập hậu đi thôi.

Tuy nói rằng thái hậu có thể đứng ra quản lý chuyện hậu cung thay cho, nhưng gần đây lúc thái hậu xử lý sự vụ, cảm thấy bản thân có chút lực bất tòng tâm, tự nhủ suy cho cùng tuổi tác cũng đã cao, không thể cày mạnh như hồi còn trẻ. Chuyện lập hậu này, không được chậm trễ thêm một phút nào nữa.

Nhưng hoàng đế Vạn Triệu nói sao cũng không nạp thiếp nữa, càng không chịu lập hậu, còn tuyên bố mình tuổi vẫn còn nhỏ, những việc thế này không thể vội vã, qua vài năm nữa rồi nói.

Hoàng thượng không vội, nhưng thái hậu thì vội đến sắp chết rồi đây.

Thái hậu nói sao cũng không thể chờ thêm được, nhưng Minh Trọng Mưu lại cứng mềm đều không chịu ăn, lời của thái hậu, tất cả hấn đều nghe theo, chỉ có duy nhất chuyện này, là giống như sau đầu Minh Trọng Mưu đột nhiên mọc ra một *cái phản cốt* vậy, mặc kệ người ta nói tròn nói méo, lo lắng khóc lóc khẩn cầu tức giận mắng mỏ, hấn đều không mảy may để tâm.

(Phản cốt chính là xương chằm, theo quan niệm xưa kia ai có phản cốt đằng sau gáy là người mang lòng dối nghịch phản trắc, bán chủ cầu vinh. Trong đoạn trên ám chỉ Minh Trọng Mưu ngầm ngầm đối đầu với thái hậu, nhất định không chịu nghe lời.)

Thái hậu không nói cầu cứu, cuối cùng việc này đành rơi lên người Tạ Lâm, lòng nhủ thâm Tạ Lâm là Thừa tướng đương triều, lo lắng cho hoàng đế lập hậu sau đó sinh hoàng tử, hấn cũng có phần trách nhiệm. Nghe đồn thủ đoạn của Tạ Lâm vô cùng ghê gớm, thường thường có một số chuyện, ngay cả hoàng đế con trai mình, cũng không thể không nghe lời hấn, vậy nên mới cầu cứu Tạ Lâm, để hấn nghĩ cách giúp.

Tạ Thừa tướng vừa nghe xong, bụng nghĩ thái hậu thấy thủ đoạn nào của hạ quan ghê gớm vậy, sao không nghĩ thử xem, trong ngoài hoàng cung, hạ quan bị mắng là tên gian thần nịnh nọt, lúc nào cũng có lòng bất trung muốn làm loạn. Nếu thần mà có lòng bất trung muốn làm loạn thật, thì chỉ sợ hoàng đế không lập được hậu chẳng tuyển được phi, tuyệt tử tuyệt tôn, lại có lợi lớn cho thần ý chứ.

Tạ Thừa tướng chỉ dám bắt nắn trong bụng vậy thôi, nhận củ khoai nóng bỏng tay này rồi, cũng vẫn coi như tích cực nghĩ cách.

Vì thế hôm nay Tạ thừa tướng đặc biệt chọn hai cô gái dung mạo tuyệt trần, phẩm đức hiền thực, gia thế cũng không tầm thường chút nào, cho dùng thuốc khiến cả hai hôn mê, dâng tặng đến trước mặt hoàng đế.

Cái gì mà thử thách với không thử thách chứ, hoàn toàn vô nghĩa.

Hấn không chỉ cho hai cô gái ấy uống thuốc, mà còn đặt huân hương trong phòng nữa, là thứ khiến cho người ta ý loạn tình mê.

Trong mơ, Tạ Thừa tướng nhếch môi nở nụ cười quỷ quyệt. Bệ hạ, hôm nay, thần sẽ dạy bệ hạ không lên cũng phải lên, lên rồi càng phải lên nữa.

Thần chọn hai cô gái này cho người, đều là khung xương chậu lớn, thân thể xinh đẹp, vừa nhìn đã biết có thể sinh con đẻ cái được, đảm bảo cho người sinh con một cách thoải mái.

Người nhất định phải khiến cho thái hậu không được đến làm phiền hạ quan nữa, được vậy hạ quan cảm kích vô cùng.

Tạ Thừa tướng mơ mơ màng màng, cũng không biết đã qua bao lâu, cảm thấy thời gian cũng được kha khá rồi. Minh Trọng Mưu quả nhiên là càng có hứng thú với “Thực sắc, tính dã” của Không Tử hơn. Ở trong phòng cây cây gần nửa ngày rồi, cũng chưa thấy người hầu vào gọi hấn.

Tạ Lâm từ trước đó rất lâu, đã dặn đám người hầu, bảo họ nhất định phải trông chừng Minh Trọng Mưu cho tốt, dặn dò bọn họ nếu như bệ hạ có bước ra khỏi phòng, thì phải lập tức đi thông báo cho mình.

Nhưng đợi lâu như vậy rồi, vẫn không thấy có người hầu tới gọi, Tạ Lâm cảm thấy có chút kỳ quái.

Một nam chiến hai nữ, thuật phòng the của Minh Trọng Mưu lợi hại thế. Lát nữa nhất định phải xin chỉ giáo vài chiêu mới được.

Nhưng nửa ngày rồi mà vẫn chưa ra, lẽ nào.....?

Tạ Lâm vội vàng chỉnh trang lại quần áo, chạy ra khỏi thư phòng, đến trước cửa phòng, gọi một tên hầu đang quét dọn gần đó lại, nghi ngờ nói:

“Hoàng..... Vị khách quý đó rốt cuộc là đã ra khỏi cửa phòng chưa?”.

“Bẩm gia, vẫn chưa ạ, tiểu nhân quét tước ở trước cửa mãi, nhưng vẫn không nghe thấy bọn họ từ trong đi ra.”

Tạ Lâm thở than quả nhiên là lợi hại, không nhịn được áp tai vào cửa, nghe trộm. Lại nghe thấy tiếng phụ nữ bên trong cánh cửa dầm dề phóng túng, đúng là kinh người.

Việc này cũng không thể trách Minh Trọng Mưu được. Liên hôn quyền quý, cùng cố thế lực, lại thêm cả mỹ nhân tư sắc không hề tầm thường, bằng lòng nỗ lực cây cày để sinh được hoàng tử, có thể làm được hai điểm này, thì nghĩa là hoàng vị đã ổn định được một nửa rồi. Lại cần gì phải lo lắng học cách tâm tư nhẫn nại, rồi học cái gì mà tính tình dù Thái Sơn có sụp xuống trước mắt cũng không đổi sắc mặt nữa chứ? Bệ hạ thân tuy ở nơi địa vị cao quý, nhưng cũng mới có hai mươi hai tuổi, hà cớ gì phải khổ sở ép buộc hẳn? Cứ từ từ dạy vậy, rồi cũng sẽ ổn cả thôi.

Nghĩ thông được điểm này, Tạ Lâm quả nhiên thấy cảm giác khó chịu trong lồng ngực vơi đi không ít. Bảo tên hầu đang quét dọn đi ra, Tạ Lâm cũng quay gót rời đi, tránh làm phiền đến việc “tu hành” của bệ hạ.

Nhưng lại nghe thấy giọng nói kinh hãi đầy giận dữ của bệ hạ ở trong phòng:

“Tiện tì, ngươi lại dám đối xử với trẫm như vậy hả!”.

Sau đó một tiếng động cực lớn vang lên, dường như có thứ gì đó rơi xuống đất, lại nghe thấy tiếng bệ hạ cáu tiết gầm lên, rồi lại một thứ gì đó lăn rơi xuống đất.

Sau đó giống như bị một thứ gì đó bóp nghẹt lấy cổ, trong phòng chìm vào im lặng.

Phảng phất như tiếng thở dốc ban nãy, sự kinh hãi nổi giận của bệ hạ, đều chỉ tựa như một giấc mơ, chưa từng xảy ra.

Tạ Lâm ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ, lẽ nào thần trí của hai cô gái ấy đã tỉnh táo trở lại rồi ư? Hai người bọn họ chưa từng gặp hoàng đế, mắt thấy có một người đàn ông cưỡng ép mình, tính cách trịnh liệch nổi lên, liền ra tay với bệ hạ chăng? Nhưng bệ hạ trên người có võ công, không chế hai cô gái nhỏ bé kia, đương nhiên dễ như trở bàn tay. Sao lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy được?

Nhưng đàn ông lúc đang sinh hoạt vợ chồng, ý chí vốn dĩ là yếu mỏng nhất. Nếu không tại sao từ cổ chí kim, có vô số kẻ quyền quý, đều chết vì đàn bà? Nếu là hành thích, chọn lúc này, cũng chính là thời cơ tuyệt vời nhất.

Hoàng đế bị ám sát, hơn nữa lại còn bị ám sát ngay trong phủ của mình, cho dù có chặt đầu hẳn, cũng chẳng đủ, đây là chuyện lớn tru di cửu tộc đấy.

Tạ Lâm nghĩ tới đây, khó mà bình tĩnh thêm được nữa, vội vàng đẩy cửa bước vào.

Quét mắt nhìn trong phòng, chỉ thấy mấy món đồ chơi đất tiền rơi vỡ trên sàn nhà, tuy là trân phẩm, nhưng tính mệnh của bệ hạ, so với mấy món trân phẩm đó còn quý giá hơn nhiều. Tạ Lâm nhìn đến những vị trí ẩn nấp, rèm được dệt bằng sợi bông, buông rủ xuống tận dưới giường, che rất kín, khiến cảnh tượng thấp thoáng bên trong, thấy không được rõ lắm.

Vừa nghĩ đến chuyện hoàng đế có thể bị ám sát trên giường, Tạ Lâm cũng không để tâm đến những chuyện khác nữa, cao giọng hô: “Bệ hạ, đắc tội rồi!” Tạ Lâm vén tấm rèm giường lên, nhìn thật kỹ bên trong.

Chỉ thấy hai cô gái ở trên giường, cả người không mảnh vải che thân, chẳng chút che đậy, hai chân hai tay, đều bị dùng vải trói chặt, khó mà gãy dựa. Nhìn sắc mặt cả hai nàng ta, lộ vẻ hồng rục còn hơn cả lửa cháy, chứng tỏ được tính vẫn chưa hết, làm gì có chút mây may thần trí nào? Trong miệng hai người họ bị nhét giẻ chặn lại, thảo nào vừa nãy có tiếng rên rỉ, nhưng giờ lại không thấy gì.

Nhìn quanh bốn phía, vậy còn bóng dáng của bệ hạ đâu?

Tạ Lâm kêu thầm không ổn, vội vàng gãy dựa đứng dậy, thì đột nhiên một vị trí ở sau lưng tê đi, hai chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã úp mặt xuống ngực hai mỹ nữ, liền quơ quào nhắc người lên, quay đầu lại nhìn.

Mặt mũi tuần lã, khuôn mặt mang theo vẻ hung ác, bóng lưng khuất ánh sáng, nên chỉ cảm nhận được ánh mắt âm u rét lạnh, sắc mặt đen như đất nòi than.

“Tạ Lâm, mưu kế khanh chơi cũng độc lắm, dám tính kế với cả trẫm! Khanh đã chuốc thuốc cho hai nàng ta, khiến thần trí bọn họ mơ màng, không biết được người đàn ông khinh bạc mình là ai, rồi đem cho trẫm nhìn thấy cái loại cảnh đẹp này, vậy thì chi bằng, ái khanh tự mình cẩn thận ném thử một lần đi, thế nào hả?” Người đó nghe răng ra cười, điểm hết một lượt huyết đạo trên cả người Tạ Lâm lại, rồi cời dây trói cho hai cô gái, “Tạ Thừa tướng, trẫm ban cho khanh một vợ một thiếp, khanh nhất định phải hưởng thụ đấy!”.

Chương 7: Ma ám theo người

Tạ Thừa tướng đương triều bị điểm huyết đạo toàn thân không thể nhúc nhích gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cô gái khinh bạc mình. Hai cô gái tuy xinh đẹp yêu kiều, nếu là một người đàn ông bình thường khác, chỉ sợ đã hận không thể kéo ôm vào lòng từ lâu rồi. Nhưng Tạ Thừa tướng lại chỉ có thể cười khổ,

“Không ngờ bệ hạ không chỉ sớm học được cách trấn tĩnh, mà còn học được cả tính nhẫn nại nữa, không chỉ có thể nhẫn nại, mà còn có thể cùng lúc phản kích, thần đúng là không bằng rồi.”

Hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu ngồi một bên, khuôn mặt âm u lạnh lẽo, nghe vậy mới thấy tỏa ra chút ít ấm áp,

“Tạ khanh biết vậy là được rồi.”

Nói rồi, bưng chén trà trên bàn lên, nhẹ nhàng chiêu một ngụm.

Vừa uống xong, hoàng đế bệ hạ đã hàm hàm nổi giận,

“Trà đã nguội lại còn đắng nữa, Tạ khanh, đây là đạo tiếp đãi khách khứa của khanh à? Đừng quên rằng, trẫm là hoàng đế!”

Nói rồi, ném luôn chén trà ra ngoài cửa sổ, chén trà gốm Nhữ Diêu mấy ngày trước được hạ quan “hiếu kính”, trong thoáng chốc vang lên âm thanh vỡ vụn

(Gốm Nhữ Diêu là một trân phẩm của nghệ thuật thủ công truyền thống của người Hán xuất hiện ở vùng Nhữ Châu vào thời Tống. Cùng với Quan Diêu, Ca Diêu, Quân Diêu, Định Diêu được gọi là “Bốn lò gốm lớn nổi tiếng thời Tống”. Gốm Nhữ Diêu nổi tiếng với nước men xanh, có màu thiên thanh, màu đậu xanh, xanh nhạt. Do chỉ thịnh hành trong vòng hai mươi năm, nên sản phẩm lưu truyền đều rất ít, nhưng vô cùng quý giá, đến nay chỉ có tầm 67 sản phẩm.)

Bệ hạ thấy thần không vừa mặt, thì đương nhiên là thấy cái gì của thần cũng không vừa mặt rồi.

Cái gì mà “Trà đã nguội mà còn đắng” chứ, chẳng qua là bệ hạ muốn tìm cơ hội để phát hỏa cho hả giận mà thôi.

Tạ Lâm còn chưa kịp đau lòng cho chén trà bảo bối của mình, thì đã phải vội vàng lo giải quyết vấn đề trước mắt, chứng kiến hai cô gái đã cởi áo khoác ngoài, áo trong của mình xong, và đang bắt đầu thò tay hướng tới áo lót, Tạ Lâm quýnh lên, nôn nóng nói:

“Bệ hạ, thần nghĩ hai nàng ấy đều là con gái của các bậc quyền quý đương triều, nên thần không dám muốn, cũng không thể muốn, nếu như thần thật sự khinh bạc các nàng ấy, chỉ sợ sẽ phải chịu trách nhiệm, thần không thể……”

Minh Trọng Mưu vẩy tay cắt ngang,

“Ai cần khanh phải chịu trách nhiệm hả? Tạ khanh không phải đã nói rồi đó sao? Khanh đã cho hai nàng ấy uống thuốc, cho dù có nhìn hết mình và tứ chi của các nàng ấy, khinh bạc các nàng ấy, thì các nàng ấy cũng không biết được danh tính người đàn ông đó là ai, khanh cùng các nàng ấy mây mưa vãn vò, chung hưởng đêm xuân, khanh không nói, trẫm cũng không nói, ai biết được?”

Trong lúc đó con gái của Uy Vô đại tướng quân, đã cởi được nút áo lót của Tạ Lâm ra, mắt thấy da thịt trắng nõn sắp bị lộ ra ngoài, xương quai xanh thanh tú, cũng đã hở, ánh mắt của Minh Trọng Mưu liếc tới bên này, trong lòng thầm nghĩ con cáo “già” này thật ra cũng chưa già lắm, hai mươi sáu tuổi, nhưng da thịt vẫn mịn màng trơn nhẵn, so với hai cô gái kia, thì cũng chẳng thua kém gì nhiều, vì thế không kìm được liếc nhìn thêm lúc nữa.

Tạ Lâm vội quát dừng lại, lời nói từ miệng như đậu chiên nổ tanh tách, liên tiếp không ngừng phun ra, chỉ sợ chậm một bước thôi, thì có hối hận cũng đã muộn,

“Bệ hạ, thần biết thần tính kế bệ hạ, là khi quân, là đại bất kính, nhưng thần cũng chỉ muốn tốt cho bệ hạ thôi, phải biết rằng bệ hạ tự mình xử lý chuyện triều chính không lâu, nhưng lòng ham chơi còn quá nặng, thần từ tận mắt chứng kiến, trong tâm thấy rất nôn nóng, đương nhiên không phun ra được thì không thoải mái. Bệ hạ, thần chỉ mong bệ hạ tự mình chấp chính đều là cam tâm tình nguyện, quan tâm đến triều chính, vững tâm, an lòng bách tính, thái bình thịnh thế, hy vọng bệ hạ hãy suy nghĩ sâu xa hơn!”

Cam tâm tình nguyện? Quan tâm đến triều chính, vững tâm, an lòng bách tính, thái bình thịnh thế?

Động tác của Minh Trọng Mưu không khỏi khựng lại một thoáng, nhìn Thừa tướng đại nhân nằm trong lòng hai cô gái, bị khinh bạc đến mức mặt đỏ tai

hồng, liền đứng dậy, đi tới bên giường, nhắc tay điểm huyết khiến hai cô gái xinh đẹp ngất đi, Thừa tướng đại nhân vội vàng hít một hơi thật sâu, dây thần kinh căng thẳng khẩn trương liền được thả lỏng.

Tâm tư Minh Trọng Mưu đang mãi suy đoán lời nói của Tạ Lâm, nhưng đột nhiên lại nhìn đến Thừa tướng đại nhân đang thở dốc, trong khoảng hở của chiếc áo lót đã bị cởi ra, lộ ra một mảng màu đỏ. Minh Trọng Mưu không kịp suy nghĩ gì nhiều, duỗi ngón tay, lật một bên áo lót mới hơi hé mở ra.....

Cái yếm gấm đỏ thắm thêu hình uyên ương, lộ ra ngoài.

Da thịt trắng nõn, cùng lớp nền là tấm yếm đỏ, càng tôn lên vẻ óng ánh trong veo, đẹp không tả xiết.

Hoàng đế cũng không biết là bị cảnh sắc trước mắt quyến rũ, hay bị bóng đè gì gì đó, mà giống như mê muội thò tay ra, nhẹ nhàng chạm lên làn da trắng nõn, và lướt theo đường nét xương quai xanh.

Khuôn mặt Thừa tướng đại nhân lập tức tái đi, kinh hãi pha lẫn tức giận quát:

“Bệ hạ!”.

Hoàng đế bệ hạ dường như vừa tỉnh lại từ trong mơ, nhìn thấy người trước mặt mình mái tóc đen rối bời, bị phụ nữ khinh mạn đến thờ hờn hển, khuôn mặt anh tuấn đỏ ửng, dưới vạt áo bị hở một nửa, lộ ra chiếc yếm gấm thêu hình uyên ương, không khỏi có chút mê man thất thố, trong lúc đang mờ mịt, liền tiện tay dấm lên chiếc cột bên cạnh giường, sau đó phát tay áo, sải bước..... đi thẳng.

Hoàng đế tiện tay dấm một cú cũng chẳng sao, nhưng lại nói cái cột này vốn dĩ là một trong bốn cái cột trụ chống đỡ sức nặng của chiếc giường, lực tay của hoàng đế bệ hạ không nhỏ, một dấm giáng xuống, chỉ nghe thấy tiếng cái cột dần dần nứt ra từng chút một, khe nứt càng lúc càng lớn, tai Tạ Lâm nghe, cũng thấy càng ngày càng rõ.

Tạ Lâm trơ mắt nhìn cái cột nứt gãy, khiến cho vị Tạ Thừa tướng vừa gian xảo lại vừa tuấn mỹ, quần áo xộc xệch, huyết đạo bị điểm ngã lăn từ trên chiếc giường gỗ xuống dưới sàn nhà, mặt mũi dính đầy bụi đất, còn đâu khuôn mặt một đời phong lưu của Thừa tướng nữa.

Những người đầu tiên nghe thấy tiếng cực to vang lên, rồi tranh nhau lao tới, chính là ba nàng sủng thiếp của Tạ Lâm.

Các nàng vừa bước vào, Tạ Lâm lập tức quyết đoán, quát lên:

“Đóng cửa, đỡ ta lên ghế, dập tắt mê hương, đợi huyết đạo của ta tự giải!”.

Đợi đến khi mọi việc được thu xếp ổn thỏa, Tạ Thừa tướng được hầu hạ đến ngồi lên ghế, nút áo đã được cài lại cẩn thận, mái tóc đen như mực cũng đã được buộc lên nghiêm chỉnh, bụi đất trên mặt được lau đi sạch sẽ, mê hương thì dập tắt, tránh để ham muốn không cần thiết nổi lên. Tạ Thừa tướng đành nhắm mắt lại, ngồi không được nằm cũng chẳng xong, sống lưng thẳng tắp đợi đến khi.....

Ngày thứ hai, gà vừa gáy, Tạ Thừa tướng đã phải kéo lê cái thân thể với phần eo mỏi rã rời và sống lưng đau đớn, lên triều.

Không lên triều, cũng không biết bệ hạ sẽ lại lấy danh nghĩa gì ép mình lên triều nữa? Bất luận ra sao, cũng phải tới báo cáo kết quả công tác với thái hậu nương nương trước đã nhỉ?

xxx

“Thần có tội”.

Đây là câu đầu tiên Tạ Lâm nói lúc gặp thái hậu.

Nói rằng “gặp”, có lẽ cũng hơi quá. Nam nữ kiêng kỵ, nên nhất định phải chú ý, thái hậu buông rèm ở bên trong, Tạ Lâm đứng ở bên ngoài, cúi người hành lễ với thái hậu, đó chính là “gặp”.

Thái hậu ngạc nhiên,

“Tạ khanh vất vả công lao lớn, lại có công với xã tắc, sao lại nói là có tội?”.

Tạ Lâm tỏ ý báo thái hậu cho tùy tùng lui ra, thái hậu liền làm theo. Lúc ấy Tạ Lâm mới than:

“Thần đã phụ sự ủy thác của thái hậu, suýt chút nữa là hủy hoại sự trinh bạch của hai cô gái, hận không thể móc hai con mắt của mình ra, tự sát tạ tội với các nàng ấy. Thái hậu đã hy vọng rất nhiều vào thần, mà thần lại phụ sự nhờ cậy của thái hậu, thật sự thấy vô cùng hổ thẹn.”

Thái hậu vẫn chưa vội trách phạt ngay, mà chỉ hỏi rõ ràng tất cả những nguyên nhân kết quả, sau khi giấu đi cái màn quyến rũ sau vài phút mê muội ấy, Tạ Lâm chỉ nói rằng tuy đã dùng hết mê dược mê hương, lại thêm hai cô gái được chọn đều là những quốc sắc thiên hương, gia thế rõ ràng, nhưng sức nhẫn nại của bệ hạ đúng là hơn người, hoặc là do nhân quan vô cùng sắc bén, nên coi thường các nàng ấy, tóm lại là không may mê hoặc được, còn sắp đặt khiến Tể tướng đương triều suýt chút nữa thì mất hết cả thể diện trước mặt mọi người.

“Thần mỗi khi nhớ tới chuyện này, đều tự trách bản thân mình sâu sắc, thần thân là Tể tướng đương triều, lại bị tổn hại lớn đến vậy, thật sự thấy xấu hổ với tổ tông, xấu hổ với sự hậu ái của tiên hoàng.”

Đến lúc này thái hậu mới hiểu ra, tại sao Tạ Lâm lại bảo mình cho đám tùy tùng lui ra, sợ truyền ra ngoài việc hắt khinh bạc phụ nữ, hủy hoại đi sự trong trắng của người ta, thì không thể không lấy hai cô gái đó chẳng?

Đây là người do chính mình đích thân lựa chọn, từ gia thế, tướng mạo đều là thượng của thượng hạng, nhưng tại sao một đứa rồi hai đứa, lại đều không muốn hai cô gái này thế? Trừ phi hai cô gái này, có bệnh kín, hoàng đế và Tạ Lâm biết, nhưng bản thân mình lại không biết chẳng?

Thái hậu không khỏi chìm sâu vào bên trong mỗi nghi ngờ.

Biểu cảm hận vì đã không làm khác đi trên mặt Tạ Lâm, khiến thái hậu cũng cảm thấy có chút áy náy. Nếu như hai cô gái đó thực sự có bệnh kín, thì mình cũng không nên bức ép người ta gả cho hân.

Huống hồ cách nghĩ của hoàng gia, là cũng không thể để thế lực của Thừa tướng bành trướng, uy hiếp đến triều đình được.

“Tạ khanh không cần phải vậy, khanh đã chuốc mê được, khiến hai cô gái đó hôn mê, thiết nghĩ các nàng ta cũng sẽ không biết được chuyện này đâu, nếu như hoàng đế thực sự không thích bọn họ, thì chỉ bằng Tạ khanh và ai gia để ý giúp họ, tìm thử xem có con cháu thế gia nào môn đăng hộ đối, sau đó kiếm cho một nơi thật tốt, vậy là được rồi.”

Mưu kế của Tạ Lâm đã thành, thoát khỏi việc bị trách tội, lại không phải gánh lấy cái trách nhiệm mang tên lấy vợ, trong lòng không khỏi hi hửng, nhưng trên mặt, vẫn là cái biểu cảm thành thực từng trải, cúi người thật sâu,

“Tạ ơn ân điển của thái hậu.”

Thay vì để thái hậu sau khi tra ra ngọn nguồn sự việc, thì chỉ bằng mình dùng “chân tướng” chặn miệng thái hậu lại, thái hậu vì hồ thẹn áy náy, đương nhiên sẽ không tiện bắt mình phải tuân theo sự sai khiến nữa.

Con gái của Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân, và con gái của Lại bộ Thượng thư, Tạ Lâm tự hỏi bản thân mình chỉ là một tên Thừa tướng nhỏ nhoi, không thể chế ngự hai cô nàng đó được, huống hồ..... huống hồ lại khiến người ta một mình ngồi trông phòng trống ư?

Bản thân đã có ba nàng thiếp xinh rồi, nên Tạ Lâm cũng đành nói một tiếng xin lỗi với hai cô gái kia. Ba người phụ nữ đã vô cùng đáng sợ rồi, năm người phụ nữ thì.....

Thừa tướng không có cách nào tiêu thụ được, sau đó bèn giúp bọn họ tìm hai vị lang quân như ý, cũng coi như xong. Nếu các nàng muốn trở thành giai nhân trong chốn hậu cung ba ngàn người, thì Thừa tướng đại nhân, cũng có thể đi theo bằng bất cứ giá nào.

xxx

Buổi triều sáng ngày hôm sau, Tạ Lâm đã có thể đuổi thẳng thất lung, về mặt tuy không còn uể oải nữa, nhưng vẫn trắng bệch như tờ giấy.

Quần thần trên triều bên ngoài hiển nhiên là không dám nói gì hân, nhưng trong lòng lại đang phỏng đoán, lẽ nào Tạ Thừa tướng nạp vợ xinh nhiều quá, hay là trong nhà có ba người phụ nữ như sói như hổ, Thừa tướng đại nhân mệt mỏi quá độ. Vì thế nên sắc mặt mới tái nhợt lộ hân ra ngoài như thế?

Tạ Thừa tướng trước giờ tướng mạo tuấn mỹ, nhưng lại nổi tiếng là lạnh lùng như đông giá, ánh mắt sắc lạnh của hân vừa quét qua, thì dường như có thể nhìn thấy mọi bí mật ẩn trong tâm can người khác.

Khi hân khẽ mỉm cười, thì những câu kiểu như xuân về trên mảnh đất này, cây cối đón gió xuân, đều có thể chất đóng lên người. Nụ cười tủm tỉm của hân, có thể khiến cho bất kỳ một cô gái nào không hiểu hân phải động lòng, có thể khiến cho bất kỳ một nam tử nào không rõ hân, phải hận không thể vừa nâng chén uống rượu vừa trò chuyện vui vẻ, cùng đàm luận thơ ca với hân.

Nhưng những người hiểu rõ hân, lại biết rằng, khi hân khẽ cười, lại giống như một con rắn độc đang thè lưỡi, chạm vào là chết, là liều thuốc độc ản nấu kỹ nhất, và cũng là độc nhất trên thế gian, người khác tuyệt đối không thể tin tưởng con người này.

Vậy nên lúc Tạ Thừa tướng thật sự đứng ở đây mơ màng muốn ngủ, tất cả mọi người đều nghĩ rằng, con rắn độc này chỉ đang giả vờ ngủ đông, nhất định một lúc nào đó sẽ tìm kiếm thời cơ, rình rập cơ hội để ra tay hành động.

Cho nên khi Tạ Lâm bị hoàng đế gọi tên đến mấy lần, nhưng vẫn cứ lơ mơ, không tỉnh, các đại thần đều cho rằng, Tạ Lâm nhất định đang muốn để bề hạ phải khó xử, ngay cả lúc bề hạ gọi tên thần tử cũng có thể lơ đãng như vậy, có thể nói tên Tạ Lâm này rất to gan, không may may để hoàng đế vào trong mắt.

Bề hạ nổi giận, đập xuống tay vịn của ghế rồng, nhất thời cả đại điện như chấn động, may mà ghế rồng này được chế tạo chắc chắn cẩn thận, dùng vật liệu vô cùng cứng rắn, để phòng ăn mòn hư hao, nếu không với lực tay như thế giáng xuống, hoàng đế đời sau, không biết lấy gì ra mà ngồi.

Quần thần có cảm tưởng cả kinh thành cũng gặp phải động đất, thiếu chút nữa là hét toáng lên yểm hộ cho hoàng đế rút lui.

Khuôn mặt Minh Trọng Mưu đen sì, phần nộ quát:

“Tạ Lâm, trẫm đang hỏi ngươi đấy!”.

Tạ Lâm ngủ say trong mộng đẹp, lúc mơ đến cảnh mang thật nhiều đùi gà áo gấm về quê, cha anh di chị dâu, thích nhất là làm món đùi gà rán béo gậy, đang trong lúc ăn uống hăng say, thì nhóm ba nàng vợ bé Thực Hà từ cửa bước vào, từng người từng người ngược ngừng gấp ba mẹ chồng. Tạ Lâm sung sướng đích thân giới thiệu các nàng với cha và anh. Không ngờ cha lại dùng ngón tay chỉ, vợ lấy cái chổi đánh lên người hắn, vừa đánh lại vừa tức giận quát, quát những gì gì đó, nhưng không hiểu sao chính hắn, lại không nghe thấy rõ lắm. Về mặt huynh trưởng cũng không đồng ý, lắc đầu thờ dài, còn về phần thờ dài cái gì, thì lần này Tạ Lâm lại nghe thấy rất rõ.

“Tạ Lâm, Tạ Thừa tướng, Tạ Thừa tướng. ....”

Tạ Lâm đột nhiên bừng tỉnh, hoang mang nhìn khắp bốn phía xung quanh, mới phát hiện ra ngồi bên cạnh, chính là Binh bộ Thượng thư vừa mới nhậm chức, Ủy Trì Chính, đang thấp giọng gọi tên mình.

Tên này sau khi được ban ngồi, từ đó trở đi buổi chiều sáng nào cũng ngồi nghe. Tạ Lâm hồi đầu vô cùng ghen ghét đố kỵ, suy nghĩ lúc nào đó phải cho trí nhớ của tên này trở nên tốt hơn lâu hơn, biết kính người già trọng kẻ hiền, à không, là biết thứ tự trước sau. Nhưng thời gian lâu dần, cũng thấy quen, coi như mình đang tập thể dục mỗi sáng sớm, còn suy nghĩ xem hôm nào đó qua hỏi thăm vị Ủy Trì Thượng thư cỡi giáp chiến mặc quần áo của kẻ đọc sách, vốn là người cơ bụng rắn chắc, giờ lại mọc ra mấy ngón mỡ rồi đấy.

Lại liếc mắt nhìn cái người đang ngồi trên hoàng vị.

Tạ Lâm không khỏi sợ giật nảy mình.

Sắc mặt hoàng đế Vạn Triệu đen sì, giờ phút này lộ ra ánh mắt có đôi phần tinh nhanh, đang nhìn chăm chăm vào hắn, tư máu che kín toàn bộ lòng trắng mắt, dọa khiến Thừa tướng đại nhân rung mình run rẩy.

Hoàng đế đại nhân?

Là ma ám theo người à?

Có cần gọi thị vệ tới hộ giá không?

Hay là tìm một vị Thiên sư tới. .... bắt ma.

(Thiên sư là những vị tiên có vai trò đón tiếp các vị sứ giả trên thiên đình trong Đạo giáo và thần thoại Trung Hoa.)

Gồm Nhữ Điều

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Công chúa Định Quốc

“Bệ hạ.” Tạ Lâm vội vàng kêu lên một tiếng.

Đại Sở đã qua mấy đời hoàng đế, trải qua vô số những buổi thượng triều sáng sớm, nhưng khi hoàng đế hỏi đại thần lại ngây người, Tạ Lâm tuyệt đối là người đầu tiên. Nếu như là người thường, thì đã trị hấn tội đại bất kính từ lâu rồi.

Minh Trọng Mưu chỉ đành nén lửa giận đang cuộn cuộn như cơn sóng dữ của mình xuống, kiềm chế nói:

“Tạ khanh, hôm trước, tuy trẫm đã đồng ý không phái binh tới biên tái chi viện, nhưng tình hình ở đó căng thẳng, người Di can rở, xâm phạm biên cương nước ta như vậy, Tạ khanh có phải đã sớm nghĩ ra được kế sách gì hay có thể đánh lui địch thì hãy mau nói ra đi?”.

Tạ Lâm nghe xong, nhưng lại ngẩn người, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh như sao, không nhìn được liếc đến chỗ Ủy Trì Chính, lại thấy vị phó tướng của quá khứ, Binh bộ Thượng thư của hiện tại, ánh mắt sáng ngời đang nhìn mình, dường như đang đợi kế sách gì hay của mình thật.

Tạ Lâm vốn dĩ tưởng rằng, tên Ủy Trì Chính này là phó tướng của đại quân, cái gì gọi là lâm trận không đổi tướng, đại quân hiện giờ đang trấn thủ biên giới, mà phó tướng lại được giữ lại nhậm chức ở kinh đô. Trước nay Binh bộ Thượng thư đều do quan văn đảm nhận, Đại Sở trước nay trọng văn coi nhẹ võ, cho dù là văn thần cùng cấp với võ quan, nhưng quan văn vẫn cứ thắng võ tướng, huống hồ dựa trên cấp bậc quan lại, từ phó tướng lên Thượng thư, cũng không biết đã nhảy qua bao nhiêu bậc. Suy nghĩ của Ủy Trì Chính, nếu là trong đầu óc của người thường, sợ là sẽ cho rằng Ủy Trì Chính vì được thăng chức, nên thành ra thêm muốn phú quý. Biên cương mùa hạ tiết thu gió thổi bụi bay đầy trời, mùa đông lạnh đến buốt xương, lại thêm quần áo lương thực thiếu thốn, chịu đói chịu rét, nghĩ tới nơi kinh thành phồn hoa, so với chốn biên cương, không biết là tốt gấp bao nhiêu lần. Ủy Trì Chính có suy nghĩ như vậy, cũng không thể nói là không đúng được.

Nhưng Tạ Lâm trước nay luôn tự hào rằng mình rất có tài nhìn người, quan sát hành động lời nói của Ủy Tri Chính, có thể gọi là tên giống như người, chính trực vô tư, nghe nói hẳn lại thích việc chinh chiến chốn sa trường, người như vậy, sao có thể vì một chức quan nhỏ bé mà quay lưng với tâm nguyện của bản thân được?

Chỉ e là đang tùy cơ hành động.

Quả nhiên hôm nay tới rồi.

Tạ Lâm vội vàng cung kính nói:

“Bệ hạ, lâm trận đôi tướng, là điều đại kỵ của nhà binh, Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, tuy rằng ngang bướng tự cho mình là đúng, tấn công kém, nhưng giỏi phòng thủ, đề ông ấy trấn giữ biên giới, thì bệ hạ không cần phải lo lắng.”

Minh Trọng Mưu “hừ” một tiếng, rõ ràng vô cùng bất mãn với cách nói thuận nước đẩy thuyền của Tạ Lâm,

“Hôm trước, khanh còn nói Hầu Thiết Tranh dùng ba mươi vạn binh mã giải quyết nước Di nhỏ bé là chuyện rất khó, rõ ràng là năng lực không đủ, bắt trăm sóm đưa ra quyết định, sao hôm nay, lại sửa lại thế?”

Tuy rằng những lời này bản thân đã nói trước mặt quần thần từ lâu, nhưng từ miệng Minh Trọng Mưu thốt ra, khiến Tạ Lâm thấy có đôi chút kỳ quặc. Phó tướng không còn như ngày xưa, lúc mình biến hóa, giữ chức Bình bộ Thượng thư, trở thành đồng liêu với mình, văn thần không giống võ tướng, lời nói của bản thân, đương nhiên cũng phải khác đi chứ, nếu không sau này cùng làm quan trong triều với Ủy Tri Chính, thì làm sao sống chung được?

Tạ Lâm cười lạnh:

“Hiện giờ không giống trước kia, phó tướng coi giáp, mặc quan phục, có tác dụng như trên chiến trường, đám thần tử như chúng thần, sao có thể tụt lại phía sau được, những lời nói hôm trước, đương nhiên đều là nói đùa thôi. Thần cho rằng, nước Di dám to gan làm loạn, là vì thiếu thốn vật tư, không có đất canh tác trồng trọt, chỉ có thể chăn thả, nghe nói bọn họ không có lương thực không rau dưa hoa quả, chỉ dựa vào việc giết mổ bò cừu, không có bò cừu thì ăn vỏ cây gặm ngọn cỏ, vô cùng đói khổ, đương nhiên là sẽ nghĩ tới triều đình ta đất đai màu mỡ phì nhiêu, muốn chiếm vật tư của ta để nuôi dân. Sói đói, thì còn có thể cắn người, huống hồ là đám người Di không biết liêm sỉ, dốt đặc cán mai ấy?”

Minh Trọng Mưu trầm ngâm hồi lâu,

“Những lời ái khanh nói cũng có lý, vậy theo ý kiến của ái khanh, thì nên làm thế nào?”

Tạ Lâm bèn thưa:

“Chi bằng, đưa công chúa quận chúa có họ hàng với hoàng tộc, lấy danh nghĩa hòa thân, gả cho vua nước Di, nên duyên Tần Tần mãi mãi, lấy vật tư từ nước chúng ta, ban cho nước Di, để bọn họ được đủ ăn, có thể trồng trọt dệt vải, ăn được no, mặc được ấm, cuộc sống ổn định, thì tất nhiên sẽ không muốn trải qua cuộc sống chém chém giết giết nữa.

(Nên duyên Tần Tần nguyên văn là Tần Tần chi hảo có liên quan đến thời Xuân Thu nước Tần và nước Tấn có nhiều mối lương duyên nên đời sau thường dùng câu nói đó để gọi những cuộc hôn nhân tốt lành giữa các quốc gia hay thế tộc lớn.)

“Vậy Tạ khanh cảm thấy, đưa cô gái thế nào đi hòa thân thì hợp?”

“Người tốt nhất, đương nhiên là công chúa hoặc quận chúa trong họ hàng của hoàng thất, nhưng con gái trong dòng tộc hoàng thất đất nước ta, hoặc là quá nhỏ, hoặc đã lập gia đình, để hoàn toàn phù hợp, thì chi bằng, chọn ra một người có thể diện từ trong số con gái của các đại thần, dung mạo xinh đẹp phẩm chất đoan trang nhất, vậy cũng đã thể hiện được uy nghi của triều đình ta hậu đãi cho đám dân đen nước Di rồi. Thần có chọn được một người.”

Ánh mắt Minh Trọng Mưu chứa đầy nghi ngờ,

“Nói!”

“Con gái của Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân, Hầu Vận Vi.”

Vừa dứt lời, quần thần lập tức thờ hốt hên, ồn ào bàn tán.

Tạ Lâm đứng trên đại điện, thái độ cung kính, không chút thay đổi.

Hầu Vận Vi, chính là một trong hai cô gái ngày hôm đó bị Tạ Lâm cho uống thuốc để quyến rũ Minh Trọng Mưu. Nhưng có lẽ Hầu Vận Vi dung mạo không được đẹp, hoặc thánh thượng không thích, hoặc tính nhẩn nại siêu cao, tóm lại nếu như nàng ta quyến rũ thêm chút nữa, được thánh thượng thích thêm chút nữa, thì e là giờ đã được thánh thượng nạp vào hậu cung, nhận trăm ngàn sủng ái rồi.

Chỉ đáng tiếc là không có.

Thái hậu đã nói, phải tìm cho hai nàng ấy một mối duyên tốt. Mấy ngày trước, Tạ Lâm đã suy tính rất lâu. Nghĩ rằng vua nước Di là vương một nước, tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng vẫn xứng đôi với con gái của đại tướng quân.

Huống hồ.....

“Gã con gái của Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân tới nước Di, nhất định có thể xoa dịu con giận của nước Di, hơn thế Hầu Vận Vi dung mạo đoan trang, nhất định sẽ khiến vua nước Di yêu thích, thần nghe nói vương hậu của nước Di đã tạ thế từ hai năm trước, Hầu Vận Vi là con gái của đại tướng quân cao quý, lại được bệ hạ của triều đình ta làm chủ hôn, chắc chắn sẽ được làm chính thất, nàng ta sẽ không bị thiệt thòi đâu.”

Những lời của Tạ Lâm, rõ ràng mạch lạc, trật tự đầu ra đáy, đạo trước trong nước gặp phải trận thiên tai lớn, nên không thể kéo dài việc đánh trận được. Hiện giờ dùng việc hòa thân để làm dịu đi chiến sự, đương nhiên là cách tốt nhất. Đợi sau khi quốc gia nghỉ ngơi lấy lại sức rồi, lúc thời cơ chín muồi, lại phát động chiến sự, đến khi đó một đòn đánh tan nước Di, đây có thể coi là thượng sách.

Dường như những lời của Tạ Lâm, khiến mọi người không thể phản đối gì được.

Minh Trọng Mưu quét mắt nhìn xung quanh, thấy quần thần không ai có thể đưa ra được ý kiến nào hay hơn, đang định đập bàn đưa ra quyết định.

Đột nhiên có một người đứng bật dậy khỏi ghế, phẫn nộ nói:

“Thần phản đối.”

Tiếng quát này, cơ hồ như vang vọng lên từng hồi từng hồi khắp trong ngoài đại điện. Người này thân cao tám thước, tháo vát nhanh nhẹn, Tạ Lâm neho mắt nhìn về phía đó, nhưng trong lúc mơ hồ lại nhận ra, người đó không mặc quan phục, mà là một thân chiến bào, uy phong凛冽, khí thế ép người.

Tạ Lâm không nhìn được bật cười lạnh lùng,

“Úy Trì tướng quân, à không, bây giờ nên sửa thành Úy Trì đại nhân chứ, những lời này của đại nhân là có ý gì?”.

Thừa tướng đại nhân ngày thường tuy rằng nghiêm túc, nhưng nụ cười phần nhiều cũng hòa ái dễ gần, khiến người ta như được đắm chìm trong gió xuân. Nay nở nụ cười lạnh lùng, làm Úy Trì Chính có cảm tưởng như, người đứng trước mặt không phải là Thừa tướng đương triều, mà là một con rắn với những chiếc răng kịch độc, bất cứ lúc nào cũng sẽ lao tới cắn người.

Úy Trì Chính sống lưng thẳng tắp, hàng mày cao, khuôn mặt đầy sát khí:

“Tạ Lâm, rốt cuộc là ngài bất mãn điều gì, mà muốn hủy hoại đi hạnh phúc cả đời của con gái Hầu tướng quân? Hầu tướng quân một đời vì nước, rồi xa quê hương, đóng quân trấn giữ nơi biên cương, cho dù không có công lao, thì cũng có khổ lao, cuộc hôn nhân của con gái, lại thành trò đùa như vậy sao?”.

Tạ Lâm hơi liếm liếm môi, đột nhiên Úy Trì Chính phát hiện ra, cánh môi Tạ Lâm, mỏng mà đỏ tươi, những người như vậy, đều là kẻ bạc tình phụ nghĩa.

“Trò đùa?”

Tạ Lâm nói,

“Hầu Vận Vi vì dân vì nước, việc hòa thân này, khó lòng tránh được, thân phận ấy, địa vị ấy, đã quyết định sẽ có một ngày, nàng ta nhất định phải hy sinh tất cả cho đất nước,”

Tạ Lâm chấp tay hướng về phía thánh thượng, cười lạnh nói,

“Không bắt nàng ta hy sinh hy sinh thân mình vì xã tắc, đó là sự nhân từ của bệ hạ, nhưng thế không phải sẽ khiến nàng ta được sủng mà kiêu, tùy tiện làm bừa sao!”.

Hôm đó, trên chốn triều đình người tranh ta đoạt, nơi lời nói đánh thép, có thần tử cố gắng lấy dũng khí, phản bác lại Tạ thừa tướng, đều bị hấn nhanh mồm nhanh miệng thấy chiêu tiếp chiêu, cản lại. Hầu Vận Vi hòa thân, là việc không thể tránh khỏi. Trong ngày hôm đó, bệ hạ lệnh cho Tạ Thừa tướng soạn thư, trình bày ý định hòa thân ngừng chiến với vua nước Di, con gái của đại tướng quân sẽ mang rất nhiều của hồi môn đi theo, cùng các kỹ thuật trồng trọt dệt vải, bảo đảm người Di được ăn no, mặc ấm, không phải chịu cảnh đói rét, thể hiện được thành ý nên duyên Tán Tán giữa Đại Sở và nước Di.

Ý chỉ rất nhanh đã được khoái mã hỏa tốc gửi tới tay vua nước Di, ông ta đọc thư xong vô cùng vui mừng, quả nhiên đồng ý.

Bệ hạ đích thân hạ chỉ, phong cho con gái Hầu Vận Vi của Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân, làm Định Quốc công chúa, ban thưởng của hồi môn, để nàng ta được gả đi khi thể rõ ràng.

Hầu Vận Vi năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, đang là lúc tuổi trẻ đẹp đẽ nhất, mang theo rất nhiều của cải, rầm rộ, khoa trương gả cho vua nước Di nhiều hơn mình đến hai mươi tuổi, đủ để trở thành cha nàng.

Bão cát ở nước Di rất lớn, dưới ánh tà dương, Úy Trì Chính không kìm được cẩn thận dặn dò Hầu Vận Vi, lại tỉ mỉ buộc một chiếc khăn lụa lên cần cỏ thành mảnh trắng nổi của nàng thiếu nữ.

Một ngày nhiều gió, Định Quốc công chúa lên đường, đủ để một trăm người, có thể nhìn thấy từ phía xa dưới ánh chiều tà, kéo dài đến vài dặm. Cờ,

ngựa, người, đông đúc dày đặc, từ phía Đông, mãi cho tới tận phía Tây, cho đến khi ánh tịch dương không còn nhìn thấy đầu, cũng chẳng nhìn thấy đuôi đầu nữa.

Trong ngày nhiều gió ấy, Úy Trì Chính không kìm được cười một con ngựa cao lớn, phi thật nhanh, tiễn Định Quốc công chúa suốt mười mấy dặm, nhìn trời không muốn quay về.

Nhưng, vẫn cứ phải về.

Cha của nàng ấy là Uy Vô đại tướng quân, bản thân hắn làm tham tướng, được ông ấy đề bạt, mới có được vị trí như ngày hôm nay.

Là con gái của đại tướng quân, nên rất thân thiện với hắn, cùng hái hoa huyền thảo bên hồ, nhưng lại chẳng dám cầm tay nhau.

(Hoa huyền thảo còn được gọi là hoàng hoa, kim châm thái, người xưa cho rằng nó có thể khiến người khác quên đi được ưu phiền. Nhưng trong phần chú thích của tác giả thì trong Kinh Thi loại hoa này có nghĩa là tương tư.)

Hắn đã hiểu thấu được tâm tư nàng từ lâu.

Nhưng cuối cùng nàng lại trở thành người phụ nữ của kẻ khác.

Cô gái yêu kiều xinh xắn là thanh mai trúc mã với Úy Trì Chính, hắn đã tận mắt nhìn thấy nàng lớn lên, giờ thân phận rõ ràng, được phong làm Định Quốc công chúa, là niềm vinh dự người bình thường có cầu cũng chẳng được. Nàng mang theo niềm vinh dự đó, đi xa tới tận biên cương, bình định lửa chiến, mỗi lương duyên tốt đẹp giờ cắt đứt.

Úy Trì Chính nghi chân ghim cương ngựa nhìn theo, cả một giang sơn như vậy, lại phải mang một cô gái yếu đuối ra đổi, đáng buồn đáng tiếc làm sao.

Đầu sỏ gây lên chuyện, lại đang ở trong kinh thành, con người đó.

Như rắn độc, như mãnh thú, âm hiểm xảo trá nhìn chằm chằm vào những người xung quanh, quan sát sơ hở của bọn họ, cuối cùng tấn công một cú chí mạng.

Giang sơn xương trắng.

Trong ngoài triều đình, vẫn đáng vẻ múa hát thái bình, cảnh tượng thịnh thế.

Tất cả, giang sơn, xương trắng.

xxx

Ba hôm trước, Úy Trì Chính biết được tin, trong Lại bộ, có một người bị tống vào ngục, tên là Trác Thanh.

Hắn mắc tội, chỉ vì đã viết một bài thơ, với những từ kiểu như “Hong nhan xương trắng, giang sơn cô quạnh, đất đai ngàn mẫu, vạn phôi hoàng thổ,” bị người của Hình bộ, cho rằng chế nhạo thời thế, là phản nghịch, là tội tru di, vì thế liền bắt giam.

Úy Trì Chính biết được tin này, liền vội vàng liên lạc với người bằng hữu ở Hình bộ, hỏi thử xem rốt cuộc sự việc là như thế nào.

Tại sao Úy Trì Chính lại quan tâm đến chuyện này thế?

Chỉ là vì, Trác Thanh cũng từng là thuộc hạ dưới trướng đại tướng quân, khi làm tham mưu, đã bày mưu tính kế cho Hầu Thiết Tranh, đánh thắng rất nhiều trận chiến. Hai năm trước, Trác Thanh cảm thấy làm tham mưu khó bề thăng tiến, nên đã xin Hầu Thiết Tranh được từ chức, muốn thi thử giành chức quan. Hầu Thiết Tranh đồng ý, không ngờ hắn thật sự thi đỗ. Úy Trì Chính nghe nói lúc hắn nhậm chức ở Lại bộ, còn vô cùng vui vẻ.

Không ngờ lần này lại bị tống giam. Úy Trì Chính đang nghĩ, trong bài thơ có lẽ thật sự có đôi phần ẩn ý bên trong, nhưng dựa vào mối giao tình đồng liêu trước đây, hắn không thể không cứu.

Mà lúc này, gian thần xu nịnh Tạ Lâm, đang thảo luận với bề hạ về chuyện “Cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá”.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cho người ta một con cá

“Tạ khanh, trăm nhớ, hai ngày trước khanh còn dạy trăm, ‘cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá’, trăm vẫn luôn muốn được lãnh giáo Tạ khanh.”

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu đang ngồi sống lưng thẳng đứng, lời nói xem ra rất khiêm tốn lễ độ.

Tạ Lâm cũng cung kính nhanh chóng đáp lời:

“Bẩm bệ hạ, có người từng nói: cho người ta một con cá, không bằng cho họ một cái cần câu cá; cho người ta một con cá, thì chỉ là cung cấp nhu cầu ăn một bữa thôi, để người đó tạm thời không chết đói, nhưng dạy người đó cách câu cá, thì người đó sẽ có cách để kiếm sống, cả đời được hưởng lợi. Vì vậy muốn dạy người ta tri thức, thì chỉ bằng truyền thụ phương pháp học hành cho người đó còn quan trọng hơn. Những lời này có lẽ hữu ích với thầy dạy của bệ hạ, nhưng với bệ hạ thì chẳng có chút tác dụng nào hết, bệ hạ nói lĩnh giáo thần, thì thật sự không cần đâu.”

Sau khi nói xong cả một đoạn dài, Tạ Thừa tướng mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, miệng như bị khóa, mím chặt lại, giống như lời đã nói hết, không còn gì để trình bày nữa.

Khỏe miệng Minh Trọng Mưu giật giật, trong lòng nhủ thầm câu này là có ý gì, còn cần người giải thích chắc? Trăm đợi người lái nhai dài dòng cả nửa ngày trời, chính là đợi những câu sau của người, kết quả người lại ngậm miệng không nói!

Đương kim bệ hạ nén giận, giữ vững đạo lý khiêm tốn hiếu học, lại hỏi:

“Trăm tự cảm thấy có thể hiểu được rất rõ câu nói này, nhưng trăm nhớ, lúc ấy Tạ khanh đã hỏi trăm, trăm muốn Tạ khanh giúp mình việc gì, lúc ấy trăm đã đích thân tới phủ Thừa tướng, thể hiện sự quyết đoán của mình, nhất định không phụ hậu ý của Tạ khanh giành cho trăm.”

Những lời bệ hạ nói đằng trước, Tạ Lâm có vẻ như đang nghe, lại có vẻ như chả nghe gì, vẻ mặt rất cung kính, nhưng lại lén suy nghĩ việc khác, chỉ sợ tâm hồn vị quyền thần này không biết đã chu du đến nơi nào rồi cùng nên? Nhưng lúc bệ hạ không thể nhận được tâm trạng kích động của bản thân, lúc nói ra câu ‘nhất định không phụ hậu ý của Tạ khanh giành cho trăm’ thể hiện đầy quyết tâm, khiến Tạ Lâm không khỏi khẽ nâng mí mắt lên.

“Quyết đoán gì cơ?”

Bệ hạ có vẻ như không mấy may nhận ra được vẻ ám muội trong những lời này, đứng dậy, chấp tay đi tới gần cửa sổ, nhìn những tầng mây cách xa ngàn dặm bên ngoài ô cửa, cảm xúc dâng trào, kiên định nói:

“Ước nguyện trong lòng trăm, là nhìn triều đình ta người già được chăm sóc, trẻ nhỏ có nơi nương tựa, cơm ăn áo mặc đầy đủ, nam cây cày nữ dệt vải, bên ngoài không có giặc ngoại xâm, bên trong không có sầu lo, trăm chỉ mong triều đình thiên hạ được thái bình, trăm có thể trở thành một vị minh quân của một giang sơn hưng thịnh suốt cả đời, lưu danh sử sách, để triều đình Đại Sở ta được thiên thu vạn tuế, thịnh thế không suy! Giang sơn vạn dặm, cai trị nhẹ nhàng ung dung!”

Hoàng đế Vạn Triệu của Đại Sở, kiến giải giang sơn, trò đùa bá nghiệp, khoan khoái gì đâu.

Ngay cả Tạ Lâm cũng không nhận được, thiếu chút nữa là buột miệng nói:

“Có triều đại nào có thể thiên thu vạn tuế, thịnh thế không suy? Thần nghiên cứu sử sách trên dưới năm ngàn năm, sao lại không biết gì nhỉ?”

Lời vừa đến miệng rồi, cuối cùng lại sợ chọc bệ hạ nổi giận, Tạ Lâm bèn miễn cưỡng sửa lại:

“Bệ hạ, lời này sai rồi.”

Vừa nghe thấy câu này, bệ hạ liền quay ngoắt đầu lại, sắc mặt tái đi,

“Tạ Lâm, người nói trăm sai rồi?”

Tạ Lâm vừa rồi nhanh nhẹn thông minh, người trước mặt là hoàng đế, là thiên tử, chúa tể của Đại Sở, bất luận hần ta có sai, sai đến thái quá vô cùng, cũng không thể nói hần sai được. Cho dù có sai, thì cũng nhất định phải sai sửa thành đúng. Bệ hạ nghe thấy câu này, so với câu trước, cũng chẳng khác hơn bao nhiêu.

Vị hoàng đế chỉ vào mũi mình nói bản thân đã sai lại còn phải nén giận nuốt vào trong, chỉ sợ cả triều đình Đại Sở, cũng chỉ có vên vện hai người.

— . — Thật là khéo, Minh Trọng Mưu lại chính là một trong hai vị hoàng đế ấy, người kia, vừa mới tròn hai tuổi đã qua đời, lời còn chưa nói sôi, cho dù hần có muốn phản bác, cũng lực bất tòng tâm.

Hàng mây kiếm của hoàng đế Vạn Triệu nhướng cao lên, rồi lại hạ thấp xuống.

Hần sai bước đi tới trước mặt Tạ Lâm, vợ lấy chiếc nghiên mực bằng ngọc màu xanh lá trúc của vùng phiên bang Vũ Sơn tiến cống, định ném thẳng vào mặt Tạ Lâm.

Tạ Lâm vội vàng lớn tiếng nói:

“Bệ hạ cẩn thận, chiếc nghiên này đổi ra tổng cộng cũng được ba ngàn sáu trăm năm mươi bảy lạng bạc, đặt được một buổi tiệc rượu với ba ngàn bốn

trăm năm mười bàn, lo được cho hai ngàn ba trăm sáu mươi học trò theo học được ở trường tư thực, cứu được hàng vạn người dân gặp nạn, để họ không phải lâm vào cảnh nghèo khổ lang bạt, không phải bệ hạ muốn làm một mình quân, muốn lưu danh sử sách sao? Vậy thì không thể ném được đầu, bệ hạ!”

Miệng lưỡi thao thao bất tuyệt, lý lẽ hùng hồn của hắn khiến Minh Trọng Mưu sững người hồi lâu, rồi mới từ từ thả chiếc nghiên mực xuống, nghiên mực chạm vào mặt bàn, phát ra một tiếng “cách”, bên trong ngự thư phòng yên tĩnh, âm thanh đó hiển nhiên là vang vọng vô cùng.

Sau khi Minh Trọng Mưu thả chiếc nghiên xuống xong, ngón tay còn nhẹ nhàng vuốt ve nó một lúc, dường như là đang an ủi, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía Tạ Lâm, đột nhiên bật cười,

“Tạ Lâm, người không ở Hộ bộ, thật đúng là lãng phí.”

Những lời này của Minh Trọng Mưu, ý nghĩa vừa dễ đoán, lại vừa không dễ đoán.

Giống như đang khen, lại giống như..... đang phê bình Tạ Lâm, làm những việc mà mình không nên làm, có vẻ vượt quá bổn phận rồi.

Người rõ ràng không làm quan ở Hộ bộ, lại nắm rõ chuyện của Hộ bộ như lòng bàn tay.

Tạ Lâm nhếch khóe môi,

“Mấy năm trước, thần từng làm quan ở Hộ bộ, nhưng cũng chỉ trong thời gian hai tháng thôi, thần không nghĩ là bệ hạ lại biết. Chuyển quy đổi ra tiền bạc này, chẳng qua cũng là lúc đó vừa hay đọc lướt qua, nên hiểu được sơ sơ vậy thôi, huống hồ, Thừa tướng vốn dĩ chính là làm đủ các thể loại công việc lật vật khác nhau, những việc thường thường không muốn hiểu, nhưng cứ thấy nhiều, tự nhiên cũng thành hiểu. Sau khi bệ hạ tự mình chấp chính, e là còn hiểu thấu đáo hơn cả thần.”

Hai ba câu nói đã phui sạch sự nghi ngờ của mình, đúng là đồ cáo “già”.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Tạ Lâm, trong lúc mơ hồ, lại nhớ tới hôm đó, lúc quần áo của Thừa tướng đại nhân cởi ra được một nửa, để hở một khoảng ngực, lộ ra bức tranh màu đỏ tươi thắm, là bức tranh gì ý nhỉ? Hình như là hai con chim?

Hoàng đế bệ hạ đương nhiên không biết, hôm ấy Tạ Lâm vì dễ trợ hứng, lên đã đốt mê hương ở trong phòng, hoàng đế tuy rằng chịu đựng được con dục vọng, trở thành Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng hít vào không ít, lúc đó đã bị ngấm mê hương, thành ra không nhớ rõ được tình hình.

Hôm ấy biểu cảm của Tạ Lâm, như thế nào ý nhỉ?

Không nhớ rõ. Nhưng chắc chắn không phải nghiêm trang như bây giờ!

“Bệ hạ không sai,”

Tạ Lâm rũ mắt xuống nói,

“Sai là ở lời nói thôi.”

Hoàng đế bệ hạ nhướng nhướng mày,

“Ồ?” Nói lời của trăm sai, lẽ nào không phải nói trăm sai sao?

Tạ Lâm lại tiếp lời:

“Bệ hạ có ước muốn này, có thể nói là may mắn của thiên hạ, may mắn của bách tính, nhưng bệ hạ lại hy vọng trở thành một mình quân một thời, lại hy vọng giang sơn vạn dặm, cai trị nhẹ nhàng ung dung, rồi bệ hạ lại muốn cả thiên hạ thái bình, lại muốn tùy theo cái ‘đạo’ tự phát của thiên hạ, thuận theo tự nhiên, thì nhất định phải hiểu rằng không thể kiểm được cả hai thứ đó. Bệ hạ chắc chắn đã bị những chuyện của *Hán Cảnh Đế* thời Hán làm cho lầm tưởng rồi, những ví dụ thời cổ, không thể rập khuôn được, những kẻ sách dùng thời cổ, hiện tại dùng chưa chắc đã có tác dụng, bệ hạ nên biết rằng trước đây khác, bây giờ khác, tất cả không thể vì chuyện của ngày xưa mà ngộ nhận được.”

(Hán Cảnh Đế là con trai của Hán Văn Đế và Đậu Y Phòng, là người vị vua có tài, thương dân, thời đại do ông cai trị nhân mạnh nông nghiệp làm gốc, ra sức khuyến khích phát triển nông nghiệp, sưu thuế thấp, nên đời sống nhân dân thanh bình no đủ.)

Minh Trọng Mưu vừa nghe, liền hiểu ra ngay Thái phó của Thái tử năm đó, giờ lại đang muốn dạy dỗ mình. Tuy rằng Tạ Lâm bị mọi người lớn tiếng nể sợ mồm mai, thâm hiểm hẳn là gian thần, nhưng con người này thật sự kiên giải chính xác mà thấu triệt, lại không giống với mọi người. Minh Trọng Mưu không thể không thừa nhận, hắn học được từ con người này còn nhiều thứ hơn cả học từ các phu tử khác.

“Vậy theo ý kiến của Tạ khanh, phải làm thế nào mới trở thành minh quân một thời?”

“Xin bệ hạ ân chuẩn cho thần hồi phủ, thần nguyện noi theo gương Gia Cát Khổng Minh, viết một bức cảm nang cho bệ hạ, bệ hạ cứ dựa theo đó mà làm việc, đảm bảo mọi sự thành công.”

Đợi đến khi Minh Trọng Minh sai cung nhân cầm được cảm nang từ phủ Thừa tướng về, thì đã là hai ngày sau.

Mà Tạ Lâm của hôm đó, đang phát sầu vì việc Trác Thanh bị tống vào ngục.

XXX

Nói là phát sầu, cũng không hẳn là đúng.

Vì Tạ Lâm cũng chưa từng sợ hãi chuyện gì, hạng vô danh tiểu tốt như Trác Thanh, một không có quan hệ họ hàng gì với hắn, hai chẳng phải bạn bè cố nhân gì, hắn chẳng việc gì phải vì tên này mà phát sầu.

Điều khiến hắn phát sầu, chính là vụ án này rốt cuộc phải thẩm tra thế nào.

Người viết ra những câu kiểu “Hồng nhan xương trắng, giang sơn cô quạnh, đất đai ngàn mẫu, vạn phôi hoàng thổ”, hoặc chỉ đang cảm hoài cho người vợ kết tóc của mình đã qua đời, hoặc chỉ là đang than thở đôi chút rằng tuy có đất đai vạn mẫu, nhưng lại khó canh tác mà thôi, vậy còn cái hồng nhan xương trắng kia là gì, có thể chỉ là trong lúc hạn hán không làm gì được, nhất định sẽ chết đói, bất luận người là hồng nhan hay là gái xấu.

Lại hoặc là hắn đang thật sự đang chế giễu thời thế này ngày nay, con gái của đại tướng quân công thần gả đi ngoài biên tái xa xôi, trở thành vật hi sinh hòa thân, giang sơn vạn dặm, tất cả đều trở thành nơi mai táng cho những oan hồn bách tính đã hi sinh hoặc bất hạnh.

Một người làm thơ thường thường là tức cảnh sinh tình, chứ không bao giờ làm bừa. Ai lại vô duyên vô cớ viết ra những chuyện xuân ưu tư thu sầu bi như thế? Suy cho cùng năm nay Đại Sở vẫn chưa có hạn hán, cũng chẳng có lũ lụt, nếu nói đến người chết, thì cũng chỉ có chiến tranh là tàn nhẫn vậy thôi.

Nhưng bất kể có nói sao, thì tên Trác Thanh này, chung quy lại cũng là lo cho nước sầu cho dân, nếu hắn vịnh điệu thể tử mình, thì cũng chẳng có gì sai.

Vì những lời này mà tống ngục, ngoài việc bôi đen mặt mình, vạch thêm vài nét lên cái tên tuổi “gian thần” của bản thân ra, thì chẳng có chút lợi ích gì cho hắn cả.

Nhưng không xử lý tên này, thì lại không thể hiện được uy nghiêm của hoàng gia, lại càng không thể hiện được thủ đoạn quyền khuynh thiên hạ của mình.

Tạ Lâm cũng không biết làm thế nào cho phải. Liếc thấy tên Lại bộ lang trung nhìn mình đầy nịnh nọt, Tạ Lâm không nhịn được bật cười,

“Tên Trác Thanh này, là người tổ giac?”.

Hình bộ chủ sự Chân Mục vừa bị giáng chức, vừa lau mồ hôi bên thái dương, vừa tăng bốc:

“Đại nhân, đúng là hạ quan. Tên Trác Thanh này thật quá to gan, lại dám viết ra những dòng thơ châm biếm thời thế hiện tại, chế nhạo……” Hắn vốn định nói là chế nhạo Thừa tướng đại nhân, nhưng thấy ánh mắt sắc nhọn của Tạ Lâm, lời đã đến bên miệng rồi, bèn miễn cưỡng đổi thành “chế nhạo Trấn Viễn Uy Vô đại tướng quân, đại tướng quân công hiển cho đất nước, cúc cung tận tụy, tuy rằng vẫn chưa đến mức dụng binh như thần, nhưng tên Trác Thanh lại dám mỉa mai đại tướng quân hi sinh quá mức, không chỉ hi sinh vô số tướng sĩ tòng quân, mà còn dẫn đến cả sự hi sinh của con gái mình.”

Khuôn mặt của hắn liền thay đổi, đầy oán hận, giống như tên Trác Thanh kia đã giết cha mẹ hắn vậy, đau lòng tê tái nói,

“Tên Trác Thanh này, đáng chết, hạ quan thấy, quả thực không thể che giấu cho những kẻ căn bã được, cho dù hắn và hạ quan cùng làm việc cho triều đình, nhưng hạ quan cũng phải vì đại nghĩa diệt thân, báo cáo việc này lên triều đình, để bệ hạ định đoạt.”

Nói đến đây, Chân Mục lại cười “hề hề”, nhỏ giọng ghé sát vào bên tai Tạ Lâm tiếp lời,

“Cũng xin Thừa tướng đại nhân, định đoạt, hề hề, định đoạt……”

Tạ Lâm lắng nghe vô cùng hứng thú. Quả nhiên là thơ, thực sự mỗi một kiến giải, lại có một ý khác nhau, rõ ràng là của một người làm, chỉ có vài chữ vậy thôi, mà cũng có thể phân tích ra đến ba bốn nghĩa. Tạ Lâm vẫn còn nhớ, hôm kia trong tấu sớ luận tội Trác Thanh, Chân Mục đại nhân viết rõ ràng phê phán kịch liệt Trác Thanh mỉa mai kẻ sách hòa thân, chế giễu Thừa tướng đương triều.

Kết quả Thừa tướng đang ngồi ngay đây, lời của hắn lại đột ngột sửa lại.

Tạ Lâm trầm nghĩ, tên “chân mục” này nhất định là không biết, tuy hoàng đế tự mình chấp chính, nhưng tấu chương, tất cả hắn đã đều xem qua một lượt.

(Trong tiếng trung từ “Chân Mục” và “chân mục” (nghĩa nôm na là gõ thật) đều có phát âm là zhen mu.)

“Đại tướng quân trung thành với đất nước, Trác Thanh lại châm biếm chuyện này, quả thực là quá sai,”

Tạ Lâm cười cười với Chân Mục, lại nghiêng mắt liếc nhìn Úy Trì Chính,

“Không biết Úy Trì đại nhân, có cách nghĩ thế nào về chuyện này?”.

Sắc mặt Chân Mộc lập tức thay đổi, cúi thấp đầu xuống. Hắn cứ mãi nói không để ý gì đến ai, nên quên luôn Ủy Trì đại nhân đứng ở bên cạnh.

Hắn vẫn nhớ rõ, Ủy Trì đại nhân là Binh bộ Thượng thư do hoàng đế khâm điểm, nhưng trước đây, là thuộc hạ của Uy Vô đại tướng quân, giữ chức phó tướng.

Tên Trác Thanh này, nghe nói trước khi đỗ kỳ thi Hương, là thuộc hạ giữ chức tham mưu dưới trướng đại tướng quân, mối quan hệ giữa Ủy Trì đại nhân và tên Trác Thanh này, chỉ sợ là..... vừa nghĩ tới lúc này hắn luôn mồm mắng bịa chuyện Trác Thanh viết thơ, Chân Mộc không khỏi toát mồ hôi hột.

Mưu kế ngày hôm nay, chỉ có thể trông chờ vào Thừa tướng đại nhân thôi, nhưng là không biết, rõ ràng là vụ án do Hình bộ thẩm tra, Ủy Trì đại nhân và Thừa tướng đại nhân sao lại quan tâm đến cả chuyện này thế?

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thẩm vấn tuyên phạt

Vụ án của Trác Thanh, sau khi Chân Mộc buộc tội xong, Hình bộ bắt đầu xét xử, nhưng dường như Ủy Trì đại nhân rất quan tâm đến vụ án này, Thừa tướng đại nhân cũng năm lần bảy lượt tới Hình bộ dò hỏi.

Ủy Trì đại nhân, hiện giờ dường như là người được tin dùng trước mặt hoàng đế, là người đầu tiên được ban ghế ngồi trong buổi triều sáng, cái đó gọi là vô cùng vinh dự. Con người này có vẻ không được hòa thuận với Thừa tướng đại nhân lắm, quan mới nhậm chức, nhưng đã bãi bỏ ba trong số mười mục quy chế mà Tà thừa tướng kiến nghị với Hình bộ, e là chính kiến có khác biệt rất lớn với Thừa tướng đại nhân.

Tà Lâm và Ủy Trì Chính đều không hiểu tâm tư của tên Trác Thanh này là gì, dù sao tự bản thân Hình bộ cũng nhận là không đoán được, lại càng không muốn làm có đầu tường sinh tồn trong khe nứt hẹp (1), nên dứt khoát quăng luôn củ khoai nóng bỏng tay Trác Thanh này cho Chân Mộc, ý rằng người là người tố cáo, thì tự người đi mà xử.

(Sinh tồn trong khe nứt hẹp là để chỉ những người nín nhịn cố gắng chờ thời, chấp nhận thực tại khó khăn rèn luyện bản thân để dần dần khẳng định được mình.)

Xử tốt, xử hợp lòng đẹp ý hai vị đại nhân, thì đương nhiên là vui sướng hạnh phúc.

Nhưng xử không tốt, hai vị đại nhân đều không hài lòng, thì Chân Mộc ngơoi, thu dọn đồ đạc quần áo, sẵn sàng chuẩn bị cút xéo đi.

Xem ra chính Chân Mộc đại nhân cũng biết được điều đó, nên vừa nghe nói Hình bộ muốn phui tay mặc kệ, liền vội vàng đấu tranh cho lợi ích của bản thân: Chân Mộc ta không phải người của Hình bộ, không có quyền thẩm vấn phạm nhân!

Không có quyền?

Bộ Hình đã có đôi sách: Đại nhân không có quyền, thì chúng tôi sẽ đấu tranh cho quyền lợi của đại nhân.

Vì thế bên trong ngự thư phòng, có rất nhiều tấu sớ, trên tấu sớ đều hết lời ca ngợi tán dương Chân Mộc có năng lực thẩm vấn phạm nhân, so với các vị đại nhân ở Hình bộ, thì việc thẩm vấn một nhân vật nhỏ nhoi cỡ Trác Thanh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thừa tướng đại nhân lật xem bản tấu xong, liền dùng chu sa phê bình chú giải thay cho bộ hạ: Có khả năng đặc biệt trong việc tra tấn hỏi cung, Chân Mộc là người rất đặc biệt.

Minh Trọng Mưu giờ xem bản tấu, nhìn thấy lời chú giải của Tà Lâm xong, lại nhớ tới hành vi của Chân Mộc lúc bình thường, dường như chẳng may may có chút thành tích nào, không khỏi cảm thấy đau lòng nhức óc, nói với Thừa tướng:

“Văn chưa quan sát và hiểu được khả năng của Chân Mộc, khiến người ta không có cơ hội thể hiện tài năng của bản thân, nên không có chút thành tựu nào, đây đúng là lỗi của trẫm.”

Khuôn mặt Tà Lâm không chút biểu cảm nói:

“Bê hạ biết sai mà có thể sửa, là chuyện không gì tốt hơn.”

Sau đó hạ một thánh chỉ cho bộ hạ: Giáng chức Chân Mộc làm Chủ sự Hình bộ, chịu trách nhiệm tra tấn hỏi cung.

Còn chưa thẩm vấn Trác Thanh, thì chức quan của Chân Mộc đã từ Chính tam phẩm bị giáng cấp, Lang trung trở thành Chủ sự. Người trong Hình bộ

nhất loạt sợ bóng sợ gió, Trác Thanh quả nhiên là một củ khoai nóng bỏng tay, ai động vào người đó chết.

Cho dù Chân Mộc không muốn làm việc ở Hình bộ, thì cũng không được nữa rồi. Mỗi ngày phải đi sớm về khuya, đến nhà lao thăm hỏi củ khoai bỏng tay kia, không biết tâm tư trên mặt hai vị đại nhân thế nào, nên tên Trác Thanh này đánh không được, mắng cũng không xong. Chân Mộc dứt khoát mời hai vị đại nhân cùng đến, rồi cùng thăm vấn. Chân Mộc hẳn đứng ở một bên giương mắt lên nghe là tốt nhất.

Lúc đó chỉ nghe Thừa tướng đại nhân hỏi Ủy Trì đại nhân:

“Không biết ý kiến của Ủy Trì đại nhân về chuyện này thế nào?”

Về mặt cười mà như không cười, Chân Mộc chỉ cảm thấy chẳng trách Thừa tướng đại nhân có thể nắm giữ chuyện triều chính, chỉ với vẻ mặt đó thôi, hạ quan đã không học nổi rồi.

Ủy Trì Chính dường như cũng có chút mâu thuẫn với vẻ mặt đó, nên không khỏi nhú nhú mày, lãnh đạm nói:

“Thừa tướng đại nhân quyết định là được rồi.”

Tạ Lâm có vẻ đã dự đoán được câu trả lời của Ủy Trì Chính từ trước, lập tức đáp:

“Tạ mỗ cũng không biết phải thăm vấn thế nào, chỉ bằng.....”

Tạ Lâm liếc nhìn Chân Mộc đứng bên cạnh,

“Đã là thăm vấn, thì cứ đánh trước rồi nói sau.”

Chân Mộc lập tức lĩnh hội, lớn tiếng nói:

“Kéo Trác Thanh ra, đánh hai mươi gậy!”

Đám lính cai ngục liền tháo sợi dây thừng đang trói Trác Thanh ra, gậy gộc khung đỡ chuẩn bị xong xuôi, trên đất đặt một tấm ván gỗ, đẩy Trác Thanh nằm lên đó, định đánh lên mông của Trác Thanh hai mươi gậy.

Ủy Trì Chính cả kinh, không thể giữ vẻ mặt nghiêm trang thêm được nữa, lập tức đứng bật dậy, quát lớn:

“Khoan đã!”

Hắn xuất thân từ con nhà võ, một câu quát này, cơ hồ khiến đám bụi đất trên xà nhà phải rung lên rơi xuống. Mấy tên cai ngục hoảng sợ nhảy dựng lên, cây gậy trong tay cầm không được chắc, rơi thẳng xuống mông Trác Thanh, Trác Thanh ăn một gậy đau điếng, tuy hắn ta định vênh nhọc không màng, trước mặt tên Thừa tướng gian xảo này, không muốn tỏ ra có chút nẩy nẩy yếu đuối nào, nhưng lại không nhịn được thở hổn hển một cái.

Khóe miệng Tạ Lâm giật giật, cau mày:

“Ủy Trì đại nhân, ngài đang làm gì vậy?”

Ủy Trì Chính vung tay áo, nhìn thẳng vào Tạ Lâm, tức giận nói:

“Dùng tư hình với mệnh quan triều đình, là điều bị cấm trong luật pháp của triều ta, Thừa tướng đại nhân, ngài đây là mắc phải tội chết đấy!”

Tạ Lâm nghe xong, liền đứng dậy, hắn vốn dĩ thấp hơn Ủy Trì Chính một chút, nhưng ánh mắt liếc xéo Ủy Trì Chính, lại có vẻ như đang ở trên cao nhìn xuống. Khóe miệng Tạ Lâm nhếch lên, lãnh đạm nói:

“Không nghĩ rằng Ủy Trì đại nhân lại là kiểu người nói một đằng làm một nẻo như thế.”

“Vu khống!”

Ủy Trì Chính tức giận đến bật cười,

“Không biết hạ quan đã nói một đằng làm một nẻo lúc nào vậy?”

Tạ Lâm đáp:

“Ủy Trì đại nhân vừa nãy còn nói rằng, để Tạ mỗ quyết định là được, sao chưa qua nổi thời gian một chén trà, đã lại lật lọng thế?”

Hắn thở dài nói tiếp:

“Đại Sở ta có hạng thần tử như vậy, đúng là điều bất hạnh của Đại Sở, là bất hạnh của bệ hạ, không biết tại sao Ủy Trì đại nhân lại được bệ hạ tin dùng nữa, làm võ quan tử tể thì không làm, lại đi làm quan văn.”

Nói xong, Tạ Lâm liên tục lắc đầu, ngụ ý rằng vô cùng tiếc cho quyết định của bộ hạ.

Úy Trì Chính siết chặt nắm tay dưới ống tay áo, thả ra rồi lại nắm chặt lại, nắm chặt lại rồi lại thả ra, vẻ tức giận trên người dường như không thể kìm chế nổi.

Chân Mộc đứng một bên nhìn sắc mặt tái xanh của Úy Trì Chính, trong lòng thấy rất đồng tình, không khỏi cẩn thận dè dặt nói chen vào:

“Úy Trì đại nhân vốn dĩ ở trong quân doanh, hiểu rất rõ chuyện trong quân đội, chuyện của bộ Binh, cũng không phải là lĩnh vực quan văn có thể trông nom cai quản được hết, quyết định của bộ hạ cũng có cái lý của nó.....”

“Ồ?”

Tạ Lâm cười,

“Thấy Chân đại nhân ngưỡng mộ quyết định của bộ hạ như vậy, thiết nghĩ Chân đại nhân cũng không có gì bất mãn với chức quan hiện giờ của bản thân đâu nhỉ.”

Chân Mộc vừa mới bị giáng từ Chính tam phẩm Lại bộ xuống làm XX phẩm Hình bộ, sao có thể không bất mãn được? Nên nghe thấy những lời này, hần nhất thời ngậm miệng không nói được gì.

Úy Trì Chính trầm giọng nói:

“Trác Thanh không phạm tội gì lớn, hạ quan chỉ sợ rằng hai mươi gậy này đánh xuống, ngược lại sẽ khiến hần vì bị tra tấn nên mới nhận tội, chỉ bằng việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.”

“Không phải Chân đại nhân đã nói, bài thơ do tên Trác Thanh này làm, mãi mai thời thế đó sao, tội này ngang với tội phản nghịch, Tạ mỗ cảm thấy, nếu như thả hần ra, không giết một người để răn cả trăm người, thì người đương thời đều sẽ có cái gan làm ra những bài thơ không đứng đắn tạo điều kiện cho kẻ khác truyền tụng, há không phải là điều bất lợi cho triều đình ta ư?”

“Việc này.....”

Úy Trì Chính vừa nghe xong, trong một thoáng, không biết nên làm thế nào mới ổn.

“Chỉ bằng như vậy,”

Tạ Lâm nói,

“Thật ra Tạ mỗ vốn cũng không có ý trừng phạt Trác Thanh, hai mươi gậy này, coi như xử phạt, răn đe hần sau này làm thơ thì hãy cẩn thận hơn, giáng chức quan xuống ba cấp, về nhà đóng cửa tự kiểm điểm trong ba tháng, vậy là xong rồi.”

Nhất thời, Úy Trì Chính cũng không biết nói gì để phản bác lại, vụ án của Trác Thanh, coi như đã kết thúc như vậy.

Trác Thanh thân là mệnh quan triều đình, đã không biết dốc sức phục vụ xã tắc, ngược lại còn sáng tác những câu thơ vô dụng, không bệnh mà kêu ca than phiền, khấp vào tội không có năng lực, đánh ba mươi gậy, chức vị giáng ba cấp, coi như là răn đe những người khác.

Vậy là, Trác Thanh không chỉ bị đánh hai mươi gậy, mà còn bị đánh nhiều thêm mười gậy nữa. Hôm phạt xong, phần thắt lưng phía sau của Trác Thanh bị đau, ốm bệnh nằm nhà, sau khi đóng cửa tự kiểm điểm ba tháng xong, hần cũng không quay lại tiếp tục làm quan nữa.

Đêm hôm đó, trong phủ của Úy Trì Chính, có một người tới, nhìn thấy hần, lập tức quỳ sụp xuống, nước mắt nước mũi giàn giụa, chùi hết lên vạt áo Úy Trì Chính,

“Xin đại nhân hãy cứu mạng bách tính, thảo dân nguyện làm *Khách khanh* cho phủ Úy Trì đại nhân, vì đại nhân mà bày mưu tính kế, sẵn sàng làm chó ngựa, trừ gian thần, chém phản nghịch, thanh lọc thân tín bên cạnh bậc quân chủ, khẩn xin Úy Trì đại nhân thu nhận!”

Nói xong, lập tức dập đầu, đầu của Trác Thanh giã xuống mu bàn chân Úy Trì Chính, cứ nặng nề nện xuống.

(Khách khanh là một chức quan có từ thời Tần, có nghĩa là mời người của các nước chư hầu khác về làm nước Tần làm quan, vị quan này gọi là khanh, lại dùng đạo tiếp khách để đối đãi, nên gọi là Khách khanh.)

Ngón chân Úy Trì Chính đau nhói, lén liếc nhìn vết bầm trên vạt áo mình, sầm mặt xuống, giả vờ hòa ái, nắm lấy hai cánh tay Trác Thanh, đỡ cả người hần đứng thẳng dậy, rồi mới nói:

“Trác đại nhân xin hãy đứng dậy đi, ngại nguyện vì Úy Trì mỗ bày mưu tính kế, Úy mỗ cảm kích vô cùng, nhưng Trác Thanh đại nhân ngại khó khăn lắm mới thi đỗ đạt, rồi vào triều làm quan, Úy mỗ thực sự không muốn Trác Thanh đại nhân phải hi sinh bản thân mình, vứt bỏ tiền đồ, làm Khách khanh cho phủ Thượng thư như vậy đâu.”

Trác Thanh thờ dãi,

“Hai chữ ‘đại nhân’ này đừng nhắc đến nữa, Ủy Trì đại nhân cứ gọi ta là Trác Thanh được rồi.”

Hắn ta cay đắng nói.

“Hiện giờ triều chính do một tay gian thần nắm giữ, bệ hạ bị gian thần che mắt, tên gian thần đó làm loạn triều cương của ta, không may may có suy nghĩ tôn ti cao thấp, Trác Thanh biết, Ủy Trì đại nhân nhất định đã quyết tâm, diệt trừ tên gian thần nịnh hót này, nếu không Ủy Trì đại nhân sẽ không bao giờ bỏ vớ theo vẩn, làm việc mà lòng mình không muốn, Trác Thanh chỉ muốn chia sầu giải khó với Ủy Trì đại nhân thôi!”

Ủy Trì Chính không khỏi lộ vẻ xúc động, vãi một vãi với Trác Thanh:

“Trác Thanh như vậy, có thể gọi là cánh tay đắc lực của triều đình ta, Ủy Trì Chính nhất định không phụ tấm lòng trung thành của các hạ, ngày sau công lao diệt trừ phản nghịch, chắc chắn không bao giờ quên phần của Trác Thanh!”

XXX

Gần đây Minh Trọng Mưu gặp chuyện gì cũng thấy ảm đạm, trước kia còn luôn luôn tự mình chấp chính, ham đọc sách đến mức *cột tóc lên xà nhà, lấy dùi đâm vào đùi (2)*, thỉnh thoảng vậy đều mưa móc ân trạch, sung hạnh hậu cung đôi ba lượt gì đó.

Nhưng gần đây thì thường xuyên mất hết hứng.

Túi hương của Tạ Lâm không tồi, vừa thơm lại vừa đẹp, thêm một *đôi vịt uyên ương (3)*, bên trong còn cất một tờ giấy, gọi một cách mỹ miều là: Cẩm nang diệu kế.

Thứ này thì ý họa tình thơ hơn cẩm nang diệu kế của Gia Cát Khổng Minh nhiều. Minh Trọng Mưu lật qua lật lại chiếc túi thơm, yêu thích không rời tay, thỉnh thoảng lại rút tờ giấy bên trong ra, chỉ thấy trên đó viết: Việc phải tự làm lấy, chân tướng khắc hiện ra.

Chỉ có mười chữ này, bảo mình làm gì đó, nhưng lại chẳng có chút động lực nào cả.

Hôm qua cung nữ của Trương phi ở cung Cẩm Tú, bị ma ma của Lạc phi ở cung Tấn Dương đánh cho một trận, nàng cung nữ này giận quá, tát trả lại vị ma ma kia một cái, hai nàng phi tử thấy người hầu nhà mình bị bắt nạt, cũng dẫn cho đám người hầu của đối phương một bài học, người hầu bị đánh xong trở về nhà khóc lóc, cuối cùng diễn biến câu chuyện thành hai nàng phi tử đánh đám hầu vớ nhau, người hầu ta rồi tới ta vớ người, vui vẻ gì đâu.

Cầu vớ xong rồi, lửa giận được thăng cấp, lại muốn tìm hoàng đế bệ hạ phân xử.

Vừa hay lúc đó hoàng đế bệ hạ nhìn thấy cẩm nang diệu kế, không nhìn được muốn thử xem sao, cũng muốn quyết đoán coi thế nào, hỏi bên này một tí, lại hỏi bên kia một tẹo, hai bên dường như đều có lý cả, ai cũng tranh, nhưng chẳng ai tranh được. Hoàng đế đầu như phình to ra, trong lòng nhủ thầm việc phải tự làm lấy, nhưng tự mình làm không nổi, trầm chỉ có một cái đầu, chứ có phải ba đầu đâu!

Minh Trọng Mưu vội vàng quát dừng, lạnh lùng nói:

“Các nàng muốn phân xử, vậy thì đi tìm cánh tay đắc lực của trẫm, Tạ thừa tướng để nói đi!”

Thừa tướng Tạ Lâm, mấy từ này nghe như sấm đánh bên tai, con người này ngay cả thể diện của hoàng đế cũng còn phớt lờ cho qua, hôm qua đã phạt trọng thân Trác Thanh của triều đình ba mươi gậy, tên Trác Thanh đó thư sinh trói gà không chặt, giờ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh. Nếu như ba mươi gậy ấy mà rơi xuống người mình thì.....

Hai nàng phi tử liền rùng mình, từ đó không bao giờ lôi chuyện hậu cung ra làm phiền bệ hạ nữa.

Chuyện này ngược lại khiến Minh Trọng Mưu thấy u sầu.

Hậu cung của trẫm bị triều thần làm cho khiếp sợ, vậy thì uy nghiêm của người làm hoàng đế như trẫm, rốt cuộc đặt ở đâu?

1. Cỏ đầu tường: Cỏ đầu tường là loại cỏ thường mọc trong những khe nứt hẹp, ẩn dụ cho những người không có chính kiến gió chiều nào theo chiều ấy. Cho chị em cái hình để dễ tưởng tượng:

2. Cột tóc lên xà nhà, lấy dùi đâm vào đùi:

3. Vịt uyên ương:

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mật thất Lô Dương

Hôm trước, thái hậu lại nhắc lại nguyện vọng được ôm cháu trai của mình với Minh Trọng Mưu, hơn thế nhất định phải là hoàng tử đích tôn, rõ ràng, chính là muốn bảo Minh Trọng Mưu hãy mau mau chóng chóng đại hôn, lập quốc mẫu, lấy một vị hoàng hậu hiền lương thực nữ đi. Thái hậu lại lấy việc bản thân mình từng là hoàng hậu, chiếm hết mọi ưu thế chống lại tất cả những phi tần của tiên đế, cuối cùng bảo vệ được hoàng tử đích tôn là Minh Trọng Mưu, lại phò tá hẳn lên hoàng vị ra. Từ đó đã chứng minh, hoàng tử đích tôn, có mẹ đẻ lại là hoàng hậu, quả thực chiếm hết mọi ưu thế, ưu thế này, có thể bảo vệ hoàng hậu và hoàng đế tương lai được yên ổn bình an, có thể bảo vệ Đại Sở ta, trường tồn muôn đời.

Thái hậu nói thao thao bất tuyệt, Minh Trọng Mưu cũng lắng nghe, thỉnh thoảng mở miệng dạ vâng vài tiếng, ý rằng trăm có nghe, những lời thái hậu nói rất phải, những chuyện thái hậu nói rất đúng.

Nhưng Minh Trọng Mưu trong bụng lại không nhìn được cảm thấy sai hoàn toàn, đó toàn là những chuyện xa xưa căn bã vứt đi, tiên hoàng tại vị chỉ có hai năm, ngay cả huynh đệ của trăm còn chẳng kịp sinh được mấy người, thì đã băng hà đi về miền cực lạc, có một vài người, thì cũng sớm chết non, ngay cả một người cùng tranh hoàng vị với trăm cũng chẳng có, tiên hoàng chỉ có một trăm là độc đinh, không cần thận che chở, thì cả cái Đại Sở này ngay cả người thừa kế cũng không thể tìm ra. Trăm có thể thuận lợi đăng cơ, tuyệt đối không phải là công lao của thái hậu người.

Nghĩ như vậy, thì đột nhiên mạng máng nhớ đến, năm đó trong vài lão thần phò tá mình đăng cơ, người trẻ tuổi nhất, thuộc về Tạ Lâm.

Thái hậu đương nhiên không biết Minh Trọng Mưu trong lòng không chỉ thấy không đúng, mà tâm trí còn bắt đầu đi du ngoạn vãn vơ, sau khi nói một thời một hồi những chuyện xưa năm cũ xong, tự cảm thấy khát nước, bèn sai tỷ nữ pha một tách trà, buông một câu kết thúc, tuy rằng cũng rất dài, nhưng chung quy lại vẫn là bảo Minh Trọng Mưu suy nghĩ chọn người, chuẩn bị đại hôn.

Sau khi nói xong hết những lời đó, thái hậu cũng mệt, mới xua Minh Trọng Mưu lui ra ngoài, chuẩn bị uống trà thông thả nghỉ ngơi, nhưng lại quên mất trà rất nóng rất bỏng, vừa uống một ngụm xuống xong, thì đầu lưỡi đột nhiên như có lửa bùng lên đốt cháy, được tỉ nữ hầu hạ ho ra đôm, rồi mới đi ngủ.

Sau khi Minh Trọng Mưu lui ra, không khỏi thở dài thườn thượt, lại nhớ tới cảm nang diệu kế Tạ Lâm tặng cho mình, bèn nghiền ngẫm đi thử mùi vị của việc phải tự mình làm lấy.

Trong ngự thư phòng xếp từng chồng từng chồng lại từng chồng tấu chương vừa cao lại vừa dày, mỗi lần Minh Trọng Mưu nhìn thấy, đều cảm nhận sâu sắc được sự phức tạp của nội dung bên trong, hướng hồ là phải phê duyệt từng phần từng phần một. Minh Trọng Mưu lật giờ một bản tấu trong số đó, nhìn thấy nét chữ chu sa nhỏ nhắn bên cạnh tấu chương, ngay ngắn đầu ra đuôi, nội hàm cứng rắn, nét bút uyển chuyển, đều rất dùng sức.

Đây là chữ của Tạ Lâm.

Lại không giống chữ của Tạ Lâm.

Con người Tạ Lâm, giỏi về tâm kế, thâm sâu khó đoán, lúc bình thường, phong tình gió trăng, xa hoa phóng đãng, kiêu căng ngạo mạn, lại muốn sao được vậy, có khả năng kéo bè kết cánh, trừ bỏ Tạ Lâm ra thì còn ai nữa?

Vì là chữ của hắn, nên cũng rất giỏi che giấu, nhưng lại toát lên vẻ cuồng ngạo, nét bút tròn trịa, lại đầy đặn.

Tuyệt đối không thể giống như bây giờ, từng đường từng nét đều cương kinh có lực, giống như của một võ tướng thống lĩnh quân đội trên chiến trường sắp đối mặt với việc liều mạng chém giết, quả nhiên là chính trực đáng tin.

Minh Trọng Mưu đang mải nghĩ, thì lại nhìn thấy nội dung trong bản tấu, vẫn là chủ sự Hộ bộ Hồ Du, buộc tội Công bộ Thượng thư Nghiêm Liễu Phuong, chỉ trích việc tu sửa phủ Thượng thư của họ Nghiêm này, hết lòng hết sức, vô cùng xa hoa tráng lệ như vậy, nhưng gần đây khi tu sửa thiên điện Lô Dương các cho bề hạ, thì lại không may có chút tác phong thường ngày, Lô Dương các hoa lệ không bằng một phủ Nghiêm Thượng thư bé tí tẹo, thậm chí có nguy cơ bị sập! Lời lẽ khẩn thiết, sâu sắc mong chờ bề hạ minh xét.

Minh Trọng Mưu lại quét ánh mắt đến lời phê bình chú giải bằng chu sa của Tạ Lâm: Nếu đúng là thật, tội này là khi quân.

Minh Trọng Mưu nghĩ tới mười chữ cảm nang đang ở trong người, lập tức dẫn bản tấu xuống, bãi giá đến Lô Dương các, thăm tra tình hình thi công ở đó. Vì hoàng cung chỉ có ba tầng lầu nhỏ, nên Lô Dương các tuy là thiên điện, nhưng lại rất đặc biệt. Minh Trọng Mưu sau khi bước vào tiểu lầu các xong, không quan tâm đến bụi bặm đầy dưới đất, xua tay cho đám thái giám cung nữ đi theo mình lui ra, bảo bọn họ đứng chờ hầu ở bên ngoài.

Hắn ném chiếc áo choàng trên người sang một bên, đi tới bên cạnh một viên gạch, đập một cái, rồi lại đập đập vào bên cạnh lần nữa, chỉ có một viên gạch khác hoàn toàn so với những viên còn lại, phía dưới rỗng không. Minh Trọng Mưu đứng bên cạnh viên gạch, đập một cái thật mạnh, viên gạch lập tức tụt xuống, một mặt đạo lộ ra trước mắt Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu bước theo bậc thang đi xuống mặt đạo.

Điểm đặc biệt của Lô Dương các, chính là nằm ở phía dưới có một mật thất, trong mật thất đặt rất nhiều những thứ vô cùng có giá trị mà tiên hoàng đã để lại cho hắn. Bình khí chém sắt như chém bùn, đủ các thể loại tranh chữ gốc độc bản.

Còn có cả đầu của hai vị huynh trưởng của phụ hoàng nữa.

Hoàng đế tiền nhiệm của phụ hoàng, là huynh trưởng của người, là hoàng thúc của hắn, ông ta không phải là tự nguyện thoái vị, mà là phụ hoàng đã giết ông ta, đoạt lấy, nhị hoàng huynh của phụ hoàng bất mãn, cũng muốn tranh đoạt hoàng vị cùng phụ hoàng, phụ hoàng cũng giết luôn, vì vậy mà ngồi lên được hoàng vị này.

Nhưng phụ hoàng cũng chỉ có thể làm hoàng đế được có hai năm, cuối cùng người được lợi lại là hắn.

Nơi này là bí mật của phụ hoàng, trước khi người đến Tây Thiên, mới nói lại cho hắn.

Trên thế giới này, vào lúc này, ngoài trừ Minh Trọng Mưu biết về bí mật đó, thì còn có một người nữa cũng biết.

Người đó chính là Nghiêm Liễu Phuong.

Nghĩ đến đây, Minh Trọng Mưu ra khỏi mật đạo, đóng cơ quan lại, khoác áo choàng lên, bước ra khỏi Lô Dương các.

Hắn quyết định sẽ đích thân tới Nghiêm phủ một chuyến.

Việc phải tự làm lấy, chân tướng khắc hiện ra.

Đó là lời chỉ dạy của Tạ Lâm. Không biết Tạ Lâm có biết không, vị tiểu hoàng đế vừa qua tuổi hai mươi, đã tiến được một bước dài trong việc kinh qua rèn luyện mới có được thành tựu của thuật đế vương.

XXX

Phủ Thượng thư của Nghiêm Liễu Phuong, quả nhiên là đủ xa hoa, Lô Dương các mà mang ra so sánh với phủ Thượng thư của ông ta, thì đúng là một mảnh vụn, bụi bặm, quả sức nhỏ bé, thực sự không đáng để nhắc tới. Lúc Nghiêm Thượng thư quý trên đất hô to “vạn tuế”, run lắc lẩy bầy như một cái sàng.

Minh Trọng Mưu nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ đó của ông ta mà cảm thấy thật sự không thuận mắt chút nào, nên không cho ông ta đứng lên. Qua một lúc sau, lại cảm thấy đáng về ông ta quý như vậy quá xấu, nên lại bảo ông ta đứng lên ngồi xuống.

Nghiêm Thượng thư xấu hổ vì đứng ngay ngồi thẳng với hoàng đế đương triều, bèn tự giác lấy ra một cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên chân hắn.

“.....”

Minh Trọng Mưu nhìn vị Nghiêm Thượng thư hận không thể hóa thành một con chó con nịnh nọt lấy lòng nằm bò lên chân mình, bất giác quên sạch sẽ tất cả những lời mình định nói.

Vì thế Minh Trọng Mưu lại soạn trước một lần nữa những lời định nói trong bụng, đầu tiên lần lượt là những lời mới an ủi thần tử, sau đó lại hỏi về tình hình tiến triển của Lô Dương các, sắc mặt Nghiêm Liễu Phuong liền trực tiếp thay đổi, nước miếng văng tung tóe kể lể mình chỉ dùng ba ngàn lượng, mà đã tu sửa Lô Dương các trở nên rực rỡ tươi mới hẳn lên, tỏ vẻ bội phục sâu sắc trước tài tính toán tỉ mỉ chính xác cùng năng lực tiết kiệm tiền cho bộ hạ của bản thân.

Khóe miệng hoàng đế bộ hạ co giật, lại hỏi thêm câu nữa: “Vậy không biết việc tu sửa trong phủ Công bộ Thượng thư, dùng hết bao nhiêu tiền?”.

Cũng chẳng biết là Nghiêm Liễu Phuong quên mất mình chính là Công bộ Thượng thư, hay đầu bị rút não, mà tưởng hoàng đế đang mặc thường phục là những người anh em tốt của mình, có bí mật gì chúng ta cùng vui vẻ chia sẻ, thẳng thắn bật ba ngón tay lên. Hoàng đế bộ hạ thuận miệng đoán,

“Cũng là ba ngàn lượng?”.

Nghiêm Liễu Phuong lập tức lắc đầu.

Hoàng đế bộ hạ lại đoán tiếp, “Ba vạn lượng?”.

Nghiêm Liễu Phuong lại lắc đầu, nói với vẻ vô cùng thần bí:

“Ba mươi vạn, Nghiêm mỗ tổng cộng tiêu hết ba mươi vạn lượng, mới có thể tu sửa Nghiêm phủ hòm hòm như thế này đây, thật ra Nghiêm mỗ vốn dĩ định dùng năm mươi vạn lượng cơ, nhưng lại sợ bị Tạ Thừa tướng nhìn ra,”

Nghiêm Liễu Phuong nói năng nghiêm túc, “Kiểu gian thần giống như Tạ Lâm, Nghiêm mỗ không muốn thông đồng làm bậy với những kiểu người đó, cho nên.....”

Minh Trọng Mưu càng nghe càng cảm thấy không đúng, tên Nghiêm Liễu Phuong này từng câu từng lời đều là “Nghiêm mỗ”, ngay cả một chữ “thần” cũng không thêm nói, lại còn phê phán mệnh quan triều đình sau lưng, cư nhiên lại sợ bị “Tạ Thừa tướng” nhìn ra, chứ không phải là sợ “bộ hạ” nhìn ra, rõ ràng là tên Công bộ Thượng thư này quá coi thường trăm.

Trăm là hoàng đế, trăm không phải là anh em với người, trước mặt trăm lại công khai không chút kiêng nể nói đến chuyện tham ô! Trăm vốn tưởng Nghiêm Liễu Phuong người là người thành thật, là người kín mồm kín miệng, nhưng người ngay cả bí mật chuyện mình tham ô cũng có thể tùy tiện nói với

người khác như vậy, thì sao có thể giữ được bí mật về Lô Dương các thay trầm và tiền hoàng được đây?

Hoàng đế bệ hạ đã định nổi giận muốn lật bàn, thì lại nghe thấy bên ngoài có người thông báo, “Úy Tri đại nhân đến.....”

Minh Trọng Mưu neho neho mắt, hiện giờ trong triều chia làm hai phe thế lực, một bên là Tạ Lâm, một bên là Úy Tri Chính, hai bên lực lượng cùng kiềm chế nhau, triều thần đứng theo đội, không có gì khác cũng chia thành hai phái. Nghiêm Liễu Phương nói không “thông đồng làm bậy” với Tạ Lâm, thiết nghĩ là.....

“Khanh ở phái trung lập?”.

Nghiêm Liễu Phương lập tức lắc đầu.

Tên tham quan này, hiển nhiên là thuộc phe của Úy Tri Chính.

Minh Trọng Mưu cười lạnh. Xem ra vẫn võ bá quan trong triều, chẳng tin được một ai!

Vì thế Vạn Triệu hoàng đế vung tay áo, tức giận nói:

“Quay lại chuyển lời tới Úy Tri Chính, nói rằng Công bộ Thượng thư Nghiêm Liễu Phương, biến thù tiền của quốc khố triều đình, dựa vào quyền lực mà mưu cầu việc riêng, làm dao động lòng người, dối trên lừa dưới, lập tức lôi ra ngoài chém, Úy Tri Chính sẽ là quan giám sát việc xử trảm, giờ Ngọ ba khắc hành hình, sau khi hành hình xong Úy Tri Chính xách đầu tới gặp trẫm!”.

“Bệ hạ oan uổng quá, bệ hạ.....”

Nghiêm Liễu Phương lập tức quỳ sụp xuống đất, ngay cả chiếc ghế con bị ngã chống trờ cũng không quan tâm, lê đầu gối tới ôm chân hoàng đế bệ hạ gào khóc thảm thiết. Minh Trọng Mưu giờ chân đá văng ông ta ra, sải bước đi thẳng. Úy Tri Chính đang ở dọc đường nghe phong phanh hoàng đế bệ hạ muốn chém chết Nghiêm Liễu Phương, kỳ quái chẳng hiểu gì, đuổi theo hỏi:

“Bệ hạ tại sao lại phải chém Nghiêm Liễu Phương? Nghiêm Liễu Phương đã phạm phải tội gì?”.

Minh Trọng Mưu đang trong cơn giận ngập đầu, nghe vậy cũng không muốn giải thích nhiều lời, chỉ cười lạnh lùng nói:

“Bình bộ Thượng thư Úy Tri đại nhân, người đến hỏi Tạ Thừa tướng trước, rồi tự khắc sẽ có quyết định.”

Trước khi trẫm tới Nghiêm phủ, chỉ muốn chém Nghiêm Liễu Phương diệt khẩu, nhưng đúng là tên Nghiêm Liễu Phương này rất hợp với tâm ý của trẫm!

Việc phải tự làm lấy, chân tướng khắc hiện ra. Tạ Lâm, giỏi lắm!

Khuôn mặt Úy Tri đại nhân vẫn cứ mờ mịt, vội vàng trước giờ Ngọ ba khắc, gửi thư cho phủ Thừa tướng, trong thư hỏi tại sao bệ hạ lại tức giận Nghiêm Liễu Phương như thế, còn muốn chém chết trọng thần của triều đình.

Mãi cho đến sau giờ Ngọ ba khắc hồi lâu, đầu của Nghiêm Liễu Phương rơi xuống đất rồi, thư của phủ Thừa tướng mới khoan thai chậm rãi tới.

Tạ Thừa tướng kể rõ đầu đuôi việc chủ sự Hộ bộ Hồ Du buộc tội Nghiêm Liễu Phương tham ô khoản tiền dùng để tu sửa Lô Dương các để tu sửa phủ Thượng thư của bản thân, cuối cùng, chỉ thấy nét bút ngay ngắn hữu lực của Tạ Thừa tướng viết:

“Nếu Nghiêm Liễu Phương mà trở thành cánh tay đắc lực của triều đình, thì đất nước hưng thịnh xã tắc yên ổn này không cần một thần tử xấu xa độc sức tận trung với triều như vậy, những lời của bệ hạ, không có gì phải nghi ngờ cả.”

Úy Tri Chính không biết chủ sự Hộ bộ Hồ Du này rốt cuộc là ai, bèn hỏi người bên cạnh, người bên cạnh đáp: “Hồ Du này, là chủ sự Hộ bộ, đã từng là thuộc hạ của Thừa tướng đại nhân, mọi chuyện đều nghe theo Thừa tướng đại nhân chỉ đâu đánh đó.”

Lại kết hợp với màn vừa nãy, lúc Nghiêm Liễu Phương cứ kêu gào những câu kiểu như “Bệ hạ, thần bị oan, vạn tuế thần oan uổng quá”, Úy Tri đại nhân cảm thấy, mình đã ngộ ra rồi.

Nghiêm Liễu Phương là thuộc thần dưới trướng của hần, trước đây đứng trong đội của mình, nên không thuận mắt với Tạ Lâm, giờ Tạ Lâm mang ông ta ra khai đao, cũng không phải là không có lý.

Bình bộ Thượng thư Úy Tri Chính suy ngẫm một phen, món nợ của Nghiêm Liễu Phương, sẽ tính lên đầu của Tạ Lâm.

Còn Tạ Lâm thì hoàn toàn mù tịt về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỳ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người là rắn độc

“Bệ hạ, người cứ đi tới đi lui như vậy, căn bản là không giải quyết được chuyện gì hết.”

Thừa tướng Tạ Lâm triều phục vẫn chưa thay, nhắc ống tay áo lên, tay áo dài liền phủ lên mặt bàn. Hắn nhẹ nhàng cầm bút, đầu bút vừa chạm lên giấy, là giống như nước chảy mây trôi, một lúc sau, chỉ với vài nét cong lên hất xuống một bức tranh nữ tử liền hiện ra, cô gái trong tranh tuy rằng vẫn chưa nhìn thấy dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại có đôi mắt trong veo như nước hồ thu, ai gặp cũng động lòng.

Minh Trọng Mưu dừng bước, đứng tại chỗ, cười lạnh lùng, giễu cợt nói: “Trọng thần của triều đình ta, mà lại vô năng như vậy, thì bảo trăm sao có thể không giận, không tức được đây?”

Hắn phát tay áo, đánh mạnh xuống bên cạnh bức tranh, vị hoàng đế bệ hạ vừa qua tuổi hai mươi, lại tự mình chấp chính chưa lâu, nên trong lòng khó giấu nổi vẻ nôn nóng bất an,

“Đó là thần tử của trăm, thần tử của trăm đều giống như vậy..... bảo trăm sao có thể cam tâm chứ? Còn cả cái tên Úy Tri Chính đó.....”

Đầu bút của Tạ Lâm khựng lại, bình tĩnh hỏi: “Úy Tri đại nhân thì làm sao?” Hắn đổi một cây bút khác, tô điểm khiến cho đôi mắt của nữ tử trong tranh sáng thêm một chút,

“Úy Tri đại nhân là do một tay bệ hạ đề bạt, bệ hạ không thể không tin nhiệm hắn được.”

Minh Trọng Mưu hừ một tiếng, “Ngay thẳng có thừa, biến báo không đủ, đừng có nhắc đến hắn nữa,”

vị hoàng đế bệ hạ đi tới bên cạnh Tạ Lâm, thấy hắn bình tĩnh an nhiên vẽ tranh, nét bút trầm ổn, không mấy may có chút hoảng loạn, ngay cả một đường một vạch dư thừa cũng không có, từng cử chỉ cầm bút lên hạ bút xuống, đều gọn gàng lưu loát.

Người ta nói tranh cũng như người. Minh Trọng Mưu thầm nhủ chữ hắn không giống người, những tranh thì thực sự rất giống, những lời người xưa nói, đúng một nửa, mà sai cũng một nửa.

Tạ Lâm quả thực có chút tài về tranh. Năm đó là thám hoa lang, nhất giáp đệ tam là do tiên hoàng khâm điển, cũng không biết hoàng thượng cái trang âm thầm đi kiểm tra, thì liệu mình đây có thể thành nhất giáp tiến sĩ không nữa.

Không cần là tiến sĩ, tốt nhất là băng nhãn, ép đến mức khiến Tạ thừa tướng của triều đình không lật nổi người.

Hoàng đế bệ hạ thấy hắn vẽ tỉ mỉ kỹ càng, cô gái trong bức tranh được hắn vẽ, phảng phất như người sống, nhất là đôi mắt giống như nước hồ thu kia, dường như có thể quyến rũ hớp hồn người khác.

Mà đôi mắt Tạ Lâm nhìn chăm chú vào bức họa, dáng vẽ tập trung tinh thần ấy, phảng phất như.....

Phảng phất như hắn có xúc cảm niệm tưởng gì đó với cô gái này.

Cô gái đó là ai? Có còn sống không? Thật sự tồn tại trên đời này chứ?

..... Liệu có phải lại là một nàng tình nhân bé nhỏ của vị Thừa tướng cả đời phong lưu này không?

Hoàng đế bệ hạ cau mày, không hiểu tại sao trong lòng thấy một dòng nước chua chua ầm ầm dâng lên, ngay cả những lời trong miệng cũng trở nên chua lè,

“Tạ Thừa tướng cao hứng quá, chuyện trọng đại như vậy, mà nét bút vẽ, không run lấy một cái, chẳng trách mới hai mươi sáu tuổi, đã trở thành Thừa tướng, bản lĩnh bình tĩnh này, vẫn võ khắp cả triều đình ta ai ai cũng không bằng được Tạ Thừa tướng. Khanh nhìn bức họa xem, giai nhân sinh động trên giấy như vậy, trông cứ như đang sống, tài về tranh của Tạ khanh, trăm rất thán phục.”

Hắn dừng lại một chút, về mặt lộ ra chút khác thường. “Con gái nhà ai mà có đôi mắt như nước hồ thu vậy nhỉ? Phải gặp mặt cho biết mới được. Tạ Thừa tướng hôm nào đó nhất định phải dẫn cô gái đó đến đây, để trăm ngắm xem”

Tạ Lâm nghe, có vẻ hoàng đế bệ hạ rất có hứng thú với cô gái này, lẽ nào muốn nạp làm thiếp? Trong lòng Tạ Lâm vừa nghĩ như vậy, thì lời đã thốt ra khỏi miệng:

“Cô gái này đã gả chồng làm phu nhân rồi, nếu như bệ hạ muốn cưới vợ nạp phi, thần có thể dâng lên những nhân tuyển tốt hơn nhiều hơn cho bệ hạ.”

Khóe miệng hoàng đế bệ hạ co giật, tên Tạ Lâm này vẫn chưa chịu thôi sao, vẫn đang suy nghĩ làm sao tìm một cô gái để trăm nạp làm phi à?

“Trăm không muốn lấy vợ nạp phi gì đó.”

Nạp phi rồi, nếu tên Tạ Lâm nguoi cảm sùng lên đầu trẫm thì phải làm sao!

Minh Trọng Mưu lảng máng nhớ tới hôm trước hậu viện của mình thiếu chút nữa thì bị cháy, hai nàng phi tần cãi nhau ầm ĩ một trận lớn, tí nữa thì động tay động chân, đương nhiên việc này do thái hậu quản, nhưng thái hậu lại không quản, chỉ muốn để Minh Trọng Mưu lấy thật nhiều vợ, rồi mấy thứ kiểu như mua móc ân trạch chia đều.

Hoàng hậu không có, thái hậu không quản lý, chuyện ở hậu cung, chỉ có thể đích thân hoàng đế bệ hạ đứng ra quản thôi.

Hoàng đế bệ hạ nghĩ tới trên triều mình toàn bị Tạ Lâm chèn ép rồi, thì lúc về nhà dù thế nào đi nữa cũng nên ra vẻ là một hoàng đế uy phong, kết quả đau đầu nhức óc quá, chỉ mới nói ra chữ Tạ Lâm này với hai nàng phi tần thôi, mà uy phong ngời ngời gấp mười lần mình, hai vị phi tần không nghe lời lập tức ngậm miệng, yên tĩnh suốt mấy ngày nay, khiến cho vị hoàng đế bệ hạ không có nơi nào thị uy càng bứt rứt đến phát hoảng.

Hỏi thái hậu, thái hậu nói, tính lực hoàng đế đã tràn trề như thế, thì chi bằng hãy chia đều mua móc tí đi.

Minh Trọng Mưu nghĩ một lúc, cảm thấy những lời này rất có lý. Đàn ông kim nén quá lâu, cũng rất dễ nén quá mà hóa bệnh. Sùng hạnh hậu cung một tí, cũng không phải là không được.

Kết quả Minh Trọng Mưu vừa nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều quyến rũ của Lạc phi ở cung Tấn Dương, thì cạn sạch hứng thú, “biểu tượng hưng phấn” đang tràn trề sinh lực, lập tức héo.

Hoàng đế bệ hạ sợ quá, còn tưởng mình bị bệnh, đi tìm ngự y cả ngày lẫn đêm, để hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngự ý chẩn mạch nửa ngày, lại gặt gù đắc ý nửa ngày, rồi lại mất nửa ngày vuốt râu, ngày người không nói lý do tại sao. Hoàng đế sốt ruột, cảm thấy tên ngự y này rõ ràng là đang “bồn cọt trẫm”, Minh Trọng Mưu thiếu chút nữa là trực tiếp hạ lệnh: “Lão già này lười nhác bê trê trẫm như vậy, lôi ra ngoài chém!”.

Cũng may ngự y đại nhân chậm thì chậm thật, nhưng cuối cùng vẫn rề rà nói:

“Có thể trị được.”

Lúc ấy hoàng đế bệ hạ mới yên lòng, rửa tai cung kính lắng nghe cao kiến của ngự y đại nhân. Nhưng lại nghe thấy ngự y đại nhân thở dài, “Trước tiên thần sẽ kê cho bệ hạ một đơn thuốc điều dưỡng, bệ hạ dùng xong, nếu vẫn không được, thì bệ hạ lại truyền gọi thần.”

Đơn thuốc điều dưỡng gì? Chính là thuốc tráng dương.

Minh Trọng Mưu uống thuốc tráng dương khổ không để đâu cho hết, “biểu tượng hưng phấn” ngày thường lại càng được thể cuộn trào mãnh liệt, thiếu chút nữa là khiến hoàng đế bệ hạ bị bách đến bốc hỏa. Minh Trọng Mưu vội vàng chạy tới cung Cẩm Tú tìm Sương phi, muốn dập lửa, kết quả là lúc sùng đã lên nòng —— thì lại héo.

Minh Trọng Mưu thực sự khóc không ra nước mắt, dục vọng không được thỏa mãn, thì đương nhiên là cả ngày đứng không yên, ngồi không vững, nên cũng không trách được dạo gần đây hoàng thượng hỏa khí rất nặng, nhất là khi gặp được Thừa tướng đại nhân, thì lại càng bốc hỏa kinh hơn.

Kiểu người như Tạ Lâm nguoi khuôn mặt đừng có trắng như vậy sạch sẽ như vậy thanh tú như vậy có được không! Thần tử trong triều, có ai mà không có râu, có ai mà không để ria, chỉ có Tạ Lâm nguoi, hoàn toàn sạch sẽ, nếu không phải giọng nói trầm khàn, thì trẫm còn tưởng rằng:.....

Tướng cái gì?

Hoàng đế bệ hạ lông mày xoắn xuýt hết cả lại nhìn tổng quản thái giám Lại Xương bên cạnh, lương tâm thật sự nảy lên mấy cái, chỉ tay lên trời thề mình không tưởng gì hết.

Tạ Lâm nghe thấy bệ hạ không muốn lấy vợ nạp phi, không nhịn được bật cười,

“Hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ là hoàng đế đương triều, bệ hạ quản lý việc nước, hoàng hậu quản lý chuyện nhà, đây vốn dĩ là thuận theo âm dương lẽ trời, bệ hạ nói không muốn lấy vợ nạp phi, thì đúng là đang đùa quá trớn rồi.”

Minh Trọng Mưu nghe hắn nói vậy, trong lòng không khỏi động dậy,

“Tạ khanh đã hai mươi sáu tuổi rồi, sao vẫn chưa nghe nói đến chuyện lấy vợ? Tạ khanh lớn hơn trẫm vài tuổi còn chưa lấy vợ, mà đã giáo huấn trẫm như thế, nghĩa là quá phận đây.”

Cây bút của Tạ Lâm khựng lại trên bức tranh giai nhân tuyệt sắc, một chấm đỏ tươi, lem ra trên vạt áo của cô gái, một tác phẩm đẹp đẽ, lại vì một nét bút mà hỏng cả, Minh Trọng Mưu thầm than tiếc một tiếng trong lòng, nhưng lại nghe Tạ Lâm lãnh đạm nói:

“Thần cũng đã thiếu chút nữa là thành thân, cha và anh đã định sẵn việc hôn sự cho thần từ lâu, thần vốn dĩ định sau khi thi đình được một năm, sẽ trở về quê cũ thành thân.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu bắt đầu thấy có hứng thú, “Vậy tại sao vẫn chưa thành thân với nàng ta?”.

Tạ Lâm hơi ngây người hồi lâu, dường như không biết nên nói gì, lại dường như chẳng có lời nào để nói, rừ mi mắt xuống, lại cầm bút chấm chút màu đỏ nữa.

“Thần thi đồ thám hoa không lâu, còn chưa kịp áo giáp về làng, rạn vỡ tổ tông, thì quê nhà đã hứng chịu một trận lũ lớn, vạn mẫu ruộng đang thì đều bị ngập, mấy trăm hộ gia đình dưới quê, đều bị nhấn chìm trong làn nước, không còn một ai sống sót.”

Nói xong, cây bút của Tạ Lâm, lại hạ xuống, mà trong một khắc này, cây bút của hắn không chút run rẩy, tựa hồ như đã vượt qua được cơn ác mộng đầy dứa suốt nửa đời người vậy.

“‘Hắn’ cũng vậy,” Tạ Lâm vừa vẽ vừa khẽ than, “Thần chưa từng thấy mặt hắn, dường như sắp quên mất khuôn mặt của hắn rồi.”

(Trong tiếng Trung, đại từ chỉ đàn ông (他) và phụ nữ (她) tuy cách viết khác nhau nhưng lại có cách đọc giống nhau, đều là “tā”.)

Minh Trọng Mưu sững sờ, trong lòng thầm nhủ một tiếng hổ thẹn. Lúc ấy mới nhớ ra lúc trước có người từng đặt điều sau lưng, nói Tạ Lâm tuy giờ quyền khuyên triều dã, uy chấn thiên hạ, nhưng người thân lại sớm chết hết cả, hiển nhiên là có số cô độc sát mệnh, khác chết người thân thiếu thôn tình cảm

Nghe Tạ Lâm nói những lời này, hiển nhiên là một năm đó, Tạ Lâm chưa về quê báo tin vui cho người trong nhà, thì đã nghe tin tất cả người thân đều chết thảm trong tai ương.

Một năm đó, Tạ Lâm bao nhiêu tuổi?

Bấm đốt ngón tay tính toán, Tạ Lâm vào triều đã được mười năm, mười năm trước, Tạ Lâm mới chỉ mười sáu.

Mười sáu tuổi thi đỗ thám hoa, mười sáu tuổi mất đi tất cả những người thân trong gia đình.

“Trong từ đường của tệt xá, vẫn còn thờ cúng bài vị của họ,” Tạ Lâm nói,

“Thần thường xuyên đi bái tế, nhớ đến những lời họ đã dạy mình, ‘có công với xã tắc, hưởng lợi thiên thu’, thần tuy rằng ngu muội, nhưng không lúc nào dám quên.”

Đang than thở, thì tay đã thu lại cây bút, hoàn thành xong bước cuối.

Đã không lúc nào dám quên lời răn dạy của người thân, vậy sao còn trở thành một gian thần?

Minh Trọng Mưu đang nghĩ, nhưng lại thấy Tạ Lâm đã nhanh chóng hoàn thành xong bức tranh, bèn cẩn thận quan sát.

Vạt áo rộng tà áo dài, tư thái thướt tha, khuôn mặt mỹ lệ, sở hữu ánh mắt phong tình như nước hồ thu.

Đúng là một bức tranh mỹ nữ quá đẹp, Minh Trọng Mưu đã từng gặp rất nhiều những họa sĩ có tài nghệ siêu việt nhất, nhưng cũng không bì được với sự kỹ càng tỉ mỉ của Tạ Lâm.

Ngay cả vết mực màu đỏ loang ra do vừa nẩy Tạ Lâm bất cẩn, cũng được hắn đề lên một lớp hoa văn màu đỏ dày hơn đậm hơn, nên không còn nhìn thấy vết tích gì nữa.

Minh Trọng Mưu cầm lấy bức họa, giờ lên trước mặt lắc lắc vài cái, rung rung mấy lần, đang thường thức rất vui vẻ, thì lại nghe hắn hoảng hốt kêu lên một tiếng,

“Ôi trời, quên mất vết mực vẫn còn chưa khô, xong rồi xong rồi, chảy hết xuống rồi!”.

Tạ Lâm vội vàng chạy lại gần, nhìn thấy vì Minh Trọng Mưu dùng sức rung lắc, nên những giọt mực chưa khô trên bức họa đã chảy cả xuống, từng giọt từng giọt che mất khuôn mặt của cô gái trong tranh.

Thừa tướng Tạ Lâm bụng dạ rộng lượng, giận quá mà bật cười, “Bệ hạ có biết tại sao thần phải vẽ tranh không?”.

Sắc mặt Minh Trọng Mưu tái đi, vì hắn vừa nhìn thấy vị Thừa tướng Tạ Lâm trước giờ vẫn luôn dịu dàng nho nhã, trong thoáng chốc khi neho mắt lại ním cười, đáng vẻ khôn ngoan, trông giống hệt một con rắn độc đang rình chờ cơ hội để tóm con mồi, mà hắn lại chính là con mồi đó.

Hắn lắc lắc đầu theo bản năng.

Nhưng thấy trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ sáng bóng của Tạ Lâm, đang thoáng nở một nụ cười tuyệt không có chút mây may dịu dàng nào. Tạ Lâm nói:

“Bệ hạ, thần thích vẽ tranh, một là vì muốn trau dồi tâm lý cảm xúc, hai là vì muốn bút pháp được vững chắc, ngón tay được ổn định, cõi lòng được bình tâm. Bệ hạ đã mong muốn dù Thái Sơn có đổ cũng không đổi sắc mặt, đã hy vọng lấy việc siêng năng cần cù để quốc thái dân an, thì kỹ thuật vẽ tranh này, bệ hạ nhất định phải học cho bằng được.”

Tạ Lâm liếm liếm môi, cánh môi khô nê vì được nước bọt tưới nhuận, mà trở nên đỏ hồng tươi tắn.

Minh Trọng Mưu liền thấy rằng mình, con rắn này không phải là rắn độc bình thường, mà là một con rắn nước, ẩn chứa kịch độc.

Tạ Lâm sáp lại gần hần, nhẹ nhàng nhả từng chữ từng chữ ghi thù:

“Thần, nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ, quyết không phụ sự kỳ vọng trở thành bậc minh quân một thời của bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giáo dục là vấn đề khó khăn

Hoa sơn trà từng bông lớn bông lớn, nở ở khắp mọi nơi. Giữa cảnh trời với những cánh bướm bướm sắc sỡ chuồn chuồn bay múa, thướt tha nhẹ nhàng. Mạch nước trong suốt chảy siết, lượn vòng quanh khe hở giữa những cánh hoa sơn trà, mềm mại uyển chuyển.

Minh Trọng Mưu vô cùng thích thú ngắm nghía bức họa mình tự vẽ, tổng kết thành bốn chữ: Ý vị tuyệt vời.

Lạc khoản cũng nhất định phải viết cho thật đẹp, như vậy mới thể hiện được uy nghi của hoàng đế Vạn Triệu của triều đình ta.

(Lạc khoản là dòng chữ viết nhỏ để tên họ và ngày tháng ở trên các bức họa hay các bức đối tượng.)

Minh Trọng Mưu nhắc bút, phát ống tay áo dài, đang muốn lạng lẽ viết, thì lại phát hiện ra quá khó để hạ bút.

Trước đây, chữ của hoàng đế Vạn Triệu là theo lối *chữ Thảo* tùy hứng bừa bãi, nét bút vô cùng mạnh mẽ cứng cáp, từng đường từng nét đều thể hiện rõ ràng phong phạm của con nhà võ.

(Chữ Thảo là lối chữ được viết rất nhanh, bút pháp phóng khoáng, khác với chữ Khải – kiểu chữ chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc, nhưng phải viết rất nhiều nét thì chữ Thảo lại có thể viết liền miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét.)

Minh Trọng Mưu từ nhỏ đã chỉ có một ước mơ là khoác áo giáp thống lĩnh binh lính, xông pha nơi chiến trường, liều mạng với kẻ địch. Nước Di sang xâm phạm, Minh Trọng Mưu chỉ là không thèm chấp, đọc từng cuốn từng cuốn binh thư, lại nghiên cứu từng cuốn từng cuốn, quên ăn quên ngủ, hần không thể an giấc ngàn thu cùng chúng, luyện võ cũng giống như vậy, Vĩnh Lưu hoàng đế, tức huynh trưởng tiên hoàng, đã từng mời thầy dạy võ xuất sắc nhất trong thiên hạ, truyền thụ võ nghệ cho Minh Trọng Mưu, Minh Trọng Mưu nhớ tới quãng thời gian ở trên chiến trường, nên đối với các loại binh khí cán dài như kích, thương, đều muốn sao được vậy, giao đấu với người khác, khoan không nói tới thân phận hoàng tử của hần, khiến người khác cố ý muốn nhường, thì cũng chẳng có ai có thể địch lại được ba bốn chiêu của Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu thường nói với mọi người rằng: “Đời người quý giá, đạo lý võ thuật rộng lớn, trăm không hiểu hết được.” Vậy là đủ để thấy lòng si mê của hần đối với võ thuật.

Bởi vậy chữ của Minh Trọng Mưu cũng thiên về mực đậm, thiên về cứng cáp, thiên về tùy hứng.

Đây cũng là chính là nguyên nhân hần không nói gì đã trực tiếp đề bạt phó tướng Úy Trì Chính thân từng làm thủ vệ ngoài biên tái trở thành Binh bộ Thượng thư.

Nhưng ngày hôm trước, Tạ Lâm bắt hần vẽ *công bút*, tịnh tâm dưỡng khí, “Bệ hạ cái gì cũng tốt, duy chỉ có tính bạo lực quá nặng, trọng võ, nhưng không trọng mưu kế, kích động, không biết sử dụng tâm cơ. Bệ hạ đã muốn dù Thái Sơn có sập mặt vẫn không biến sắc, thì ngày thường tâm phải tĩnh, nôn nóng hấp tấp sẽ tự mất đi, cô nhân nói, tu thân dưỡng tính, gặp chuyện tất sẽ không kinh sợ, bệ hạ hãy tự mình suy nghĩ thêm.”

(Công bút là lối vẽ có từ xưa, trước hết vẽ bằng bút nét mảnh hình vẽ rồi sau dùng màu tô lên, làm sao để càng giống thực tế càng tốt. Lối vẽ này tỉ mỉ, công phu, trau chuốt đến từng chi tiết nhỏ.)

Nói xong, Tạ Lâm liền lấy công bút ra để làm mẫu, hướng dẫn Minh Trọng Mưu vẽ tranh, từng đường nét từng bức họa đều có dụng ý cả.

Rồi lại để Minh Trọng Mưu tự luyện tập, đích thân vẽ vài bức, từ từ nắm vững các kỹ năng.

Mỗi lần Minh Trọng Mưu vẽ tranh không biết cách trau chuốt sao cho tinh tế tỉ mỉ, Tạ Lâm đều lấy tay mình giữ lấy tay hần, hướng dẫn từng nét từng nét một.

Lúc ôn hòa, khi bình tĩnh.

Trong lòng Minh Trọng Mưu thấy rung động, mu bàn tay dường như cảm nhận được lòng bàn tay ấm nhuận của Tạ Lâm ngày hôm đó dính lên tay mình. Tay Tạ Lâm nhỏ hơn tay hắn rất nhiều, ngón tay thanh mảnh vô cùng, đầu ngón tay mịn nhẵn, chỗ khớp thường cầm bút, có một lớp chai, rõ ràng là ngày thường rất hay viết lách.

Mấy năm trước, hắn cũng giống như vậy, dạy mình viết chữ, thư pháp. Tạ Lâm từng nói:

“Thư pháp, cũng giống như người đi đường, đứng phải nghiêm, đi phải ngay, từng nét ngang từng đường móc càng phải ngay ngắn thẳng tắp, người ngay ngắn, thì nét bút cũng ngay ngắn.”

Vì thế Minh Trọng Mưu luyện tay tuy rằng tùy hứng bừa bãi, nhưng chữ lại “đi phải ngay, đứng phải nghiêm”

Nhưng trầm sao lại không cảm thấy thư pháp giống như người đi đường nhỉ? Ân sư ngày đó, thì ngày nay lại là gian thần của triều đình, còn dạy bảo trầm, đi phải ngay, đứng phải nghiêm nữa cơ à?

Thật đúng là nực cười.

Mấy ngày này luyện công bút, Tạ Lâm nhận mạnh tính Minh Trọng Mưu bạo lực nóng nảy, nên toàn phải luyện môn này.

Đừng thấy Minh Trọng Mưu đắc ý mà lắm, bức tranh chim chóc hoa cỏ trước mặt này, cũng là do Tạ Lâm cầm tay Minh Trọng Mưu vẽ, từng chút từng chút phác thảo một hiện ra. Tạ Lâm muốn Minh Trọng Mưu chỉ vẽ tranh theo lối công bút, nhưng lại không nhắc gì đến việc lạc khoản có phải cũng cần dùng lối chữ *Khải*, chữ *Lệ* tinh tế tí mì không.

(Chữ Lệ là kiểu chữ thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ thứ 3 và 2 TCN.)

(Chữ Khải là cái biến từ chữ Lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 3 CN. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong số các kiểu viết chữ Hán hiện nay.)

Kiểu chữ Thảo bừa bãi này mà rơi xuống bức tranh kia, Minh Trọng Mưu cứ cảm thấy dường như có đôi chút không ổn.

Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc chẳng viết được chữ nào.

Minh Trọng Mưu hừ một tiếng, quăng cây bút sang một bên, tự nhủ qua hai ngày nữa nắm chắc được yếu lĩnh của chữ Lệ chữ Khải rồi, sẽ đề lạc khoản sau.

Minh Trọng Mưu đang suy nghĩ lung tung, thì lại nhìn thấy tổng quản nội giám Lại Xương, thờ hồng hộc chạy từ ngoài cửa lớn vào, khuôn mặt trắng trẻo nần nẫn của gã thái giám ba mươi tuổi đỏ hây hây, nhìn trông rất hay, ngay cả chiếc mũi cũng nghiêng lệch sang một bên. Vì cuống quýt, nên suýt chút nữa là hai chân xoắn cả lại với nhau, cả người loạng choạng.

Minh Trọng Mưu nạt: “Sao lại hoang mang hoảng loạn như thế hả, có việc gì!”

“Bệ hạ!”

Lại Xương nhếch miệng, dường như muốn cười, nhưng lại có vẻ như sắp khóc, hắn quỳ sụp xuống sàn,

“Bệ hạ, đại tướng quân..... đại tướng quân ngài ấy.....”

Minh Trọng Mưu cả kinh, “Đại tướng quân làm sao?”

“Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân ngài ấy.....” Lại Xương thở hổn hên, “Ngài ấy hồi triều rồi!”

X__X

Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, từ giờ trở đi sẽ hồi triều.

Đối với Đại Sở mà nói, đây là đại sự. Và cũng là đại sự khiến lòng người rạo rục.

Hầu Thiết Tranh tuổi đã ngoài tứ tuần, lúc hai mươi tuổi, đã ở chốn sa trường, trải qua hai mươi năm, mới leo được chức vị như ngày hôm nay, binh mã đại quyền tất cả đều quy về dưới trướng của ông ta. Người cũng như tên, cuộc đời suốt mấy chục năm liêu mạng chém giết với nước Di, khiến cả người ông ta cứng rắn như sắt thép, hoàn toàn không chút sợ hãi, cao lớn sừng sững cùng năm tháng, trong mắt của vị đại tướng anh hùng mọi việc chẳng có gì đáng để e ngại.

Đừng thấy Ủy Trì Chính giờ trong triều đang hữu dụng mà làm tướng, trong mắt những người có tâm tư riêng thì, người có thể tranh cao thấp với Tạ Thừa tướng, chỉ có duy nhất Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân mà thôi.

Tất cả mọi người đều chú ý đến phản ứng của Thừa tướng Tạ Lâm.

Nhưng lại nghe nói hôm đó ở phủ Thừa tướng, khi có sứ giả tới, báo cáo chuyện đại tướng quân hồi triều cho Tạ Lâm.

Lúc ấy Tạ Lâm đang vẽ tranh, sau khi nghe tin này xong, tay cầm bút cũng không hề dừng lại, hần chỉ khẽ cười khẩy, và không nói gì thêm.

Nụ cười khẩy ấy, hàm nghĩa quá nhiều, khiến người ta phải suy đoán suốt một thời gian dài.

Những người hiểu hàm nghĩa của nụ cười ấy, thì đoán rằng, đại tướng quân hồi triều, hiển nhiên là có ý do của nó.

Lý do đó là gì?

Hầu Thiết Tranh trấn giữ biên cương mười mấy năm, nhưng suốt cả một thời gian dài lại không thể giải quyết được nước Di. Từ một nước nhỏ, dần dần phát triển thành một nước lớn, và còn có xu thế lớn thêm nữa. Vì muốn bình ổn khỏi lửa chiến tranh, cư nhiên lại phải sử dụng đến con gái trong nhà, dùng loại chính sách hòa thân khom lưng quý gồi với một đất nước nhỏ bé hơn.

Đó là sai lầm của Hầu Thiết Tranh.

Hơn nữa, giờ thiên hạ vừa mới yên ổn, con gái của đại tướng quân Hầu Vận Vi gả cho vua nước Di xa xôi, mang theo kỹ thuật canh tác nông nghiệp, dập tắt khỏi lửa chiến tranh.

Nghĩa là võ lực của đại tướng quân Hầu Thiết Tranh hoàn toàn vô dụng.

Trấn giữ biên cương? Triều đình sâu sắc cảm nhận được rằng ông ta là người tài nhưng dùng không đúng chỗ.

Bình mã đại quyền tất cả đều ở trong tay tướng quân, triều đình cảm thấy cực kỳ bất an, nên phải triệu hồi. Đoán rằng, chỉ cần tìm thời gian thích hợp một chén rượu tước mọi binh quyền, hoặc là nghiêm trọng hơn, tống ông ta vào ngục, bịa ra một tội danh nào đó, chém ông ta roi đầu. Nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là một vết sẹo to bằng cái bát thôi mà, trong sử sách sẽ viết đẹp để cho ông ta một chút, vậy là được rồi.

Thế nên lần này Hầu Thiết Tranh hồi triều, không chỉ là chưa chắc được thăng quan tiến chức, mà sợ là còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Nhưng ông ta lại không thể không quay về. Chỉ cần ông ta muốn giữ lại cái mạng này, nghĩ tới việc ít nhất cũng được lưu danh sử sách, thì ông ta phải quay về.

Những điểm này, e là Tạ Lâm đã nhìn thông hiểu thấu được từ lâu rồi, vì thế nên mới cười khẩy.

Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh đã như cá nằm trong rọ, yết hầu đã sớm bị Tạ Lâm không chế chặt chẽ trong lòng bàn tay, chỉ thiếu xiết một cái nữa mà thôi.

Mà ngược lại, hoàng đế Vạn Triệu vừa qua tuổi hai mươi, nhưng tâm nhãn vẫn còn hơi non.

Đại tướng quân hồi triều, hùng dũng oai phong bước vào Quan Trung, oai phong hùng dũng tiến vào kinh thành. Đội quân của đại tướng quân, quanh co kéo dài dằng dặc đến hơn ba mươi mấy dặm, quan trọng là một nửa đội quân Hầu Thiết Tranh chia ra vẫn còn đang đóng tại biên cương.

Hầu Thiết Tranh đang ở độ tuổi ngoài tứ tuần, phong thái hiên ngang, hai chân cưỡi trên mình ngựa, ánh mắt không hề liếc ngang liếc dọc, sống lưng thẳng tắp như một cây thương, hai hàng mày dày rậm, nằm chắc chắn phía trên đôi mắt lấp lánh có thần. Không ai có thể hoài nghi, người đang ở tuổi ngoài bốn mươi kia, lại không phải là bình mã đại nguyên soái.

Minh Trọng Mưu thân là hoàng đế, nên đã đích thân ra nghênh đón, cũng không chịu thua kém chút nào, hơn nữa hần anh đứng ngời ngời, mặt mũi lẫm lẫm tử tuấn tú, tuy đăng cơ chưa lâu, tự mình chấp chính chưa lâu, nhưng đã rất có phong phạm của bậc đế vương, khiến người khác phải nể phục.

Hầu Thiết Tranh lập tức xuống ngựa, hô to “Bệ hạ”, vừa nói được hai chữ, thì đã ghen ngào không thốt nổi lên lời. Những thuộc hạ khác thấy đại tướng quân xuống ngựa, nên cũng nhất loạt xuống ngựa theo, khấu đầu với hoàng đế Vạn Triệu, không ngừng hô “Vạn tuế”.

Người ngựa đại tướng quân dẫn theo rất đông, người nào người nấy đều hét to vạn tuế, bách tính thấy vạn tuế, cũng khấu đầu, nhất thời, chốn kinh thành trọng yếu, tiếng hô vạn tuế vang lên không ngớt.

Đi theo phía sau Minh Trọng Mưu chính là Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính, nhìn thấy thượng cấp trực tiếp của mình ở ngay trước mắt, không kìm được lộ nóng dăng lên hốc mắt, nếu không vì e ngại thân phận, thì chỉ sợ là cùng quỵ sụp hai chân xuống trước đại tướng quân rồi, sau đó sẽ nâng chén cười nói vui vẻ, đàm đạo dưới ánh nến, nói những chuyện trên dưới năm ngàn năm, kể việc cũ, bàn việc ngày nay trong triều, thế tận trung với xã tắc, tận trung với bệ hạ.

Minh Trọng Mưu chấp tay, xúc động mỉm cười, thần nhiên nhận lễ, giờ phút này, ít nhất là trong giờ phút này, vị hoàng đế Vạn Triệu vừa qua tuổi hai mươi, đã thể hiện được hết mọi uy nghi, vạn người khấu đầu với mình, đều là cam tâm tình nguyện cả. Qua một lúc lâu sau, Minh Trọng Mưu mới cho tất cả bình thân, sai bước đến, vỗ vai Hầu Thiết Tranh,

“Hầu tướng quân là trọng thần lương tướng của triều đình ta, là công thần của trẫm, trẫm nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho khanh.”

Mọi người đều tưởng rằng, thời điểm Hầu Thiết Tranh đặt chân đến kinh thành, thì cũng là lúc ông ta bị tước binh quyền, ai ngờ, thái độ Minh Trọng Mưu thần nhiên, lập tức ban thưởng ban nghìn lượng hoàng kim, thưởng áo bào đỏ, cùng ngồi với vua, cùng uống chung một vò rượu, đãi ngộ như là mấy Thừa tướng Tạ Lâm vậy —— Chỉ sợ là Tạ Lâm cũng chưa được từng được hưởng đãi ngộ tốt như thế.

Rượu đang uống đến độ ngà ngà say, thì Minh Trọng Mưu đột nhiên nhớ tới Tạ Lâm, nhìn khắp xung quanh, lại không thấy bóng dáng Tạ Lâm đâu, không khỏi cau mày, ngoắc ngoắc tay với Lại Xương, thấp giọng nói:

“Tạ Thừa tướng đâu?”.

Lại Xương nhớ tới ngày hôm qua, lúc đến phủ Thừa tướng, nói rằng bệ hạ muốn Thừa tướng và bệ hạ, cùng nhau nghênh đón Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh, nhưng Tạ Lâm vẫn vẽ tranh vờn vàng như Thái Sơn, lúc vung bút, cũng không biết đã nghĩ gì, mà đột nhiên đuôi mắt mang theo ý cười. Lại Xương sợ nhất là nụ cười của Thừa tướng đại nhân, bèn vội vàng lấy tay bưng kín mắt lại. Lúc ấy chỉ nghe Tạ Thừa tướng nói:

“Ông quay về nói với bệ hạ, rằng Tạ Lâm thân thể không khỏe, nên phải ở nhà nghỉ ngơi.”

Lại Xương nhớ lại, nên cũng đọc theo,

“Bẩm bệ hạ, Thừa tướng đại nhân nói, thân thể ngài ấy không khỏe, chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi, lấy việc vẽ tranh để tu thân dưỡng tính, không thể đến được.”

“Vẽ tranh?”

Minh Trọng Mưu nheo nheo mắt lại, “Vẽ tranh gì?”.

Lại Xương đàn độn không biết cái miệng rộng của bản thân đã nói sai, khoi lên lửa giận của hoàng đế bệ hạ, hấn ra sức nhớ lại, ra sức tìm kiếm lời hay ý đẹp:

“Nô tài thấy, hình như là tranh sơn thủy, nước và mực được pha rất đều nhau, Thừa tướng đại nhân vừa vung bút, là bức tranh lập tức được hoàn thành, khiến người ta chỉ xem thế là đã thấy đủ rồi. Cảnh sông núi nước non, nô tài nhìn vào, liền cảm thấy tâm trí dường như rộng mở, trong lòng giống như thể đột nhiên ngộ ra điều gì đó, Thừa tướng đại nhân quả nhiên là người có tấm lòng rộng lớn.”

Ngụ ý trong đó, đương nhiên là Tạ Lâm là người có tấm lòng rộng lớn, tuyệt không phải là vì đại tướng quân hồi triều mà cảm thấy bị gạt bỏ. Ngài ấy không tới đích thân cùng nghênh đón đại tướng quân, quả thực là vì thân thể không khỏe.

Nhưng có vẻ Minh Trọng Minh không nghe ra được ngụ ý trong những lời này, chỉ nghĩ Tạ Lâm pha nước và mực vẽ với nhau để vẽ tranh, hiển nhiên là kỹ thuật *tả ý* rồi.

(Tả ý là lối vẽ chủ trương dùng hội họa để diễn tả tư tưởng, không phải để truyền thần sự vật. Mọi vật được vẽ theo cái thấy bằng tâm tư của họa gia, thể hiện chính tâm hồn của tác giả. Bức tranh nói lên tâm tư, cảm xúc, dao động, thái độ của chính con người. Lối vẽ này tương tự lối vẽ biểu ý của Tây phương, trái ngược với lối vẽ công bút.)

Tạ Lâm nghiêm túc ra lệnh cho mình luyện vẽ công bút, nói cái gì mà tính khí bạo lực, thiếu kiên nhẫn, phải tu thân dưỡng tính, gấp bển không sợ hãi. Hại bản thân hấn phải dè dặt cẩn thận, dùng bút phác thảo, tỉ mỉ miêu tả, chỉ sợ vẽ sai nét nào đó, vẽ một bức tranh, mà cần đến mấy canh giờ liền. Ngay cả lạc khoản, gần như là phải từ bỏ lối chữ cuồng Thảo mà bản thân thường dùng, nghĩ rằng sẽ dùng lối chữ Lệ nhỏ công bút để viết.

Việc này đối với người trọng võ khinh văn như Minh Trọng Mưu mà nói, quả thực chính là lấy mạng hấn.

Nhưng bản thân Tạ Lâm thì sao, lại dùng kỹ thuật vẩy mực tả ý, tức là lối vẽ chỉ cần vẽ ý của bức tranh, nhưng lại không cần đến kỹ thuật tỉ mỉ trau chuốt.

Thế mà Tạ Lâm lại nói, đó cũng là cách tu thân dưỡng tính há?

Vậy thì sao không dạy cho mình? Ngược lại còn bảo mình học vẽ công bút, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy những kỹ thuật mình học thật là đàn bà, dùng hết tâm trí mà vẫn sâu sắc cảm thấy uất nghẹn.

Bởi vậy có thể thấy, hoặc là Tạ Lâm đang lừa gạt mình, hoặc là muốn bôn cọt với đương kim hoàng đế.

Kỹ thuật công bút và tả ý, đều có thể tu thân dưỡng tính, nhưng Tạ Lâm lại chỉ dạy mình học thứ kỹ thuật công bút nghẹn hống đó.

Lừa gạt và bôn cọt, thì đều là đại bất kính.

Hoàng đế Vạn Triều hoàn toàn không ngờ được rằng bốn chữ “tu thân dưỡng tính” kia, là những câu dư thừa, những từ mà Lại Xương không nên nói ra nhất, nên đã bị sự “đại bất kính” của Tạ Lâm chọc tức khiến cho cả người phát run.

Thân hình cao lớn thấp tắp của Minh Trọng Mưu, liền đứng bật dậy, cầm vò rượu ném đập vào chiếc bàn bằng đất nung bên cạnh, vỡ tan thành, dọa khiến Hầu Thiết Tranh ngồi gần đấy giật mình nhảy dựng lên, sau đó tức giận quát:

“Lại Xương, mời Tạ Thừa tướng từ trong phủ Thừa tướng tới đây cho trẫm.”

Lại Xương thấy bệ hạ nổi cáu, đang định vãi ra quần mà đi, thì lại nghe Minh Trọng Mưu cười lạnh nói:

“Nhớ bảo Tạ Lâm ôm theo bức tranh của hần tới, trẫm muốn để các thần tử của trẫm cùng được quan sát,” hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Kỹ thuật tà ý cao siêu của Tạ thừa tướng!”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tới khoe xấu

Bệ hạ nổi con thịnh nộ, kẻ làm thần tử, đương nhiên chỉ có thể câm như hến.

Buổi tiệc vốn dĩ còn đang ăn uống linh đình, mọi người ai nấy bắt chuyện bàn tán kính rượu, náo nhiệt gì đâu, nhưng lại bị con giận bùng bùng của hoàng đế mà kinh hãi, thiếu chút nữa là bắt nhả vãi cả rượu ra đất. Buổi tiệc nhất thời chỉ còn lại sự im lặng.

Minh Trọng Mưu mãi lo tức giận, nên cũng không nghĩ tới chuyện an ủi trái tim đang hoảng loạn của các thần tử.

Bảo vệ Thừa tướng đại nhân cao ngạo tự kiêu mang theo bức tranh yêu quý của mình đến cho các vị đại thần, và đặc biệt là đối thủ chính trị của hần là Hầu Thiết Tranh cùng thường ngọan, thì chỉ sợ rằng tên cáo “giả” này tức đến ngay cả mũi cũng phải xì ra khói cũng nên?

Nghĩ đến đây, khoe miệng Minh Trọng Mưu không nhịn được liền nhếch lên.

Quần thần nhìn thấy nụ cười kỳ dị của thánh thượng, không biết là đang nghĩ gì, trong lòng đều không kìm được liền nảy sinh cảm giác kỳ quặc —— Không phải bệ hạ bị lây bệnh của Thừa tướng đây chứ, sao nụ cười lại khiến người ta thấy ớn lạnh thế?

Cuối cùng lại là đại tướng quân Hầu Thiết Tranh phá vỡ sự im lặng, bảo một tỷ nữ bên cạnh rót đầy rượu, cười lớn nói: “Thần thường xuyên đóng quân ngoài biên tái, rượu uống đều là những loại rượu mạnh, cũng là những loại không ngon, một khi uống xuống dưới yết hầu rồi rất dễ bị tắc dạ dày, mạnh thì đúng là mạnh thật, nhưng lại không có danh tiếng gì, duy chỉ có loại rượu ngon bệ hạ ban cho thần, uống xuống họng hương thơm nồng đậm cả khoang miệng, dư vị vô cùng, xứng đáng là rượu thượng hạng, đa tạ bệ hạ đã ban thưởng.”

Minh Trọng Mưu lúc ấy mới tỉnh táo lại, cũng cười nói:

“Xem ra Hầu tướng quân thực sự rất am hiểu về rượu, không biết Hầu tướng quân có thử được loại rượu này là loại nào không?”

Hầu Thiết Tranh nhớ lại hương vị nói:

“Tương cốc kê xuân ù trong mười tám năm, thần ngửi mùi, là đã nhận ra được ngay.”

Hoàng đế bệ hạ nghe xong, lập tức long nhan vui vẻ hần lên,

“Giỏi, giỏi, giỏi lắm, Hầu Thiết Tranh quả thật là người am hiểu về rượu, không hổ là Trần Viễn Uy Vô đại tướng quân của triều đình ta.”

Nói đoạn, cũng bảo tỷ nữ rót rượu thật đầy, uống cạn một hơi đầu tiên, quần thần thấy bệ hạ trực tiếp uống cạn như thế, đều vội vàng nói theo sau, nhất thời khiến âm thanh mọi người rót rượu cho nhau vang lên ồn ào không dứt, những người không có tỷ nữ tới rót rượu giúp, thì đơn giản là tự mình nhắc vò rượu, rót vào bát của mình, nhanh chóng uống cạn.

Từ nhỏ lòng dạ Minh Trọng Mưu đã hướng về sa trường, luyện võ, đọc binh thư, đều là vì muốn trở thành danh tướng một thời. Hần cũng kính trọng ngưỡng mộ các danh tướng nhất, đây là lần đầu tiên hần được nhìn thấy binh mã đại nguyên soái của nước Đại Sở, lần đầu tiên gặp Hầu Thiết Tranh, nên đương nhiên trong lòng rất vui, lửa giận đối với Tạ Lâm lúc vừa nãy, không hiểu vì sao cũng vơi đi khá nhiều.

Lúc này, lại nghe Hầu Thiết Tranh chậm rãi nói:

“Mấy năm nay thần trấn giữ ngoài biên tái, nghe được tin tức chấn động triều đình, Vĩnh Lưu bệ hạ tạ thế, tiên hoàng băng hà, hôm nay, tận mắt nhìn thấy bệ hạ, thấy cử chỉ người anh minh quyết đoán, thần cảm nhận sâu sắc rằng cái ngày mà Đại Sở nhất định sẽ lớn mạnh thắng tiến về phía trước hơn nữa, triều đình rửa sạch được nỗi nhục ngày trước, uy chấn khắp thiên hạ sẽ không còn xa nữa.”

Minh Trọng Mưu nghe thấy những lời này, liền đặt chén rượu xuống. Hiện giờ triều chính của Đại Sở do Tạ Lâm nắm quyền, thời gian Minh Trọng Mưu tự mình chấp chính vẫn còn ngắn, giờ Hầu Thiết Tranh nói những lời ấy, hiển nhiên là vẫn còn quá sớm. Hầu Thiết Tranh nhằm vào ai, muốn thể hiện suy nghĩ gì, đương nhiên là trong lòng Minh Trọng Mưu hiểu rất rõ.

Gian thần Tạ Lâm, thân ngồi ở vị trí Thừa tướng, chức vụ giám quốc, nhưng lại tham ô hối lộ, họa loạn triều chính, tham lam vượt quyền, nắm giữ ngọc tỷ phê duyệt tấu chương, quả thực là lòng lang dạ thú. Minh Trọng Mưu tuy là hoàng đế, nhưng người nắm quyền thực sự của Đại Sở, lại là Tạ Lâm. Những lời này của Hầu Thiết Tranh, hiển nhiên là đang nói bệ hạ nên là bệ hạ, không bao giờ được để thần không ra thần, vua không ra vua, hỗn loạn

quần thần triều cương.

Nhưng, Minh Trọng Mưu cũng biết rằng, hiện giờ vẫn chưa phải là thời cơ để loại trừ tên gian thần này.

Thời gian bản thân hần chấp chính còn ngắn, vẫn cần có Tạ Lâm dìu dắt dạy bảo, mà đại đa số triều thần đều dựa vào Tạ Lâm, thế lực vây cánh của hần cực kỳ lớn, khó trừ khó diệt, lại càng khó nắm chắc, rút dây động rừng, nếu như không cẩn thận, sẽ khiến căn cơ Đại Sở bất ổn, bản thân sợ rằng sẽ thành tội nhân thiên cổ của Đại Sở mất.

Vì thế kẻ sách hiện giờ, chỉ có kiềm chế. Đó cũng là một trong những nguyên nhân hần không đợi ý kiến phúc đáp của Tạ Lâm, đã trực tiếp đề bạt Ủy Trì Chính.

Hơn nữa là.....

Bản thân hần vẫn còn nhớ tới ngày hôm đó, Tạ Lâm nắm lấy tay hần, giúp hần vẽ tranh công bút. Lông mi của Tạ Lâm rất dài, lúc rèm mi khẽ khàng rủ xuống, vừa vận che kín đôi mắt ấy, tạo thành một bóng râm. Minh Trọng Mưu hơi hơi cử động ngón tay, giây phút ấy, hần vẫn còn nhớ nhiệt độ ấm áp của ngón tay Tạ Lâm.

Nếu Tạ Lâm thất bại, không chỉ thế lực nghiêng ngả, mà ngay cả tính mạng, sợ là cũng không giữ được. Kiểu người như vậy, e rằng có muốn cũng chẳng thể gặp.

Hoàng đế Vạn Triệu nắm chặt chén rượu, cố gắng phớt lờ cảm giác trống rỗng như lồng ngực vừa bị nạo khoét.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói chói tai của tên thái giám từ xa truyền tới, “Thừa tướng Tạ Lâm đến.....”

Mỗi lần có yến tiệc như tiệc mừng công chẳng hạn, Đại Sở đều yêu cầu thái giám phải báo danh tính chức quan của các vị đại thần, để hoàng đế bệ hạ và quần thần được biết, ngày thường thì việc này đã thành quen từ lâu, nhưng trong giờ phút này lại như sấm đánh bên tai, chấn động đến mức trong lòng mọi người tựa như có tiếng nổ tung cực to vừa vang lên.

Lại nhìn thấy cách đó không xa, có sáu người đi tới, bốn người đang khiêng một cái bàn, trong tay một người nữa dường như đang cầm một *trục cuộn tranh (1)*, người cuối cùng bước chân chậm rãi khoan thai, áo bào thêu chỉ vàng, nền đỏ làm nổi bật lên chức vụ giám quốc tôn quý, nam tử trẻ tuổi với mái tóc đen bóng hơi rối thả xuống hai bên vai, khuôn mặt tuấn mĩ nghiêm túc cung kính khác hẳn với trước kia, hiển nhiên chính là Thừa tướng Tạ Lâm.

Bốn người khiêng chiếc bàn, không đợi được gọi, đã đi vào trong đại điện, đặt xuống ngay chính giữa, bụi đất rơi đầy sàn. Mọi người đều kinh ngạc bật dậy, vội vàng phất hết bụi trên y phục. Hầu Thiết Tranh trơ mắt nhìn đám bụi đất dày rơi vào trong chén và vò rượu, rượu đã dính toàn đất thế này, sợ rằng cũng chẳng thể uống tiếp được nữa, chỉ tiếc cho thứ rượu ngon vậy mà.

Mất thấy buổi yến tiệc không thể tiếp tục được nữa, đương kim thánh thượng giận đến tím mặt: “Tạ Lâm, khanh đang làm gì vậy hả?”,

Tạ Lâm sai bước đến trước điện, bảo người hầu bên cạnh đặt trục cuộn tranh trong tay xuống mặt bàn, tay vừa vung lên, trục cuộn tranh liền trải ra.

“Không phải bệ hạ muốn các vị đại thần đều được ngắm kỹ thuật tả ý của thần ư? Thần đành phải mang tranh của mình tới khoe vụng, để các vị được vui vẻ một phen.”

Nói xong, bức tranh đã được trải ra, phủ lên chiếc bàn dài, chiếm một khoảng rất lớn.

Quần thần nghe xong, thì ra là hoàng đế bệ hạ để chúng thần tới thưởng thức, bức tranh của Thừa tướng, đương nhiên là sẽ rất đẹp. Nhìn trục cuộn tranh cả nửa ngày mới mở trải ra được, có thể thấy bức tranh không nhỏ, nhắc đến tả ý, tất nhiên sẽ là nói đến tranh sơn thủy. Vì thế mọi người đều ôm theo cảm giác tôn kính đến mức ngưỡng mộ, nhìn về phía bức tranh, rồi lập tức trợn mắt há hốc mồm ra, kinh ngạc thờ đốc.

Hầu Thiết Tranh vuốt vuốt chòm râu,

“Bức tranh này của Tạ đại nhân, quả nhiên là rất có thâm ý.”

Lời vừa nói ra, quần thần giống như đột nhiên ngộ ra, đều gật đầu nói:

“Bức tranh của Thừa tướng đại nhân, đúng thật là rất có thâm ý.”

Mấy vị đại thần, quả thực có người có suy nghĩ ấy, cũng có người là võ mông ngựa vị Thừa tướng quyền khuynh triều dã kia, lại cũng có người là võ mông ngựa của Hầu Thiết Tranh đối thủ chính trị của Tạ Lâm.

Vì thế ngày hôm đó vẫn vô khắp triều hiếm khi có được ý kiến thống nhất như vậy.

Còn Binh bộ Thượng thư Ủy Trì Chính đứng ở bên cạnh thì lại đang cau mày, hần vẫn chưa phát biểu ý kiến, nên quần thần cũng coi như hần đồng lòng với người từng là thượng cấp của mình, cho rằng bức tranh này rất có thâm ý.

Minh Trọng Mưu nghe các đại thần đều nói vậy, thầm nhủ lẽ nào kỹ thuật của bức tranh ấy thật sự lại cao siêu, thế gian hiếm có đến thế? Hần cũng lập tức bước đến, trong lòng mang theo sự chờ mong thưởng thức nhìn nhìn bức tranh, sau đó khuôn mặt liền biến sắc,

“Tạ Lâm, đây là cái gì?”.

Chỉ thấy trên bức tranh, từng nét bút mực rất lớn, rất lớn được vẩy lên, một mảng màu đen, lại hòa thêm nước, nối tiếp nhau không ngừng, giống như là bị loang lổ, nhưng giữa một khoảng đen một khoảng xám một khoảng trắng, lại chỉ nhìn thấy nét bút lông loảng ngoảng lung tung, quần lấy nhau, chiếm một diện tích lớn trên tờ giấy Tuyên. Giống như là người vẽ ra bức tranh này căn bản là muốn bôi đen toàn bộ tờ giấy Tuyên, nhưng vì thời gian không đủ, nên vẫn chưa hoàn thành.

Khỏe miệng Minh Trọng Mưu co giật, hỏi Tạ Lâm “Bức tranh này xong chưa?”.

Tạ Lâm cung kính đáp: “Bẩm bệ hạ, vẫn chưa ạ.”

“.....”

Quả nhiên là như thế.

Minh Trọng Mưu nhìn năm người đứng bên cạnh do Tạ Lâm dẫn tới, ai mà ngờ được khí thế lớn vậy, nhưng lại chỉ mang đến một bức tranh như thế.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, “Vậy xin hỏi Tạ khanh, hàm ý của bức họa này là gì?”.

Tạ Lâm cũng cung kính trả lời:

“Bức tranh này chẳng có ý gì cả, căn bản là thần muốn bôi đen tờ giấy vẽ này mà thôi, mấy ngày gần đây thần đang phiền lòng vì mấy chuyện vặt vãnh, nên chỉ muốn vẽ một bức tranh vớ vẩn để giải tỏa tâm tình nôn nóng của bản thân, nhưng không ngờ bệ hạ lại bảo thần mang bức tranh này ra khoe, vì thế thần đành phải khoe xấu vậy, còn chưa bôi xong, thì đã mang tới cho các vị đại nhân xem rồi.”

Bức tranh trên bàn, vết mực lem nhem loang lổ, bút pháp vụng về rối mắt, thực sự hiếm thấy trên thế gian, quả đúng là “khoe xấu”.

Minh Trọng Mưu gọi Lại Xương ở bên cạnh tới, “Lúc người nhìn Tạ thừa tướng, hắn đang vẽ bức tranh này à?”.

Lại Xương cẩn thận tỉ mỉ nhìn ngắm bức tranh trên bàn, trả lời đầu ra đấy:

“Lúc ấy những gì nô tài trông thấy không nhiều mực như thế, e là Thừa tướng vẫn chưa hoàn thành, nhưng nhìn rất giống bức tranh vẩy mực này, trái tim nô tài có cảm giác rộng mở, cho nên có lẽ chính là bức tranh đây.”

Minh Trọng Mưu nhất thời cảm thấy vô cùng bất lực, xua xua tay, cho hắn lui xuống.

“Được rồi, vậy Tạ khanh lát nữa quay về hoàn thành nốt bức tranh này đi, thu tranh lại, dọn bàn đi. .... rượu cũng đổi, buổi tiệc chưa kết thúc, trẫm vẫn còn muốn vui vẻ uống thỏa thích với Hầu tướng quân nữa.”

Tạ Lâm mỉm mỉm môi, cung kính đứng nguyên chỗ đó, mãi cho đến khi bàn được dọn đi, tranh được thu lại, mới nói cơ thể mình không thoải mái, không tiện ở lại lâu, xin cáo lui về nhà.

Lúc Tạ Lâm sắp đi, lướt ngang qua bên cạnh Úy Trì Chính, lại nghe thấy Úy Trì Chính khẽ nói:

“Động tác cầm bút nét chuyển ngoặt rất có lực, chứng tỏ kỹ năng vẽ tranh cực kỳ cao siêu, ta không tin người có kỹ năng vẽ tranh như vậy, mà chỉ có thể bôi xóa vẽ lung tung. Ta lại càng không tin bức họa này của ngài giống như không có thâm ý gì. Không biết đại nhân có đồng ý nói cho ta biết không?”.

Tạ Lâm hừ lạnh một tiếng,

“Vậy thì phải khiến cho ngài thất vọng rồi.”

Bức tranh này chả có tí thâm ý nào hết.

Nói đoạn, Tạ Lâm liền sải bước ra ngoài, sống lưng thẳng tắp, như thể dù có bất cứ chuyện gì, cũng không thể khiến lưng của hắn cong xuống được.

Trải qua giờ khắc ấy, quần thần trong triều đều biết rằng kỹ năng vẽ tranh của Thừa tướng đại nhân rất buồn cười, không mấy may có chút hàm ý và cảnh giới nào đáng nói, bút pháp vụng về. Ngay cả một bức tranh cũng vẽ không nên hồn, quả đúng là gian nhĩnh.

Mặc dù sau lưng nhiều lời đồn đại lung lung, nhưng e ngại quyền thế ngút trời của Tạ Lâm, nên không dám nói thẳng trước mặt.

Lúc truyền đến tai bệ hạ, Lại Xương cẩn thận chu đáo hỏi bệ hạ:

“Có cần ép tin đồn xuống không ạ? Thừa tướng tài nhân rõ ràng là tài nghệ vượt trội, chỉ dựa vào một bức tranh ấy, mà các vị đại nhân khác đã nhận định như vậy, không khỏi có phần không công bằng.”

Ngày hôm đó, bệ hạ đã nhìn thấy bức tranh mỹ nữ do Tạ Lâm vẽ trước đó, ngay người ra đến thất thần.

Nghe thấy những lời của Lại Xương, bệ hạ chỉ nói:

“Dựa vào tài năng của hần, nếu muốn dẹp đi những lời đồn này, thì có gì khó?”.

Nhưng lời đồn càng lúc càng ghê gớm, nhưng Tạ Lâm lại giống như mặc kệ không đoái hoài gì đến, ngoại trừ lúc thượng triều, thì ngày thường cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, chỉ thỉnh thoảng dạy bệ hạ đôi điều khi tự mình chấp chính, còn những chuyện khác hoàn toàn không màng. Đôi lúc bệ hạ sợ hần quên mất, vô tình nhắc đến chuyện này, nhưng lại bị Tạ Lâm hỏi ngược lại:

“Bệ hạ, mọi việc khi làm phải có “mức”, việc phải tự mình làm lấy đúng thì đúng thật, nhưng việc gì cũng muốn quản, lẽ nào bệ hạ muốn bắt chước Bà Dương đế của tiền triều sao?”.

Bà Dương đế của tiền triều, việc gì cũng muốn quản, cuối cùng mệt mỏi lâu ngày rồi sinh bệnh, hơn ba mươi tuổi đang trong lúc trai tráng thì đã qua đời.

Đã mấy ngày nay Tạ Lâm luôn lấy ví dụ mất nước của tiền triều ra, giảng giải cho Minh Trọng Mưu nghe, lấy những thất bại thành công có trong sử sách làm gương soi, biết được cái sai của người đi trước, mà sửa đổi bản thân mình. Nên chuyện Bà Dương đế vất vả quá sức mà chết đương nhiên cũng sẽ biết.

Vì thế bệ hạ cũng không nhắc nhỡm gì đến chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đạo tiếp khách

“Thần không tin!”.

Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh đập bàn đứng dậy, ông ta vốn dĩ là người mình hồ thân gấu, vóc dáng cao lớn uy mãnh, vừa nổi giận, chòm râu liên rung lên, đôi mắt tròn to như chuông đồng, nếu như là người bình thường, e là đã bị dọa cho phát hãi.

Minh Trọng Mưu hơi cau mày, không chấp nhận với sự vô lễ của ông ta, chỉ gật đầu, “Đại tướng quân trấn giữ ngoài biên ải nhiều năm, giao thiệp với nước Di lâu, đôi bên đã quá hiểu nhau, tướng lĩnh có đọc binh pháp đến nằm lòng hơn nữa, cũng chưa chắc đã có thể đối phó được với nhóm người nước Di đó bằng Hầu tướng quân. Trẫm vốn không có ý thay tướng, đương nhiên sẽ không đưa lệnh bài triệu Hầu tướng quân hồi triều.”

Con gái Hầu Vận Vi của Hầu Thiết Tranh gả đến nước Di xa xôi, kết mối lương duyên Tấn Tần, định quốc an bang, khiến đại tướng quân không còn đất dụng võ nữa, nên triều đình bảo ông ta lui binh hồi triều, đây vốn dĩ là chuyện hiển nhiên, Hầu Thiết Tranh tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng nghe theo sự điều động của bệ hạ.

Nhưng không ngờ hôm nay lại biết được rằng, Minh Trọng Mưu chưa từng hạ lệnh bảo ông ta hồi triều, lệnh triệu về mà Hầu Thiết Tranh nhận được, rốt cuộc là do ai ban ra?

..... Ai dám giả truyền thánh chỉ? Khắp thiên hạ này đều biết, chỉ có một người duy nhất dám mà thôi.

Hầu Thiết Tranh từ từ ngồi xuống, “Quyền thế của Thừa tướng đại nhân lớn như vậy, ngay cả chuyện ở ở biên quan cũng có thể nhúng tay vào, thần tận trung với xã tắc mười mấy năm nay, trước giờ luôn cần cù trên cương vị được giao, tận tụy cẩn thận, không ngờ hôm nay lại gặp phải kẻ nói dối tày trời như thế, cũng chẳng sợ việc để lộ sơ hở, bệ hạ đã biết rõ, tại sao không trừ bỏ tên gian thần đó đi? Mà ngược lại còn khiến hần cáo mượn oai hùm, mặc sức hoành hành như vậy?”

Minh Trọng Mưu uống một ngụm trà, “Trẫm tự có quyết định.”

“Bệ hạ,” Hầu Thiết Tranh nhìn động tác không cưỡng không vội của Minh Trọng Mưu, không khỏi sốt sắng, “Bệ hạ còn đợi, thì không biết tên gian thần đó sẽ còn làm ra những chuyện gì nữa, hạng người hại nước hại dân này, nếu không sớm ngày chém đầu, thì sợ rằng sẽ gây ra nhiều tai họa hơn, sao bệ hạ có thể nhắm mắt làm ngơ được?”.

Minh Trọng Mưu nhớ tới mấy ngày trước, lời Tạ Lâm đã từng nói “Chuyện phải tự mình làm” đều cần phải có “mức” của nó, hần vốn dĩ không phải là người ung dung bình tĩnh như vậy, nên giờ phút này không khỏi có chút mệt mỏi, “Những gì khanh nói, trẫm đều hiểu cả, trẫm đã nói rồi, trẫm tự có quyết định của mình.” Hần cầm lấy quyển sách trên bàn, đọc chăm chú, “Hầu tướng quân, khanh hãy tạm lui ra đi đã.”

Hầu Thiết Tranh thăm thò dài, tung tà áo lên quỳ xuống một cái, rồi sải bước ra ngoài.

Dưới ánh đèn vàng âm trầm, khuôn mặt Minh Trọng Mưu lúc sáng lúc tối, cuối cùng đắm chìm trong đồng sách.

X__X

Sau khi được thông báo xong, lúc Ủy Trì Chính bước chân vào phủ Thừa tướng, thì Tạ Lâm đang uể oải nằm ở trên ghế, để Thục Hà phe phẩy quạt, Khởi La đốt chân, Mặc Nhi cầm lấy từng quả nho, đút vào trong miệng cho Tạ Lâm. Tên Tạ Lâm kia nhắm hờ mắt, thần thái thư giãn thoải mái, thê thiếp hàng đàn, trông vô cùng hưởng thụ.

Ủy Trì Chính sinh ra và sống như vậy nhiều năm, còn lớn hơn Tạ Lâm một tuổi, lại không thể chẳng thiếp, một lòng chỉ muốn báo đáp quốc gia, cả ngày trải qua quãng thời gian thanh tâm quả dục, đương nhiên là không nhìn quen tình trạng đời sống xa hoa buông thả phóng túng của Tạ Lâm, trông thấy thể chi cảm thấy tức giận, “Tạ đại nhân, lâu rồi không gặp.”

Tạ Lâm thấp giọng cười khê, “Đúng là lâu rồi không gặp, ngài và ta sáng nay vừa thấy nhau lúc thượng triều xong, giờ mới qua trưa, thời tiết đang lúc nóng bức, Ủy Trì đại nhân lại không ngại vất vả, khiến tệ xá cảm thấy vinh hạnh quá.” Hắn nhẹ giọng gọi, “Mặc Nhi.”

Mặc Nhi cũng khê dạ một tiếng.

“Đi đi, cũng đút cho Ủy Trì đại nhân mấy quả nho, tránh để người ta nói phủ Thừa tướng chúng ta, không biết tiếp đãi khách khứa.”

Hàng mành xinh đẹp của Mặc Nhi chau lại, khê nhún mình, ngón tay như bạch ngọc nhón lấy một quả nho, sau đó chân thành đi đến tới trước mặt Ủy Trì Chính, ngón trỏ và ngón cái cầm lấy quả nho, đưa tới bên miệng Ủy Trì Chính, giọng nói giòn tan: “Ủy Trì đại nhân mời.”

Tạ Lâm nói “đút” nho cho Ủy Trì đại nhân ăn, và Mặc Nhi này đút cho hắn thật. Thừa tướng của triều đình, lại không coi thị thiếp nhà mình ra gì, bảo bọn họ đi phục vụ một người ngoài như mình đây. Ủy Trì Chính càng nghĩ lại càng thấy tức, mắt thấy tay Mặc Nhi vẫn còn mang theo vẻ sợ sệt dừng ở bên miệng mình, Ủy Trì Chính thẳng thừng đập tay một cái, chỉ nghe một tiếng “bốp” vang lên, Ủy Trì Chính đã đánh vào tay của Mặc Nhi, tay Mặc Nhi không vững, quả nho cũng văng ra luôn.

Bàn tay trắng nõn như ngọc của Mặc Nhi, bị đánh một cái, đỏ ửng hết cả lên, tay kia của nàng giữ chặt lấy phần sung đỏ, đôi mắt đã uơu ướm, lệ chùng chùng nửa muốn rơi nửa không, nhìn vô cùng đáng thương.

Ủy Trì Chính cũng bị cú đánh ấy dọa cho ngây người, thấy đáng về đáng thương sợ sệt của Mặc Nhi, không khỏi có đôi phần hối hận, “Cô nương ta không phải..... ta.....” Nhưng tôn thương chung quy lại thì cũng đã gây ra rồi, Ủy Trì Chính “ta ta” cả nửa ngày, cuối cùng chẳng thể giải thích được gì, chỉ đành biến thành một tiếng thờ dài.

Tạ Lâm trông thấy cảnh tượng ấy, từ từ ngồi dậy, “Xem ra, Ủy Trì đại nhân đang chê phủ Thừa tướng thất lễ trước rồi.”

Ủy Trì Chính nghe thấy những lời bóng gió kỳ quặc của Tạ Lâm, sắc mặt liền tái đi, nhưng thấy đáng về hốc mắt ngân ngấn lệ, một tay xoa lấy tay kia nén nhẹn đau của Mặc Nhi, chỉ đành kìm con giận xuống, nhẫn nại nói: “Hạ quan không có ý nói như vậy.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhưong nhưong mày, “Vậy sao?”

Ủy Trì Chính trầm mặc.

Tạ Lâm cười cười, bảo Khởi La chuyển một cái ghế tới, để Ủy Trì đại nhân ngồi. Nhưng Ủy Trì Chính lại lắc đầu: “Hạ quan chỉ là có lời muốn nói, không thốt ra được thì lòng không thoải mái, nói xong sẽ đi ngay.”

Tạ Lâm nhận chén trà Thục Hà đưa tới, chậm rãi chiêu một ngụm, đoạn nói: “Ủy Trì đại nhân có lời gì, xin cứ nói.”

Ủy Trì Chính thấy động tác không nhanh không chậm của Tạ Lâm, liền hơi có chút phân tâm. Vị Thừa tướng này, ngàn vạn vinh hoa phú quý vượt hẳn người thường đều tập trung trên người, hắn mới chỉ có hai mươi sáu tuổi, mà đã không chế chặt chẽ tất cả quyền lực trong lòng bàn tay, thủ đoạn và sự thâm cơ, người bình thường không thể so sánh được. Hắn còn muốn gì nữa? Cực điểm của đời người, chẳng qua cũng là phong vương bá tướng, hắn đã được bá tướng rồi, còn mong mới gì hơn?

Ủy Trì Chính không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ nữa, hắn đột nhiên hất vạt áo lên rồi quỳ xuống.

Vạt áo bay lên hạ xuống, bụi đất tung lên dính đầy đầu gối.

Đường đường là một người đàn ông thân dài vai rộng, từng là phó tướng, hiện giờ là Thượng thư, một đại nam nhi ngời ngời, lại không quan tâm gì đến chuyện dưới đầu gối người đàn ông có hoàng kim, chỉ vì Hầu Thiết Tranh, vì đại nghĩa dân tộc, vì bách tính vì thánh thượng, hoặc có lẽ là cũng vì Tạ Lâm, mà quỳ phục dưới đất, ngơ ngẩn rơi lệ.

“Cầu xin Tạ đại nhân, hãy tha cho đại tướng quân.”

Nói xong, Ủy Trì Chính, dập đầu.

Tạ Lâm sững sờ.

Bàn tay đang cầm quạt của Khởi La khựng lại, Thục Hạ liếc nhìn qua đó, đôi tay đang chùi nước mắt của Mặc Nhi dừng lại buông xuống. Là bởi vì các nàng cũng đang sững sờ.

Vừa nãy, Mặc Nhi chỉ giả vờ khóc thôi, hiện giờ thì quên luôn cả việc chảy nước mắt rồi.

Trước khi Úy Trì Chính bước vào cửa, bọn họ vẫn còn đùa giỡn với nhau, suy nghĩ xem làm thế nào để sửa lưng vị Thượng thư cổ hủ này. Tạ Lâm cố ý bảo Mặc Nhi tới “bón” nho cho Úy Trì Chính, chính là vì muốn nhìn thấy đáng vẻ uất nghẹn tức giận đến đỏ mặt tía tai của tên Úy Trì Chính đầu đầy trung nghĩa, bụng đầy cổ hủ kia.

Ai ngờ tên đứng đắn này thật sự rất đứng đắn, đã vậy còn đứng đắn đến tận mức độ này.

Đường đường là một Binh bộ Thượng thư lại trực tiếp quỳ gối dưới đất, thực sự còn ra thể thống gì nữa!

Tạ Lâm xua tay cho ba nàng thị thiếp lui xuống, ánh mắt vốn như còn đang cười, liền lạnh hẳn đi. Hắn đi tới trước mặt Úy Trì Chính, giọng nói khàn khàn cũng mang theo ý lạnh, “Úy Trì đại nhân đang làm gì vậy? Đường đường là một Binh bộ Thượng thư lại quỳ ở trước mặt Tạ mỗ, sẽ làm giảm thọ của Tạ mỗ mất. Tạ mỗ không gánh được đâu. Xin Úy Trì đại nhân đừng khiến người khác phải khó xử.”

Tuy hắn nói “không gánh được”, nhưng lại chẳng may mảy có động tác nâng đỡ nào, hiển nhiên là không có ý để Úy Trì Chính đứng dậy.

Mà Úy Trì Chính cũng chẳng có ý định đứng lên, chỉ khàn giọng nói: “Tạ Lâm, ngài có được ân đức của thánh thượng, nhưng sao lại không biết cảm tạ ân đức đó? Đại nhân, ai cũng biết lệnh triệu tướng quân hồi triều, cuối cùng là do người nào ban ra. Đại nhân có ý định đối phó với tướng quân, cả triều đều biết cả, đại nhân có muốn giả vờ không hiểu, cũng không được đâu!”

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút biểu cảm, chỉ lặp lại từng chữ từng chữ một: “Ta có ý muốn đối phó với Hầu Thiết Tranh? Cả triều đều biết?”

Úy Trì Chính hai mắt trừng lớn, trầm giọng nói: “..... Phải.”

Tạ Lâm nhìn chăm chú rất lâu, hai tay vất sau lưng, tuy rằng bất động như núi, nhưng đột nhiên Úy Trì Chính cảm nhận được vẻ tinh mịch xung quanh người hắn.

Hồi lâu sau, Tạ Lâm mới nói: “Ngài quay về nói với Hầu Thiết Tranh, Tạ mỗ không định lấy cái mạng của ông ta, chỉ cần ông ta giao đại quyền binh mã ra,” Tạ Lâm nhìn vào mắt Úy Trì Chính, “Ta đảm bảo cái mạng của ông ta không cần phải lo nữa.”

Úy Trì Chính ngây người, nhìn đăm đăm vào mắt Tạ Lâm, chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương đen thẫm thẫm như một cái hồ sâu, mọi suy nghĩ, từ trong đôi mắt ấy, cũng có thể nhìn thấy những tính toán, có thể nhìn thấy trí tuệ, có thể nhìn thấy âm mưu, duy chỉ có lòng dạ của đối phương là không nhìn thấy.

Lòng dạ của đối phương đang ẩn giấu ở đâu?

“Hạ quan..... sẽ chuyển lời đến cho đại tướng quân.” Úy Trì Chính nghiêng rặng, “Xin đại nhân chấp thuận với hạ quan một việc.”

Tạ Lâm cười giễu, Úy Trì đại nhân không ngờ cũng là người biết hòa lòng đón ý kẻ khác để leo lên.

“Nói.”

Chỉ nghe Úy Trì Chính từ từ lên tiếng: “Xin đại nhân, hãy tặng cho hạ quan bức tranh tả ý vẽ ngày hôm trước.”

Tạ Lâm không ngờ Úy Trì Chính lại đề ra một yêu cầu như vậy, nên không khỏi ngây người, một lúc lâu sâu sau cũng chưa có câu trả lời.

Úy Trì Chính thấy hắn không đáp, tưởng rằng hắn không đồng ý, vội vàng nói: “Bức tranh đó, hạ quan nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận, nếu như có nửa phần hư hại, Thừa tướng cứ đến chất vấn, hạ quan chắc chắn sẽ bồi thường vạn kim.”

Bức họa đó là tiện tay vẽ mà thôi, một bức họa không may may có ý nghĩa gì, vậy mà Úy Trì Chính lại muốn cầm nó về cất giữ như bảo bối ư?

Tạ Lâm nhìn hắn, thấy Úy Trì Chính đang quỳ rất nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp.

Tên này đã từng là một binh sĩ, còn trở thành phó tướng, không ngờ giờ lại bỏ võ theo văn, lẽ nào còn thật sự muốn làm một họa sĩ nữa à? Đúng là một con người kỳ quặc.

“Ngài muốn phá hỏng bức tranh, thì cũng có gì là không được?” Tạ Lâm cười lạnh một tiếng, “Úy Trì đại nhân, cho ngài là xong thôi mà.”

Nói đoạn, Tạ Lâm sai bước đi ra, gọi người đem bức tranh tới, Tạ Lâm cầm lấy, sau đó lại quay về, tay áo dài vung lên, ném thẳng xuống dưới chân Úy Trì Chính, trên tờ giấy Tuyên màu trắng, lập tức dính đầy bụi bẩn.

Tạ Lâm lạnh lùng nói: “Úy Trì đại nhân, ngài đã coi nó như bảo vật, vậy thì cầm lấy đi.

Úy Trì Chính lấy hai tay nhặt bức tranh lên, run rẩy nhét vào trong người, “Tạ ơn đại nhân.”

Ngày hôm đó, chuyện Úy Trì Chính bị Tạ Lâm quét ra khỏi cửa, Binh bộ Thượng thư mất hết sạch cả thể diện, đã lan truyền đi khắp trong ngoài triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bức tranh bị cướp

Trong bữa tiệc, Tạ Lâm tiện tay mang bữa bức họa vớ vẩn của mình ra triển lãm, khiến cho chúng thần trong triều gần như đều cho rằng, Tạ Lâm đầu óc rỗng tuếch, chỉ sợ là cái danh thám hoa năm đó, cũng không biết là đã dùng thủ đoạn gì mới có được.

Dường như Tạ Lâm không chút không để tâm, tuy nói rằng lời đồn không ngăn được bậc trí giả, nhưng vì hoàn toàn mặc kệ, nên lời đồn lại càng diễn càng ác liệt.

“Là người thì đều có thói hư tật xấu,” Mỗi khi Mặc Nhi nghi ngờ hành vi hoàn toàn mặc kệ của Tạ Lâm, Tạ Lâm đều nói vậy, “Lão nhân gia của nàng cây cao vượt rừng, bị gió đập. Ta năng lực mạnh, chức quan cao quyền lực lớn, đương nhiên là sẽ có kẻ ghen kị,” Tạ Lâm gật gù đắc ý nói, “Không trách được, không trách được.”

Trong lời nói, dường như còn có rất tự đắc.

Mặc Nhi dẫu môi, “‘Lão’ gia cái gì chứ, người già quá rồi à?”.

Tạ Lâm thờ dài, trầm mặc không nói.

Ngay cả tâm địa tranh đấu với người ta còn chẳng có, thì có thể không tính là già được ư? Các đại thần khác đến tuổi này, đều có đến mấy đứa con rồi.

Nhìn dáng vẻ bọn họ ôm lũ trẻ vui vẻ hoạt bát khuôn mặt ngọt ngào ấm áp, thì sao có thể không ghen tị được chứ? Người khác ghen tị với quyền thế trong tay hắn, còn hắn chẳng qua chỉ ghen tị thứ khác mà thôi.

Đang lúc nói chuyện, thì lại nhìn thấy tên đầy tớ từ bên ngoài thở hồng hộc chạy tới, “Gia, người trong cung tới, mời người tiến cung ngay,” Hắn nhìn khắp bốn phía, nhỏ giọng nói: “Nghe công công vừa xuất cung nói, hình như tâm tình bệ hạ không được tốt lắm, bảo người mau đi nhanh.”

XXX

Lúc Tạ Lâm khom lưng cúi đầu với bệ hạ, thì Minh Trọng Mưu đang chấp tay sau lưng nhìn trời, trong ngực thư phòng nào giấy nào bút nào mực nào nghiên, vương vãi khắp nơi.

Mảnh vỡ đen sì sì, và cả vết tích hoa văn rồng kia nữa, chính là công phẩm của tiểu quốc Trúc Dương dâng tặng, còn chiếc bình sứ xanh, trắng men long vân, cũng vỡ tan tành kia, là trân phẩm của dòng *Gốm Định Diêu*, thứ đồ chơi này mấy năm nay cũng không làm ra nổi một món. Ngày xưa, những thứ này thực sự là bảo bối với Minh Trọng Mưu, có những thứ ngay cả Tạ Lâm cũng không thể động vào.

(Gốm Định Diêu là dòng gốm sứ xuất hiện từ cuối đời Đường và mất đi vào thời Kim sang Nguyên, thuộc vùng Định Châu. Dòng gốm này nổi tiếng bởi chất liệu men trắng ngà hay màu trắng kem, chủng loại gốm và sản lượng rất phong phú, bao gồm những sản phẩm thương mại chất lượng cao cho giới thương gia giàu có và tầng lớp sĩ phu, cũng như dòng sản phẩm cao cấp nhất cung tiến cho triều đình. Gốm sứ Định Diêu đã đạt đến đỉnh cao vào thời Tống, bởi cả màu sắc tinh tế lẫn hình thức tao nhã.)

Thế mà giờ lại tan nát hết cả. Bệ hạ không cảm thấy tiếc à?

Tổng quản thái giám Lại Xương suốt dọc đường đi vẫn cứ đông dài mãi, dùng đủ mọi tính từ để miêu tả cơn giận của hoàng đế, thịnh nộ, long nhan giận dữ, chúng nô tài rất sợ, cực kỳ sợ, vô cùng sợ, sợ đến mức run rẩy.

Lúc đầu khi Tạ Lâm nghe thế, còn cảm thấy Lại Xương chắc phóng đại vậy thôi, giờ nhìn thấy, không khỏi há hốc mồm, cả ngực thư phòng dường như không còn chỗ để đặt chân. Hắn khó khăn lắm mới tìm được mấy chỗ trống, bước từng chút từng chút một tiến tới, nhưng lại cảm thấy con đường này quả thực rất khó đi, chỉ đành đứng cách thánh thượng một khoảng rất xa, khom người hành lễ, thậm chí bệ hạ có chuyện, chúng ta nói vài câu, vậy là xong.

Ai ngờ hai chữ “vạn tuế” Tạ Lâm vừa thốt ra, Minh Trọng Mưu đã quay phắt người lại, đôi mắt lạnh lùng, hùng hục hổ hổ bước tới chỗ Tạ Lâm. Trên sàn vẫn còn có mảnh vụn của nghiên mực bình sứ, mà hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn đến, trực tiếp dẫm hẳn lên, chỉ nghe thấy mấy tiếng “răng rắc, răng rắc”, ngay cả Tạ Lâm cũng cảm thấy đau thay cho chân hắn.

Vì thế hắn không khỏi buột miệng nói thảng: “Bệ hạ xin hãy cẩn thận dưới chân!”.

Trong lúc nói mấy chữ này, thì Minh Trọng Mưu đã dẫm lên đồng giày mảnh vỡ rơi đầy trên sàn, đứng đàng hoàng trước mặt hắn rồi, đôi hải rồng đứng ở

khoảng trống giữa những mảnh vỡ. Hắn nhìn đắm đắm vào Tạ Lâm, khẽ hừ một tiếng nói: “Thì ra Tạ Thừa tướng cũng quan tâm đến trẫm.”

Thanh âm của lời hắn nói rất thấp, Tạ Lâm không nghe rõ, nên thoáng lộ ra biểu cảm nghi ngờ.

Cái biểu cảm ấy mà cũng có thể xuất hiện ở trên khuôn mặt của người trước giờ luôn bình tĩnh tự chủ như Tạ Lâm sao?

Thật đúng là không còn gì để nói.

Minh Trọng Mưu nghĩ ngợi, không nhìn được thò tay ra, định vuốt lên hàng mày của hắn, thì lại nghe Tạ Lâm nói: “Nghe nói bệ hạ hình như tìm thần vào cung gấp, không biết rốt cuộc là có chuyện gì?” Một lời cắt ngang, khiến động tác của Minh Trọng Mưu liền khựng lại, tinh thần liền tỉnh táo, hắn lặng lẽ bỏ tay xuống, trầm giọng nói: “Trẫm nghe nói, khanh tặng bức tranh đó cho Úy Trì Chính?”

Tạ Lâm không biết hắn hỏi vậy là có dụng ý gì, nên chỉ gật gật đầu, “Vâng.”

“Khanh còn đuổi Úy Trì Chính ra khỏi cửa?”

“Vâng.”

“..... Lúc đó, Úy Trì Chính còn quỳ trước mặt khanh?”

Bình bộ Thượng thư quỳ trước mặt Thừa tướng, tuy rằng chức quan của Thừa tướng cao hơn Thượng thư, nhưng chuyện này vẫn cứ nói lớn thì là lớn, nói nhỏ thì là nhỏ.

Bất luận thế nào đi nữa, chuyện này cũng chẳng thể giấu được bệ hạ, hơn nữa cũng không nhất thiết phải thế.

Vì thế Tạ Lâm cũng trả lời: “Vâng.”

Minh Trọng Mưu nhìn cái dáng vẻ dường như đến chết cũng không chịu hối cải của hắn, trong lòng không kìm được lửa giận, “Vốn dĩ những tranh cãi về khanh ở trong triều đã quá nhiều rồi, vậy mà khanh cũng không biết đường thu liễm lại đôi phần,” Hắn chỉ xuống đồng tấu chương bị quét xuống dưới sàn, “Khanh xem đi, đó đều là tấu chương vạch tội khanh, quyền này nối tiếp quyền kia, tất cả đều xếp ở trong ngự thư phòng của trẫm,” Minh Trọng Mưu hung hăng cau mày, “Ngày ngày trẫm xem những thứ ấy, quả thực không thể chịu nổi sự quấy rầy này thêm nữa, hễ mở ra, thì toàn bộ đều là tội giác khanh.”

“Tạ Lâm, khanh bớt giầy vò đi một chút có được không, vị trí này cũng sẽ càng được yên ổn trong vài năm,” Hắn nhìn Tạ Lâm, hừ mạnh một tiếng, hắn vỗ vỗ lên vai Tạ Lâm, xúc cảm gầy gò dưới tay, khiến hắn không nhìn được nói năng cũng nhẹ nhàng đi nhiều, “Khanh là thầy dạy của trẫm, là giám quốc của trẫm, là Thừa tướng của trẫm, là phụ tá đắc lực của trẫm, trẫm vẫn còn cần đến khanh.”

Hiện giờ vẫn còn cần, nói vậy có nghĩa là, sẽ có một ngày không cần nữa.

Tạ Lâm dường như nghe được ý kiến của bậc cao nhân nên đầu óc được khai sáng, đột nhiên hiểu ra, “Thần thiếu rồi, thần đương nhiên sẽ không bao giờ làm những chuyện khiến bệ hạ phải khó xử đâu.”

Minh Trọng Mưu gật gật đầu, bỗng nhiên hỏi: “Bức tranh đó, khanh thật sự cho Úy Trì Chính à?”

Lại còn giả được chắc?

Vì thế Tạ Lâm gật đầu.

“..... Tạ Lâm, khanh nói thật cho trẫm hay, bức tranh đó, có phải khanh thực sự định bôi đen toàn bộ không?”

Tạ Lâm nghĩ ngợi một lát, “Bệ hạ hà tất phải biết làm gì? Bức tranh đó đã tặng cho người ta rồi, thì nghĩa là của người ta, đương nhiên là hoàn toàn không liên quan gì tới thần nữa, phải hay không, thì có gì mà phải cuống?”

“Trẫm có thể không hỏi, chỉ cần Tạ khanh vẽ cho trẫm một bức tranh có bối cảnh và hàm ý giống y hệt thế là được.”

Tạ Lâm bật cười, “Bệ hạ, người không cảm thấy mình đang ép buộc người khác làm điều họ không muốn sao? Tranh vốn dĩ là chỉ là tranh, hoàn toàn dựa vào tâm ý nhất thời, qua thời điểm ấy rồi dù có hồi tưởng lại ý vị đó đi nữa, cũng không thể vẽ ra được bức thứ hai. Bệ hạ đã từng luyện vẽ tranh, thiết nghĩ chút đạo lý này, cũng phải hiểu được rồi chứ.”

Minh Trọng Mưu trầm tư hồi lâu, mới nói: “Vậy xem ra, bức tranh đó quả nhiên không phải do khanh vô ý vẽ ra, hồi đầu trẫm cũng tưởng khanh tiện tay vẽ bừa, nhưng nghe những lời khanh vừa nói, thì bức tranh đó đúng là không phải tùy tiện vẽ bừa, những lời đồn đại trong triều, thực sự chỉ là đồn đại mà thôi.”

Lúc ấy, Minh Trọng Mưu cũng nhìn thấy vài đường phác thảo bên ngoài, vẫn còn mấy chỗ màu trắng chưa kịp bôi đen, động tác cầm bút nét chuyển ngoặt nét ấn rất có lực, nếu nói Tạ Lâm tùy tiện vẽ bừa, hắn cũng không tin. Hôm nay nghe vậy, quả nhiên là thế.

Tạ Lâm kinh ngạc, đột nhiên có cảm giác lời cái xấu ra, hoảng hốt bệ hạ vừa mới tự mình chấp chính, đã hoàn toàn có sức phán đoán của riêng mình rồi, đây vừa là chuyện tốt, cũng là chuyện cực kỳ không tốt.

Hôm trước, Tạ Lâm dạy Minh Trọng Mưu vẽ công bút, để thanh lọc tính khí bạo lực, và thiếu kiên nhẫn, gọi là tu thân dưỡng tính, còn bản thân mình ở nhà, cũng không tham gia yến hội, lại vẽ bức tranh theo lối tả ý. Ngày đó Minh Trọng Mưu tức giận, bắt Tạ Lâm ôm bức tranh đó vội vã chạy tới “khoe xấu”, là Tạ Lâm đã biết không ổn rồi. Hôm ấy lừa được cho qua, nhưng hôm nay thì không trốn được.

“Tạ Lâm từng bảo trầm luyện công bút, nhưng lúc về nhà lại vẽ theo lối tả ý, cùng là tu thân dưỡng tính, nhưng lại khác biệt quá lớn,” Minh Trọng Mưu nhướn nhướn mày, “Thầy giáo của trầm, trầm muốn hỏi khanh như vậy là có ý gì?”

Nhất bên trọng nhất bên khinh, Tạ Lâm ngại làm được nhưng người khác lại không được làm, để trầm xem hôm nay người sẽ giải thích thế nào!

“Thật ra thần. ....” Tạ Lâm thờ dài, chậm rãi nói, “Thần rất ít khi sử dụng bút pháp tả ý để vẽ tranh.”

Minh Trọng Mưu ngây người, lại nghe Tạ Lâm nói tiếp: “Thần vẽ tranh, trước giờ toàn dùng công bút, lối tả ý này, chỉ mới vẽ có hai bức.”

“Một bức đã tặng cho tiên đế.”

“Bức còn lại, chính là bức kia.”

Minh Trọng Mưu nắm được trọng điểm, “Bức đầu tiên tặng cho tiên đế? Sao trước nay trầm chưa từng nhìn thấy?”

Tạ Lâm cung kính nói: “Vì lúc thần vẽ bức tranh ấy, là cuối năm Kính Hiến thứ hai, là thời điểm tiên đế băng hà, bức họa ấy trở thành vật tuần táng, theo tiên đế xuống dưới đất, bệ hạ chưa từng nhìn thấy, cũng là chuyện rất bình thường.”

Tiên đế làm hoàng đế, cũng chỉ trong có hai năm, cuối năm Kính Hiến thứ hai qua chưa được bao lâu, thì tiên đế đã đi tới miền cực lạc, nên khó trách Minh Trọng Mưu chưa từng được nhìn thấy bức tranh ấy.

Bức tranh không chỉ Ủy Trì Chính có, mà ngay cả tiên đế cũng có.

Minh Trọng Mưu nghĩ tới đây, cũng không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa.

“Thần không thông thạo chút nào về lối vẽ tả ý, nên đương nhiên không dám dạy cho bệ hạ, nếu bệ hạ muốn học, thì chi bằng hãy vời một vài bậc thầy vẽ tranh tinh thông lối vẽ này tới, tài nghệ vẽ tranh tất sẽ cao siêu hơn thần gấp trăm lần.”

Bậc thầy vẽ tranh?

Đáng tiếc bậc thầy vẽ tranh không hiểu thuật trị quốc, đạo an bang, dùng bọn họ thì có tác dụng gì?

Đương kim bệ hạ cũng không biết là tại sao, trong lòng bỗng cảm thấy mệt mỏi, “Nếu bảo Tạ khanh vẽ thêm một bức tranh tả ý thứ ba nữa thì sao?”

Tạ Lâm ngây người, rũ ánh mắt xuống, “Bệ hạ, thần chỉ đành phải nói rằng, kỹ thuật của thần kém cỏi, không thể vẽ được, xin bệ hạ đừng làm khó thần nữa.”

Minh Trọng Mưu nhìn cái dáng như thể rất có lỗi nhưng kỳ thực lại cứng không ăn mềm không nuốt của hắn, nhất thời có một luồng lửa giận không biết từ đâu xông lên, chẹn ngang ở cổ họng.

Hắn xua tay cho Tạ Lâm lui xuống, lại tiếp tục đập vỡ đồng hồ trên quý hiếm lạ trong ngự thư phòng.

Lại Xương đứng ở bên ngoài cửa, thấy Tạ đại nhân từ bên trong bước ra, quệt quệt mồ hôi, “Thế nào rồi?”

Tạ Lâm lộ ra nụ cười kỳ quái, “Làm bạn với vua như chơi với hổ, Lại Xương đại nhân quả thực đã vất vả rồi, ta thật thất kính.”

Lại Xương đang ngạc nhiên, thì Tạ Lâm lại nói tiếp: “Xin Lại Xương đại nhân nhất định phải chú ý đến chân của bệ hạ.”

Chú ý đến chân của bệ hạ?

Lại Xương đương thấy kỳ lạ, thì Tạ Lâm đã chấp tay, không màng gì thêm quay người đi thẳng.

Lại Xương thấy Thừa tướng đại nhân bỏ mình lại, đành phải hết sức miễn cưỡng bước vào ngự thư phòng, vừa vào được hai bước, thì thấy một chiếc bình ngọc phi thủy bay từ bên trong cửa ra, “choang” rơi thẳng xuống đất vỡ thành hai mảnh, còn chưa đợi tìm xốt xa, thì đã nghe thấy bệ hạ nổi cáu nói: “Tạ Lâm giỏi lắm, trầm bảo người vẽ cho trầm một bức tranh, đó là ân sủng đấy, đúng là đồ không biết tốt xấu!” Theo mấy chữ vừa thốt ra, lại thêm một món đồ quý giá hiếm có khó tìm vỡ thành hai nửa.

Lại Xương thầm nhủ hồng hết bánh kẹo rồi, vốn dĩ tưởng rằng bệ hạ nhìn thấy Thừa tướng đại nhân mà hắn vẫn tạm tín nhiệm, thì có thể đập tắt lửa giận đi một chút, ai ngờ lửa giận dường như còn bùng lên dữ dội hơn. Nghĩ tới thái độ lúc vừa đi khỏi của Tạ Lâm, tuy rằng cổ quái, nhưng thực sự rất có thâm ý, tổng kết lại, có lẽ gói gọn trong tám chữ. ....

Cười, trên, nổi, đau, khổ, của, người, khác.

Lại Xương cũng chỉ đành thở dài bất lực, tự nhủ sau này quyết không thể để Tạ đại nhân ở một mình với bệ hạ. Đột nhiên khỏe mắt trông thấy chân của bệ hạ dẫm lên mảnh vỡ, tổng quản thái giám không khỏi sợ hãi đến tái mặt: “Bệ hạ, cẩn thận chân của người. ....”

Ngày thứ hai trong buổi chiều sáng, quần thần bỗng nhận được hai tin.

Tin thứ nhất, lòng bàn chân hoàng đế bệ hạ bị thương, nên hôm nay nghỉ triều sáng.

Tin thứ hai, trong nhà của Ủy Trì Chính Binh bộ Thượng thư bị mất trộm. Đạo tặc không vì tiền không vì lợi, chỉ giống như trộm đi một thứ.

Chính là bức tranh được đóng khung treo trong thư phòng của Ủy Trì Chính.

Theo những gì của Ủy Trì Chính nói, bức tranh chỉ có ba phần trắng, còn lại toàn là mực, chính là tác phẩm gọi là “tả ý” của Tạ Lâm mấy ngày trước. Trong lúc nói chuyện, trên khuôn mặt cũng có thể coi là anh tuấn đẹp trai của Ủy Trì Chính, tràn đầy vẻ thất vọng lo lắng.

Quần thần không khỏi thấy ngạc nhiên.

Không phải Ủy Trì Chính thực sự coi bức tranh nát đó là báu vật đấy chứ?

1. Gồm Định Điều:

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ta bóp chết người

Hôm nay được nghỉ triều sáng, quần thần trong đại điện không biết nên vui, hay nên cúi đầu ủ rũ nữa, Tạ Lâm chỉ mong được lao về nhà lười biếng đánh một giấc, vì thế chẳng thèm chào hỏi gì với các đại thần, trực tiếp quay đầu đi thẳng.

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 R3 e" z6 K2 D) P6 \1 c\$ I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | # M! O/ C" m, w, Y(Do not Copy, pls!!)

Vị Thừa tướng đại nhân, cũng không biết là thật sự trải qua cuộc sống gian khổ nên tiết kiệm, hay là giả vờ trải qua cuộc sống gian khổ nên tiết kiệm, mà từ trước tới giờ không thấy ngồi kiệu, rèn luyện hai chân sải bước đi rất nhanh, khiến Binh bộ Thượng thư Ủy Trì Chính đại nhân ở đằng sau, phải ra sức đuổi theo. Người luyện võ còn không bằng một thư sinh yếu đuối?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(/ ?; ^# S# y) X

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 S Q1 K4 T7 d+ u0 S

Ủy Trì đại nhân không phục, bước một bước dài, trực tiếp thi triển loại khinh công khiến người ta phải kinh hãi ngay trên đường phố, Tạ Lâm chỉ cảm thấy bên người có một luồng gió man mát thổi đến, thì trước mặt đã có thêm một người nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM | ; | 7 ~) x" F) m0 i7 j\$ v(Do not Copy, pls!!)

1 {, E. A\$ _: @+ p ~4 x8 `* m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

May mà đây là buổi sáng, người trên đường cũng không tính là nhiều, nếu không chỉ sợ là sẽ nhìn thấy trông mắt rớt ra đầy đường vì quá kinh ngạc.

! y9 g: j6 [8 M6 d7 t@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 7 {6 i: y* } 5 s(Do not Copy, pls!!)

“Ủy Trì đại nhân, ngài đang chắn đường của ta đấy.” Tạ Thừa tướng quả nhiên trấn định bình tĩnh, màn giật mình hoảng sợ này, cũng không khiến hai hàng lông mày thanh tú đẹp đẽ của hắn động đậy đến lần thứ hai.

& ! P B: L+ Z3 H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(u' C% S" ` & A2 s

“Tạ đại nhân,” Ủy Trì Chính thở dài, “Hạ quan tới là để xin lỗi ngài.”

@Copyright of Kitesvn.COM |! J: T8 H) g" \0 L) t+ k(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# R: U) } 5 ^; E6 f

“Hả?” Cuối cùng Tạ Lâm cũng đã có phản ứng, nhìn gương mặt Ủy Trì Chính dường như thật sự rất áy náy, đáy mắt liền lộ ra chút hứng thú.

@Copyright of Kitesvn.COM |3 f3 L* V, N% ~7 \# X(Do not Copy, pls!!)

k(@+ j6 t(t3 g0 O" E8 \2 C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính dường như vẫn chưa phát giác ra, chỉ thở dài: “Bức tranh hôm trước Thừa tướng đại nhân tặng cho hạ quan, sau khi hạ quan đóng khung xong, đã trân trọng treo nó lên bức tường trong thư phòng của tể xá, trầm tư suy nghĩ nhìn ngắm từng phút từng giây, sáng sớm nay trước buổi triều sáng, khi hạ quan lại đến thư phòng, muốn ngắm bức tranh thêm một lúc nữa, thì không ngờ, bức tranh đã không cánh mà bay. Hạ quan đã lật tung tất cả mọi nơi trong thư phòng, cũng không tìm ra, nên đặc biệt tới đây xin lỗi Thừa tướng đại nhân.”

@Copyright of Kitesvn.COM |! I% U! j6 X/ J+ r-]- @ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; C5 N \+ N\$ g' ?! s"](Do not Copy, pls!!)

“Việc này có gì đâu mà cần xin lỗi?” Tạ Lâm ngạc nhiên, “Tạ mỗ đã tặng bức tranh đó cho ngài, thì nó là của ngài rồi, ngài xử lý nó thế nào, đâu cần phải tới hỏi ta? Thật là kỳ lạ.” Nói đoạn, Tạ Lâm liền bước lên trước, trực tiếp vòng thẳng qua người Ủy Trì Chính, đang định bỏ đi.

.]# q0 |# g' r/ W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

* R& c2 ?8 I\$ b @\$?@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính thấy vậy liền cuống lên, đuổi theo đi song song, nói: “Đương nhiên là phải xin lỗi rồi, bức tranh Thừa tướng đại nhân tặng cho hạ quan, hạ quan lại không bảo quản cẩn thận, làm mất thì phải chịu trách nhiệm, nên đương nhiên phải tới nhận lỗi với đại nhân, đại nhân có muốn trách phạt, cũng không có gì sai cả. Huống hồ là.....”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 y! c; D) I1 E4 q(A

0 g# L(H* s9 y0 ^! L! k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Huống hồ là gì?” Tạ Lâm hơi nghiêng đầu nhìn, đôi mắt sáng rõ như ban ngày khề neo lại.

@Copyright of Kitesvn.COM |; X- G0 s+ } ; [* K! r(Do not Copy, pls!!)

6 _& B& x\$ Z8 I7 A3 f.]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính vốn dĩ đang mở lớn mắt nhìn qua đó, giờ phút này không khỏi giống như bị thứ gì đó đâm vào khiến hai mắt đau nhói, bèn xoay đi hướng khác, dừng bước chân lại, “Thừa tướng đại nhân, xin hãy ghé sát tai lại đây.”

@Copyright of Kitesvn.COM |) E- R; ~- I#]* n i3 E' @/ [- P(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); O8 \8 l; ?& a

Tạ Lâm hừ lạnh một tiếng, quay lại gần bên cạnh hắn, “Nói đi.”

@Copyright of Kitesvn.COM |% H+ g: i8 e6 q: c' B(B, w(Do not Copy, pls!!)

2 k8 S6 ^" J% T {& b4 i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Hạ quan còn có một chuyện,” Ủy Trì Chính ghé sát lại, hơi thở nhẹ nhàng, vụng trộm nói, “Hôm qua nói chuyện với đại tướng quân, đại tướng quân đã có lời hồi đáp.”

@Copyright of Kitesvn.COM |# m3 D0 @: a.]: A# M7 Z" N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; h2 J2 g! k \# U& y' } 8 y(Do not Copy, pls!!)

“Hầu Thiết Tranh ta dù là sa trường hay quan trường, có nơi nào mà chưa từng nhìn thấy, lúc ta khoác giáp chiến, hắn vẫn còn chưa ra đời, mà giờ lại bắt ta phải chịu sự uy hiếp của tên tiểu tử miệng còn hôi sữa đó ư?” Hôm đó Ủy Trì Chính chuyển lời đến Hầu Thiết Tranh rằng Tạ Lâm có ý muốn ông ta từ bỏ binh quyền, Hầu Thiết Tranh nghe vậy cười lạnh nói, “Người quay về nói lại với hắn, Hầu Thiết Tranh chỉ nguyện chết ở chốn sa trường, từ bỏ binh quyền hay lên đoạn đầu đài, ngoại trừ đường kim bệ hạ ra, không đến lượt hắn chỗ miệng vào!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* v& [0 T" L7]7 N* U0 }2 s" h

@Copyright of Kitesvn.COM |+ W2 W; @(M D4 S8 O, E, a6 a(Do not Copy, pls!!)

Những lời của Hầu Thiết Tranh rất cương cường, Ủy Trì Chính sửa sang lại cho mềm mỏng đi một chút, nhưng vẫn vô cùng khó lọt tai.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- e5 m8 E! c v/ K; e

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ N; K\$ b4 f0]

Tạ Lâm cười.

" U\$ F/ P+ K5 R* Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |0 E- c* U5 F) |(Do not Copy, pls!!)

Trong nụ cười ẩn chứa hàm ý rất thâm, nụ cười của Thừa tướng đại nhân, thật sự lấp lánh đến mù mắt kẻ khác, Ủy Trì Chính thầm nhủ không hay rồi, nhưng lại thấy Tạ lâm chậm rãi nói: “Muốn chết ở chốn sa trường, cũng không phải là chuyện dễ đâu. Con gái của ông ta hiện giờ là công thần, ông ta cũng là công thần, nếu muốn sáng suốt giữ mình, thì đương nhiên phải biết dừng cảm rút lui, đó là mới người thật sự thông minh.” Tạ Lâm ngược nhìn sắc trời, lắc lắc đầu, “Chẳng trách đánh với nước Di lâu như vậy mà vẫn không thể thắng được, loại người ngu xuẩn này, không đáng để nhắc tới.”

6 d. K3 N5 z; k) Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |4 _\$ A/ X; G+ j4 ~(Do not Copy, pls!!)

Dứt lời, Tạ Lâm không quan tâm gì nữa, quay đầu đi thẳng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 K7 q5 u J& G

! s! g; W4 [' C" G/ # r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hai chữ “Ngu xuẩn”, đâm vào màng nhĩ Ủy Trì Chính khiến hắn đau nhói. Nghe thấy hắn si nhục thượng cấp cũ của mình, thì sao Ủy Trì Chính có thể nhẫn nhịn được? Hắn sải bước lên trước chặn được, lớn tiếng quát: “Tạ Lâm đứng lại!”.

@Copyright of Kitesvn.COM | H+ L" ~& X+ x; K\$ ^9 C(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- o7 e2 z/ S) O' G(Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính đáng người cao lớn, tiếng quát này, khiến mấy người qua đường ắt ơ nghe thấy hai chữ “Tạ Lâm” liền xoay đầu lại nhìn về phía này, vụng trộm thì thầm

@Copyright of Kitesvn.COM |1 V: t% T\$ ` - \1 m, d, w(Do not Copy, pls!!)

+] I3 F'], m m) m8 A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính dường như vẫn còn chề chưa đủ nổi, lại quát thêm câu nữa: “Ta không quan tâm xem ngươi là Thừa tướng, hay là nhân vật lợi hại cỡ nào, hôm nay không nói cho rõ ràng ở đây, thì người đừng hòng đi đâu hết!”.

@Copyright of Kitesvn.COM |+ B)]+ m\$ C# I4 |9 i2 v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 L7 F4 j% a f

Lẽ nào “Tạ Lâm” kia thật sự là Thừa tướng sao?

@Copyright of Kitesvn.COM |+ Z+ `4 X% _4 [. W+ M:](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |2 `; [4 P(H+ s9 k6 Z. / P1 O8 B(Do not Copy, pls!!)

Hỏi cả thiên hạ, có ai mà không biết Thừa tướng đương triều Tạ Lâm này là một gian thần giỏi nịnh nọt lộng quyền họa quốc? Trước mặt không dám nói, nhưng sau lưng thì nói rõ nhiều.

\$ |6 L" R2 N7 I I8 b6 {\$ u2 u+ r(n& e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

6 c/ V3 e2 L, u6 U@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Vốn tưởng rằng Thừa tướng đại nhân là người lộng quyền như vậy, lại thêm bản thân ngồi ở vị trí cao quý, thì sẽ phải là một lão già hành vi bẩn thỉu, lắm la lắm lét, ai ngờ hôm nay nhìn thấy, vị Tạ Lâm này mặt trắng trẻo như ngọc, phía trước mũ quan đính một viên hồng ngọc, triều phục nền đỏ viền vàng đã được thay ra thành bộ y phục nho nhã màu trắng ngà được giặt giữ sạch sẽ từ lâu, thân hình thẳng tắp, toát lên vài phần thanh tú cao nhã.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); Z- w4 O, R, w1 X) U* y

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 X! L(z/ O/ V! {; S

Úy Trì Chính luyện được một thân võ nghệ cao cường, tai nghe cực thính, từng câu từng chữ vừa tán thưởng lại mang theo vẻ tiếc rẻ, ngữ điệu trong lời nói vừa lắc đầu vừa chế giễu, Tạ Lâm ở phía trước e rằng không nghe được, nhưng hẳn lại nghe rõ mồn một.

@Copyright of Kitesvn.COM |9 d9 D# ^ (n\$ k4 t! x3 C(Do not Copy, pls!!)

+ e% z* K2 s! Q3 y% h" b@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tạ Lâm hai mươi sáu tuổi, chưa hề lấy vợ, tuy rằng trong nhà có ba nàng thiếp, nhưng lại không sinh được con, nên có thể phủ nhận bản lĩnh đàn ông, nhưng về vấn đề không sinh được con này, trong nhân gian sớm đã đồn đại rằng người này e là bị bệnh bất lực. Bất lực cũng hay, nếu không lại sinh ra một đứa trẻ thừa hưởng chức quan của hắn, cũng lộng quyền, khiến cho tương lai Đại Sở tối tăm mù mịt, những ngày tháng ấy sẽ không thể sống nổi mất.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 U\$ D8 d+ |9 o# a2 e9 @

@Copyright of Kitesvn.COM |7 F4 |5 J/ n- N; q8 {(Do not Copy, pls!!)

Khó trách, có đôi lúc Úy Trì Chính cảm thấy, thỉnh thoảng Tạ Lâm lại lộ ra một thoáng cô đơn.

5 i v\$ I* ml H0 h. L@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 u\$ b, T7 ` B( |& y\$ `

Quả nhiên không phải là ảo giác, xem ra không có con cái, không có gì gắn, Thừa tướng đại nhân sẽ vô cùng cô đơn.

& a4 u4 a! Y* Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

l(i2 h. Y8 {8 x+]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tạ Lâm cười lạnh một tiếng, “Sao nào? Hầu tướng quân có thể mắng ta, nhưng ta lại không thể mắng ông ta à? Úy Trì đại nhân nếu như cứ nhất bên trọng nhất bên khinh như thế, thật khiến người ta thấy tê tái.”

@Copyright of Kitesvn.COM |. v. K& w6 s8 \3 h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |" {0 A2 P% a. E8 s']2 f; `* t(Do not Copy, pls!!)

“Hầu tướng quân chỉ nói vậy thôi, nhưng Thừa tướng đại nhân ngài, lại phủ định công lao và thành tích của đại tướng quân suốt những năm qua, đại tướng quân trấn thủ biên giới đã hơn chục năm, chém giết địch hàng chục lần, trên người chỉ chút sẹo thương, có một lần suýt nữa thì mất mạng. Hạ quan vốn là phó tướng của ngài ấy, tận mắt chứng kiến đại tướng quân bảo vệ quốc gia, lập nên những công lao hiển hách, nhưng lại bị đại nhân.....” Úy Trì Chính siết chặt năm ngón tay, nghiến chặt răng nhả lửa giận trong lòng, “Lại bị một câu của đại nhân phủ định hơn mười năm vất vả của đại tướng quân, trái tim hạ quan thấy rất khó chịu, nhất định phải nói rõ ràng với đại nhân!”.

@Copyright of Kitesvn.COM |- e; I* h,]9 q. }! \ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 s ~8 {5 P4 J

“Ồ?” Tạ Lâm quét ánh mắt một lượt từ trên xuống dưới thân hình cao lớn của Úy Trì Chính lâu thêm chút nữa. Vóc dáng Tạ Lâm cũng có thể coi là cao hơn những người đồng niên, nhưng so với Úy Trì Chính, thì lại vô cùng ảm đạm nhợt nhạt, hẳn không chút sợ hãi, nhường nhường mảy, “Úy Trì đại nhân nhất định muốn cây lớn bắt nạt nhỏ à?”.

@Copyright of Kitesvn.COM |! j# b) W8 c: Y7 T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 c T) h6 v r6 D/ J% {

“Cây lớn bắt nạt nhỏ?” Úy Trì Chính tức giận đến bật cười, “Thừa tướng đại nhân thân ngồi trên cao, hạ quan mới là người phải sợ đại nhân cây lớn bắt nạt nhỏ mới đúng.”

. V' d* ^- h* w* }0 @- m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; T- S1 @4 P% c, r. n% n(Do not Copy, pls!!)

Tạ Lâm hừ mũi một tiếng rất khé.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 {! S# C: {" Q" V# z\$ h

7 C4 r\$ i9 C* I" i: p9 J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tuy không nói ra, nhưng hàm ý rất thâm.

@Copyright of Kitesvn.COM | 0 P; ^/ { * F8 K (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 0 E5 | 8 Z4 P- \. t) H9 z) | (Do not Copy, pls!!)

Người từng là phó tướng của Hầu Thiết Tranh thì đã làm sao, là Binh bộ Thượng thư thì thế nào? Thắng làm vua thua làm giặc, đó là đạo lý đương nhiên từ cổ chí kim.

@Copyright of Kitesvn.COM | { (} 1 m5 G: g v) | (Do not Copy, pls!!)

; ~;]/ ~9 Z k" B3 `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính, người thua không ngóc đầu lên được rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM | " | 7 M- S/ `5 ^\$ o\$ @ " y (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) B8 Q# V! I2 b8 ~(M# Q

Thái độ cùng khinh miệt, đã chọc giận đến Úy Trì Chính.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 4 g- R7 H0 g2 `/(^4 d2 S) h* t

! a& @4 V, q! T& E7 d\$ q* F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hắn lao bỏ đến, bóp chặt lấy cần cổ thon gầy của Tạ Lâm, va vào bức tường phía sau. Đám người qua đường ắt ơ đứng xung quanh bị dọa cho ngây người, kinh hãi kêu lên: “Giết người..... giết người kia.....” Giọng hét kéo dài, tan tác chim muông, lập tức đường phố vắng tanh không một bóng người.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 6 K; r! I. y# u x; A

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 Y3 T; k\$ p* H' `4 l6 | (Do not Copy, pls!!)

“Tạ Lâm, ta sẽ giết ngươi.” Úy Trì Chính ấn chặt lên cần cổ Tạ Lâm, cái cần cổ thon gầy trắng nõn, dường như thấp thoáng nhìn thấy cả mạch máu bên dưới, e rằng bàn tay chỉ cần vận một cái, thì sẽ gãy luôn, gian thần giỏi nịnh nọt, có chết cũng không đáng tiếc, nhớ đến Hầu Vận Vi bị ép đi hoá thân, nhớ đến Hầu Thiết Tranh đang lo lắng về tính mạng của bản thân, Binh bộ Thượng thư không kim được cơn giận, chỉ muốn vận gãy luôn cần cổ của cái kẻ đang ở trong tay. Nhưng hắn ta là Thừa tướng, là Thừa tướng đương triều, hắn chỉ có một mình, mà giết người thì phải đền mạng, giết hắn rồi sợ rằng sẽ kéo theo cả gia tộc của mình phải bồi táng theo, không có lãi, vụ mua bán này không lãi tí nào.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), g, K3 W4 j8 E2 M* ^7 D6 v\$ S

@Copyright of Kitesvn.COM | . Z0 Q6 R- p. C" W) G9 Q: D (Do not Copy, pls!!)

Giết hắn, hay là thả hắn?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 4 B7 e; V' J\$ I3 t\$ Z7 n, {

8 m* x0 @. X* U5 @: X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Màu đỏ nhàn nhạt xuất hiện trên khuôn mặt của Tạ Lâm, đây là dấu hiệu của việc ngạt thở, yết hầu bị ngạt thở, khí quản bị chèn ép, nhưng Tạ Lâm lại không mảy may gãy dựa, khuôn mặt trắng trẻo giờ đỏ bừng như lửa đốt, nhưng ngay cả một tiếng ho khan cũng không hề phát ra.

@Copyright of Kitesvn.COM | ; H3 x+ X# J0 H3 N; b. O (Do not Copy, pls!!)

5 w2 X [- e1 s; G V5 @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Giết chết con người này, cho dù có gặp họa chết cả gia tộc, nhưng dẹp yên được giang sơn ta, trừ được tai họa, diệt được gian thần, là đại công, là hạnh phúc vạn phần của triều đình, cả nước chúc mừng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) L' u\$ |& h/ B

: G' J; ~(V1 I*] o\$]# K5 ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Úy Trì Chính nghĩ đến đây, tay lại tăng thêm sức.

3 X8 S. \) V, ml i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 _/ G/ I9 J6 K\$ E

XXX

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 ß A! A' X5 V

@Copyright of Kitesvn.COM |1 A4 V' J/ t3 c(Do not Copy, pls!!)

Trác Thanh giờ là khách khanh trong phủ của Binh bộ Thượng thư, cũng là mưu sĩ.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 D& u! d' } 1 i(v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |, z9 x5 Z' S/ X& L\$ j1 p+ L" E: g; V5 p(Do not Copy, pls!!)

Hắn là người lươn lẹo uyển chuyển hơn Ủy Trì Chính rất nhiều, con người Ủy Trì Chính quá thẳng thắn, không hiểu được cách biến báo. Nhưng hắn lại hiểu.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): F& j8 S6 D* W" P(v) c

Hắn đến phủ của Ủy Trì Chính là khách khanh, chính là đã nhìn thấu được thế cục của triều đình hiện tại. Hắn cũng hiểu được lúc nên sáng suốt giữ mình, thì hãy cố mà sáng suốt giữ mình. Ngoài trừ phủ của Thừa tướng ra, thì phủ của Ủy Trì Chính, chính là nơi an toàn nhất.

@Copyright of Kitesvn.COM |" @5 @; N- Z! F; S! E# r1 \ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | t; r" P, x2 t\$ H, _% q(Do not Copy, pls!!)

Hắn quyết định ở lại đây, sẵn sàng ăn trực nằm chờ. Ủy Trì Chính thu nhận hắn ta, cũng chu cấp nơi ăn chốn ngủ cho hắn. Hắn không có ý định đưa ra những ý kiến quý báu gì cho Ủy Trì Chính, vì hắn biết rằng, giờ rồng đang bơi nơi nước cạn, nhưng cuối cùng sẽ có lúc rồng bay lên, thời cơ của bản thân, phải đợi. Trước khi đến lúc đó, hắn nhất định phải giữ được mạng sống.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! \4 Y) Z: ~3 a7 `

9 D& \ n- a* h/ v) U@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nhưng ngày hôm đó, Trác Thanh cảm thấy vô vị, quyết định đi đón Ủy Trì Chính hồi phủ. Hắn lấy hành động đó để tán dương bản thân mình tí, thể hiện tình cảm trung thành với chủ nhân, cũng thể hiện luôn mình không phải loại ăn trực ở nhờ.

3 z! T) ~# N(/ A. O1 } @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | m3 H# \ (q5 B) [6 } (Do not Copy, pls!!)

Hắn nên thấy may mắn vì lần này bản thân hắn có thể coi là quá sức anh minh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)) S- M(j0 P0 l

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 R W; u; W8 u } 1 D

Vì lúc hắn tìm Ủy Trì Chính, thì vừa hay gặp Ủy Trì Chính đang ở trên phố, chứng kiến luôn màn bóp chết Thừa tướng đại nhân.

9 M+ il u6 d- ft o9 n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"j. n) U: K& S. n; `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Sáng chói quá, thiếu chút nữa là lóa sáng mù mắt hắn rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 [6 _6 D) w& E3 O# Y+ T# V O+ b

0 z- F9 j+ F8 y% p\$ P@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mưu hại trọng thân của triều đình, chính là tội chết, là đại tội tru di cửu tộc. Hiện giờ mình lại ở trong phủ của Binh bộ Thượng thư, cùng ngồi chung một thuyền với Ủy Trì Chính, được tính là người trong cửu tộc, Ủy Trì Chính chết rồi, mình cũng sẽ phải chết theo. Hắn vẫn còn muốn kéo dài cái mạng sống nhỏ nhoi này đến khi chỉ còn một lần hơi tàn, không muốn chết ngay và luôn như vậy đâu.

@Copyright of Kitesvn.COM |. b% O4 \- t; c3 y L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |& F4 M/ g- j/ x! p\$ W0 J# @/ u(Do not Copy, pls!!)

Vậy nên khi Trác Thanh chứng kiến màn bóp cổ Thừa tướng của Ủy Trì Chính, lập tức lao tới, kéo tay Ủy Trì Chính ra, “Mau dừng tay, đại nhân, đây là đại tội tru di cửu tộc đấy!”.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 m- v5 U, }' D, y(O\$ r% |

@Copyright of Kitesvn.COM |+ |# I2 h: s* P# p1 p; w(Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính xuất thân từ quan võ, sức lực của hạng mưu sĩ quan văn như hấn sao có thể bì được, nghe vậy hai tay không mấy may nhúc nhích, vẫn siết chặt lấy cần cổ Tạ Lâm, “Cho dù là liều mạng bị tru di cửu tộc, ta cũng phải giết chết hấn!”.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 |1 ~; e0 v0 `5 y; Q7 _6 a

. B([# m+ E\$ X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trác Thanh nghe vậy, trong lòng chỉ muốn ngoác mồm ra mắng cho tên này một trận, nhưng lại mở miệng nói: “Vậy đại tướng quân thì sao, tính mệnh của đại tướng quân, ngài cũng không màng sao?”.

@Copyright of Kitesvn.COM |: \4 N(G\$ \ O# U- Z& R) n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 Y4 M; O% v1 #b\$ y! P(t

Trong lòng hấn biết đại tướng quân Hầu Thiết Tranh từng là thượng cấp của Ủy Trì Chính, mối quan hệ vô cùng tốt, một lời vừa thốt ra, quả nhiên khiến Ủy Trì Chính thay đổi, tay lập tức thả lỏng, Tạ Lâm nhìn người dựa vào tường, Trác Thanh thấy vậy, lập tức tiến đà xông lên, “Đại nhân, loại trừ tên gian thần này, cần phải có kẻ sách, hấn vốn dĩ là gian thần, không khó để tìm được nhược điểm đâu, sẽ sớm có ngày khiến hấn phải thân bại danh liệt. Nếu đã như vậy, thì chắc chắn có thể diệt được tên gian thần này, làm trong sạch giang sơn Đại Sở ta, đến lúc đó đã có lý do chính đáng rồi, thì há có gì đại nhân phải gánh thêm đại tội trên lưng, động tay động chân để giải quyết vấn đề.”

@Copyright of Kitesvn.COM |5 L H. \ (r4 p. l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- `(T8 {; ^- e8 r(Do not Copy, pls!!)

Ủy Trì Chính nhìn chằm chằm vào Tạ Lâm đang nhũn người dựa vào góc tường, chỉ thấy hấn vì không khí đột nhiên ủa vào buồng phổi, nên khó tránh khỏi ho khan, mồ hôi lạnh vương trên hai bên thái dương, ánh mắt lúc bình thường toát lên vẻ trào phúng, giờ phút này hàng mi dài che kín lại, không nhìn rõ được, cần cổ trắng nõn, gờ đầu hấn màu xanh tím do nắm ngón tay ấn lên rất thật, trông vô cùng đáng sợ.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); l(R" z- ?! a3 Z

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), x, M8 B, e\$ X. ?5 y+ x7 V& L

“Đừng vậy, hà tất phải động tay động chân để giải quyết vấn đề chứ?” Ủy Trì Chính thờ dãi, nhất thời thấy toàn thân rất mệt mỏi, nhưng hấn lại cho rằng đó là do vừa nãy dùng sức quá mức nên mới thế. “Đi thôi,” Ủy Trì Chính quay đầu nói với Trác Thanh, “Nghĩ cách đi, chuyện ta vừa động thủ lúc này, ép nó xuống.”

@Copyright of Kitesvn.COM |! Z4 J7 d2 m! j# Q(A* q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# T5 s" e! }* b. P: B1 n& v1 y- ?

Trác Thanh vâng một tiếng, đi theo sau, khoe mắt lướt nhìn qua, thấy Thừa tướng đại nhân vẫn y hệt lúc trước, dựa vào tường, dường như cả người không có chút cảm xúc nào.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 O- ml E) ~* V) L" u& A

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lão gian thần xảo trá

Lúc Thục Hà nhìn thấy năm đầu tay xanh tím hấn lên cần cổ trắng nõn của Tạ Lâm, hốc mắt lập tức ửng đỏ.

Thục Hà là người lớn tuổi nhất trong ba người thiếp, hiện giờ nàng đã trên dưới hai mươi tuổi rồi, đoan trang hiền thực, quản lý mọi việc trên dưới trong phủ Thừa tướng, ngoài trừ Thừa tướng đại nhân ra, thì lời nói của nàng là có trọng lượng nhất, nghiêm nhiên đã là phu nhân Thừa tướng. Tỷ nữ hầu hạ nàng thường cảm thấy Thừa tướng là người bạc tình, nếu đã coi trọng con gái nhà người khác, thì cũng coi như thôi, nhưng đây gần như cùng Thục Hà *nâng khay ngang mày* rồi, mà tại sao lại không nạp làm vợ cả?

(Nàng khay ngang mày là để chỉ vợ chồng gần bó tôn trọng lẫn nhau, câu nói này ra đời từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang lông mày.)

Tỷ nữ bất mãn thay cho chủ tử, nhưng chủ tử lại chỉ lắc đầu, thờ dài nói: “Ta có chỗ nào xứng với đại nhân chứ.” Trong lời nói mang theo vẻ cô đơn lạnh lẽo.

Sao lại không xứng với đại nhân cơ chứ? Thục Hà là tuy rằng không phải là người xinh đẹp nhất trong ba nàng thị thiếp, nhưng lại là biết cách lo liệu việc nhà nhất, là người được Thừa tướng kính trọng nhất. Nếu như thật sự có thể kết thành phu thê, thì có gì là không tốt?

Thục Hà chỉ mỉm cười duyên dáng, “Người không hiểu đâu.”

Lúc này Thục Hà đang đặt hòm thuốc xuống, thấm một ít rượu thuốc, thoa từng chút một lên cần cổ của Tạ Lâm, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không nói ra thì thấy không thoải mái, và nàng cũng mở miệng nói ra thật, “..... Đại nhân ngồi ở vị trí này, cũng chẳng có gì vui vẻ, vậy thì hà có gì cứ phải kiên trì chịu khổ mãi như thế? Lẽ nào người thật sự.....”

Thật sự ham muốn quyền thế đến như vậy sao?

Nàng dừng lại, nuốt những lời sau đó xuống cổ họng, những câu châm chích này, chẳng thể nào nói ra được.

Thật ra nàng thật nghi ngờ, hương vị của quyền thế tốt đến mức đó sao? Nếu như tốt như vậy, thì tại sao Tạ Lâm lại ảm đạm như thế, Ủy Trì Chính đó gần như sắp đề đầu cười cổ hần rồi, những hần vẫn giống như trước đây gặp biến không sợ, giống như đang lạnh lùng quan sát mọi thứ, lại giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

Người khác đều đang ở trong một vở kịch, chỉ có hần là đứng ở ngoài.

Mọi người thường nói, một vở kịch tựa như cuộc đời một con người, cuộc đời một con người tựa như một vở kịch.

Chỉ có con người đang ở ngay trước mặt đây, vẫn phân rõ rạch ròi giữa đời và kịch.

Nhưng thỉnh thoảng Tạ Lâm lại nói: “Cuộc đời nếu như thật sự là một màn múa rối, thì đúng là không thể nào tốt hơn được.” Có thể thao túng điều khiển được cuộc đời, hà không rất vui vẻ sao?

Lời nói lạnh lùng, khiến Thục Hà chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh đâm thẳng vào tim.

Có lúc nàng có cảm giác mình hiểu được hần, nhưng có những lúc lại có cảm giác hần là một người rất khó hiểu.

“Đại nhân,” Thục Hà lại nói, “Đối với thiếp, Khởi La và Mặc Nhi mà nói, đại nhân là ân nhân, cũng là người bọn thiếp nương tựa vào, chúng thiếp hy vọng đại nhân bỏ hết những gánh nặng trên vai xuống, dựa vào chúng thiếp một chút thôi, thỉnh thoảng mỉm cười chân thành, chứ không phải là.....”

Chứ không phải là kiểu lạnh lùng như vậy.

Thục Hà từng là hoa khôi nổi tiếng đệ nhất kinh thành của Câu Lan viện thời ấy, đoan trang mà duyên dáng, với tài đàn cực kỳ điêu luyện. Xét về tư thái dung mạo khí chất của nàng, đều giống hệt một tiểu thư khuê các, đám đàn ông háo sắc bu lấy phải xua đi như xua vịt.

Mà đâu phải là “như” một tiểu thư khuê các, nàng đúng thực là một tiểu thư khuê các. Cha từng là một vị quan tam phẩm, không biết tại sao đúng lúc Thục Hà vừa đến tuổi cập kê, thì phụ thân lại bị gian thần hãm hại, khám nhà chém đầu, con gái bị bắt đi làm kỹ nữ. Một hôm Tạ Lâm biết chuyện, dùng tiền vàng vạn lượng chuộc thân ra, thu nhận làm thị thiếp.

Đêm hôm đó, Thục Hà vốn tưởng Tạ Lâm sẽ giống như những tên háo sắc khác, muốn vũ nhục mình, nhưng không ngờ Tạ Lâm lại chẳng hề động đến nàng, dốc hết sức lực lật lại bản án sửa sai. Không bao lâu sau, cả nhà Thục Hà được xá miễn tội, nàng cảm kích vô cùng, lập tức quyết định hầu hạ Tạ Lâm cho đến cuối đời.

Nhưng lại không ngờ.....

“Không cần thiết,” giọng nói khàn khàn của Tạ Lâm vang lên, cắt đứt hồi ức của Thục Hà, “Nàng, Khởi La, và cả Mặc Nhi nữa, ta chỉ hy vọng các nàng vui vẻ hạnh phúc, ta lớn hơn các nàng, những việc đã từng chứng kiến cũng nhiều hơn, nếu có một ngày các nàng tìm được một đức lang quân như ý nguyện trong lòng, thì nói đôi lời với ta, là có thể thoải mái ra đi, ta sẽ không ngăn cản.”

Thục Hà ngẩn người, cúi thấp đầu xuống, “Mặc Nhi thì còn được, chứ những người giống như thiếp và Khởi La, thì có ai sẽ cần chúng thiếp chứ?”

Khởi La diễm lệ không ai bì kịp, nhưng lại là hồng nhan họa thủy, chẳng phải sinh ra trong gia đình hiển hách gì, cũng giống như Thục Hà, trước đây từng là vật chơi đùa trong tay đám đàn ông, được Tạ Lâm cứu ra, vì thế cũng đối đãi với Tạ Lâm như là ân nhân.

Nhưng với cơ thể đã tàn hoa bại liễu này, còn ai cần đến nữa?

Vậy thì chi bằng chẳng gả cho ai cả, chăm sóc hầu hạ Thừa tướng đại nhân đến già, rõ ràng là yên ổn tự do tự tại hơn nhiều.

Tạ Lâm cười lạnh một tiếng, “Chỉ cần các nàng muốn gả, thì đương nhiên sẽ gả được, người bước ra từ phủ Thừa tướng của ta, ai dám không cần?”.

Thục Hà phì cười, trong lòng thầm nhủ đừng có nói là người khác, trước mắt thiếp cũng đang có một người đây.

Cao ngạo cô độc, không may may có chút gì thỏa hiệp, phóng tầm mắt toàn bộ Đại Sở này, có ai dám cần người chứ?

“Đại nhân thực sự đã nghĩ quá nhiều rồi,” Thục Hà lại nói, “Phải biết rằng cái gì là của mình thì cuối cùng vẫn sẽ là của mình, còn nếu đã không phải thì chớ nên cưỡng cầu, từ lâu bọn thiếp đã không mong muốn gì hết, cứ ở trong phủ Thừa tướng sống cho đến già, là chúng thiếp đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Những ngón tay đang nắm miếng bông của nàng hình như ấn xuống hơi mạnh, khiến Tạ Lâm phải hít vào một hơi, “Sau này ít nói mấy lời chán nản đó trong phủ Thừa tướng thôi,” Tạ Lâm vẫy vẫy tay về phía sau, tỏ ý bảo Thục Hà không cần phải bồi thuốc nữa, sau đó kéo cổ áo lên, che đi đầu vai trần, thắt dây thật chặt, “Nếu vương triều Đại Sở ta đều không có chí tiến thủ như vậy, thì sẽ chỉ khiến sức mạnh của quốc gia thật lùi thôi. Cho dù các nàng chỉ muốn đợi, đứng đợi, ngồi đợi, đều được cả, nhưng.....” Hắn sắp lại gần Thục Hà, “Nhưng vận mệnh sẽ không bao giờ đợi các nàng đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày, các nàng sẽ phải đối mặt với đại họa.”

Tạ Lâm chỉnh chỉnh lại ống tay áo, nói với vẻ dửng dưng không chút để tâm: “Các nàng muốn đợi đại họa, những ta thì không muốn đợi, cho dù là vì không muốn mang lại tai họa cho ta, thì các nàng cũng nên suy nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm lúc còn đang an ổn đi.”

Bộ y phục tay dài, khuôn mặt tuy trắng trẻo nhưng lạnh lùng, ưu nhã mà lại mang theo vẻ thanh hàn. Phá vỡ khuôn mặt ấm áp dịu dàng bên trong, hắn lại là vị Thừa tướng đương triều, giữa tay là nắng, sắp tay là mưa.

Con người này.....

Trong lòng Thục Hà thấy buồn cười lắm, thầm nghĩ cũng chẳng phải là lần đầu tiên gặp hắn, rõ ràng là vì muốn tốt cho các nàng, nhưng lại toàn nói kiểu tự tư tự lợi, ép buộc các nàng sửa chữa sai lầm.

“Cái vị trí Thừa tướng này, cứ ngồi tiếp, thì cũng chẳng có gì là không tốt cả, nàng muốn đợi, thì ta cũng sẽ đợi,” Tạ Lâm lạnh lạnh nói, “Có lẽ một ngày nào đó, lúc ta có thể buông bỏ được, thì sẽ buông bỏ thôi.”

Cũng hy vọng sẽ có một ngày như thế.

XXX

Hôm sau, Tạ Lâm cùng với vết bầm tím trên cổ vẫn chưa tan hết, ung dung thoải mái lên triều.

Trên cổ của Thừa tướng triều đình lưu lại dấu vết năm ngón tay xanh tím, hiển nhiên là vì có người bóp cổ với ý nghĩ muốn lấy mạng hắn.

Long nhan bệ hạ nổi giận lôi đình.

Minh Trọng Mưu cũng không biết tại sao mình lại giận, lại còn quên luôn cả tâm trạng quần bách cay cú Tạ Lâm đến mức nghiêng răng nghiêng lợi của mấy hôm trước, chỉ cảm thấy mưu hại mệnh quan triều đình, là tội đáng bị tru di, không thể miễn xá, bèn quát hỏi Tạ Lâm “Hung thủ là ai?”.

Úy Trì Chính đang đứng ở bên phải phía sau lưng Tạ Lâm, cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không liếc ngang liếc dọc, hai mắt cứ nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

Ngày hôm trước, dưới quý kế của Trác Thanh, Úy Trì Chính nhớ kỹ lại tất cả những người đi qua đường vào lúc đó, dùng chế độ an ủi trợ cấp và đe dọa để chặn mồm bọn họ lại, sau đó lại mang theo một số vàng lớn đến nhà Tạ Lâm tạ tội. Tạ Lâm đương nhiên biết tại sao Úy Trì Chính lại đến, cũng không chút khách khí nhận hết số vàng đó, nghiêm nghị nói: “Úy Trì đại nhân công bằng thẳng thắn, đương nhiên sẽ không bao giờ làm chuyện mưu hại trọng thần, lại càng không làm những việc như hối lộ,” Hắn lắc lắc túi châu báu trong tay, “Chuyện này, ngài biết, ta biết, người khác không biết, đại nhân không cần phải lo lắng.”

Úy Trì Chính và Trác Thanh lập tức thấy yên tâm. Tên Tạ Lâm này tuy là gian thần giỏi nịnh nọt, những lời nói rất rõ ràng một là một hai là hai, hắn đã nói việc bóp cổ hắn không phải do “Úy Trì Chính” làm, thì nghĩa là Úy Trì Chính không làm.

Về đến nhà, hai người lên giường ngủ rất ngon.

Nhưng bọn họ đúng là quá không hiểu Tạ Lâm rồi.

Con rắn nước kịch độc, sao có thể bỏ qua chuyện thiếu chút nữa là mất mạng một cách thần nhiên như vậy được?

Vì thế lúc bệ hạ quát hỏi “Hung thủ là ai”, Tạ Lâm đã đáp: “Bệ hạ minh giám, người bóp cổ thiếu chút nữa đẩy thần vào chỗ chết, chính là Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân của triều đình ta.....” Tạ Lâm nói từng chữ từng chữ một, “Hầu, Thiết, Tranh.”

Trong một thoáng, trên dưới triều đình, xôn xao bàn tán.

Tuy nhiên cho dù khắp văn võ bá quan trong triều đều không biết Tạ Lâm là người có nhiều gian trá xảo hoạt, thì bệ hạ chỉ ít cũng biết được đôi ba phần, nghe xong không khỏi liếc ánh mắt nghi ngờ về phía Hầu Thiết Tranh cũng đang kinh hãi, “Trẫm không biết động cơ của Hầu tướng quân là gì?”.

Tạ Lâm cúi đầu đáp: “Thần xin tướng quân từ bỏ binh quyền. ....” Lời vừa nói ra, giống như trong đại điện có đến mấy nôi sùi cảo đang đun sôi sùng sục, nhất thời nổ phát vỡ nôi, quần thần ngã ra như phồng, nhìn chăm chăm vào Thừa tướng đại nhân, có phải hấn đã điên rồi không, nhưng Tạ Lâm sau đó vẫn nói tiếp, “Hầu tướng quân không muốn, thần không nhận được đã nhục mạ tướng quân, tướng quân hăm hăm nổi giận, nên đã xông tới bóp cổ thần.”

Bệ hạ cũng kinh hãi, trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Không biết Tạ khanh có chứng cứ gì không?”.

“Chứng cứ?” Tạ Lâm mỉm cười chính trực, “Lúc đó người đi trên phố tuy rằng ít, nhưng cũng có lúc đặc được vài người, bệ hạ cứ đi hỏi là sẽ biết ngay thôi.”

Vậy là bệ hạ lập tức phái người đi, tóm được người qua đường chứng kiến cảnh tượng lúc đó liền hỏi.

Đám người này bị Ủy Trì Chính và Trác Thanh, vừa an ủi trợ cấp lại đe dọa, sợ đến cùng cực, chỉ nhớ rõ lời uy hiếp của đối phương, không được phép nói Ủy Trì Chính bóp cổ Thừa tướng, không được tiết lộ một tẹo nào về tướng mạo của Ủy Trì Chính, nếu có người cảm tranh chân dung của Ủy Trì Chính tới nói là do hấn làm, thì tất cả đều phải phủ quyết.

Thứ đám quan binh cầm đi lại không phải là bức tranh chân dung của Ủy Trì Chính, mà lại là bức tranh chân dung của đại tướng quân Hầu Thiết Tranh. Đáng về lỗi thời với bộ râu quai nón, cùng với vẻ ngoài của Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân lúc hồi triều, khác nhau rất nhiều, chẳng ai nhận ra được, huống hồ ngày hôm đó dân chúng đứng cách đại tướng quân một khoảng khá xa, nên cũng chẳng thể nhìn rõ mặt mũi đại tướng quân ra sao.

Dù sao chỉ cần không phải là Ủy Trì Chính, không phải là khuôn mặt của Ủy Trì Chính, quan tâm xem hấn ta là ai làm gì? Trước tiên cứ nhận đã rồi nói sau.

Thế là nhao nhao gât đầu, cứ như thể Hầu Thiết Tranh là hung thần ác sát tội ác tày trời vậy.

Nhân chứng đã hoàn toàn thừa nhận rồi, Hầu Thiết Tranh cho dù có mười cái miệng, cũng khó lòng phản bác lại được. Ủy Trì Chính không ngờ chuyện do mình làm lại mang đến đại họa lớn như vậy cho Hầu Thiết Tranh, trước tiên chỉ nghĩ tới việc cầu xin lần nữa, “Cho dù tướng quân thật sự bóp cổ Thừa tướng, cũng không thể chứng minh tướng quân thật sự có ý định giết người, huống hồ Thừa tướng cũng chưa chết, tướng quân tuy rằng có tội, nhưng không phải là tội lớn, xin bệ hạ khai ân.”

Cái gì gọi là “Thừa tướng cũng chưa chết”? Lẽ nào Thừa tướng chết rồi, thì tội có ý giết người của Hầu Thiết Tranh mới được thành lập à?

Minh Trọng Mưu tức đến mỗi mũi cũng sắp vẹo luôn, đóng giấy tờ đã được sao chép lại trong tay Lại Xương roi luôn xuống đất, dọa cho đám trọng thần nhảy dựng lên, Ủy Trì Chính cũng không nghĩ những lời cầu xin của mình, ngược lại còn khiến lửa giận bệ hạ càng to hơn, hiện tại không biết nên mở miệng thế nào. Minh Trọng Mưu neho neho mắt, quét ánh nhìn khắp lượt quần thần hồi lâu, khiến văn võ bá quan cũng không dám hít thở, cuối cùng Minh Trọng Mưu nói với Tạ Lâm:

“Tạ khanh, Hầu Thiết Tranh suýt nữa đã lấy tính mạng khanh, khanh nói thử xem, định xử lý ông ấy như thế nào?”.

Tạ Lâm cũng trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi đáp: “Luật pháp của vương triều ta, kẻ mưu hại mệnh quan triều đình, vốn dĩ phải tru di cửu tộc.” Lời nói ra đến đây, Ủy Trì Chính quay đầu qua, thiếu chút nữa mà ngoác miệng ra nằng một trận, nhưng lại nghe Tạ Lâm uyển chuyển nói tiếp:

“Hành vi của Hầu tướng quân, nguyên nhân cuối cùng là do những lời nói của thần không thỏa đáng, chứ không phải xuất phát từ chủ định của tướng quân, nhưng ý nghĩ giết chết thần, thì không thể phủ nhận. Tội chết của tướng quân có thể miễn, nhưng tội sống thì khó mà thoát được. Chi bằng đánh ba mươi roi, lấy đó làm răn đe, để những kẻ khác không dám tái phạm nữa là được.”

Quần thần nhất loạt thở hỗn hển, ba mươi roi, may mà Hầu tướng quân là võ tướng, nếu là quan văn, thì ba mươi roi này đủ để lấy mạng ông ta rồi.

Bệ hạ sau một thoáng suy nghĩ, chỉ cảm thấy không có cách nào tốt hơn được nữa, vì thế hành hình luôn trong ngày hôm đó.

Dù là đại tướng quân uy mãnh thần vũ, võ nghệ cao cường, thì chịu ba mươi roi, cũng phải nằm liệt giường hơn nửa tháng.

Buổi tối hôm hành hình, Ủy Trì Chính tới phủ Thừa tướng, lớn tiếng mắng mỏ Tạ Lâm vô si không giới hạn, không giữ chữ tín, nhận tiền rồi, lại quay ra cắn ngược người ta một cái.

Tạ Lâm đứng đưng không chút để tâm, tai chỉ mãi lắng nghe tiếng đàn của Thực Hà, tiếng trống của Mặc Nhi, mắt nhìn đắm đắm vào điệu múa của Khôi La, thiên thượng nhân gian, đẹp không sao tả xiết. Những lời của Ủy Trì Chính, như gió thổi bên tai.

Ủy Trì Chính nóng nảy mắng mỏ, hấn vốn dĩ là võ tướng, không học được kỹ xảo mắng người kiểu văn nhân nho nhã, vì thế bao nhiêu ngôn từ ô uế thô tục đều tuôn ra băng hết, có thể dùng một từ để mô tả là “bẩn”. Lúc đó Tạ Lâm mới để ý tới, chỉ một câu, đã chặn ngang miệng Ủy Trì Chính.

“Không biết hôm đó Ủy Trì đại nhân đã giao dịch điều gì?”.

Úy Trì Chính nhớ lại, hôm đó, hán yêu cầu Tạ Lâm đừng tiết lộ bí mật “Úy Trì Chính” chính là kẻ đã bóp cổ Thừa tướng cho bệ hạ biết.

Và những gì Tạ Lâm làm hôm nay, thì Úy Trì Chính thực sự không phải là kẻ bóp cổ, mà kẻ bóp cổ là Hầu tướng quân, đâu có liên quan gì đến Úy Trì Chính người?

Úy Trì Chính rơi vào bẫy mà bản thân lại không hề hay biết, thua ván cờ này, đúng là đáng tiếc, đáng tiếc.

“Lão” gian thần xảo trá.

Úy Trì Chính mắng thầm.

Thêm nữa, lúc ở trên triều đường, Tạ Lâm nói: “Vi thần nói năng không cẩn trọng, mới dẫn đến tội lỗi đó của Hầu tướng quân, nên thấy vô cùng áy náy, thần cũng xin chịu tội, đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, xin bệ hạ ân chuẩn.”

“Chuẩn.”

Ngày hôm đó, Minh Trọng Mưu vui vẻ đồng ý, nhưng sang đến ngày thứ hai liền hối hận.

Trông đồng tấu chương chất đống cao như núi trong ngự thư phòng, Minh Trọng Mưu sai Lại Xương gọi Thừa tướng tới. Không lâu sau, Lại Xương mặt mày xám xịt quay về. Minh Trọng Mưu thấy lạ, hỏi hán tại sao không nhìn thấy Thừa tướng. Lại chứng kiến khuôn mặt tang thương của Lại Xương, hán thưa:

“Thừa tướng đại nhân nói, đã xin chịu tội tự kiểm điểm, thì dĩ nhiên là nửa tháng không thể ra khỏi cửa, ngài ấy nói bệ hạ đã muốn tự mình chấp chính, thì thiết nghĩ đồng tấu chương đó chắc chắn không thể làm khó được người.”

Minh Trọng Mưu nghe xong, chỉ biết nguyền rủa, nghĩ đến bản thân mình là hoàng đế, phê duyệt tấu chương sẽ là chuyện sớm muộn, đương nhiên không thể làm khó được mình. Nhưng chưa qua nổi hai ngày, đồng tấu chương càng chất càng cao, khiến cả ngự thư phòng đến chỗ để đặt chân cũng không có. Minh Trọng Mưu năm lần bảy lượt gọi Tạ Lâm vào cung. Tạ Lâm đều giả câm giả điếc, chỉ nói đang chịu tội, xin bệ hạ kiểm chế nhớ mong, nửa tháng sau gặp lại.

Nhìn khắp lượt núi đồi trập trùng đều là tấu chương, Minh Trọng Mưu ngửa mặt lên trời.

Trẫm không thêm nhớ mong người, trẫm chỉ muốn người tới phê duyệt tấu chương thôi!

Hoàng đế Vạn Triệu nuốt hai hàng lệ dài như sợi mì vào trong, cúi đầu xuống nghẹn ngào phê duyệt tấu chương, phê mãi cho tận đêm khuya, sáng hôm sau lại vẫn phải tỉnh thần phán đoán thượng triều nữa chứ.

Đồ cáo “già”.

Minh Trọng Mưu hậm hực mắng thầm, quăng bút sang một bên, mực văng hết lên cả tấu chương, hán vội vàng dùng một tờ giấy Tuyên để thấm bớt mực đi, nhưng vẫn để lại một mảng trên tờ giấy màu vàng rực, nhìn giống như một cục mụn đột nhiên trồi ra.

Đồ cáo “già”……!

“Bộp” bản tấu chẳng có chút tích sự gì trong mắt Minh Trọng Mưu, lập tức trở thành vật hy sinh để hán giận cá chém thớt, tay vừa vung lên, liền rơi luôn vào đồng búi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xướng Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Không thoải mái

Đại tướng quân Hầu Thiết Tranh không thể lên triều, Thừa tướng Tạ Lâm cũng không lên triều, duy chỉ có mình Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính là vẫn có mặt, các vị đại thần khác cũng đang ở đây. Con người Úy Trì Chính rất chính trực, dâng tấu lên trong buổi triều sáng, cũng chính trực vô cùng. Nên toàn bộ văn võ bá quan trong triều dâng tấu theo hán, cũng vô cùng chính trực.

Hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, ngồi trên ghế rồng, thỉnh thoảng nhân lúc quần thần không để ý, liền ngáp một cái, cảm thấy khoảng thời gian lâm triều sáng, hình như thiếu thứ gì đó.

Rốt cuộc là thiếu thứ gì nhỉ?

Dù cho Minh Trọng Mưu nghĩ rồi lại nghĩ nữa, nghĩ nữa rồi lại nghĩ nữa nữa, vắt hết cả óc ra nghĩ, cũng vẫn không nghĩ ra.

Kỳ thật các đại thần, cũng cảm thấy buổi triều sáng gần đây, nhạt nhẽo vô vị chẳng có gì để kể, bệ hạ mơ màng muốn ngủ, các đại thần, cũng mơ màng theo. Ngoại trừ người vừa đảm nhiệm chức quan văn Ủy Trì Chính tinh thần vẫn phấn chấn không mảy may phát giác ra, lúc các vị đại thần lên triều, đều là dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

Văn võ bá quan trong triều, có ai là chưa trải qua việc lục đục, tranh giành cầu xé mới leo lên được vị trí này? Bắt đầu là đấu đá nội bộ, về sau bọn họ đều có một kẻ thù chung.

Chính là gian thần giỏi nịnh nọt Tạ Lâm. Lật đổ gian thần, làm trong sạch thân tín bên cạnh bậc quân vương, là nguyện vọng của mọi trung thần, lúc nào văn võ bá quan trong triều muốn thể hiện tấm lòng trung thành, đều sẽ tóm lấy Tạ Lâm lên đầu một trận. Cho dù bị một đòn phản kích của Tạ Lâm làm cho tối tăm mặt mũi, thì vẫn vui vẻ làm không biết mệt.

Nhưng mấy ngày gần đây Tạ Lâm không lên triều, đặt một cái mỹ danh là: đóng cửa tự kiểm điểm.

Các vị đại thần cả ngày dài không nhìn thấy tên gian thần nịnh nọt ấy, không đấu với hắn một tí, là cả người cảm thấy không thoải mái.

Vốn dĩ ngày đầu tiên nghe nói Tạ Lâm đóng cửa tự kiểm điểm không lên triều không đem đến tai họa cho triều đình, cho bệ hạ, quần thần hận không thể bắn pháo hoa chúc mừng một người làm quan cả họ được nhờ.

Nhưng đến ngày thứ hai vẫn không thấy Tạ Lâm đâu, các đại thần lại cảm thấy trong triều dường như thiếu đi chút gì đó. Ngày thứ ba, lúc Ủy Trì Chính dâng tấu lên trên, quan điểm rất chính trực, quan điểm của các vị quan viên phụ họa theo cũng vô cùng chính trực. Ngày thứ tư, ngày thứ năm. ....

Ngày nào ngôn ngữ của các vị đại thần kể nói qua người nói lại, chính trực quá mức, chính trực đến độ khiến người ta sôi máu!

Tạ Lâm này rốt cuộc là thứ gia vị, có thể thiếu hoặc không, là món ăn chính, không thể không thiếu, hay là sơn hào hải vị giàu dinh dưỡng thừa mứa, ăn nhiều liền buồn nôn?

Ít nhất là đến hiện giờ, không có ai có thể đưa ra được kết luận chính xác hoàn toàn.

Nửa tháng sau, giờ Tí lúc nửa đêm, đúng vừa tròn một tháng, Thừa tướng đã kiểm điểm được mười lăm ngày, mai có lẽ sẽ lên buổi triều sáng nhỉ? Trong lòng Minh Trọng Mưu có một niềm sung sướng không gọi được thành tên, bước vào mộng đẹp.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Minh Trọng Mưu nhìn khắp một lượt quần thần, vẫn không thấy bóng dáng Tạ Lâm.

“Thừa tướng đâu?” Minh Trọng Mưu hỏi.

Quần thần lúc ấy mới sực nhớ ra, Thừa tướng đại nhân đã nói tự phạt mình bằng cách đóng cửa tự kiểm điểm, đến giờ cũng vừa hay hết nửa tháng, chẳng trách bệ hạ lại thắc mắc. Vì vậy Minh Trọng Mưu chỉ thấy quần thần xoay đầu quay ra đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhất loạt cúi xuống, “Chúng thần không biết.”

Chúng thần không biết, chúng thần không biết, không biết cái rắm ấy!

Long nhan của hoàng đế Vạn Triệu nổi giận, tay giáng một chưởng xuống ghế rồng. Quần thần sợ nhất chính là cái này, dưới con giận dữ ngút trời của Minh Trọng Mưu, nội lực đồ dồn vào lòng bàn tay, may mà ghế rồng cứng chắc không gì bì kịp, chưa kịp xê dịch gì, nhưng cả đại điện lại lung lay vài cái, một ít bụi trên xà nhà rơi xuống vương lên tóc và cổ áo của vài vị đại thần. Đùng có đề một ngày nào đó, sau khi giáng xuống ghế rồng một chưởng xong, cung điện truyền lại từ đời Thánh tổ hoàng đế bị sụp là được. Huống hồ, nếu bệ hạ đã không vui, muốn giết một người nào đó, thì không cần phải hét gọi thị vệ, ngay lập tức có thể tóm được một vài vị quan văn như tóm một con gà nhép, mần mẽ vằn vò, rồi cho một tát, bót đi một lần lỏi ra ngo mõm chém đầu, cũng là việc cực kỳ có khả năng.

Vì thế quần thần nhất loạt cúi đầu càng thấp hơn.

Trong một khoảng khắc, đại điện trải qua cảnh tượng một buổi triều sáng yên tĩnh một cách kỳ quái nhất từ thuở khai quốc đến nay.

Ủy Trì Chính phá vỡ bầu không khí trầm mặc, “Bệ hạ, thần. .... có lẽ biết được đôi chút.”

Mọi người nhất thời cảm thấy áp lực toàn thân nhẹ hẳn đi, không khỏi dùng ánh mắt cảm kích nhìn chăm chăm vào Ủy Trì Chính. Còn Minh Trọng Mưu lại lộ ra ánh mắt kích động, chăm chăm nhìn vào Ủy Trì Chính, nhìn đến độ khiến toàn thân hắn nổi cả gà.

Hồi lâu sau, Ủy Trì Chính mới chần chừ nói: “Sáng sớm nay, thần đã gặp Thừa tướng đại nhân.”

“Vậy Thừa tướng nói thế nào?” Minh Trọng Mưu lập tức truy vấn.

Ủy Trì Chính đáp: “Thần vốn bảo tên hầu trông cửa đi thông báo, nói rằng có Ủy Trì Chính tới hỏi thăm, tên trông cửa đi thông báo, không bao lâu xong liền trở lại nói. ....”

“Lão gia nhà tiểu nhân không muốn gặp ngài,” tên hầu trông cửa xua tay với vẻ thiếu kiên nhẫn, “Ngài nên đi nhanh đi.” Nói xong, liền định đóng luôn

cửa lại.

Úy Trì Chính vội vàng chặn hắt lại, “Thừa tướng đại nhân không muốn gặp ta, lý do là gì?”.

“Không chỉ ngài, mà bất kỳ ai cũng vậy, đã nói từ trước rồi đại nhân đóng cửa tự kiểm điểm, trong thời gian này, bất kể ngài là hoàng thân quốc thích, hay là trọng thần của triều đình, lão gia của chúng tiểu nhân dạn rồi, không gặp ai hết. Lễ nào đại nhân lại không biết?”.

Úy Trì Chính do dự nói: “Nhưng lúc trước không phải Thừa tướng đại nhân nói, chỉ duy trì việc đóng cửa tự kiểm điểm trong vòng nửa tháng thôi sao? Hôm nay là phải lên triều rồi chứ?” Úy Trì Chính cung cung tay, “Úy Trì mạo muội muốn cùng Thừa tướng đại nhân lên triều, xin huynh đại thay ta vào bẩm báo với đại nhân một tiếng, có lẽ đại nhân chỉ là quên mất thôi.”

Tên hầu trông cửa ngăn người, rồi than: “Đại nhân ngài đừng làm khó tiểu nhân nữa, nói thật với ngài vậy, lão gia không muốn lên triều, đừng nói là nửa tháng, chỉ sợ là một tháng sau, lão gia cũng chưa chắc đã lên triều đâu. Lão gia của chúng tiểu nhân đã nói như vậy, tự khắc có cái lý của lão gia. Xin đại nhân ngài hãy về cho.” Nói xong, đóng cửa cái “rầm”, thiếu chút nữa là đập vào mũi của Úy Trì Chính, lúc ấy Úy Trì Chính mới chịu hậm hực bỏ đi.

Úy Trì Chính nói như vậy, khiến Minh Trọng Mưu lập tức hiểu ra, thì ra tên Tạ Lâm này đang lười biếng, không muốn lên triều. Nghĩ đến đồng tấu chương cuộn cuộn không ngừng chồng chất ở ngự thư phòng phê mãi không hết, rồi lại nghĩ tới tên Thừa tướng gian xảo nhàn nhả cầm tiền lương nhưng không chịu làm việc, hoàng đế Vạn Triều liền nổi cáu.

Minh Trọng Mưu rất giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, lập tức mở kim khẩu, yêu cầu Tạ Lâm phải mau chóng lên triều, trái lệnh, trừ bổng lộc, mấy ngày không lên triều, thì trừ từng ấy ngày lương, một năm không lên triều, thì bổng lộc một năm, Tạ Lâm ngơoi, đừng hòng được cầm!

Sau khi Lại Xương đi truyền đạt ý chỉ của bệ hạ đến phủ Thừa tướng, trong lòng Minh Trọng Mưu tràn đầy vui vẻ chờ Tạ Lâm đến, không ngờ vẫn là khuôn mặt khổ sở của Lại Xương quay về, móc ra một tờ giấy nhàu nhĩ, đưa cho bệ hạ.

Bệ hạ vừa lật ra, thì thấy một bài thơ phú siêu dài, đừng thấy tờ giấy nhàu nát mà làm, về đối trong bài thơ tinh tế cẩn thận, *bằng trắc* có trật tự, từ ngữ chau chuốt hoa lệ, cảm xúc phong phú, đọc dễ mà lại âm vang, nếu đóng khung trang trí vào, đơn thuần chỉ nhìn về khía cạnh tài năng văn chương, thì bài văn này của Thừa tướng đại nhân có lưu danh muôn đời, cũng không thành vấn đề, nhưng nội dung tại sao lại.....

(Bằng trắc là thanh bằng và thanh trắc, Thanh bằng gồm các chữ có dấu huyền hay không dấu; thanh trắc gồm các dấu: sắc, hỏi, ngã, nặng.)

Bệ hạ lướt qua một loạt những trợ từ ngữ khí “à, ôi, á”, lại vòng lại đọc thêm một lượt nữa, cuối cùng cũng hiểu được đại khái hàm ý của bài văn.

Hàm ý văn chương sâu sắc vạn phần, rành rọt trôi chảy hơn một nghìn chữ, tuân theo trình tự, ý tứ theo thứ tự là: Bệ hạ người ăn chưa? Bệ hạ người ăn có ngon không? Bệ hạ người tự mình chấp chính chắc là vất vả nhỉ? Thần nghe nói bệ hạ vô cùng chăm chỉ, trong lòng thần thấy được an ủi nhiều lắm. Năng lực của bệ hạ rất giỏi, thần có lẽ còn có thể nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa. Phần bổng lộc kia thần cũng không cần đâu, thần sẽ nghỉ thêm mấy ngày. Nếu bệ hạ có thể thả cho thần nghỉ cả một năm thì càng hay, bổng lộc suốt một năm thần không có cũng chẳng sao cả.

Bệ hạ đọc đến chữ cuối cùng, lửa giận trong người bốc lên, tiến đến ngực, lao qua cả ngực, vọt tới yết hầu, lan ra hai cánh tay, nhắm tới hai bàn tay đang nắm tờ giấy Tuyên, dùng lực một cái.....

Tài văn thơ của Thừa tướng đại nhân bay bổng, rành rọt trôi chảy, hơn một nghìn chữ được cho là có thể lưu danh thiên cổ, trong nháy mắt, hóa thành tro tàn.

Lại Xương run rẩy, cẩn thận dè dặt mở miệng nói: “Bệ hạ, nô tài nghĩ, Thừa tướng đại nhân là người học rộng hiểu nhiều.....” Lại Xương gắng gượng thu lại bốn chữ “gian thần nịnh hót”, nói tiếp, “Đại nhân biết cách kiềm tiền, nên nô tài cho rằng, tiền bạc của ngài ấy sẽ nhiều hơn nô tài và khá nhiều các vị đại nhân trong triều khác, lấy việc bổng lộc ra để uy hiếp, chỉ e là Thừa tướng đại nhân chưa chắc.....” Lại Xương ấp a ấp úng hồi lâu, mới to gan nói, “Chưa chắc đã dễ vào mắt.”

Minh Trọng Mưu suy nghĩ lướt qua một lát, không khỏi cảm thấy rất có lý.

Triều đình vốn kị những đại thần trong triều kinh doanh buôn bán, kị những đại thần tham ô nhận hối lộ, mà con người Tạ Lâm lại gian trá giáo hoạt, cho dù tất cả mọi người đều biết hắn tham ô nhận hối lộ, nhưng không có cách nào tóm được đằng chuôi của hắn. Một nhân vật như vậy, đương nhiên sẽ không đặt chút bổng lộc nhỏ nhoi vào trong mắt rồi.

Cho dù mấy ngày này, Minh Trọng Mưu một mình chấp chính, cũng đã lĩnh ngộ được cách phê duyệt tấu chương hiệu suất cao mà không sai, nhưng bản thân vị Thừa tướng chiếm lấy vị trí không phải làm việc, khiến cho vị hoàng đế bệ hạ vất vả suốt mấy ngày nay rất không thoải mái.

Trẫm không thoải mái, thì nhất định cũng bắt hắn không được thoải mái.

Minh Trọng Mưu xua tay cho Lại Xương lui ra, vừa suy nghĩ, vừa tiện tay lật xem tấu chương, đặt bút chu sa xuống đồng tấu chương bên cạnh, đóng ấn lại.

Nhưng chợt nhìn đến một bản tấu chương, là bản tấu của tổng đốc vùng Giang Tô Chiết Giang, lời lẽ kịch liệt, nói Trường Giang thiên tai lũ lụt, nhấn chìm mấy vạn ruộng vườn, vô số người dân vô tội chết thảm, khẩn xin ý kiến phúc đáp của triều đình về vấn đề cứu trợ, mở kho lúa cứu tế nạn dân.

Vùng Giang Tô Chiết Giang là mảnh đất khai quốc khởi nguồn của Đại Sở, xưa nay luôn giàu có trù phú, trước giờ cũng nhận được khá nhiều sự giúp đỡ trong triều, nay con lũ lớn này nhấn chìm hàng vạn ruộng vườn, khiến nhiều người mất mạng, thì không thể coi như không quan trọng được.

Minh Trọng Mưu đột nhiên nhớ đến, Thừa tướng Tạ Lâm, vừa thi đỗ thám hoa, nhưng không thể vui nổi đến nửa phần, vì toàn bộ người thân đã qua đời trong con lũ lụt, hôm đó khi nhắc đến việc ấy, biểu cảm trên gương mặt tuy không có chút mảy may cô đơn buồn bã nào, nhưng dựa vào lúc vẽ bức tranh thiếu nữ, động tác nhắc bút hạ bút đều chậm mất nửa phần, là Minh Trọng Mưu biết, hẳn không phải không hoàn toàn chú ý đến chuyện này.

Chỉ e là hiện giờ, nếu Tạ Lâm biết được tin dữ về con lũ, cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm đâu nhỉ?

Minh Trọng Mưu nghĩ tới đây, không khỏi cong khóe miệng, bút dừng lại một thoáng, hạ một chữ “chuẩn”.

Sau khi biết được tin, Thừa tướng Tạ Lâm có lẽ trong lòng xúc động, quay trở lại làm việc cũng nên?

Không ngờ Minh Trọng Mưu đoán được mở đầu, nhưng lại không đoán được kết thúc.

Buổi triều sáng hôm sau, quả nhiên Tạ Lâm dừng cái gọi là đóng cửa tự kiểm điểm lại, quay trở lại triều bắt đầu làm việc. Là người đi đầu bước vào đại điện, sống lưng vẫn như lúc trước, thẳng tắp, ánh mắt bình thản, tựa một chiếc giếng cổ không một gợn sóng. Cùng quần thần chế nhạo mỉa mai, tranh luận khẩu chiến, không mảy may thua kém gì lúc trước, kiến giải tuyệt hay, lời lẽ vẫn rất khí thế mạnh mẽ. Các vị đại thần ngoại trừ việc cảm thấy hơi buồn ngủ ra, thì tinh thần vẫn khá tốt cùng biện bác với Tạ Lâm, đầu trí đầu sức, vui vẻ vô cùng. Trên triều đình nhất thời người nói qua kẻ nói lại, cả Đại Sở bùng bùng sinh khí.

Chỉ có Tạ Lâm mới có khiến Đại Sở như một vùng nước tù đọng, trở nên có sức sống phần chán sục sôi khác biệt như thế. Vị trí Thừa tướng này, hiện tại trừ hắn ra, còn ai có thể đảm nhận được đây?

Hoàng đế Vạn Triệu nghĩ ngợi, quần thần cũng nghĩ ngợi.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không có kết quả.

Tạm thời cứ như vậy đi. Gian thần cũng không phải không có năng lực. Nếu như hắn thật sự có thể giúp ích cho quốc gia, thì Đại Sở cần gì phải lo lắng đến tương lai phồn thịnh nữa?

Trong lúc các đại thần đang cảm cảm thấy chi bằng thỏa hiệp với Tạ Lâm, để hắn an ổn ngồi ở vị trí Thừa tướng, thì lại nghe được tin dữ.

Lời phê chuẩn của hoàng đế bệ hạ về bản tấu mở kho lúa cứu tế nạn dân, bị Thừa tướng bác bỏ.

Thừa tướng triều đình Đại Sở giám quốc, tiền hoàng từng nói, Minh Trọng Mưu vừa mới lên ngôi, kinh nghiệm không đủ, có bất cứ điều gì không đúng, một khi Thừa tướng phát hiện ra, thì có thể bác bỏ thánh chỉ ban ra.

Tạ Lâm rảnh rỗi mang cái quyền này ra sử dụng, các vị đại thần cũng quen cả rồi, đương nhiên không có ai dám hé răng. Nhưng không ai ngờ, trong ngày này giờ phút này, khi Giang Tô Chiết Giang bị lũ lụt nhấn chìm ruộng vườn, khiến bách tính mất mạng, Tạ Lâm nắm đó vì nạn lũ lụt, cả nhà không một ai sống sót, vậy mà lại không đồng ý mở kho lúa cứu tế!?

Đối mặt với sự nghi ngờ của hoàng đế và các vị đại thần, về mặt Tạ Lâm vẫn toát lên vẻ thản nhiên, cung kính nói: “Bệ hạ, mở kho lúa cứu tế, thần không đồng ý, xin bệ hạ thu hồi lại mệnh lệnh đã ban.”

Tên Tạ Lâm này đúng là không để người ta được sống yên ổn!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thuật đế vương

“Bệ hạ, việc mở kho lương cứu dân, thần không đồng ý, xin bệ hạ thu hồi lại thánh lệnh.”

Về mặt của Tạ Lâm ôn hòa bình thản, nhưng lại ẩn giấu vẻ sắc bén. Tạ Thừa tướng dường như không hay biết rằng những lời này sẽ dẫn tới một cơn sóng to gió lớn cho triều đình, bách quan ò lên. Lúc Thừa tướng còn thiếu niên, vì quê hương bị lũ lụt, nên nhà tan cửa nát, chuyện này tuy rằng mọi người trong triều không nhiều người biết, nhưng chuyện cứu tế nạn dân, suy cho cùng là cũng là việc lớn. Tuy trước đây, tham quan ô lại thường ngấm ngầm tham ô hàng cứu trợ, nhưng bề ngoài, thì đây vẫn là đại sự cứu tế vạn dân, nghiêm trọng ít thì liên quan đến tính mạng của bách tính, nghiêm trọng nhiều thì lung lay xã tắc, nên không thể coi thường.

Hành động này của Tạ Lâm, quả thực vô cùng hoang đường.

Cho dù là tham quan ô lại, cũng hoàn toàn chẳng hiểu được hành động của hấn. Gian thần nịnh nọt không tham ô, thì đúng là sai lầm lớn của thế gian. Tạ Lâm thường thường không có việc gì cũng tham ô rất nhiều vàng bạc, hầu hết những tham quan ô lại gặp phải Tạ Lâm, bị tham quan cướp của quan tham một khoản, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng ngay cả vật tư cứu giúp nạn dân mà cũng không chịu phát, không bột đổ gột nên hồ, không có vật tư, tham kiểu gì?

Không có tên tham quan nào cho rằng Tạ Lâm không cùng một chiến tuyến với mình, bọn họ tham, hấn cũng tham, mọi người cùng tham, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, có vàng bạc Thừa tướng nhất trước, bị tống vào ngục mọi người cũng nhau trốn, vui vẻ cả làng.

Nhưng rốt cuộc là hôm nay Tạ Lâm đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hôm nay giờ phút này, suốt mấy ngày đóng cửa kiểm điểm không gặp, mặt mày rạn rờ, ấn đường đỏ tươi, dường như đang ẩn chứa mây mẩn. Nếu như chiếu lên sách xem tướng, thì đây là tướng *hồng loan tinh động*, hoặc tướng tốt lành.

(Theo sách tướng số thời cổ đại, thì người có tướng hồng loan tinh động nghĩa là sắp kết hôn.)

Nhớ đến hôm qua nghe nói Tạ Lâm lại ôm ca nữ lầu xanh vào lòng cùng nhau ngủ, Minh Trọng Mưu nhìn đến nghiêng răng nghiêng lợi, quát hỏi: “Những lời của Thừa tướng nói vậy là sao hả?” Nếu hôm nay người mà không nói cho rõ ràng, thì sẽ không xong với trăm đầu!

Quần thần chỉ chờ đợi khí thế hùng hồn tranh luận của Tạ Lâm, nói ra những lời khiến quần thần tin phục, nhưng lại thấy Tạ Lâm khom người, cung kính đáp: “Mở kho lương cứu nạn dân, quả thực là chuyện tốt.”

Mọi người ngẩn ra.

Đã là chuyện tốt, thì người bác bỏ thánh lệnh làm gì?

Minh Trọng Mưu cười lạnh nói: “Cứu tế nạn dân là chuyện lớn của quốc gia, há lại giống trò đùa thế à? Không mở kho lương cứu dân, lẽ nào Thừa tướng muốn con dân của Đại Sở ta, chết đói hết cả sao?!”

Vạn Triệu hoàng đế luyện được một thân sức lực khỏe mạnh, nội công tu vi thâm hậu, tiếng quát hỏi này, khiến quần thần thầm cảm thấy có một tảng đá bất thần đè xuống, gần như nghẹt thở. Những lời này của bệ hạ vô cùng nghiêm trọng, long nhan tức giận, Minh Trọng Mưu mới ngồi lên hoàng vị, tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng đã có được khí thế của bậc đế vương rồi. Con thịnh nộ của thiên tử, quần thần không dám tiếp chiêu, vì thế đều lao nhao quỳ sụp xuống, khấu đầu nhất loạt nói: “Bệ hạ bớt giận. ....”, “Bệ hạ bớt giận. ....”

Trong khoảng thời gian đó, tiếng “bớt giận” vang lên ồn ào không dứt, *nhieu lương* đã tấu được ba lượt rồi, nhưng bệ hạ vẫn không kêu quần thần đứng dậy, triều đình nhất thời yên tĩnh vô cùng.

(Nhieu lương là một trong tứ đại danh cầm, có một câu rằng: “Dư âm nhieu lương, tam nhật bất tuyệt” nghĩa là dư âm tiếng đàn vương vẫn mãi ba ngày không dứt. Theo truyền thuyết, nhieu lương là lễ vật của một người tên Hoa Nguyên dâng lên Sở Trang Vương, không rõ niên đại chế tác. Sở Trang Vương từ khi có được nhieu lương, cả ngày đàn tấu làm vui, say mê trong tiếng nhạc. Có một lần, Trang Vương liên tiếp bảy ngày không lâm triều, đại sự quốc gia gác lại. Vương phi Phàn Cơ vô cùng lo lắng, khuyên can Trang Vương. Sở Trang Vương nghe theo, nhưng lại không có cách nào kháng cự lại sự mê hoặc của nhieu lương nên đành phải sai người đập vỡ cây đàn đi.)

Vì Tạ Lâm đã có lệnh của tiên hoàng, không cần phải ba quỳ chín lạy, nên sống lưng vẫn thẳng tắp như quân bút, giống như số đao sắc dao nhọn trong bộ sưu tập dưới mặt thất của Minh Trọng Mưu, sắc bén vô cùng, hàn khí ép người, lộ ra tính cách cương cường không bao giờ chịu khuất phục. Văn võ bá quan trong triều đều quỳ, duy chỉ có mình Tạ Lâm đứng ở trước tiên, vị trí vừa dễ chú ý đến nhất lại vừa gai mắt nhất, thái độ tuy rằng vẫn cung kính như trước, nhưng lại khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Tuy Minh Trọng Mưu không thấy ghét cay ghét đắng, nhưng trong lòng lại thấy có một nỗi phiền muộn không hiểu vì sao.

Chỉ nghe Tạ Lâm trả lời: “Đại Sở ta tuy rằng quốc vận thịnh, nhưng biết làm sao được nước ta chinh chiến với nước Di, hao tổn của cải quá lớn, nếu như bồi dưỡng lấy lại sức, thì mới không có gì đáng ngại. Vậy mà triều đình lại muốn dùng số tiền bạc đó để cứu nạn dân sao? Ý định mở kho lương cứu dân của bệ hạ đúng ra rất tốt, nhưng không tiền không bạc không lương thực, vậy vật tư cứu nạn dân, lấy ở đâu ra?” Tạ Lâm nhấc tay, gọi chủ sự Hộ bộ Hồ Du nói: “Nếu như bệ hạ không tin, thì đích thân hỏi thử Hộ bộ đi.”

Ánh mắt lạnh thấu xương của bệ hạ bắn thẳng tới chỗ Hồ Du, Hồ Du trong lòng run rẩy, cúi đầu càng thấp hơn, lấy bầy đáp: “Bệ hạ. .... Thừa tướng. .... Những lời Thừa tướng nói rất phải ạ.”

Ánh mắt giết người của Minh Trọng Mưu thấp thoáng thấy lúc Hồ Du quỳ phục trên sàn khế động dậy năm ngón tay, vừa hay hấn đứng ngay bên cạnh Tạ Lâm, động tác này, dường như là muốn nắm lấy vạt áo Tạ Lâm, nhưng được nửa đường thì bỏ cuộc.

“Nếu thực sự như vậy là tốt nhất,” Minh Trọng Mưu trầm giọng nói, “Thì đây vẫn là chuyện liên quan đến con dân của Đại Sở, không được bê trễ, Hồ Du,” Hấn thân thiết gọi một tiếng, nhưng lại khiến cả người Hồ Du run rẩy, “Chuyện tiền bạc lương thực cứu tế nạn dân, tạm thời sẽ do khanh đảm nhận, làm tốt, trăm sẽ trọng thưởng.”

Làm không tốt thì. ....

Minh Trọng Mưu liếc mắt nhìn khuôn mặt toát lên vẻ hờ hững của Tạ Lâm.

Thì khanh có cầu xin Thừa tướng cứu mạng, cũng vô dụng thôi!

“Ngoài ra,” Biểu cảm của Minh Trọng Mưu lộ ra vẻ ủ ê, “Tạ khanh đóng cửa tự kiểm điểm suốt nửa tháng, cũng phải có chút thu hoạch gì chứ?”

Tạ Lâm ngẩn người, đang định mở miệng xuất khẩu thành thơ thao thao bất tuyệt tiếp, thì Minh Trọng Mưu đã giơ tay lên cắt ngang, “Trẫm không muốn những lời sáo rỗng bên ngoài đó, cũng không cần những thứ văn chương không cần thiết ấy. Bức thư lần trước, trẫm đã đọc rồi, rất không hài lòng, trẫm không muốn đọc lại nữa. Thiết nghĩ Tạ khanh đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, sẽ có rất nhiều điều muốn nói, chỉ bằng dùng bút pháp nói hết ra, ba ngày nữa, trẫm muốn đọc.”

Minh Trọng Mưu vốn dĩ còn muốn bảo Tạ Lâm giúp mình phê duyệt tấu chương, không ngờ ngay ngày đầu tiên lên buổi triều sáng, đã khiến mình tức giận đầy cả một bụng. Bởi vậy buổi triều sáng vừa kết thúc, Minh Trọng Mưu đã truyền gọi tên thái giám Lại Xương, rồi quay người bỏ đi.

Tạ Lâm vốn dĩ là giám quốc lại từng đảm nhiệm chức vụ thái phó của thái tử, vốn dĩ nên đi theo. Nhưng Tạ Lâm lại không làm thế, cũng không cần thiết phải làm thế.

Minh Trọng Mưu trong nửa tháng thoát khỏi sự khống chế của Thừa tướng, làm việc lại càng quyết đoán hơn, càng có uy nghiêm của bậc đế vương hơn, càng thấu hiểu đạo lý hơn, càng hiểu tầm quan trọng của bách tính hơn, càng nắm rõ tính quan trọng của việc tự lực cánh sinh hơn.

Và cũng càng hiểu thuật đế vương hơn.

Suốt nửa tháng Tạ Lâm đích thân xin đóng cửa tự kiểm điểm, nhưng đâu có thật sự kiểm điểm?

Nửa tháng không nhập cung, không nhìn thấy bệ hạ, thật ra là vì muốn khiến cho bệ hạ không có người giúp đỡ, phải tự mình xử lý chuyện chính sự.

Trong lịch sử các triều đại, Thừa tướng là xương cánh tay của hoàng đế, chia sẻ giải khó cho hoàng đế, triều đình nào cũng vậy. Nhưng Tạ Lâm mang cái danh gian nịnh, không chỉ vì hấn lộng quyền, mà còn vì hấn gánh trách nhiệm giám quốc, lúc mới đầu khi bệ hạ ngồi lên hoàng vị, thủ đoạn thế lực vẫn chưa đủ, Tạ Lâm khó tránh khỏi bao biện làm thay, vì bệ hạ mà đao to búa lớn, cắt bỏ hết tầng tầng lớp lớp, lột ra lớp lớp vỏ kén của quyền lực, phơi bày bản chất bên trong, dâng lên cho bệ hạ nhai nuốt nghiền ngẫm. Như vậy, cũng đồng nghĩa với việc phải gánh cái thanh danh chẳng tốt đẹp gì.

Năm Vạn Triệu thứ hai, Tạ Lâm vốn tưởng năng lực của bệ hạ đã chín muồi, là thời cơ tốt để tự mình chấp chính, chỉ bằng dần dần buông tay, rất nhiều việc đều do bản thân Thừa tướng mình thay bệ hạ dần dần kiểm soát, về tình về lý đều không thích hợp chút nào. Nhưng suy cho cùng bệ hạ cũng chưa bao giờ thực sự trải qua những ngày tháng chưa có Tạ Lâm phò trợ.

Nếu nói Thừa tướng buông tha quyền lực, chẳng qua là giữ đạo hiếu chịu tang mà thôi. Năm đó bản thân thi đỗ thám hoa, nhưng quê hương lại bị lũ lụt nhấn chìm, nhà tan cửa nát, vốn dĩ phải hồi hương chịu tang trong ba năm, sau ba năm, công danh còn đó, vẫn có thể quay trở lại kinh đô làm quan.

Nhưng Vĩnh Lưu hoàng đế năm đó, là huynh trưởng của tiên hoàng, lại chỉ cho Tạ Lâm nghỉ phép ba tháng, lệnh cho hấn ba tháng sau lập tức về kinh báo cáo tình hình công tác. Tạ Lâm đã từng nghi ngờ hỏi lại, Vĩnh Lưu hoàng đế liền cho tả hữu lui hết ra ngoài, chậm rãi nói: “Kiến giải của người rất độc đáo, hoàn toàn khác với những thần tử trong triều đình, và những thí sinh khác cùng khoa thi. Thế sự biến ảo, quãng thời gian ba năm, thật ngắn mà cũng thật dài, ba năm sau, người ra sao, trẫm thế nào, giang sơn đi về đâu, trẫm không thể giải thích được, và trẫm nghĩ, người cũng không thể giải thích được.”

Tạ Lâm trầm mặc.

Vĩnh Lưu hoàng đế nhìn Tạ Lâm chăm chú, nhìn đến xuyên thấu, “Khoa cử khiến những người đọc sách trong thiên hạ tre già măng mọc, trẫm biết người vô ý làm làm quan, trẫm nhìn ra được. Nhưng trẫm cũng không có ý thăm dò bí mật riêng tư của người. Sau này hãy cứ coi như trẫm không muốn bỏ qua nhân tài đi, thế cục kinh đô thay đổi, trẫm tuy là hoàng đế, nhưng cũng không phải lúc nào cũng nhìn thấu mọi thứ, người vốn là một tờ giấy trắng, sống ở nơi kinh thành xô bồ phức tạp, sẽ biến đổi thành ra thế nào, trẫm cũng rất muốn biết.”

Năm ấy, bản thân Tạ Lâm xin để tang ba năm giữ đạo hiếu, thực ra cũng định sẽ không ra làm quan nữa. Nhưng không ngờ là bị Vĩnh Lưu hoàng đế nhìn ra, chỉ phê chuẩn cho nghỉ ba tháng. Sau ba tháng, Tạ Lâm không biết rốt cuộc mình phải mang theo tâm trạng như thế nào để quay lại. Tuy rằng ngày đó Tạ Lâm là nhất giáp đệ tam, danh thám hoa, nhưng kỳ thực sau cuộc thi đình của Đại Sở, chỉ có duy nhất mình hấn được giữ lại kinh đô giữ chức tiến sĩ. Tài năng của những trạng nguyên, bảng nhãn khác còn ưu tú hơn hấn, vậy mà đều bị điều đi nơi khác làm quan.

Quả thực Vĩnh Lưu hoàng đế đã nói rất chuẩn. Trong ba năm thời cục biến ảo, Nam có *Lưu Cầu* quấy nhiễu, Bắc có nước Di hùng mạnh, họa bên ngoài khiến tình hình trong nước rối ren, tham quan ô lại hoành hành, nội vụ hủ bại, chính trị hỗn loạn, Vĩnh Lưu hoàng đế không thể chịu nổi mối phiền não này, lại không có con cái nối dõi, nên qua vài năm, bên truyền ngôi cho đệ đệ, rồi nhắm mắt xuôi tay.

(Lưu Cầu hay vương quốc Lưu Cầu, là một vương quốc thống trị phần lớn quần đảo Ryukyu từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 19. Các vua Lưu Cầu đã thống nhất đảo Okinawa và mở rộng lãnh địa vương quốc đến quần đảo Amami là một phần của tỉnh Kagoshima ngày nay, và quần đảo Yaeyama gần Đài Loan.)

Còn bản thân hấn thì sao, trong ba năm, với đám quần thần thì giả tình giả nghĩa, với bệ hạ thì tận lực xa cách, ba năm nói dài thì không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, đủ cho hấn học được sự lỗi đời khéo đưa đẩy, học được sự thâm sâu khó dò, học được thói lộng quyền, học được cách dùng mưu kế.

Trong suốt mấy năm đó, đã có quá nhiều thứ thay đổi. Bản thân hai mươi sáu tuổi, là một gian thần bỏ dở một tay che trời. Có gì khác biệt với đám quần thần kia?

Thật sự là hổ thẹn với thánh ân của Vĩnh Lưu hoàng đế.

Thời cuộc hiện giờ, Tạ Lâm đi không được, vút chẳng xong, tuy hẳn hiểu rằng chỉ cần hẳn tiếp tục ngồi ở cái vị trí Thừa tướng này, thì cái danh xưng gian thần hẳn còn phải cộng tiếp, vũng bùn quyền mưu này, hẳn càng lún càng sâu, cũng không thể nào thoát ra được.

Vì để đương kim bệ hạ tự mình chấp chính mà buông tay suốt ba năm, không khỏi quá lâu rồi, Thừa tướng đại nhân không chờ được, mà cũng không chờ nổi. Hẳn chỉ có thể giành ra thời gian nhiều nhất là hai tháng, để bệ hạ tự mình xử lý chính sự, tiện bề thích nghi với những tháng ngày không có Thừa tướng.

Không ngờ là Giang Tô và Chiết Giang lại xảy ra lũ lụt, phá hỏng hết cả kế hoạch. Tạ Lâm đành phải quay lại trung tâm của triều đình, nắm chặt lấy thời cuộc, và cả thời cơ nữa.

Cũng may bệ hạ trưởng thành rất nhanh, dần dần quả quyết hơn, đã có sự uy nghiêm của bậc đế vương rồi. Đáng vui đáng mừng.

Quần thần đã nối đuôi nhau đi ra khỏi đại điện từ lâu, nhưng Tạ Lâm vẫn đứng mãi nhìn ngai vàng đến ngáy người. Hành động này, rơi vào trong mắt người có tâm cơ, thì sẽ là đại bất kính.

Ánh mắt của Úy Trì Chính quét tới, bèn khựng lại không đi nữa, lúc liếc mắt nhìn về phía Tạ Lâm, lại thấy tuy rằng ánh mắt hẳn sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào ngai vàng, nhưng tuyệt không mảy may mang theo vẻ lạnh lẽo buốt giá, cánh môi mềm mịn khẽ mím lại, cong lên thành hình vòng cung nhẹ nhàng.

Nụ cười của Thừa tướng đại nhân, thường bị người đời giễu cợt ví giống với rắn độc, chỉ vì tuy thường xuyên cười, nhưng nụ cười lại không hấp dẫn, cũng không khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, mà chỉ thấy một luồng hàn ý từ dưới chân dâng lên.

Còn lần này, Tạ Lâm cũng đang cười, nhưng nụ cười lại.....

Không giống như thế.

Ánh mắt Úy Trì Chính lóe lên, khẽ gọi: “Tạ đại nhân.”

Tạ Lâm nghe thấy tiếng gọi, hơi quay đầu lại, khoe miệng hơi cong lên giật giật. Nhưng cánh môi vẫn mím chặt, vẫn là khuôn mặt thanh tú trong trẻo, tựa hồ như vẫn đang cười, nhưng lại khiến cả người Úy Trì Chính phát run, liền rung mình một cái.

Nếu sau này có ai nói Tạ Lâm cười rất ấm áp, thì Úy Trì Chính hẳn là người đầu tiên không tin!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Không từ thủ đoạn

“Úy Trì đại nhân có việc gì không?”

Úy Trì Chính nhìn gã Thừa tướng được coi là tuấn tú xuất chúng kia, ngữ điệu liền trầm hẳn đi, “Tạ đại nhân, nếu hạ quan nhớ không nhầm, chủ sự Hộ bộ Hồ Du, cách đây không lâu, vừa mới buộc tội Công bộ Nghiêm Liễu Phụng lén bớt xén nguyên vật liệu khiến ông ta bị chém đầu, đúng không?”

Công bộ Nghiêm Liễu Phụng, lấy số tiền xây dựng Lô Dương các để mua thêm viên gạch góp thêm viên gói cho phủ Thượng thư nhà mình, chuyện này rồi thay lại bị chủ sự Hộ bộ Hồ Du tố cáo lên trên, sau khi thánh thượng biết chuyện, long nhan nổi giận, lập tức ra lệnh xử trảm. Nghiêm Liễu Phụng cũng chẳng phải vị đại thần đầu tiên làm như vậy, có rất nhiều vị đại nhân đương triều, đều ngấm ngầm công khai thu nhận tiền bạc, bố trí nơi ở của mình bên ngoài thì đơn sơ giản dị, nhưng bên trong lại xa hoa tráng lệ, chỉ là Nghiêm Liễu Phụng không hiểu được đạo lý âm thầm kín đáo, mặt tiền xây y như hoàng cung, đương nhiên là khiến hoàng đế không vui rồi. Nên việc Nghiêm Liễu Phụng bị chém đầu, là chuyện không ngoài dự đoán.

Nhưng Nghiêm Liễu Phụng lại cùng phe với Úy Trì Chính, Úy Trì Chính tuy không đồng tình với ông ta, nhưng cũng khó lòng chấp nhận được.

Tạ Lâm nghe thấy những lời này của Úy Trì Chính, không kìm được cau mày, “Những lời này của Úy Trì đại nhân hình như có thâm ý.”

Úy Trì Chính hơi sán lại gần, trong đại điện ngoài trừ hai bọn họ ra, thì không còn thấy bóng dáng ai nữa, nhưng để đề phòng tai vách mạch rừng, Úy Trì Chính đành phải hạ thấp giọng xuống nói: “Hạ quan biết, tuy Hồ Du là chủ sự Hộ bộ, nhưng lại là thân tín của Tạ đại nhân, hẳn ta tôn sùng đại nhân, nguyện đi theo đại nhân suốt đời,” Hẳn nhìn thấy vẻ mặt Tạ Lâm trầm tĩnh như nước, hơi hơi nheo mắt lại, “Tất cả những chuyện đại nhân dặn dò, Hồ Du đều có thể làm ra được.”

Tạ Lâm trước giờ không thích những người vòng vo lắt léo, mà Úy Trì Chính của hôm nay, lại đặc biệt lắt léo vòng vo, “Úy Trì đại nhân rút cuộc là ngại

muốn nói gì?” Trong lòng hắn chợt run lên, không khỏi nghi ngờ nói: “Úy Trì đại nhân có phải đang cho rằng, cái chết của Nghiêm Liễu Phuong, là do tại hạ sai bảo Hồ Du tố cáo không?” Tạ Lâm phì cười, “Nếu muốn người ta không biết, trừ khi đừng làm. Một Công bộ Thượng thư, ta bắt hắn để làm gì nào? Đối với ta cũng có ích lợi gì đâu?”.

“Hạ quan không nói đến cái chết của Nghiêm Liễu Phuong, làm vậy thì có thể trách được ai. Huống hồ đạo trời lồng lộng, rốt cuộc là lỗi của ai, ông trời tự sẽ có phán xét, Tạ đại nhân có làm hay không, chỉ cần trong lòng mình biết là được.” Úy Trì Chính dừng lại một chút, giọng nói ừ ừ, “Mà triều đình Đại Sở ta, suốt một trăm năm kể từ khi khai quốc tới nay, chưa từng nghe nói đến chuyện vì ít tiền thiếu lương, nên không mở kho lúa cứu dân bao giờ. Cho dù các quốc gia có lâm vào tình cảnh nguy nan vài năm liền, gặp nhiều thiên tai giống như Đại Sở ta, nhưng vẫn mở kho lúa cho dân. Vậy mà Thừa tướng đại nhân lại nói, triều đình ta không tiền, không bạc, không lương, đúng là khó tránh khỏi khiến người ta phải giết mình, còn Hồ Du đại nhân hòa theo, e là chỉ vì e sợ trước uy tín của đại nhân, không dám nói ra sự thật mà thôi.”

“Một khi đã vậy rồi,” Úy Trì Chính nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vô cảm của Tạ Lâm, chậm rãi nói, “Tạ đại nhân, ngài không đồng ý với quyết định mở kho lương cứu dân, rốt cuộc là tại sao?”.

Kể từ đời hoàng đế Vĩnh Lưu trở đi, những thần tử trong triều đình Đại Sở dám nói thật, càng ngày càng ít đi, hầu hết đều trở nên ranh mãnh và lời đời.

Tạ Lâm quả nhiên là một chiến binh trên sa trường, góc cạnh vẫn còn chưa bị những thứ ô uế chốn kinh thành tiêm nhiễm mài mòn, vì vậy mà lại càng đáng quý.

Ngoại trừ việc Tạ Lâm loại bỏ đối phương với thân phận là đối thủ chính trị ra, thì cũng có đôi phần tán thưởng.

Nhưng bất kể ánh mắt hắn nhìn hậu bối có âm áp thế nào đi nữa, cũng chỉ khiến Úy Trì Chính nổi hết cả da gà.

Tạ Lâm thấy vậy, khẽ mỉm cười, “Tạ mỗ đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, cũng không đi thăm được Hầu tướng quân, không biết lần trước sau khi bị đánh ba mươi roi, thương thế của tướng quân thế nào rồi?”.

Ngươi còn dám nhắc đến?

Nhất thời Úy Trì Chính tức đến toàn thân phát run.

Hiện giờ cả triều đình đều biết, vị lão tướng cả đời Hầu tướng quân, cũng nhìn không vừa mặt tên gian thần Tạ Lâm này, thậm chí còn hận không thể giết chết hắn, ngay cả trên căn cổ của hắn cũng vẫn còn lưu lại dấu tay cũng không thêm đề tâm. Hai người rõ ràng khí thế như nước với lửa. Nhưng triều đường trước ngày hôm nay, lại vắng bóng cả hai người, nên cũng chán hẳn đi.

Hầu tướng quân phải chịu tội thay cho mình, sao Úy Trì Chính lại không thấy xấu hổ chứ! Sau hôm đó, Úy Trì Chính đã nhủ thầm rằng Tạ Lâm, ta và ngươi từ giờ có mối thù lớn, có ngươi thì không có ta, có ta thì không có ngươi. Đang nghĩ tới chuyện vùng lên phản công lại, thì không ngờ Tạ Lâm lại tự mình đề xuất chuyện đóng cửa kiểm điểm nửa tháng, khiến cơn giận của Úy Trì đại nhân như đánh vào bị bông, uất nghẹn làm sao.

Tạ Lâm biến mất nửa tháng, nên lửa giận của Úy Trì Chính, cũng dần dần tàn đi, sau nửa tháng, Úy Trì Chính thậm chí bằng hẹn Tạ Lâm cùng nhau lên triều, nhân tiện dò hỏi mọi suy nghĩ của Tạ Lâm. Hắn cũng không quên thân phận đối thủ chính trị của mình và Tạ Lâm, nhưng biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Nhưng không ngờ lại ăn phải món “canh phốt lò” này, khiến Úy Trì Chính nổi cáu.

Nghe Tạ Lâm nói những lời như vậy, lập tức nhớ đến nỗi ảm ức nửa tháng trước, lửa giận nghẹn trong lòng không nhịn được bật ra, cũng không biết hiện giờ hắn nhắc đến chuyện này, rốt cuộc là có ý gì. Nên Úy Trì Chính chỉ lạnh lùng đáp: “Thương thế của Hầu tướng quân dần bình phục rồi, không phiền Thừa tướng phải bận tâm.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướng nhướng mày, “Vậy thì vừa hay, nếu đã vậy, thì bảo Hầu tướng quân, giao binh quyền ra đây.”

Lời vừa dứt, lồng ngực của Úy Trì Chính như bị giáng một đòn nặng nề, sắc mặt lập tức tái mét, “Tạ đại nhân, ngài nói gì?!”.

Tạ Lâm chậm rãi đáp: “Vốn dĩ Úy Trì đại nhân không tới tìm ta, thì ta cũng định nói với Hầu tướng quân về chuyện này, nếu đại nhân đã đích thân tới hỏi ta rồi, thì ta cũng không ngại nói luôn.” Tạ Lâm nhìn thẳng vào mắt Úy Trì Chính, đáy mắt toát lên vẻ hứng thú, nhả từng chữ một, “Tạ mỗ muốn binh quyền của Hầu tướng quân, xin Úy Trì đại nhân vui lòng chuyển lời giùm.”

Úy Trì Chính nổi giận, “Ngươi!”.

“Mấy vạn bách tính, ngàn vạn mẫu ruộng tốt, vùng đất Giang Tô và Chiết Giang trù phú, triều đình Đại Sở quốc thái dân an, đổi lại trăm vạn đại quân của Hầu tướng quân.” Tạ Lâm chậm rãi cười khê, mắt cong lên, cánh môi còn chưa kịp nhếch, thì khuôn mặt đã chứa đầy vẻ vui mừng, “Rất đáng, rất đáng không biết Úy Trì đại nhân thấy ý này thế nào?”.

Úy Trì Chính như rơi vào hầm băng, toàn thân lập tức bị hơi giá đập tắt ngọn lửa trong lòng.

Lấy ngàn vạn nạn dân ra để bức ép Hầu tướng quân, Hầu tướng quân lòng lo lắng cho an nguy của bách tính, đương nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ, đến lúc ấy bất luận có ra sao, Hầu tướng quân cũng sẽ chấp hai tay giao binh quyền ra.

Ai có thể nhẫn tâm, ai có thể độc ác hơn Tạ Lâm đây, Úy Trì Chính ta và Hầu tướng quân, đều cam lòng chịu thua ngươi rồi!

Lấy tính mạng của mấy vạn nạn dân ra để uy hiếp, Tạ Lâm, ngươi cũng tuyệt tình lắm!

Một lúc lâu sau, Úy Trì Chính mới run rẩy cánh môi, nói: “Tạ Lâm, đây là nguyên nhân ban đầu ngài muốn đóng cửa tự kiểm điểm nửa tháng, một tháng thậm chí một năm, rồi hôm nay đột nhiên nhớ ra đề lên triều sao? Thế mà hạ quan còn tưởng rằng, Tạ Lâm ngài tuy địa vị cao sang, nhưng tâm lòng chứa cả thiên hạ, rốt cuộc cũng vẫn là người quan tâm đến bách tính. Thì ra tính mạng của ngàn vạn sinh linh, cũng chẳng bằng tâm địa lòng quyền của ngài?”.

Lúc ấy tuy đã có Trác Thanh ở bên cạnh khuyên giải, nhưng tận đáy lòng Úy Trì Chính biết, chính là vì hắn cảm thấy Thừa tướng là người bản lĩnh có năng lực, không hề tầm thường chút nào, nếu có thể có một tấm lòng bao dung, yêu nước thương dân, thì nỗi buồn thịnh thế đến làm sao được?

Nhưng hóa ra tất cả đều chỉ là vô căn cứ.

Lúc đó hắn nên bóp chết tên này mới phải!

Tạ Lâm nghe thấy những lời đó, ý cười trong đáy mắt càng đậm, “Vậy thì sao nào? Triều đình ta đã có hàng trăm năm nay, nếu đều giống như những gì ngài nghĩ, vậy thì Đại Sở đã diệt vong từ lâu rồi!” Tạ Lâm vung ống tay áo, khoan tay đứng thẳng, “Ngài nên trở về nói với Hầu Thiết Tranh, Tạ Lâm chỉ đợi được ba ngày thôi.” Hắn khẽ thở hắt một hơi, không biết nghĩ đến điều gì, khóe môi khẽ nhếch lên, “Nạn dân của Đại Sở ta, cũng chỉ đợi được ba ngày.”

Sau ba ngày, nếu không phát lương, dân đói bạo động, tình cảnh Đại Sở hỗn loạn rồi ren, cũng sẽ không còn xa nữa.

Hiển nhiên Úy Trì Chính cũng hiểu điều đó, nên hắn chỉ biết nhìn chằm chằm vào Tạ Lâm, sau đó quay người bỏ đi.

Tạ Lâm khoan tay đứng ở dưới ghế rồng một quãng khá xa, mặt trời rải nắng vào trong đại điện, cũng chiếu xuống cách dưới chân hắn rất gần, Tạ Lâm ngẩng đầu nhìn ghế rồng, ánh sáng lấp lánh đến chói mắt, khiến hắn phải hơi nhắm mắt lại. Bóng của hắn, như đang đắm chìm trong bóng tối vô tận, đột nhiên nảy sinh cảm giác cô liêu đến lạ.

Vĩnh Lưu bệ hạ.

Tiền đế.

Thần thực sự đã thay đổi rồi.

Nhưng những năm tháng thần còn sống, thần nhất định sẽ bảo vệ giang sơn Đại Sở được sống mãi, hoàng đế Vạn Triệu đòi đòi lưu danh.

XXX

Giang Tô và Triết Giang của Đại Sở cấp báo mỗi ngày, nạn lũ lụt nhấn chìm hàng vạn đồng ruộng, kéo dài mãi không dứt, một loạt tầu chong từ các vùng của dải Giang Tô Chiết Giang lũ lụt truyền đến, muốn bẩm báo bệ hạ phê duyệt. Vẫn như lệ thường, tầu chong các vùng đều do Thừa tướng Tạ Lâm thẩm duyệt trước, sau đó mới dâng lên cho bệ hạ. Cũng không biết Tạ Lâm nghĩ sao, mà những tầu chong liên quan đến nạn lũ lụt ở Giang Tô Chiết Giang, mỗi lần Tạ Lâm lật một trang, chỉ cần có hai địa danh “Giang Tô Chiết Giang”, rồi tiếp nữa là “lũ lụt”, là nhất quyết gấp lại, vứt thẳng cho bệ hạ.

Minh Trọng Mưu cuống đến độ vò đầu bứt tóc, nghĩ cách suốt từ sáng tới tối. Nhưng thường thường cách giải quyết vừa mới nghĩ ra lúc buổi trưa ba khắc, chưa đến một canh giờ sau, đã bị Tạ Lâm bác bỏ, lý do đều là: Cách nghĩ thiếu chu đáo, bệ hạ nên suy nghĩ lại mới được.

Bách tính vạn dân đều đang đợi hoàng đế bệ hạ nghĩ cách cứu trợ, chỉ cần có thể khiến muôn dân được sống, sao lại không phải là cách chứ? Thế mà tên Tạ Lâm ấy lại cứ khẳng khái một cách chết tiệt rằng hoàng đế của hắn suy nghĩ thiếu chu đáo, nghĩ nữa đi, không được, người nghĩ tiếp nữa đi.

Chỉ có trời mới biết có thể nghĩ tiếp được gì?

Đợi qua một đêm, sau khi cách của Minh Trọng Mưu vẫn bị Tạ Lâm bác bỏ, Minh Trọng Mưu trần trọc trên giường, không thể chợp mắt được, cuối cùng cũng hiểu ra.....

Rõ ràng là hắn đưa ra ý kiến nào, nghĩ ra cách gì, Tạ Lâm đều sẽ không đồng ý.

Đã không đồng ý rồi, vậy thì tại sao đến ngày thứ hai, tầu chong của Giang Tô, Chiết Giang vẫn xếp chồng chất trong ngự thư phòng thế kia?

Trong lòng Minh Trọng Mưu rất phiền muộn, vừa nhìn thấy hai cái tên “Giang Tô, Chiết Giang”, là đầu như phình to gấp đôi. Hắn không muốn thấy, nhưng Tạ Lâm lại không cho hắn được như ý. Thừa tướng đại nhân thường bước tới trước đóng tầu chong, bàn tay chộp lấy bản tầu, nắm ngón tay lật giờ, chậm rãi nói: “Sao bệ hạ lại không xem những bản tầu này? Tuy thiên tai không thể tránh, nhưng cần thận nghĩ cách, cũng rất tốt mà.”

Có thể nghĩ ra cách gì hả?

Minh Trọng Mưu liều mạng kiểm chế hai bàn tay đang muốn lật bàn của mình.

Nghĩ ra cách gì, không phải đều bị người bác bỏ sao? Tạ Lâm người có thể dừng đề ý tới trăm năm, để cho trăm yên tĩnh một lát có được không!

Liếc mắt thấy Minh Trọng Mưu nỗ lực nghiêm túc liều mạng cúi đầu không hé răng lấy một tiếng phê duyệt tầu chong, Tạ Lâm không nhịn được mỉm cười, quay người đi ra, nhìn thấy tổng quản thái giám Lại Xương đứng bên cạnh cửa, liền khẽ nói: “Gần đây bệ hạ trở nên buồn bực, hòa khí không nhẹ

đâu. .... bệ hạ, bao lâu rồi chưa tới hậu cung?”.

Lông mày của Lại Xương ở hai bên mai liền sệ cả xuống, tạo thành hình chữ bát, hai mắt tròn tròn xoe, như thẳm quả nhiên là gian thần, ngay cả loại chuyện bệ hạ lâm hạnh hậu cung cũng để tâm, nhưng nghe vậy cũng trả lời: “Bẩm đại nhân, bệ hạ từ hai tháng trước, đã không tới hậu cung nữa rồi ạ.”

Tạ Lâm đếm đếm số ngày, hai tháng trước, lại vừa đúng là ngày hấn dùng mê dược khiến Minh Trọng Mưu lâm hạnh hai cô gái Sử Hồng Dược, và Hậu Vận Vi.

Tạ Lâm thăm áy náy, xem ra tác dụng phụ của mê hương quá lớn, khiến bệ hạ cạn kiệt sức lực để làm việc với mấy nàng tần phi trong hậu cung, dù rằng hậu phi của hấn vốn dĩ đã rất ít.

Hôm qua Tạ Lâm mới vừa xử lý chính sự trên triều, không chỉ có chuyện nửa tháng chen ép, khiến Tạ Lâm sâu sắc cảm thấy tiếc nuối vì thời gian nghỉ quá ngắn, mà còn vì thái hậu tìm hấn tới nói chuyện, nhắc đến việc Minh Trọng Mưu không lập hậu không vội sinh con, nói đi nói lại, gần như sắp nghẹn ngào, cách một tấm rèm, Tạ Lâm nghe thấy tiếng nước nở của thái hậu, nghĩ tới gian kế dụ hoặc thất bại hai tháng trước, tự nhủ chả có nghề thần không cản thận khiến bệ hạ không lên được?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Tạ Lâm áy náy tràn bờ tràn đất, đầu óc liền nóng lên, lập tức lĩnh chỉ thị của thái hậu, sẵn sàng nghĩ mọi cách khiến bệ hạ lâm hạnh hậu cung, sớm sinh hoàng tử.

Thái hậu gọi hấn tới nói chuyện, vốn là có ý này, nghe vậy vô cùng hài lòng, cũng hết luôn cả nghẹn ngào nước nở.

Tạ Lâm nghĩ thầm, vì giang sơn muôn đời của vương triều Đại Sở, sao có thể để huyết mạch của họ Minh không có người hương hỏa được? Để có thể khiến Vạn Triệu hoàng đế có con, Tạ Lâm hấn có thủ đoạn gì cũng phải mang ra xài cho bằng hết, khiến hoàng đế sinh con, có gì khó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Không cam lòng

Cấp báo từ Giang Tô và Chiết Giang, lũ lượt lại xảy ra, hàng ngàn mẫu ruộng hai bên Trường Giang đã bị nhấn chìm, xin thiên tử ra quyết định, lập tức mở kho lương cứu nạn dân. Rất nhiều huyện ở Giang Tô và Chiết Giang bình thường đều có lương thực dự trữ, kinh sư cứu tế nạn dân gặp thiên tai, nhưng nước xa khó lòng cứu được lửa gần, nhiều huyện ở Giang Chiết có thể mở kho lương, chỉ đợi thánh chỉ ban lệnh xuống mà thôi.

Giang Chiết cuống lắm rồi, thiên tử nhìn thấy cấp báo, cũng cuống chả kém. Hễ bệ hạ cuống là sẽ khiến đám quần thần cuống theo, lật tung ngàn vị trọng thần đang cuống đó lên, thì cuống nhất trong số đó chính là Ủy Trì Chính, và Hầu Thiết Tranh.

Khấp vắn vô trong triều, duy chỉ có Tạ Lâm vẫn ung dung trầm ổn, không lo không vội. Người bên cạnh nhìn thấy, còn tưởng Tạ Thừa tướng có cách gì hay giải quyết nạn lụt, liền vội vàng tới hỏi. Nhưng Tạ Lâm lại trả lời rằng: “Trời sắp thì chống lên. Lụt đến, thì đã có bệ hạ nghĩ cách, hỏi Tạ mỗ thì ích gì?” Sau đó bày ra cái biểu cảm mọi việc đều có bệ hạ xử lý mọi người không cần phải lo lắng vớ vẩn.

Một khi đã vậy rồi, thì Tạ Lâm ngơoi ở nhà tiếp tục tự kiểm điểm là được rồi, hà tất gì phải giả vờ giả vịt lên triều làm gì?

Có vị quan nghe xong, liền oán thăm sau lưng.

Những lời này rơi vào tai bệ hạ, bệ hạ nhìn chăm chăm vào đồng tấu chương chất cao như núi trong ngự thư phòng, biểu cảm rất khó hiểu, khiến tổng quản nội giám Lại Xương cảm thấy người luôn đoán được thánh ý như mình, thật sự đại bất kính, đáng đánh, đáng đánh.

Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân, đại nguyên soái nắm giữ binh mã cả nước, Hầu Thiết Tranh, hiện giờ đang ngậy người nhìn đăm đăm vào tấm hồ phù trên bàn.

Hầu Thiết Tranh thống lĩnh binh mã khắp thiên hạ, hiệu là Bách Vạn, chinh chiến ngang dọc khắp đông tây, lập được công lao hân mã. Vĩnh Lưu hoàng đế và tiền đế lúc còn sống, đã nhiều lần khen ngợi. Một tiểu binh nhỏ nhoi, từ Bách phu trưởng, đến Vạn phu trưởng, rồi Thiên phu trưởng, rồi thống lĩnh thiên quân vạn mã, những vất vả trong đó, người ngoài không hiểu được đâu.

Lại càng không phải là thứ tên thư sinh mặt mũi non choẹt còn hôi mùi sữa Tạ Lâm kia có thể hiểu được.

Lúc Vĩnh Lưu hoàng đế giao hồ phù cho Hầu Thiết Tranh, ông ta đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không bao giờ phụ ân điển của bệ hạ, thề sẽ quét sạch người Di ra khỏi biên giới Đại Sở, trả lại thái bình thịnh thế cho Đại Sở, trả lại sự an cư lạc nghiệp cho bách tính Đại Sở.

Nhưng ông ta đã thất bại, từ một bộ lạc nhỏ bé, người Di đã trở thành một quốc gia, hơn nữa càng ngày càng lớn mạnh, dù có trăm vạn binh hùng tướng mạnh áp sát biên giới, nước Di cũng không mấy may run sợ. Quốc gia trên lưng ngựa, mang theo dục vọng xâm lược tràn trệ, hai ngày một lần bắt người

cướp của, ba ngày vô ngựa quét qua như chỗ không người. Trăm vạn đại quân, vậy mà không tài nào chống lại được.

Đã ba mươi năm trôi qua, tuy rằng võ lực của ông ta phi phàm, sức chiến đấu mạnh mẽ, khoác áo giáp nghênh chiến với kẻ địch, hoàn toàn không thua kém những người trẻ tuổi, nhưng Hầu Thiết Tranh cũng hiểu rằng, bản thân mình đã già rồi. Một lão tướng ngoài năm mươi tuổi, rốt cuộc ở lại trên chiến trường thật sự có còn tác dụng nữa không. Trước đây ông ta còn có thể nói, tuổi già nhưng tâm chưa già, trí khí ở ngàn dặm. Nhưng hiện giờ.....

Ông ta nhìn tấm hồ phù trên bàn, thoáng ngẩn người, ngay cả khi cánh cửa mở ra rồi khép lại, có một người bước vào phòng, cũng không hề chú ý đến.

“Tướng quân.”

Hầu Thiết Tranh nghe thấy có người khẽ gọi, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng trả lời, “Ủy Trì đại nhân.”

Người tới chính là Ủy Trì Chính. Hắn ta bước vào, ngồi xuống bên cạnh Hầu Thiết Tranh, liền để ý ngay tới tấm hồ phù đặt trên bàn mà ánh mắt sáng ngời của Hầu Thiết Tranh đang nhìn chăm chăm vào, hắn biết tâm sự trong lòng của đối phương, nhất thời cũng không muốn làm phiền, nên chỉ bưng tách trà nguội ở cạnh bàn trà lên uống mấy ngụm, tự mình quan tâm đến mình.

Nhưng Hầu Thiết Tranh hiển nhiên vẫn chưa suy sụp đến mức ấy, ông ta vẫn có thể nói chuyện được. Vì thế ông ta nghe thấy chính mình hỏi: “Trong triều thế nào? Bệ hạ ra sao?” Ông ta hỏi hai câu, cảm giác không hỏi đúng trọng điểm, lại lộ ra sự thiếu đàn ông, nhu nhược thiếu quyết đoán quá đối, bèn hỏi thẳng vào chủ đề, “..... Lũ lụt sao rồi?”

“Trước mắt vẫn chưa có cách gì, bệ hạ tuy có cách, nhưng toàn bị Thừa tướng bác bỏ, xem ra lương thực không thể phát tới tay nạn dân trong một sớm một chiều được.” Ủy Trì Chính đặt chén trà xuống, cúi nhìn mặt bàn, tấm hồ phù trên đó như đang nhảy nhót, “Sao tiên đế có thể ban một đạo thánh chỉ vô lý như vậy được chứ? Tên Tà Lâm thói tha ấy dùng quyền lợi bác bỏ của Thừa tướng giám quốc, bất luận là bệ hạ suy nghĩ ra sao, đều lấy lý do bệ hạ suy tính không chu đáo để phủ nhận. Đại Sở..... Đại Sở bị hắn làm cho mù mịt chóng khí rồi,” khuôn mặt tuấn tú của Ủy Trì Chính cau lại đến biến dạng, “Trước đây mọi người vẫn nói, Tà Lâm ngang ngược gian nịnh, ta còn không tin, gần đây càng ngày càng nhận ra Tà Lâm làm việc rất gian xảo, lẽ nào, lẽ nào hắn thật sự muốn ép tướng quân.....” ép tướng quân phải giao binh quyền ra?

Giao binh quyền ra, chính là lấy đi mạng sống của tướng quân!

Thấy trong ánh mắt Hầu Thiết Tranh vô tình toát lên vẻ phiền muộn, Ủy Trì Chính liền khựng lại, không nói tiếp nữa.

Hầu Thiết Tranh duỗi tay ra, nắm chặt tấm hồ phù, năm ngón tay đan vào nhau, gân xanh từng đường từng đường gồ hẳn lên. Ông ta nghiêng rằng, “Thời hạn ba ngày chớp mắt đã đến rồi, Hầu mẫu.. Hầu mẫu thực sự không cam tâm!”

XXX

Hầu Thiết Tranh không cam tâm, thì Minh Trọng Mưu cũng không cam tâm y hệt ông ta.

Ba ngày nay, cấp báo hai vùng Giang Chiết cái này tiếp nối cái kia, Minh Trọng Mưu vô cùng sốt ruột, lúc rửa mặt thay quần áo sáng sớm, chē động tác của cung nữ quá chậm chạp, nên thẳng chân đá sang một bên, bắt đầu tự mình động tay sửa sang lại y phục. Năm đó khi còn làm thái tử, hắn thường xuyên tự chăm lo cho bản thân, không hề mượn tay người khác, giờ không cần cung nhân hầu hạ, hắn cũng chẳng thấy có gì ghê gớm.

Lúc rửa mặt, Minh Trọng Mưu nhìn xuống nước, khuôn mặt của bản thân có hơi sa sút, không biết tại sao trong lòng lại thấy bốc hỏa, liền thẳng tay đánh xuống mặt vàng trong chậu, nước bắn lên tung tóe.

Cung nữ bị dọa cho sợ ngây người, còn tưởng là do bản thân hầu hạ có chỗ nào không chu đáo, liền vội vàng quỳ xuống dập đầu, vừa dập vừa liên mồm kêu bệ hạ tha mạng.

Lừa gạt của Minh Trọng Mưu vốn đang chặn ngang ngực, tiếng nói ồn ào nhốn nháo, càng khiến người ta cảm thấy phiền hà, bèn phát tay nói “Kéo ra đi.”

Cũng không nói kéo ra làm gì. Lại Xương quát mấy tên thái giám, “kéo” hết những cung nữ đó ra, bản thân lĩnh ngộ được hàm ý của bệ hạ, sai đám thái giám đánh cho mấy cung nữ đó mười gậy, mấy nàng cung nữ khóc lóc thảm thiết, hậu cung liền náo loạn. Thái hậu nghe thấy chuyện này, chỉ đành thờ dài, tìm Sương phi của Cẩm Tú cung nói chuyện, tiện thể ám chỉ, tối nay không ngại dẫn theo hoàng đế bệ hạ đến Cẩm Tú cung.

Sương phi sung sướng, thái hậu vừa đi, liền bắt đầu bắt tay vào việc ăn vận hóa trang.

Lại nói đến sau khi Minh Trọng Mưu rửa mặt chải đầu xong xuôi, phải lên đại điện, nghị sự cùng văn võ bá quan. Mấy hôm nay chuyện lũ lụt khiến Minh Trọng Mưu sút đầu nề trán, các đại thần cũng không thấy phiền, lát lại nói “lũ lụt”, chốc lại nói “hồng thủy”, đằng này thì “Giang Chiết”, đằng kia thì “cứu tế nạn dân”. Văn võ khắp triều không một ai nhìn ra được Minh Trọng Mưu đã mất sạch kiên nhẫn, người nào người nấy giống như xung phong chọc vào nỗi phiền muộn của hắn.

Còn chọc một cách rất trang nghiêm đường hoàng, lý do nào cũng rất phong phú.

Ngay cả Tà Lâm bình thường rất biết nhìn mặt đoán ý, giờ cũng bận rộn nhắc đến chuyện lũ lụt, còn không ngừng thúc giục bệ hạ mau chóng động não nghĩ ra cách, chỉ trong thoáng chốc nạn dân của triều đình Đại Sở ta đã tăng đến mấy vạn, không nhanh chóng nghĩ cách thì hậu họa vô cùng.

Mẹ nhà người chứ, cũng biết hậu họa sẽ vô cùng cơ à, vậy tại sao toàn bác bỏ ý tưởng của trẫm? Người đứng là tên gian thần giáo hoạt âm hiểm độc

trên lửa dưới!

Minh Trọng Mưu bị Thừa tướng đại nhân ép cho phát sốt ruột, suýt chút nữa là mở miệng mắng ầm ĩ một trận.

Trên triều đường, nghị sự về tội tại hạ vô cùng nhốn nháo, hết người này tới người kia bày mưu tính kế. Thừa tướng đại nhân mặt mũi hồng hào, liên tục gật đầu, dường như đang nói bọn họ nói gì cũng nói, cứ tiếp tục nói nữa, nói nữa đi, hoàng đế nói không chuẩn thì tiếp thu. Các đại thần có được sự cổ vũ, lại càng anh dũng nổi nhau xông lên, người lên tiếng ta cũng lên tiếng, trên đại điện trung tâm quyền lực của triều đình Đại Sở, càng lúc càng tung bùng hoạt bát đầy sức sống.

Toàn bộ đại điện, có lẽ chỉ có ba người là cảm thấy uất nghẹn.

Người thứ nhất, là Minh Trọng Mưu hoàng đế Vạn Triệu của nước Đại Sở, nắm trong tay đại quyền của hoàng đế, đứng ở đỉnh quyền lực cao nhất trên thế gian, vốn dĩ là người có quyền sinh quyền sát đối với ngàn vạn con dân Đại Sở, nhưng cũng muốn trở thành một bậc minh quân. Nhưng nguyện vọng trở thành một bậc minh quân của hắn, lại bị một chướng ngại vật ngáng đường. Chướng ngại vật ngáng đường ấy ngoài Thừa tướng đại nhân ra, thì tạm thời chẳng nghĩ ra được ai khác.

Người thứ hai, là Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính, cương trực ngay thẳng, mưu cầu lợi ích cho người trong thiên hạ, đã tự nhủ rằng vì người trong thiên hạ mà dầu rơi máu chảy, nhưng giờ phút này đây, nhìn quang cảnh nói chuyện náo loạn khắp cả đại điện, và gã Tạ Lâm nắm trong tay quyền lãnh đạo nghị sự của các đại thần, khiến hắn không khỏi bùng bùng giận dữ.

Hôm nay chính là ngày thứ ba trong thời hạn đã định, chiếu theo thời gian, Hầu Thiết Tranh nên vì ngàn vạn bách tính Giang Chiết, buông bỏ đại quyền binh mã. Hiện giờ Tạ Lâm không ngừng cổ vũ các triều thần nhắc đến chuyện lũ lụt ở hai vùng Giang Tô Chiết Giang, nhưng lòng lại đang đặt ở nơi khác, không cần nói cũng biết. Úy Trì Chính không khỏi nghẹn ngào nhìn về phía người thứ ba.

Hầu Thiết Tranh trong bộ triều phục, siết chặt tay thành nắm đấm, khớp xương phát ra mấy tiếng “rắc” rất khê, hiển nhiên là có một sự tức giận không hề nhẹ.

Minh Trọng Mưu nhìn khí thế thao thao bất tuyệt của đám triều thần, lửa giận càng lúc càng lớn, cuối cùng không nhịn được nữa quát lớn: “Im hết miệng lại cho trẫm!”.

Quần thần sợ đến thót tim, vốn còn định nói nữa, nhưng thấy lửa giận của bệ hạ, trong lòng liền thấp thòm, cuối cùng đại điện cũng trở nên im lặng.

Minh Trọng Mưu nhìn về phía Tạ Lâm. Tạ Lâm chỉ cảm thấy cặp mắt bén nhọn bắn đến chỗ hắn, không khỏi cúi đầu xuống, nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Minh Trọng Mưu vang vọng trên đại điện: “Tạ Lâm, ba ngày trước, trẫm bảo khanh viết thư văn tự kiểm điểm, giờ thế nào rồi?”.

“Bẩm bệ hạ, thần thư văn đã viết xong, mời bệ hạ xem qua.” Nói đoạn Tạ Lâm lấy từ trong ống tay áo dài ra một xấp giấy, hai tay dâng lên.

“Đưa lên đây.” Minh Trọng Mưu nói.

Tổng quản nội giám Lại Xương bước xuống bậc thang, đi tới trước mặt Tạ Lâm, hai tay nhón lấy hai góc trên tờ giấy trong tay hắn, chuẩn bị nhận lấy, thì lại cảm thấy có một nguồn lực ngăn cản truyền tới, cúi đầu nhìn, thì ra Tạ Lâm tóm chặt lấy tờ giấy không buông. Lại Xương ngăn người, giằng tờ giấy vài cái, nhưng vẫn không giằng được.

Minh Trọng Mưu đang ở trên ghế rồng, thấy Lại Xương lừng khờ hồi lâu, cũng không biết đang làm gì, liền trầm giọng nói: “Lại Xương, sao vậy?”.

Thánh thượng đã thúc giục, Lại Xương nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Tạ Lâm, không tiện giật mạnh, đành thì thầm: “Đại nhân, ngài mau buông tay ra đi.”

Lúc ấy Tạ Lâm mới chịu thả tay ra. Lại Xương nhận lấy tờ giấy, thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi lên bậc thang, trình cho bệ hạ.

Minh Trọng Mưu nghĩ rằng Thừa tướng đại nhân mà đã ra tay, thì cho dù nội dung có trống tuếch khiến người ta nổi cáu như lần trước, thì chí ít từ ngữ cũng được trau chuốt, khiến người ta nhìn vào có cảm giác dạt dào lai láng, không ngờ hai tay vừa mở ra, thì trên tờ giấy đến một chữ cũng không có, một vết mực cũng không thấy đây, sạch sẽ như đang vẽ tạo ra lúc ban đầu của nó.

Tên Tạ Lâm này lại dám không viết một chữ nào!

Minh Trọng Mưu lập tức thu hai tay lại, phi tờ giấy đi, “Tạ Lâm, khanh giải thích thế nào đây!”.

Tờ giấy bị phi đi quá mỏng, vốn dĩ Minh Trọng Mưu định ném nó vào mặt Tạ Lâm, nhưng thực sự nó chẳng có chút lực nào, vừa mới chấp chới được tí, thì đã nằm luôn xuống dưới đất rồi.

Giống như tâm tình của Minh Trọng Mưu, thay đổi rất nhanh.

Tạ Lâm lộ ra vẻ sầu khổ, cung kính áp trán xuống sàn nói: “Thần có tội, thần không biết nên hạ bút thế nào.”

Không biết nên hạ bút thế nào?

Hoàng đế bệ hạ nghe được câu trả lời của Tạ Lâm, hậm hực “ừ” một tiếng, “Thắm hoa lang vào năm Vĩnh Lưu, chỉ một bản thơ văn thôi mà Thừa

tướng đại nhân của trăm lại không biết nên hạ bút thế nào sao?”.

“Quả thực thần không biết nên hạ bút thế nào,” Tạ Lâm cúi đầu nói, “Thần tự kiểm điểm nửa tháng, bản thân tự thấy việc hạ bút dễ như trở bàn tay. Nhưng lúc thật sự đặt bút xuống, lại cảm thấy những lời mình muốn nói quá nhiều, những chỗ phải tự kiểm điểm quá lắm, cầm bút hồi lâu, mà chẳng viết được chữ nào. Tờ giấy trắng bệ hạ nhìn thấy, có ý là lấy vô thanh để thắng hữu thanh đây ạ.”

“Hay cho cái ý lấy vô thanh để thắng hữu thanh, nửa tháng không gặp, bản lĩnh nguy biến của Tạ khanh thật sự càng lúc càng thuần thực rồi đấy,” Minh Trọng Mưu tức giận đến bật cười, nghiêng chặt răng nói, “Trăm hiểu rồi, thì ra là Tạ khanh tự nhận bản thân có nhiều chỗ sai, không viết ra được, vì thế dứt khoát không viết phải không?”.

Trong lòng Tạ Lâm cảm thấy phù nhận thì hình như không hay lắm, không bằng cứ thẳng thắn cho xong, bèn cúi đầu kính cẩn nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Thánh minh? Thánh minh cái rắm ấy!

Có thánh minh nữa cũng bị tên gian thần như người đùa giỡn trong lòng bàn tay, làm hoàng đế như vậy, thì có ý nghĩa gì chứ?

“Tạ khanh, xem ra khanh tự nhận là có tội, vậy quay về lĩnh hai mươi roi đi,” Minh Trọng Mưu lộ ra nụ cười âm hiểm lạnh lẽo, “Tướng quân Đại Sở ta bị đánh ba mươi roi, chiếu theo thượng triều, thiết nghĩ khanh chịu hai mươi roi, cũng không quá nhiều nhỉ?” Minh Trọng Mưu nhìn khắp bốn phía, trầm giọng nói: “Chư vị khanh gia, các vị nói xem thế có phải không?”.

Bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, quần thần sợ đến không dám về râu, liếc nhìn Hầu Thiết Thanh Hầu tướng quân dường như đang đứng tạm coi là thắng tập kỳ thực đã phải dường thương nửa tháng, quần thần hết thấy đều thấy thấp thỏm, cười giả lả ha ha vài tiếng, từ chối cho ý kiến.

Hai bên đều không thể đắc tội, vậy chúng ta đơn giản không nói gì là xong.

Quần thần đều đã không lên tiếng, nên Minh Trọng Mưu coi như bọn họ ngầm đồng ý, bèn nói: “Vậy sau khi về nhà sau buổi triều sáng, thì hành hình luôn đi, Lại Xương, người dẫn người theo, giám sát quá trình hành hình rồi quay lại báo cáo cho trăm.”

Lại Xương đang định vâng lệnh, thì Tạ Lâm lại giành trước kính cẩn nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Minh Trọng Mưu nằng nặc mấy câu, rồi mới lạnh lùng nói: “Thừa tướng đại nhân đã không nể mặt, thì triều sáng cũng không cần nhận nữa.” Hắn ngáp một cái, sau đó nặng nề hô: “Bãi triều!”.

Quần thần bị tiếng quát làm cho giật nảy mình, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, đang muốn diễn màn kịch cũ mỗi ngày một lần đập đầu hô “vạn tuế vạn tuế vạn tuế”, thì lại nghe Tạ Lâm quát cắt ngang: “Khoan đã.”

Minh Trọng Mưu nheo mắt, lạnh lùng đáp: “Tạ khanh còn có chuyện gì nữa?”.

Khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ để bãi triều, người mà còn nhắc đến chuyện lũ lụt nữa, thì trăm sẽ liều mạng với người!

Tạ Lâm liếc mắt nhìn Trần Viễn Uy Võ đại tướng quân Hầu Thiết Tranh lưng hùm vai gấu, nhưng hôm nay lại trầm mặc không nói lời nào, dừng dừng nói: “Không phải thần, mà là Hầu tướng quân ngài ấy có chuyện.” Hắn quay đầu lại, khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, “Có phải không, “Hầu tướng quân”.” Hắn nghiêng răng nhấn mạnh vào hai chữ “tướng quân”.

Hầu Thiết Tranh hít một hơi, dường như vừa mới giật mình hiểu ra. Mà lúc này các đại thần xung quanh đều nhìn về phía mình, Thừa tướng đại nhân khề nhằn nhằn cánh môi, ánh mắt sâu thẳm, toát lên vẻ lạnh buốt, thương hại, đáng tiếc, cùng thấu hiểu.

Ba ngày đã hết, Hầu Thiết Tranh, câu trả lời của ông, Tạ mỗ không cần hỏi nữa.

Vì sự do dự của ông đã nói hết tất cả cho ta rồi.

Hầu Thiết Tranh, ông thua rồi. Hơn thế còn thua đến mức không đường thương lượng.

Đại quyền binh mã cả thiên hạ, Tạ Lâm ta, nhất định phải có!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lắm thầy nhiều ma

“Không phải thần, mà là Hầu tướng quân ngài ấy có việc ạ.” Quyền thần Thừa tướng trải qua ba đời vua Đại Sở Tạ Lâm, quay đầu lại, nhếch môi nhìn vị

đại nguyên soái nắm bình mã trong tay, “Có phải không, Hầu tướng quân?” Thừa tướng đại nhân ngoại hình thanh tú xuất chúng, mỉm cười nhợt, ôn hòa âm áp, dịu dàng như mơ.

Hầu Thiết Tranh chỉ cảm thấy toàn hơi giá dâng lên từ dưới chân, bàn tay nắm chặt dưới bộ triều phục rồi lại thả ra, thả ra rồi lại nắm vào, mười ngón tay siết chặt vào lòng bàn tay, thậm chí móng tay đâm sâu vào trong da thịt, ông ta cũng không hề hay biết. Hầu Thiết Tranh chỉ thấy cả người mình căng cứng như dây cung, hoặc mang theo đầy tên nhọn bắn hết ra, hoặc dây đứt cung gãy, hoàn toàn không còn chút uy phong nào nữa.

Tên gian thần kia không chỉ hủy hoại hạnh phúc của con gái ta, còn lấy muôn dân bách tính ra để ép ta phải phượng phục. Hầu Thiết Tranh gườm gườm càng già càng cay, ánh mắt như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm. Ánh mắt được tích lũy suốt bao nhiêu năm tháng làm tướng quân, cực kỳ có tính uy hiếp, nếu là người thường, sợ rằng đã tè ra quần từ lâu rồi.

Nhưng dường như Tạ Lâm chẳng cảm thấy gì hết, vẫn chỉ cười nhợt như trước, nhìn thấy vẻ giãy dụa do dự của Hầu Thiết Tranh, Tạ Lâm lại bồi thêm một liều thuốc mạnh nữa, xin chỉ thị từ bề hạ: “Triều đình ta có Hầu tướng quân, chính là phúc của vạn dân, xưa nay Hầu tướng quân luôn quan tâm đến phúc của muôn dân, tính mạng của bách tính còn quan trọng hơn cả tính mạng và chức quan của bản thân. Tuy tướng quân là võ tướng, nhưng trong việc xảy ra lũ lụt ở hai vùng Giang Chiết, cũng từng đề xuất vài ý kiến, có thể coi là lương thần của triều đình ta.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu nghe vậy, không khỏi nhướng nhướng mày, lộ ra vẻ hưng phấn. “Hầu tướng quân đề xuất thế nào vậy? Chi bằng nói ra thử xem sao.”

Tuy rằng hiện giờ hẳn cứ nghe đến chuyện lũ lụt là thấy mệt, nhưng võ tướng cũng góp chút sức nghĩ đôi ba cách cho chuyện của quan văn, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy vô cùng hứng thú, rất muốn nghe thử xem rốt cuộc Hầu Thiết Tranh định nói gì.

Thánh thượng đã lên tiếng, Hầu Thiết Tranh đương nhiên không thể không nói.

Nhưng Hầu Thiết Tranh lại không thể mở miệng!

Bàn tay của ông ta siết càng lúc chặt, máu tươi từ kẽ năm ngón tay chảy xuống ống tay áo to rộng, may mà triều phục tối màu, nên mới không nhìn rõ màu máu đỏ. Sắc mặt của ông ta u ám, mấy lần há miệng ra thì cũng bấy nhiêu lần ngậm miệng vào, khuôn mặt thoạt xanh thoạt trắng, khiến các triều thần đoán già đoán non, rằng sau khi Hầu tướng quân bị đánh ba mươi roi, dường bệnh suốt nửa tháng xong, sắc mặt xám xịt thế kia, chắc chắn là vì miệng vết thương vẫn chưa lành.

Hầu Thiết Tranh chỉ cảm thấy sợi dây trên cánh cung trong đầu mình, càng lúc càng căng, càng lúc càng căng, gần như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Thánh thượng đang đợi ông ta lên tiếng, các đại thần đang đợi ông ta lên tiếng.

Và tên Tạ Lâm kia cũng đang đợi ông mở lời.

“Tướng quân đừng ngần ngại,” Tạ Lâm cười nhợt nói, “Võ tướng đương nhiên không bằng được quan văn, nếu sợ ý tưởng không đủ hoàn thiện, thì giờ cứ nói ra, Tạ mỗ và chư vị khanh gia đây sẵn sàng xem xét góp ý cho Hầu tướng quân, dù sao Hầu tướng quân và chúng ta cũng đều làm việc cho bách tính, cống hiến cho quốc gia cả, việc nhân đức chúng ta đương nhiên là không nhường ai rồi,” Hắn quay ra nhìn một vòng các vị quan lại trong triều, cười hỏi: “Các vị nói xem có đúng không?”

Quan thần vốn dĩ vẫn còn nghi ngờ, sao Hầu Thiết Tranh hồi lâu chẳng chịu nói năng gì, có ý kiến hay kiến nghị gì thì có nói hẳn ra đi. Giờ nghe Tạ Lâm nói vậy, không khỏi đột nhiên ngộ ra, thì ra là vì Hầu tướng quân chưa từng làm những việc của quan văn, nay cứ nhất định bắt ông ta phải nói, nên Hầu tướng quân bối rối đó mà, vậy là nhao nhao lên nói: “Đúng đúng, là vì xã tắc vì bách tính, thì đương nhiên là có ích rồi.” “Tướng quân cứ nói hết ra đi.” “Đây là công lao và thành tích, là công lao và thành tích đấy!”

Quan thần xôn xao ồn ào, nhiệt tình cổ vũ cho Hầu Thiết Tranh hết mức có thể.

Hầu Thiết Tranh đã quá ngũ tuần, nhưng vẫn còn đôi phần mạnh mẽ rắn rỏi, giờ sắc mặt tuy trắng nhợt, nhưng hai mắt sáng rõ có thần. Ông ta thở một hơi dài, bình tĩnh nói: “Thần. ....”

Vừa mới thốt ra được một chữ, thì đã bị người bên cạnh cắt ngang: “Bệ hạ, đương nhiên sau khi Hầu tướng quân chịu ba mươi roi xong, thân thể vẫn chưa khỏe lại, giờ bảo tướng quân đề ra ý kiến, thì quả thực là cố tình làm khó người ta quá, đại phu từng xem bệnh cho tướng quân đã từng nói rằng tướng quân cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm, những chuyện lao tâm khổ tứ này, vẫn nên giao cho đám quan văn chúng ta lo lắng thì hơn.”

Mọi người nghe thấy quay lại nhìn, xem thử xem tên nào lại không có mắt như vậy, dám bác bỏ ngay trước mặt bề hạ và Thừa tướng đại nhân. Vừa nhìn, liền lập tức ngộ ra ẩn tình bên trong.

Là phó tướng dưới quyền Hầu Thiết Tranh khi xưa, và là Binh bộ Thượng thư hiện giờ Ủy Trì Chính, biểu cảm đang rất tha thiết. Hành động bảo vệ thượng cấp ngày xưa của Ủy Trì Chính, thực sự không có gì đáng trách.

Hiếm khi Minh Trọng Mưu nhìn thấy vị Binh bộ Thượng thư này có thái độ thất lễ như vậy, không nhịn được bật cười, “Không cần phải quá lo lắng như vậy đâu, tướng quân cứ nói ra đi, không phải vừa mới nghĩ ra lúc trước thôi sao, vậy thì cứ đề xuất ra xem nào, huống hồ Tạ khanh không phải cũng nói rồi đó ư, có chỗ nào chưa hoàn thiện, thì các vị quan văn ngoại trừ võ tướng ra đương nhiên sẽ cẩn thận bổ sung thêm vào, đương nhiên sẽ có phần công lao của khanh, sao khanh phải lo lắng như thế làm gì?”

“Nhưng bề hạ,” Ủy Trì Chính vội vàng đáp, “Đây vẫn là chuyện vượt quá bổn phận. Hầu tướng quân vốn dĩ là quan võ, dẫm chân lấn quyền, không hợp

thời,” Ủy Trì Chính chấp hai tay, khom lưng nói, “Xin bệ hạ thu lại mệnh lệnh.”

Minh Trọng Mưu cau mày. Tên Ủy Trì Chính này hôm nay làm sao vậy?

Trước đây không phải toàn nói đạo lý văn võ, một cương một nhu, tương sinh tương khắc, thiên vị một bên, thì quốc lực sẽ không đủ mạnh, còn về tình về lý, thì không phải *chur từ bách gia* đều cho rằng, chỉ cần là đúng, thì đều có thể thu nạp để dùng được cả đó sao.

(Chur Từ Bách Gia là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở TQ kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà tranh tiếng này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau như Nho gia, Pháp gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Mặc gia, Danh gia với những nhân vật tiêu biểu như Quán Tử, Lão Tử, Khổng Tử, Thôn Trang, Mặc Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử,...)

Sao hôm nay lại hoàn toàn trái ngược với ngày thường như vậy? Hầu Thiết Tranh chẳng qua chỉ đề xuất ý kiến thôi, thế mà hần năm lần bảy lượt ngăn cản, rốt cuộc là muốn làm gì!

Đang trong lúc suy nghĩ, thì lại nghe Tạ Lâm cười lạnh, “Trước đây, Ủy Trì đại nhân không phải luôn nói rằng, bất kỳ bình luận nào, chỉ cần có lý, có bằng có chứng, tuân thủ đúng quy tắc, thì có gì mà không nói? Sao hôm nay lại đi ngược lại phương pháp cũ thế?”.

“Xem ra lời nói và hành động của Ủy Trì đại nhân có chỗ bất nhất rồi, giống như kiểu bản thân cho rằng nhạc của mình cao không ai có thể phụ họa được.” Tạ Lâm thở dài, vẻ như tiếc hận lắm.

“Ngươi!” Ủy Trì Chính nghe vậy, lập tức tái mặt.

Tạ Lâm khẽ mỉm cười, trong nụ cười mang theo vẻ miệt thị.

Ủy Trì Chính thấy thế, khuôn mặt lại càng đen hơn.

Minh Trọng Mưu thấy, nếu cả đại diện của triều đình nhất định phải biến thành một cái chợ, cãi nhau trong buổi nghị sự chỉ vì một cái kiến nghị, thì quả thực mất hết cả thể diện của Đại Sở, liền hậm hực hừ một tiếng. Thánh thượng đã lên cơn giận, hai người bọn Tạ Lâm cũng phải cung kính cúi đầu, không nói tiếp nữa.

Minh Trọng Mưu khẽ ho khan, từ tốn nói: “Hầu tướng quân, khanh muốn nói gì, thì cứ nói đi, trẫm nghĩ các đại thần của triều đình ta, đều sẽ rửa tai lắng nghe.”

Hầu Thiết Tranh nhìn bốn phía xung quanh. Ủy Trì Chính cùng với quần thần cùng làm quan trong triều không kim được bước lên trước một bước với vẻ chờ mong lo lắng.

Làm quan suốt ba đời vua, triều đình đã thay đổi rất nhiều, có những lão thần vẫn còn làm quan, có những người đã thay một khuôn mặt mới. Có người đã cùng trở thành nguyên lão ba triều, có người lại vì dỗi đế vương, mà rời bỏ kinh thành; đến địa phương làm quan có, kẻ từ quan có, vẫn như ngày xưa có.

Những khuôn mặt quen thuộc, những khuôn mặt mới lạ, tất cả đều đang ở trước mặt. Là trung tâm quyền lực của triều đình Đại Sở, chuyện trong thiên hạ, đều thuộc thẩm quyền của các quần thần đang đứng đây. Và trên ghế rồng kia..

Hầu Thiết Tranh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn đến người đang ngồi trên đó, mũ rồng, áo rồng, ghế rồng ánh lên sắc vàng kim lấp lánh, khiến người ngồi trên chiếc ghế ấy trở nên chói mắt rực rỡ, đến mức ngay cả khuôn mặt cũng không thấy rõ ràng.

Thiên tử chỉ mới đăng cơ được hai năm, tuy rằng đã qua tuổi trưởng thành, nhưng vẫn bị gian thần ràng buộc không chế, không quyền thế, nếu đã không thể uy hiếp, thì không có Hầu Thiết Tranh ta trấn giữ ngoài biên ải, triều đình Đại Sở sẽ phát triển như thế nào?

Chỉ e là chẳng có chút công lao thành tích nào!

Minh Trọng Mưu thấy ánh mắt sáng quắc của Hầu Thiết Tranh đang nhìn mình, không khỏi phải nheo mắt lại.

Vị tướng quân trọng thần nguyên lão này, trước giờ không hy vọng lập công, chỉ mong đừng có lỗi, chưa từng vượt quá giới hạn, sao hôm nay lại khác hẳn với ngày thường thế? Dám ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan, có thể coi là đại bất kính, xưa nay Hầu Thiết Tranh chưa bao giờ phạm phải lỗi này, hôm nay làm sao thế?

Ánh mắt uy nghiêm của Hầu Thiết Tranh nhìn chăm chú vào Minh Trọng Mưu, khiến Ủy Trì Chính thấp thỏm nảy sinh dự cảm không hay.

Tuy Hầu Thiết Tranh tuổi đã ngoại ngũ tuần, nhưng vẫn uy phong凛冽, triều phục dài rũ, đột nhiên bước lên trước một bước. Ông ta vốn dĩ là trọng thần trong triều, nên vị trí đứng ở phía trước, cứ đi theo cái đà ấy, khiến quần thần gần như tưởng rằng, ông ta đang sải bước lên bậc thang, hướng đến ngai vàng!

Đúng lúc ấy đột nhiên có một người quát to, “Hầu Thiết Tranh!”.

Hầu Thiết Tranh nghe thấy tiếng quát, bước chân liền dừng lại, nghiêng mặt nhìn chủ nhân tiếng quát —— Thừa tướng Tạ Lâm.

Chỉ thấy Tạ Lâm dường như không di chuyển gì, nhưng lại xoay người, vừa hay chắn ngang đường sai bước của Hầu Thiết Tranh, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, không còn vẻ bình tĩnh dửng dưng, gian xảo đến cùng cực nữa.

Tuy lời nói của Tạ Lâm đầy ép buộc, thao túng lòng quyền, giờ lại đột nhiên đứng trên bậc thang, hoàng đế Vạn Triệu ngự trên đỉnh cao của quyền lực, được hấn che khuất, ẩn sau bóng lưng không nhìn thấy gì.

Con người này.....

Suy nghĩ của Hầu Thiết Tranh dao động, hơi khê thờ dài, hai đầu gối quỳ xuống, tháo chiếc mũ quan trên đầu xuống cầm trên tay, đặt xuống sàn đại điện, thân hình rạp xuống, nặng nề khấu đầu.

“Bệ hạ, thần có tội.”

Mọi người nhìn thấy, lập tức ồ lên, cái dập đầu này của Hầu Thiết Tranh, lại còn tháo mũ đặt xuống, hàm ý trong đó, không cần nói cũng hiểu.

Minh Trọng Mưu ngăn người, trầm giọng nói: “Hầu tướng quân là công thần của triều đình ta, đuổi giặc Di bảo vệ giang sơn, triều đình ta có thể thái bình yên ổn như thế này, hoàn toàn nhờ Hầu tướng quân, trẫm không hiểu, Hầu tướng quân có tội chỗ nào?”.

“Xin bệ hạ đừng nói thần có công đuổi giặc Di bảo vệ giang sơn, thần thực sự thấy rất xấu hổ.” Hầu Thiết Tranh từ tốn nói, “Thần dẫn binh suốt ba mươi năm, nhưng người Di lại không ngừng tiến xuống phía Nam, thậm chí còn tự xưng là một nước, hiện giờ lại phải dựa vào con gái của thần gả cho quốc vương nước Di, mới bình ổn được chiến loạn giữa hai bên, đổi lại được hòa bình như bây giờ.” Hầu Thiết Tranh chậm rãi dập đầu, “Thần..... xấu hổ với Vĩnh Lưu bệ hạ, xấu hổ với tiên đế, lại càng xấu hổ với bệ hạ.”

“Thần muốn từ chức Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, cỡi giáp về vườn, quay lại quê cũ.”

Minh Trọng Mưu nhìn đăm đăm vào ông ta. Nhưng từ đầu đến cuối Hầu Thiết Tranh không chịu ngẩng đầu lên, từ đầu đến cuối không nhìn thấy rốt cuộc là thật sự bàng quan không quan tâm, hay bị phẫn cùng cực, hay chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Hồi lâu, Minh Trọng Mưu mới đáp: “Chuẩn.”

Cuối cùng câu nói này đã kết thúc tất cả.

Chỉ một chữ thôi, mà lại như sét đánh giữa trời quang, giống làn gió nhẹ nhưng lại cuộn cuộn đẩy lên ngàn con sóng, mọi người ồ lên xôn xao.

Vị đại tướng quân suốt ba mươi năm từ năm Vĩnh Lưu đến giờ, từ bỏ chức quan, cỡi giáp về vườn, chỉ để lại buồn vui của thiên hạ. Rốt cuộc là đại tướng quân cảm thấy thiên hạ đã bắt đầu yên ổn, còn khoác áo giáp nữa, thì cũng chẳng có việc gì để làm, nên mới nản lòng thoái chí, từ quan về quê, hay trong triều có người bức ép làm ra hành động đó, không ai biết được.

Chưa đến một ngày, thiên tử ban chiếu, mở kho lương cứu nạn dân, khai thông dòng sông, trồng trọt cây cỏ, khai khẩn đất hoang.

Dân chúng nghi ngờ, quan lại địa phương nghi ngờ, đột nhiên thánh mệnh ban ra như vậy, lại nghe nói đây là do Tạ Thừa tướng cũng rất nhiều những vị đại thần cùng tham mưu nghĩ cách. Nếu đã vậy rồi, thì cứ làm thôi.

Vậy là muôn dân được cứu ngay lập tức, số người chết đói trong con lũ lụt không đáng kể, khai thông kênh rạch dẫn nước ở Trường Giang vào, theo đà phát triển ấy, trồng thêm các loại cây trái, chưa đầy nửa tháng, lũ lụt ngừng, thổ nhưỡng còn màu mỡ hơn so với trước.

Năm đó thu hoạch lớn, dân cả nước vui mừng. Triều đình Đại Sở ngày một phồn thịnh, đây là chuyện về sau tạm thời không nhắc đến.

Ngày ấy, Minh Trọng Mưu đích thân tiễn Hầu Thiết Tranh lên đường, bầu không khí trong lành, cảnh sắc tươi tắn, nhưng tâm trạng lại ảm đạm, bách quan chậm rãi lũ lượt theo sau, cũng chẳng nói câu nào. Trong lòng Minh Trọng Mưu cảm khái, thở dài nói: “Hầu tướng quân đi thế này, e rằng khanh và trẫm khó lòng gặp lại, không biết Hầu tướng quân có dự định gì không?”.

“Hai chữ tướng quân này, xin bệ hạ đừng nhắc đến nữa,” Hầu Thiết Tranh khựng lại một thoáng, nhìn cảnh sắc phía trước, vàng thối dương nghiêng nghiêng phía chân trời, ánh nắng reo xuống mặt đất, cỏ xanh mướt lá cây non tơ, cảnh sắc tràn đầy, không khói than, “Sau khi cỡi giáp về quê, chỉ có một nguyện vọng duy nhất, có lẽ là làm một nông phu.”

Ta vốn dĩ sinh ra từ muôn dân, giờ quay trở lại làm một người dân, âu cũng là lẽ đương nhiên.

Hầu Thiết Tranh dần dần đi xa, sai bước ngắt cao đầu, thói quen của quân nhân, nhất thời không thể sửa ngay được.

“Nông phu?” Minh Trọng Mưu nghĩ đến cảnh Hầu Thiết Tranh lưng lấy gờ lại đi cày bừa chẻ củi, áo vải bố, quần xắn, tay quệt mồ hôi trên trán, không khỏi lắc đầu bật cười.

Thiết nghĩ những người như Hầu Thiết Tranh, dù đi đâu, thì đều có thể làm lên sự nghiệp cả.

Trẫm không may có chút lo lắng.

Người trẫm lo lắng, khắp trên dưới trong triều, chỉ có duy nhất một gã mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xướng Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tự sát tự kiểm điểm

Lúc Minh Trọng Mưu đang vui đầu khở sở phê duyệt tấu chương, thì có một người chậm rãi bước vào ngự thư phòng. Lại Xương đứng cảm đèn trước cửa đang định cao giọng thông báo, thì người đó lại xua xua tay, tỏ ý bảo Lại Xương lui xuống. Lại Xương liếc nhìn hần, rồi lại liếc nhìn Minh Trọng Mưu đang múa bút thành văn, rồi mới gật gật đầu, lúi lúi lui ra ngoài, còn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Minh Trọng Mưu đang lao tâm khổ tứ trên thư án vì đồng tấu chương, nên dường như không phát hiện ra có một người đang từ từ tiến đến gần, cho đến khi đứng ngay trước mặt hần.

Người đó nhấc tay lên, tay áo dài quét qua mặt bàn, năm ngón tay như bạch ngọc thả ra, một thứ gì đó màu vàng lấp lánh rơi xuống bàn, vừa hay ở ngay trước mắt Minh Trọng Mưu.

Món đồ này thoạt nhìn có màu vàng rực rỡ, hình dạng giống con hổ, nhưng lại bị người ta cắt đôi, chỉ còn lại một nửa.

Bút chu sa của Minh Trọng Mưu khựng lại, thiếu chút nữa là chấm lên thứ đó.

“Cái gì đây?” Minh Trọng Mưu chưa ngẩng đầu lên, nhưng cũng lảng máng biết được người đến là ai.

Dưới ánh nến, người ấy đứng đó, khuôn mặt trắng trẻo toát lên vẻ mơ hồ, biểu cảm nghiêm trang, ánh mắt trong suốt, dường như đang nhìn về một nơi xa xăm không biết tên, “Thiết nghĩ muôn dân sẽ không bao giờ biết được, thứ nhỏ bé này, lại có thể chi huy được ngàn vạn binh mã.”

“Đây là hồ phù.” Hần nhẹ nhàng nói, “Tiên đế đưa nó cho thần, giờ thần dâng nó lại cho người.”

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng “rào”, con mưa to ào tới, đập vào cửa sổ giấy, phát ra những tiếng “tí ta tí tách”.

“Hồ phù?” Minh Trọng Mưu giờ hai ngón tay cầm nó lên, “Tại sao chỉ có một nửa?”

“Nó vẫn còn một nửa nữa, hiện giờ, cũng là lúc vật hoàn cổ chủ rồi.” Hần tháo sợi dây của chiếc túi màu đỏ buộc ở thắt lưng xuống, dùng ngón tay đẩy thứ góc cạnh bên trong chiếc túi trên tay ra, lộ hình dạng thật của thứ đó, rồi đưa đến trước mặt Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu lấy thứ đó, ghép với miếng hồ phù trong tay, những đường góc cạnh bị chém khớp lại rất vừa vặn, không có một khe hở nào.

“Đây là thứ trước khi tiên đế lâm chung, đã lệnh cho thần bảo quản, thần giữ gìn nó đến nay, giờ cảm thấy thời cơ đã đến, là thời điểm giao lại tấm hồ phù này cho bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu vuốt ve hồ phù: “Tại sao hôm nay lại nhớ đến, muốn giao lại cho trẫm?”

“Hôm nay đã là năm thứ ba Vạn Triệu, thời gian đăng cơ của bệ hạ cũng đã đủ lâu rồi, bệ hạ trưởng thành rất nhanh đây là điều đáng vui đáng chúc mừng, thần cho rằng thời cơ đã chín muồi, đây là thời điểm nên giao tấm hồ phù này cho người.”

Tiếng sấm vang lên ầm ầm bên ngoài cửa sổ, nhá ánh sáng lên khuôn mặt người ấy, trắng bệch, như xuyên thấu cả nội tâm.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người đó, khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ lời nói giống như con cháu thế gia, nho nhã hiền hòa, thiết nghĩ, đã có vô số cô gái thích khuôn mặt này của hần, nên mới thân cận chẳng? Nhưng những người phụ nữ đêm ngày nằm trong lòng gã đàn ông lòng dạ độc ác, tâm cơ thâm sâu khó lường này, đã bao giờ thử nghĩ vị tình lang bọn họ ngày đêm tơ tưởng thì ra trong ngoài khác nhau một trời một vực thế không?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy nội tâm càng lúc càng khó chịu, hần đập bàn một cái rầm, khiến bút mực giấy nghiền trên bàn nảy hết cả lên. “Tạ Lâm,” Minh Trọng Mưu rít lên: “Khanh nói cho trẫm hay, khanh có phải đã sớm có kế hoạch, muốn giao lại tấm hồ phù này cho trẫm, đúng không?”

Tạ Lâm nhìn hần, khuôn mặt thản nhiên bình tĩnh, “Phải ạ.”

“Vậy khanh nói tiếp cho trẫm nghe,” Minh Trọng Mưu nghiêng rặng hỏi, “Hầu Thiết Tranh từ quan về quê, chuyện này chắc chắn không phải là đột nhiên, trẫm đã nghĩ đi nghĩ lại suốt mấy ngày nay, hôm đó trong buổi triều sáng, khanh lừa trẫm, nói rằng võ tướng như ông ấy cũng có đôi lời về chuyện của quan văn, có cách ứng phó về chuyện lũ lụt vùng Giang Chiết, trẫm còn đang thấy kỳ quái vì sao ông ấy cứ ập a ập ứng như vậy, nhưng lại bị khanh lấp liếm, sau chuyện đó trẫm đã hiểu ra, khi ấy khanh đang ép Hầu Thiết Tranh, ép ông ấy phải tự mình nói từ quan! Thật nực cười trẫm còn tưởng Hầu tướng quân da mặt mỏng, không tiện nói về chuyện của quan văn, cũng ép ông ta, thật nực cười khắp văn võ bá quan trong triều cũng tưởng vậy, cũng

ép ông ta, nhưng vốn dĩ đâu phải do da mặt ông ấy mỏng?” Minh Trọng Mưu cười lạnh, cúi nhìn bản sách, rồi tóm lấy một bản tấu, ném đi, “Trẫm vậy mà lại là đồng lõa của khanh, thật đáng hận!”.

“Tạ Lâm, khanh nói cho trẫm hay, chuyện của Hầu tướng quân, có phải do khanh ép ông ấy không?”.

Tạ Lâm vẫn nhìn hẩn, đôi con ngươi trong suốt, đen trắng rõ ràng, theo truyền thuyết thì đây là con ngươi của những người có tâm lòng ngay thẳng.

Tạ Lâm đã biết từ lâu rằng, chuyện của ngày hôm đó, dựa vào sự thông minh của bệ hạ, tìm ra được kết luận, sẽ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nên khi bệ hạ hỏi đến, hẩn cũng không định phủ nhận.

“Đúng vậy,” Tạ Lâm bình tĩnh đáp.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình tĩnh của Tạ Lâm, không thể tin được.

Tại sao hẩn vẫn còn có thể bình tĩnh được như thế? Tại sao hẩn không mây may có chút áy náy nào?

“Người như Hầu tướng quân, sao có thể nghe lời uy hiếp của khanh được?”.

“Trẫm có một vấn đề cuối cùng hỏi khanh,” giọng nói của Minh Trọng Mưu khàn sạn, len lỏi phát ra từ trong yết hầu, “Khanh đã dùng thủ đoạn gì?”.

“Thần lấy vạn dân ra để uy hiếp,” Tạ Lâm chậm rãi nói, “Tiên đế ban cho thần quyền bác bỏ những thánh chỉ của bệ hạ, nên thần đã nói với Hầu Thiết Tranh rằng, ông ta còn nắm binh quyền không buông ngày nào, thì thần sẽ không phê chuẩn việc mở kho lương cứu nạn dân ngày đó. Thần quá hiểu Hầu tướng quân, ông ấy coi hạnh phúc của vạn dân là hạnh phúc của chính bản thân, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ mặc bách tính.” Hẩn từ từ cúi người xuống, “Thần có tội, xin bệ hạ hãy trị tội của thần.”

“Trị tội?” Minh Trọng Mưu tức đến bật cười, “Trẫm mà cũng dám trị tội của khanh ư? Trẫm không dám đâu, Thừa tướng đại nhân của trẫm,” Hẩn không kìm được bật cười to tự giễu, hai tay chống vào thư án, sắp đến gần mặt Tạ Lâm, “Ai dám trị tội của ngươi chứ? Con rắn độc như ngươi, không phải sẽ cắn chết người ta sao?”.

Trọng thần của triều đình ta, có gì mà không có được chứ, ngay cả một vị tướng quân công nhiều khổ lớn như Hầu Thiết Tranh, cũng chỉ là quân cò trong tay hẩn, vắn vớ trong triều, cũng bị hẩn giữ lại xoay vòng vòng.

Ngay cả chính bản thân hoàng đế mình đây, sợ rằng cũng là quân cò để mặc hẩn sắp đặt.

“Thần là đang suy nghĩ cho giang sơn xã tắc mà thôi, tuy Hầu Thiết Tranh có công lao, nhưng dẫn binh chinh chiến suốt ba mươi năm, lại không lập được chút chiến công nào, huống hồ, bệ hạ, binh quyền trong thiên hạ nằm trong tay bệ hạ, đó mới là thứ chắc chắn nhất, nếu Hầu Thiết Tranh tâm thường thì còn được, nhưng nếu năng lực của ông ta trác tuyệt, thì hệ hạ,” Tạ Lâm nói, “Ngoại thần là những người không thể tin được!”.

“Trẫm không cần ngươi nhiều chuyện! Lẽ nào Tạ Lâm ngươi là nội thần chắc? Trẫm nhớ rất rõ, thân thích của ngươi đã chết hết cả, và ngươi cũng chẳng có chút quan hệ thông gia nào với trẫm!”.

Cho dù trước khi Tạ Lâm tới vốn dĩ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị hoàng đế ghét bỏ, nhưng nghe thấy những lời này, khuôn mặt cũng không kìm được trắng bệch. “Bệ hạ.....”

Minh Trọng Mưu thấy sắc mặt của Tạ Lâm, không khỏi kinh ngạc: “Thì ra Thừa tướng đại nhân cũng biết sợ sao? Thật đúng là kỳ lạ.” Nói đoạn, Minh Trọng Mưu còn lắc lắc đầu, chẹp chẹp hai tiếng.

Tạ Lâm cắn chặt răng, thấp giọng đáp: “Ngày hôm đó, bệ hạ còn ban cho thần hai mươi roi, thần đã lệnh cho người đánh rồi, nếu bệ hạ không vui, có thể ban cho thần thêm hai mươi roi nữa, thần đã có tội, tuyệt đối sẽ không oán thán nửa lời.”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu nghe xong, nhướn nhướn mày, đánh giá hẩn một lượt từ trên xuống dưới, thấy thần sắc Tạ Lâm dường như vẫn bình thường, mấy ngày rồi cũng rất chậm chãi lên triều, chưa nhìn ra được điểm gì khác ngày thường, không khỏi lắc đầu cười giễu, “Trẫm thấy sức khỏe Tạ Thừa tướng vẫn còn tốt lắm, đáng vẻ không giống như vừa bị đánh, cũng không biết người được tìm có phải vì quyền thế của Tạ Thừa tướng mà nương tay không nữa. Giờ, trẫm chỉ có một yêu cầu.”

Tạ Lâm nghiêng răng, “Xin bệ hạ từ từ nói.”

Minh Trọng Mưu từ từ đứng dậy, dựa vào ưu thế là thân hình cao lớn, từ trên cao nhìn xuống mặt Tạ Lâm, “Tạ Lâm, ngươi đã tự nhận mình có tội, vậy thì hãy quỳ xuống xin tội trẫm, trẫm sẽ tạm thời bỏ qua chuyện cũ cho, ban cho ngươi hai mươi roi chuộc tội, chuyện này sẽ không nhắc đến nữa.”

Tạ Lâm ngẩn người, chần chừ nói: “Nhưng tiên đế từng có lời rằng, miễn cho thần phải quỳ, thần.....”

Minh Trọng Mưu cắt ngang lời hẩn, “Đó là tiên đế, giờ trẫm chỉ hỏi ngươi, ngươi có muốn quỳ không, sau khi tự xin tạ tội xong, trẫm sẽ không làm khó cho ngươi nữa!”.

Mưa bên ngoài cửa sổ tí ta tí tách, dường như át đi cả thanh âm của bệ hạ.

Tạ Lâm ngẩng đầu lên, long nhan vốn dĩ không thể mạo phạm, nhưng trong thời khắc này, cũng chẳng thể quan tâm nhiều đến vậy.

Mười lăm trước, lần đầu tiên Tạ Lâm nhìn thấy Minh Trọng Mưu, hắn mới chỉ đến thất lưng mình, trong trí nhớ mơ hồ, Minh Trọng Mưu của lúc đó, vẫn còn mang khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trắng trẻo, hàng mi dài cặp mắt to, trông rất buồn, nhưng lại toát lên một cảm giác thông minh mạnh mẽ, vương phi lúc ấy, tức là hoàng hậu sau này, và là thái hậu hiện nay, khi nhìn thấy Tạ Lâm, vẫn còn nói khuôn mặt Minh Trọng Mưu trắng trẻo xinh đẹp như thế, không biết có tìm được cô gái nào chịu gả cho hắn không.

Nhưng đến giờ, Minh Trọng Mưu đã không còn xinh đẹp như năm đó nữa, mà trở thành một người đàn ông anh tuấn đầy khí thế, lấy hết cô gái này đến cô gái khác, giờ đã có năm vị phi tần rồi.

Hắn chăm chú nhìn Minh Trọng Mưu một hồi, cũng không biết đã qua bao lâu, dường như chỉ là một cái chớp mắt, hoặc có lẽ là cả một thời thiên hoàng địa lão, một cái liếc mắt trải qua vạn năm, mới phá vỡ bầu không khí trầm mặc, chậm rãi, nói một cách đầy mạnh mẽ và bản lĩnh: “Thần. . . . không muốn quý.”

Bốn chữ vừa thốt ra, Minh Trọng Mưu đã ném ngay nghiên mực bằng đá trên ngực án vào mặt Tạ Lâm, Tạ Lâm nghiêng đầu tránh đi, lần này hắn không nói nghiên mực đáng giá bao nhiêu lượng bạc nữa, còn chiếc nghiên thì va vào bức tường sau lưng Tạ Lâm, mực văng ra đất, nghiên vỡ nát thành vô số mảnh.

“Ngươi đi đi, trẫm không muốn nghe bất kỳ câu nào của ngươi nữa,” Minh Trọng Mưu xua xua tay, “Trẫm không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi đi khỏi đây cho trẫm, cút xa vào.”

Tạ Lâm rũ rèm mi, cúi người xuống, vẫn bằng giọng nói cung kính ấy đáp: “Thần cáo lui.” Nói xong, lùi lại vài bước, nhìn Minh Trọng Mưu một cái, thăm thờ dài, rồi mới quay người, đẩy cửa rời đi.

Hồi lâu sau, Minh Trọng Mưu mới liếc mắt về phía cửa, sau đó phát tay áo, gạt hết toàn bộ số tấu chương trên bàn xuống đất.

Cung kính như vậy, nhưng xung quanh không có ai, làm thế cho ai xem?

Dù sao thì trẫm cũng không xem.

XXX

“Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân.” Lại Xương thấy Tạ Lâm chăm chú đi thẳng về phía trước, lo lắng sai bước trong cơn mưa lớn, cuống quýt tóm lấy cái ô của tên thái giám bên cạnh, cầm chắc cán ô của mình trong tay, đuổi theo, “Đại nhân, đại nhân,” khó khăn lắm mới đuổi kịp, Lại Xương chạy vội nên hơi thở hỗn hển, “Đại nhân, ngài cầm tạm cái ô này đi, đi không trong mưa thế này không tốt đâu, đừng để bị ướt.”

Nhưng Tạ Lâm không nhận, trời mưa tầm tã, hắn để mặc cho chúng tấp vào mặt mình, mái tóc đen như mực ướt đầm, dính vào thái dương, “Lại đại nhân, Tạ mỗ thật sự có lỗi sao? Tội không thể tha ư?” Vết roi đáng sau lưng, vẫn còn đau nhức âm ỉ, có lẽ trải qua chuyện của Hầu Thiết Tranh, chỉ sợ là mọi người đã quên bống mất rằng, Tạ Lâm vẫn còn hình phạt roi chưa đánh.

Nhưng Tạ Lâm lại không quên. Hắn cần phải bị roi quất, nếu không, sẽ rất khó cắn răng kiên trì tiếp tục. Đau đớn, là liều thuốc hữu hiệu nhất.

Nhưng bộ hạ lại cho rằng người hắn tìm đến để hành hình nương tay với hắn?

Minh Trọng Mưu làm sao hiểu được, bản thân chỉ hận sợi roi không thể quất đau thêm nữa, đau thêm nữa nữa, quất cho bản thân trở nên tỉnh táo, thật tỉnh táo.

Thấy bóng dáng Tạ Lâm trong mưa, đột nhiên Lại Xương cảm thấy, Tạ Lâm của hôm nay, dường như có gì đó khác biệt, nhưng hắn lại không thể nói ra được, rốt cuộc là khác ở chỗ nào, “Đại nhân, ngài cầm cái ô này trước đi, đừng để bị bệnh.”

Tạ Lâm lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lại Xương, cơ hồ như nhất định bắt ông ta phải trả lời lý do tại sao.

Đối với câu hỏi của Tạ Lâm, Lại Xương nghĩ bản thân ông ta chỉ là một thái giám, vừa khéo học được vài chữ, đâu có hiểu nhiều thứ đến vậy, nghe thấy khắp triều gọi người này là gian nịnh, rồi nghĩ đến chỗ ngân lượng biểu ngài ấy hôm trước, tuyệt không thể đắc tội, đành đáp: “Dù có nói gì đi nữa, đại nhân cũng chỉ muốn tốt cho bộ hạ thôi, còn những tội lỗi ấy, tiểu nhân không hiểu.”

Tạ Lâm nghe xong, trong cơn người như mang theo ý cười, nhưng lại lắc lắc đầu, lầm bầm nói: “Ngay cả ngươi cũng hiểu, nhưng hắn lại không hiểu, đáng tiếc đáng tiếc.”

Lại Xương chả hiểu gì, không nhận được hỏi lại: “Cái gì cơ ạ?”

Tạ Lâm lắc đầu cười nhạt, “Không có gì.” Hắn tóm lấy cái ô trong tay Lại Xương, “Cái ô này, Tạ mỗ mượn tạm, hôm nay cảm ơn Lại đại nhân, ơn của đại nhân, ngày sau Tạ mỗ sẽ báo đáp.” Nói đoạn, Tạ Lâm giương ô lên, mạnh mẽ bước đi.

Lại Xương gãi gãi đầu, không biết tâm tình của Thừa tướng đại nhân sao lại thay đổi nhanh như vậy.

Xem ra người lộng quyền xưa nay tâm cơ đều khó dò cả.

Lại Xương mang theo nỗi cảm khái ấy, cầm ô lên, quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trăm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hoàng đế không thượng triều

Đại điện trong triều, văn võ bách quan đứng thẳng dưới cầu thang, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ngai vàng sáng lấp lánh của hoàng đế, nhưng trên chiếc ghế rồng duy nhất ấy, lại thiếu mất bóng dáng của một người cô độc.

Bách quan thấy vậy, không khỏi bàn tán xôn xao.

Có một người nôn nóng nói: “Hôm nay đã là ngày thứ ba bệ hạ không lên triều rồi, thế này thì.....”

Người khác vội vàng đáp: “Hạ quan còn có cấp báo, phải tấu lên với bệ hạ, bệ hạ không lên triều, không nghe chính sự, cũng không nghị sự, chẳng để tâm đến việc gì, vậy phải làm thế nào đây?”

Có tiếng nhao nhao đồng ý, có người nghi ngờ: Bệ hạ không phải là vị hôn quân, cho dù người vừa mới đăng cơ, thời gian tự mình chấp chính vẫn còn ngắn, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ chẳng màng chuyện triều chính thế này. Ba ngày không lên triều sáng, trong triều sớm đã náo loạn hết cả lên rồi

Văn võ khắp triều, duy chỉ có hai người là không có chút hoảng loạn nào.

Úy Trì Chính yên lặng một lúc, đột nhiên cười cười, “Bệ hạ không thượng triều, vậy mà Thừa tướng đại nhân cũng không mảy may biến sắc, thật là đáng kính, đáng kính.”

Tạ Lâm như thể không nghe ra ý châm chọc trong câu nói của hắn, dừng dừng nói: “Bệ hạ tự biết chừng mực, không đến phiên hai người ngài và ta xen vào.”

“Chừng mực?” Úy Trì Chính bật cười, “Thật ra hạ quan lại cảm thấy, sự bình tĩnh trước sóng gió của Thừa tướng đại nhân, e là đến từ một nguyên nhân khác, đương nhiên hạ quan không phủ nhận, Thừa tướng đại nhân là người càng gặp khó khăn lại càng hiện ngang đối mặt.”

Tạ Lâm cũng không hé răng nói thêm gì. Hắn như một lão tăng đang ngồi thiền, tất cả những ngoại vật đều không thể phá vỡ nội tâm chiếc giếng cổ không chút gợn sóng của hắn.

Úy Trì Chính cũng không để tâm, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ngai vàng của hoàng đế, nói với vẻ ý vị thâm sâu: “Chỉ e đây mới là kết quả mà ngài luôn mong chờ.”

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, gần như hoàn toàn bàng quan với mọi lời hắn nói.

Không bao lâu, chỉ thấy tổng quan thái giám Lại Xương dẫn theo vài tên thái giám đi ra từ sau đại điện, chúng thần nhìn theo, còn tưởng vì bệ hạ sắp lên triều sớm, nên vội vàng sửa sang lại cho nghiêm chỉnh, người nào người nấy lại ra dáng trọng thần văn võ, trang nghiêm đứng đắn. Đã qua hồi lâu, vẫn chỉ cảm thấy bầu không khí yên tĩnh, giọng nói của bệ hạ nơi nào, bệ hạ đã ngồi vững vàng trên ghế rồng chưa? Thiết nghĩ bệ hạ hai ngày không lên triều sáng, nhất định hôm nay lại định cho chúng ta leo cây cũng nên?

Nghĩ đến đây, quần thần cũng không để tâm đến việc đại bát kính nữa, ngẩng phắt đầu lên nhìn.

Sau lưng Lại Xương, trên ngai vàng của hoàng đế, vậy mà lại chẳng thấy bóng dáng Minh Trọng Mưu đâu. Thoáng chốc mọi người lại hiểu ra, xem ra quả nhiên là bệ hạ lại thất hứa với bọn họ rồi.

“Lại đại nhân, thế này.....”

Lại Xương thờ dãi như chưa nghe thấy gì, “Hôm nay thân thể bệ hạ không khỏe, không tiện thảo luận chính sự, các vị xin mời quay về cho.” Tuy rằng ông ta nghe lệnh của hoàng đế nói vậy, nhưng trong lòng cũng đôi phần phản đối việc hoàng đế bỗng dưng chẳng biết vì lý do gì không chịu thượng triều.

Quần thần vừa nghe xong, không nhìn được bàn luận xôn xao, trong đó có một vị lão thần bước lên, cung kính hỏi: “Lại đại nhân, rốt cuộc thân thể của bệ hạ có chỗ nào không khỏe, đã có ngự y chẩn đoán chưa?”

“Ngự y xem rồi,” Lại Xương nói, “Chỉ bảo là sức khỏe bệ hạ không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được.”

Thân thể bệ hạ không khỏe, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, vậy cũng có thể hiểu được, nhưng sự vụ trong triều phức tạp, không có quyết định của bệ hạ, công việc tích lại trong một thời gian ngắn lại cộng thêm phía sau thúc giục như đang đòi nợ, quần thần chỉ cảm thấy áp lực càng được nhân thêm, “Lại đại

nhân à, bệ hạ không thương triều, chúng ta khó xử vô cùng, có thể nói chuyện, khuyên bệ hạ đôi lời được không, không mong phê duyệt tấu chương, chỉ hy vọng lúc triều sáng, có thể giải quyết suôn sẻ mở công việc hỗn loạn như chúng ta hiện giờ, còn việc của bản thân chúng ta, chúng ta sẽ tự mình xử lý.”

Lại Xương có chút khó xử: “Việc này..... tiểu nhân cũng đã khuyên vô số lần rồi, nhưng.....”

Nhìn thấy vẻ áp a áp úng của tổng quản đại nhân, thì hiểu ngay bệ hạ không mấy may nghe vào mấy lời khuyên lon này.

Chúng thần âu sầu, giờ thì hay rồi. Chi e là bệ hạ dầu muối không ngấm, cứng mềm không chịu.

“Thái hậu thì sao, thái hậu nói thế nào?” Có một thần tử đề nghị.

“Đâu phải tiểu nhân không nghĩ đến chuyện tìm thái hậu chứ?” Lại Xương giống như ăn phải hoàng liên, mặt mày nhăn nhó, “Nhưng thái hậu nói.....”

“Con cháu tự có phúc của con cháu,” hôm đó thái hậu khê cầm tách trà lên, cánh môi mướt mà, nói: “Hoàng đế đã không còn là một đứa trẻ nữa, hiểu rõ mình nên làm gì, không nên làm gì.”

Lại Xương trần thuật lại nguyên văn những lời thái hậu đã nói, quần thần lập tức cảm thấy như mình vừa ăn một cục hoàng liên cỡ lớn, yếu hèn vừa đắng vừa chát.

Nếu hoàng đế thực sự cứng mềm đều không ăn, vậy thì phải làm sao?

Có thần tử rất lạnh lẽ, đột nhiên nghĩ ra một ý, sấn lại gần bên cạnh Tạ Lâm, nói: “Trong triều không thể không có bệ hạ, hiện giờ chức quan của Thừa tướng đại nhân là lớn nhất, ngài lại có trách nhiệm giám quốc, nên đương nhiên lúc bệ hạ không có ở đây, chỉ bằng để Thừa tướng đại nhân đưa ra chỉ thị cho mọi người, chỉ bằng.....” Hắn ta không nói tiếp nữa, nhưng hàm ý bên trong, không cần nói cũng biết.

Người nào có mắt nhìn, thì hiểu ngay tên thần tử đó là người thuộc phe cánh của Tạ Lâm, giờ nói những lời ấy, cũng không biết là nghĩ ra kế hoạch gì. Nhưng với tình hình hiện giờ, thì gần như chẳng có cách nào tốt hơn, lao nhao nói: “Chỉ bằng Thừa tướng đại nhân chủ trì, đứng ra giải quyết mọi việc, bọn ta cũng tiện có hướng đi hơn, những công việc lớn nhỏ khác bọn ta tự mình xử lý cũng được, cũng không quá phiền đến Thừa tướng đại nhân đâu.”

“Không sai, trước đây Thừa tướng đại nhân cũng thay bệ hạ phê duyệt tấu chương, nên đã quá quen thuộc chính vụ rồi, thiết nghĩ với tình hình như hiện giờ, Thừa tướng đại nhân cũng không quá dễ vào mắt đâu.”

Có một người trong Tạ Lâm đảng, nhớ tới trước khi bệ hạ tự mình xử lý chính sự, chuyện triều chính hầu như đều một tay Thừa tướng đại nhân ôm trọn hết, hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là trở về ngày xưa mà thôi, liền bật ra tiếng cười “hì hì” giống như trong lòng hiểu cả chẳng cần phải nói ra.

Tạ Lâm giống như nghe thấy, lại giống như không nghe thấy, ít nhất là Ủy Trì Chính đứng bên cạnh cũng không nhìn ra được biểu cảm của hắn có bất kỳ sự thay đổi nào, nhìn nghiêng, thì trông Tạ Lâm không buồn cũng chẳng vui, đường nét khuôn mặt rõ ràng, nhân thần bình tĩnh mà kiên định.

Tạ Lâm vung ống tay áo dài, xua lui đám quần thần vây xung quanh, tiến lên một bước, cao giọng hỏi Lại Xương: “Lại đại nhân, hiện giờ bệ hạ đang ở đâu?”

Lại Xương nghe xong, cảm thấy rất do dự, hành tung của bệ hạ, vốn dĩ không tiện nói cho ngoại thần biết. Tạ Lâm hiểu nỗi do dự của ông ta, nên cười lạnh một tiếng đáp: “Lại đại nhân, bệ hạ thật sự bị bệnh sao?”

Lại Xương lập tức phản bác ngay: “Đó là đương nhiên, sao có thể là giả được?”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày, “Vậy chính xác là ngự y nào đã chẩn mạch cho bệ hạ vậy, có thể nhờ Lại Xương đại nhân mời ra cho bọn ta được gặp một lát không?”

Quần thần nghi ngờ, nghe những lời của Lại Xương, ai nấy đều cảm thấy rất trúc trắc, giờ bảo Lại Xương dẫn vị ngự y đã chẩn mạch cho bệ hạ đến để gặp mặt mọi người, thì cũng chẳng có gì là quá đáng cả. Thế nhưng Lại Xương lại chần chờ như vậy, tức là việc này nhất định không phải tầm thường.

“Lại đại nhân,” Tạ Lâm khàn thiết nói, “Xin hãy hiểu và thông cảm cho tấm lòng lo lắng của đám thần tử giành cho bệ hạ, nếu thật sự là có bệnh nặng, bọn ta tới thăm một lát, cũng coi như thể hiện chút quan tâm ít ỏi.”

Lại Xương thấy lời lẽ của Tạ Lâm khàn thiết như vậy, cũng không kim được phải xúc động, nhưng vừa nhớ đến người ở đằng sau ngàn vạn lần căn dặn, hoàng lệnh không thể làm trái, liền nghiêng rặng, đáp: “Tạ đại nhân, chuyện này không phải ý của tiểu nhân, bệ hạ không gặp người khác, cũng không để các vị gặp người, xin các vị đại nhân quay về cho.”

Lời vừa dứt, quần thần lập tức hiểu ra.

Ồ dám là bệ hạ đang chơi chúng ta làm, bệnh tình gì nghi dường gì, thật ra bệ hạ vốn dĩ chẳng làm sao cả, thật ra bệ hạ không muốn xử lý triều chính, mượn cớ bị bệnh, để các người đừng tới làm phiền trẫm.

“Bệ hạ còn nói,” Lại Xương ngập ngừng, cảm thấy những lời này rất có lỗi, khó mà mở miệng được, nhưng lại không thể không nói, “Nếu quần thần có việc, Thừa tướng gánh trách nhiệm giám quốc, có việc gì cứ hỏi ngài ấy là được, không cần phải hỏi bệ hạ.”

Quần thần ngạc nhiên, Ủy Trì Chính lại càng ngạc nhiên hơn.

Những lời này của bệ hạ, hiển nhiên là định chấp tay nhường đại quyền triều chính cho Tạ Lâm, đây là ân sủng, nhưng cũng là biểu hiện của một hôn quân.

Thời gian bệ hạ đăng cơ vẫn còn ngắn, kể từ khi tự mình chấp chính, luôn cần cù tiết kiệm, chưa từng lười biếng, nếu cứ thế này mãi, nếu không. .... nếu không có gian thần Tạ Lâm kia chen chân vào, thì cảnh tượng Đại Sở hưng thịnh đã ở ngay trước mặt rồi.

Nhưng trên thế gian này không có giá như, triều đình Đại Sở có tên gian thần ấy, khiến quần thần chỉ cảm thấy viễn cảnh thịnh thế kia, lập tức sẽ tiêu tan, rồi biến mất.

Úy Trì Chính nhìn thấy xu thế trong triều nghiêng hẳn về một bên như thế, liền thấp giọng nói bên tai Tạ Lâm: “Hạ quan chỉ biết, thu lại triều chính, quyền lực về tay mình, Thừa tướng đại nhân, chắc đã sớm dự liệu được kết quả này rồi đúng không?”.

Không đợi bệ hạ ra quyết định, không quan tâm tới suy nghĩ của bệ hạ, liền thu lại binh quyền, trục xuất lương tướng, khiến bệ hạ nản lòng thoái chí, không thiết tha gì chuyện triều chính nữa. Hiện giờ bệ hạ không ở đây, đương nhiên Thừa tướng là to nhất. Nay đã hoàn toàn không còn giống với lúc bệ hạ mới đăng cơ nữa, hoàng đế đã tự mình chấp chính, mượn cơ hội này, ràng buộc quyền lực của hoàng đế, nắm giữ triều chính, hoàng đế sẽ càng khó vùng lên hơn, đến lúc đó Tạ Lâm hô mưa gọi gió, bệ hạ như một con rối chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, Đại Sở này, chỉ e là sẽ biến thành thiên hạ của họ Tạ.

Thủ đoạn khá lăm Thừa tướng đại nhân.

Tự mình nói để Tạ Lâm giám quốc xử lý chuyện triều chính là chuyện hoàn toàn khác, vì quần thần vẫn còn niệm tưởng, cảm thấy sẽ có một ngày bệ hạ khỏi bệnh giải quyết công việc triều chính. Nhưng ngay từ đầu, bệ hạ đã quyết định bỏ mặc tất cả, buông tay luôn sao?

Quần thần lòng đau như cắt, hỗn loạn nhốn nháo, còn có một vị thần tử hét lên chói tai, “Trời ạ, đạo trời ơi ——” Mới nói được năm chữ này, cổ vẹo đi, ngã ngửa ra sau, đau thương quá độ, ngất luôn. Vị đại thần bên cạnh vội vàng đỡ lấy, ra sức ấn vào huyệt của ông ta, kinh hãi nói: “Đại nhân, đại nhân!”.

Chỉ thoáng chốc, trong trung tâm quyền lực của triều đình Đại Sở, quần thần khóc lóc thảm thiết, người nào người nấy như quỷ khóc sói gào, như thể mất cha mất mẹ, kêu gào trời xanh bất công.

Cho dù là Úy Trì Chính đã quen nhìn thấy cảnh tượng thi thể la liệt khắp nơi, hôm qua còn là bằng hữu nâng chén rượu nói lời hân hoan, hôm nay đã trở thành một cái xác chôn sa trường, cũng không khỏi ngăn người, trong lòng thấy bi thương.

Cảnh khóc lóc trên đại điện, rõ ràng là không phục khi để Tạ Lâm quản lý triều chính, đồng nghĩa với việc trực tiếp không coi mặt mũi Tạ Lâm ra gì, giáng cho Tạ Lâm một cái tát như trời giáng.

Chủ sự Hộ bộ Hồ Du của đảng Tạ Lâm, còn sợ Tạ Lâm không chịu nổi cảnh tượng này, đứng bên cạnh hần, lo lắng nói: “Thừa tướng, ngài không cần để tâm đâu. ....” nhưng ông ta còn chưa nói xong, thì lại nhìn thấy sắc mặt Tạ Lâm đầy vẻ khinh thường, quát lớn cắt ngang: “Đủ rồi! Khóc lóc ỉ ới, còn ra thể thống gì nữa!”.

Quần thần bị dọa cho giật nảy mình, lập tức im bật.

Ánh mắt Tạ Lâm lộ ra tia sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào người vừa ngất, vị đại thần bên cạnh đang đỡ ông ta vào lòng nhìn thấy thế, tim liền run lên, hai tay thả ra, vị đại thần trong lòng lập tức sông xuôi, gáy đập xuống đất.

Cảnh tượng gào khóc trong đại điện, đột nhiên dừng lại, khiến người ta trở nên nghiêm túc kính cẩn hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Con dân Đại Sở

Đại điện trang nghiêm yên tĩnh, thậm chí nghe thấy cả tiếng kim rơi xuống sàn.

Vị đại thần ngã gáy đập xuống đất bất tỉnh, mọi người vây xung quanh xoa bóp giảm đau cho ông ta, nhưng lại thấy ông ta chớp chớp, rồi xoay người, tiếng khò khò lập tức vang lên giữa chốn đại điện đang im lặng như tờ này, hiển nhiên là đang vô cùng thoải mái nhàn nhã, thật khiến người ta phát cáu. Quần thần ngây người, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Thừa tướng đại nhân, thấy sắc mặt hần càng lúc càng tái, không nhịn được trong lòng cũng thấm ái ngại, bi ai thay cho vị đại thần đang nằm trên sàn kia.

Tạ Lâm chậm rãi đi tới trước mặt vị đại thần, từ từ cúi người xuống, cánh môi mím chặt hơi nhếch lên, làm dịu đi vẻ nghiêm túc và lạnh lùng của hần, nhưng thỉnh thoảng gan mọi người liền giật thót một cái. Chỉ thấy Tạ Lâm móc từ trong người ra một chiếc khăn lụa, bao bàn tay phải lại, sau đó từ từ

vươn tay ra, đặt ngón trỏ gần đầu mũi của vị đại thần kia, mọi người tưởng rằng, hắn đang thăm dò hô hấp của ông ta, nhưng rồi lại thấy ngón tay của hắn vẫn tiến về phía trước, chiếc khăn gắm trên tay phải vừa hay dừng lại đúng ngay trên mũi vị đại thần, toàn bộ chiếc khăn trải ra.

Tạ Lâm ấn mạnh vào mũi ông ta, bóp chặt, chiếc khăn vừa chuẩn bị kín miệng vị đại thần kia lại.

Quần thần thăm nghĩ không xong rồi, hồi đầu, ông ta vẫn còn nói mớ, nhưng chưa được lâu, thì hô hấp bắt đầu trở nên thô nặng, khó nổi miệng mũi đều bị che kín, nên căn bản ông ta không thể hít thở được chút không khí nào, chỉ từ từ bị ngạt thở —— cho đến khi ngạt chết mà thôi.

Quần thần sợ đến ngây người, trên đại điện của triều đình, tên gian thần ấy định bóp chết một vị trọng thần vẫn còn đang sống sờ sờ thế kia sao?

Cho dù thái độ của vị đại thần này không đủ cung kính, hành vi khinh mạn, nhưng cũng được coi là chăm chỉ tận tụy, không có công lao thì cũng có khổ lao, tội này chưa đến mức phải chết!

Lại Xương cũng đã nhìn quen những cảnh này rồi, lập tức định thần lại, hoảng hồn bước nhanh đến cạnh Tạ Lâm, “Tạ đại nhân, ngài mau thả tay ra đi, vị đại nhân này sắp bị ngài làm cho ngạt chết rồi!”.

Trả lời Lại Xương, chỉ là một nụ cười lạnh lùng của Tạ Lâm, hắn nhìn khắp bốn phía xung quanh, nói bằng vẻ khinh miệt: “Đến cả bệ hạ cũng giao lại chính sự cho Tạ mỡ, thì tại sao Tạ mỡ lại không thể làm chút chuyện vặt vãnh này để bệ hạ mở mắt ra nhìn?” Nói đoạn, hắn liếc nhìn vị đại thần hô hấp đang càng lúc càng nặng nề dưới bàn tay mình, nhẹ nhàng hỏi: “Ngài nói có phải không, Lại đại nhân?”.

Giọng nói tuy rằng rất nhẹ, nhưng ngữ điệu lại lãnh đạm đến dừng đọng, Lại Xương chỉ cảm thấy toàn thân đầy hơi giá, sau lưng áo lốt nhất thời ướt đầm.

Ông ta nhìn Tạ Lâm, và vị đại thần đang trong tay hắn, cuồng quyết nói: “Đại nhân, bất luận thế nào đi nữa, thì cũng là một mạng người, ngài không thể hành sự tùy tiện như vậy được!” Thấy Tạ Lâm vẫn giữ vẻ mặt không chút cảm xúc nhất quyết muốn bóp chết vị đại thần kia, liền hốt hoảng đi tới chỗ người có võ công cao cường nhất trong triều – Ủy Trì Chính xin sự giúp đỡ, “Ủy Trì đại nhân, ngài.....”

Chưa đợi ông ta nói hết câu, Ủy Trì Chính cũng đã vội vàng sai bước tới, cúi lưng, định kéo Tạ Lâm ra, dựa vào võ công của hắn, thì đối phó với Tạ Lâm, đương nhiên chỉ là chuyện đùa cợt mà thôi. Nhưng lúc chạm vào bả vai Tạ Lâm, lại nghe thấy Tạ Lâm lên tiếng cắt ngang, “Khoan đã!” Giọng nói không lớn, nhưng Ủy Trì Chính lại cảm thấy đình hết cả tai nhức hết cả óc, tiếng quát lạnh lùng khiến động tác của Ủy Trì Chính liền khựng lại.

Đúng vào lúc ấy, Tạ Lâm lại nói: “Không cần phải phiền phức như vậy, tự Tạ mỡ sẽ thả ông ta ra.” Nói xong, hắn nhấc chiếc khăn ra, vị đại thần trên sàn hôn hên hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng luồng không khí chen nhau xộc thẳng vào cổ họng của ông ta, hai bên hông nhói đau, khiến ông ta ngay lập tức bật tiếng ho khan, ý thức vốn dĩ còn mơ màng buồn ngủ, thì giờ cũng tỉnh táo lại được quá nửa.

“Đại nhân,” Tạ Lâm cười lạnh đáp, “Cứ phải gặp những chuyện liên quan đến sống chết thì ngài mới tỉnh, đúng thật là đáng vui đáng mừng.”

Vị đại thần nghe thấy câu ấy, vừa ho sặc sụa, vừa tắc tị không nói lên lời, khuôn mặt già lão nhất thời ghen đến đỏ bừng.

Chúng thần lúc ấy mới hiểu, thì ra vị đại thần vừa mới khóc cha gào mẹ thấu đến tận trời xanh kia, đã bác bỏ thể diện của Thừa tướng, tát một cái trời giáng vào mặt Thừa tướng, ngã lăn ra trên sàn đúng lúc Thừa tướng lên con, lại còn mở miệng nói mê lung tung, đó cũng là tát một cái trời giáng vào mặt Thừa tướng, bác bỏ thể diện của Thừa tướng.

Không ngờ lại bị Thừa tướng nhìn thấy, ra tay trừng phạt.

Mà Thừa tướng cũng tàn nhẫn quá, bịt miệng bịt mũi, thiếu chút nữa là khiến người ta mất nửa cái mạng rồi.

Hắn vứt chiếc khăn vừa bịt miệng bịt mũi đó vào người ông ta, nói bằng giọng hiểm ác: “Chiếc khăn tay tặng cho ngài, sau này có làm sai việc gì thì hãy nhớ đến kỷ niệm bị trừng phạt ngày hôm nay.” Nói đoạn, lại móc ra một chiếc khăn khác, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi hai tay, cứ như thể trên tay dính thứ gì không sạch sẽ vậy, rồi liếc mắt nhìn Lại Xương, trầm giọng nói: “Đại thần trong triều đình ta kêu cha gọi mẹ sắp thấu đến tận trời xanh rồi. Trời xanh thì đang ở đây, ngay trước mặt ngài và ta, nhưng thiên tử thì không biết đang ở phương nào.”

“Lại đại nhân, ngài cũng nhìn thấy rồi đấy,” Hắn lạnh lùng nói, “Những câu nói Tạ Lâm ta coi mạng người như cỏ rác, là gian thần của triều đình, Thừa tướng lộng quyền, khiến Tạ mỡ xấu hổ vô cùng. Có các vị thần linh trên trời dưới đất, Tạ mỡ này không mong có công, chỉ cầu không mang tội mà thôi.”

Hắn nheo nheo mắt, đôi mắt hẹp dài mà sắc lẹm, “Để Tạ Lâm không đến mức trở thành tội nhân thiên cổ, Lại đại nhân, có thể vì Tạ mỡ, mà nghĩ ra cách lấp liếm không?”

Mọi người đều không ngờ được rằng hắn lại nói ra những lời này.

Trước giờ Tạ Lâm tự cao tự đại, không coi ai ra gì, trên dưới khắp triều tuy rằng vô cùng bất mãn với hắn, sau lưng đều nói hắn là gian thần, nhưng lại e sợ quyền thế của hắn, chưa từng nhắc đến những lời này trước mặt Tạ Lâm, thật không ngờ, hắn lại biết rõ thế.

Đã không muốn gánh cái danh tội nhân thiên cổ, thì cũng đừng làm những chuyện khiến người khác oán hận chứ.

Văn võ bách quan, trong lòng căn bản, vô cùng bất mãn.

Ủy Trì Chính đứng một bên, cũng không biết đang nghĩ gì, thấy vẻ mặt Tạ Lâm lạnh lùng hờ hững, ánh mắt vốn dĩ sáng lấp lánh, giờ đột nhiên âm trầm đi nhiều.

Lại Xương cũng không ngờ hắn lại nói ra những lời ấy.

Một Thừa tướng đại nhân tự giấu mình là gian thần của triều đình, trong mắt không coi ai ra gì lại mà bản thân mình như vậy, khiến tổng quản thái giám đột nhiên cảm thấy không biết nên làm thế nào cho phải.

Ông ta chăm chú nhìn vào mắt Tạ Lâm, bỗng nhận ra, đôi mắt của hắn, đen trắng rõ ràng, trong suốt như bầu trời đêm được rửa sạch. Lạnh lùng, kiên định, đầy kiêu ngạo.

Đôi mắt ấy toát lên sự kiên cường mạnh mẽ từ trong xương tủy của con dân triều đình Đại Sở.

Người này rõ ràng là một gian thần, sao lại có ánh mắt như vậy nhỉ?

Lại Xương nhìn đến gần người, nghĩ ngợi hồi lâu, rồi mới chậm chạp đáp: “Được rồi, tiểu nhân nói, đại nhân nghe này.”

Lệnh hoàng đế tuy rằng khó làm trái, nhưng giang sơn này là giang sơn của người dân Đại Sở, thân là con dân Đại Sở, cũng nên gánh vác một số chuyện, quyết đoán một số việc.

XXX

Cầm Tú cung, xa hoa lộng lẫy.

“Bệ hạ, nào, thần thiếp rót rượu cho người.” Sương phi của cung Cầm Tú, tà áo dài tha thướt vén lên, nàng ta nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo xuống, khiến xương quai xanh trắng trẻo có thể nhìn thấy thấp thoáng bên trong áo.

Minh Trọng Mưu vươn tay ra, ngón tay mon man gò má xinh đẹp mỹ lệ của Sương phi, rồi đến chiếc cằm thon nhọn của nàng ta, nhẹ nhàng nâng lên, Sương phi ngược mắt nhìn hắn, rồi lại mang theo vẻ xấu hổ rụt rè cúi đầu xuống. Mị hoặc vô cùng, quyến rũ khôn kham, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào bị nàng ta dụ hoặc đều phải mê mẩn.

Đây mới là người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, người phụ nữ hiểu được thế nào là hứng thú. Minh Trọng Mưu bật cười, khẽ lắc đầu, “Ái phi à, vậy là không đúng rồi.”

Sương phi không hiểu, liền ngẩng đầu lên, nhưng sau khi chạm phải ánh mắt của Minh Trọng Mưu, lại cúi đầu xuống, giọng nói nhẹ nhàng phiêu diêu: “Sao lại không đúng chứ?”

Câu hỏi rất thỏa đáng, thể hiện rõ sự hứng thú của nàng ta với lời nói của mình, nhưng lại không quá hỗn xược, tâm lý hoàng đế của Minh Trọng Mưu vô cùng hài lòng. Hắn nâng cằm Sương phi, để nàng ta ngẩng mặt lên, sát lại gần mình, soi thấy mình trong đáy mắt nàng ta, “Thân là thê tử, mà nàng vẫn không biết cách tán tỉnh sao?”

Khuôn mặt tuấn tú của hoàng đế bệ hạ gần trong gang tấc, khiến sắc mặt của Sương phi liền đỏ ửng, tự mình rót rượu cho mình, sau đó khẽ ngậm một ngụm trong miệng, rồi ngón tay mềm mại chạm vào mặt bệ hạ, sát lại từng chút từng chút một.

Minh Trọng Mưu trầm hải lòng.

Đây mới là người phụ nữ thức thời hiểu chuyện phong tình chứ, biết trầm, hiểu trầm, không như.....

Nghĩ đến đây, tâm tư đột nhiên dừng lại, chỉ một thoáng thất thần thôi, mà đã quên luôn vừa nãy hắn muốn Sương phi làm gì, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của cô gái trước mặt bỗng dần dần phóng to lên, gần đến nỗi có thể nhìn thấy tỉ vết của làn da dưới lớp trang điểm, Minh Trọng Mưu cau mày, nghiêng luôn mặt đi, Sương phi vốn dĩ định hôn vào môi hắn, cuối cùng lại rơi xuống gò má hắn.

Sương phi giật mình.

Minh Trọng Mưu cũng giật mình, lúc ấy hắn mới nhớ ra vừa nãy mình đã bảo Sương phi làm gì.

Cung Cầm Tú bỗng nhiên trở nên im lặng mất một lúc.

Sương phi tư thế tao nhã trở lại chỗ ngồi, chỉ là khi nhìn hắn, khuôn mặt đẹp tuyệt thế vô song, ánh mắt trong veo nhất thời âm ứ, rõ ràng giống như không có chút cảm xúc nào, nhưng cũng lại giống như muốn bật khóc.

Minh Trọng Mưu bỗng thấy có chút xấu hổ, nhưng nhìn đôi mắt được trang điểm bằng cách vẽ một đường viền màu đen vòng quanh, đuôi mắt kéo dài xéch lên, hắn đột nhiên nhớ tới một đôi mắt không hề được trang điểm, nhưng lại vô cùng giống với đôi mắt đã được trang điểm ngay trước mặt đây.

Một đôi mắt rất trong, nhưng cũng lại rất sắc.

Minh Trọng Mưu đột nhiên thấy rung mình, ho khan vài tiếng thông cổ họng, cầm đĩa lên, gấp một ít thức ăn bỏ vào bát Sương phi, “Nào, ái phi, ăn món này đi.”

Sương phi vẫn u oán nhìn hắn, “Bệ hạ, đây là làm cho người, thần thiếp không ăn món này.”

“.....”

Minh Trọng Mưu nghe thấy, lặng lẽ gấp một đĩa thức ăn y hệt thế, nhét vào miệng, ngậm cánh môi lại, chậm chậm nhai.

Trẫm buộc phải nghỉ ngơi ba ngày, không phải để bản thân mắc nghẹn.

Nếu nghỉ mà không vui, thì trẫm còn nghỉ làm gì nữa? Còn chẳng bằng tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Minh Trọng Mưu lại gấp thêm một đĩa thức ăn nữa, nhưng lần này chiếc đĩa lại được đưa đến bên miệng Surong phi, hần cười cười nói, “Ái phi, ăn nào.” Vẫn là món ăn ấy, ái phi, trẫm không tin nàng không ăn.

Surong phi nhìn cọng rau xanh bóng dầu mỡ, đang đứng đưa đón gió trên chiếc đĩa làm bằng ngọc, trắng đi đôi với xanh, xanh đi đôi với trắng, trông rất đẹp. Sau đó lại liếc nhìn Minh Trọng Mưu, chỉ thấy hần rõ ràng là đang cười, nhưng dưới ánh nền, lại có một tầng bóng đen bao phủ lấy hần, khiến ý cười trở nên vô cùng âm hiểm.

Surong phi bỗng nhiên nhớ ra, có một hôm nghe đồn rằng Thừa tướng đại nhân nguyên lão ba triều của Đại Sở, quyền khuynh triều dã, tính cách hần ta lạnh lùng thâm hiểm, tâm cơ khó dò, Surong phi rất hiếu kỳ, hôm đó lúc trong cung có tiệc rượu mới lên lên nhìn trộm, chỉ thấy con người ấy rõ ràng nghe nói đã hai mươi sáu tuổi rồi, vậy mà da mặt trắng trẻo trơn láng, thư sinh nho nhã, hiển nhiên là cực kỳ trẻ trung, thỉnh thoảng cười khẽ một cái, đáng về trông vô cùng dễ nói chuyện, tính cách chẳng mấy may có điểm nào giống với tin đồn cả, nên không tin chút nào.

Nhưng trong chính buổi tiệc rượu đấy, có một sứ thần của phiên bang, rõ ràng đã lễ nghi cung kính hoàng đế triều đình Đại Sở, nhưng ngôn từ lại găm đầy dao kiếm, khiến người ta phải căm tức. Quân thần đều thấy căm phẫn, cảm giác như bị xúc phạm, người nào trong lòng cũng đầy lửa giận, bất mãn đùng đùng. Ngay cả bản thân nàng ta, cũng không nghe lọt tai nổi, rất muốn khiến cho tên sứ thần đó phải căm miệng.

Trong bữa tiệc, duy chỉ có Thừa tướng đại nhân đột nhiên bật cười. Giống như đoá hoa lê đồng loạt nở giữa núi đồi, giữa bạt ngàn cây cỏ. Khuôn mặt tuần tú tuy đang mỉm cười, nhưng lại không mấy may mang theo ý cười.

Nụ cười đó, cho đến tận giờ phút này, nàng ta vẫn còn nhớ như mới thể vừa mới hôm qua.

Sau nụ cười đó, Thừa tướng đại nhân chỉ nhàn nhã nói vài câu ngắt lời, không hề có một chữ thô tục nào, cũng không hề thấy có vẻ gì là tức giận, ngữ điệu không nóng cũng chẳng lạnh. Không ngờ tên sứ giả đó vừa nghe xong, sắc mặt lập tức tái mét, sau đó xấu hổ không biết nhét mặt vào đâu, bỏ chạy trốn chết.

Nụ cười của hoàng đế bệ hạ lúc này, giống hệt với nụ cười của Thừa tướng đại nhân hôm đó.

Surong phi chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi dần dần bò lên sống lưng, đành phải lặng lẽ bưng bát lên, định đón lấy món ăn bệ hạ gấp cho.

Vốn tưởng bệ hạ sẽ thả đĩa ra, để món ăn trên đĩa phiêu du rơi vào trong bát, nhưng bệ hạ lại nhẹ nhàng lắc đầu, nở nụ cười khoe răng, chiếc đĩa vẫn giữ cọng rau xanh, “Nào, ái phi, há miệng ra, món ăn ngon như vậy, sao lại lãng phí được, cứ ăn luôn đi là xong thôi.”

Hơi lạnh trên cả người bệ hạ càng lúc càng đậm. Surong phi khóc thầm trong bụng, chỉ đành phải mở cánh môi anh đào, tách hàm răng ra, cắn một miếng.

Minh Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào nàng ta, ánh mắt đầy vẻ hưng phấn, bụng liên tục nói thầm: Cắn, cắn đi, cắn cho trẫm! Đĩa của trẫm, cho nàng dùng, đó chính là ân sủng! Gắn bó như môi với răng, đó gọi là sủng hạnh!

Đây mới là người phụ nữ thức thời hiểu chuyện phong tình, hiểu ý của trẫm, thuận theo ý trẫm, tuyệt đối không giống như người đó.....

Nhìn thấy Surong phi cắn một miếng từ “ngự đĩa” của bệ hạ, Minh Trọng Mưu lại nhớ đến chuyện ấy, bỗng nghe thấy giọng cao vút của một tên thái giám ở bên ngoài gọi: “Bệ hạ! Bệ hạ!” Gọi được hai tiếng, còn cảm thấy chưa đủ, đập mấy cái liền lên cánh cửa.

Đáng tiếc cửa khóa, hần có đập cũng chẳng vào được.

Minh Trọng Mưu bị tiếng động đó dọa cho giật nảy mình, tay thả lỏng đĩa, cọng rau xanh rơi thẳng xuống yết hầu Surong phi, tí nữa thì nghẹn chết nàng ta.

Phốt lờ Surong phi đang ho khù khụ bên cạnh, Minh Trọng Mưu cao giọng giận dữ quát: “Không phải đã nói rồi sao, không gặp ai hết, tên nô tài nhà ngươi không hiểu những lời trẫm nói hả?”

“Bệ hạ, không phải.....” Gã thái giám khiến bệ hạ nổi con thịnh nộ, giọng nói run run, vẫn đứng đó lấy bà lấy bầy, nói với vẻ sợ sệt: “Là..... Là Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân dẫn theo các vị đại thần tới đây, khí thế hùng hổ lắm ạ!”

Đến lúc ấy Minh Trọng Mưu mới hiểu rõ tình hình, giọng của người vừa nói, chính là Lại Xương, người vẫn thường hầu hạ bên cạnh hần. Mà hiện giờ, đáng lẽ Lại Xương đang lo ứng phó với các vị đại thần trên đại điện của buổi triều sáng chứ nhì.

“Thừa tướng đại nhân” dẫn theo “các vị đại thần” tới đây? Tới cung Cẩm Tú này á?

Sắc mặt Minh Trọng Mưu tái mét.

Gi thế này? Tạ Lâm tới để bói lông tìm vết sao?

“Chặn lại!” Minh Trọng Mưu đứng phắt dậy, khí thế hùng hổ không kém, hần sai bước, đi tới trước cửa, nhìn thấy then vẫn cài rất chắc chắn, mới thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng ghé sát vào khe cửa, nhỏ giọng dặn dò: “Lại Xương, ngăn lại cho trẫm, trẫm tin tưởng ngươi!”.

“Nô tài. ....” Lại Xương thờ hồn hển, tiếng trả lời thì thầm truyền đến từ bên ngoài khe cửa, “Nô tài ngăn rồi, nhưng mà. ....”

Nhưng mà sao?

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Quỷ xuống cho trẫm

“Nhưng Thừa tướng đại nhân ngài ấy. ....” Lại Xương còn chưa kịp nói hết câu, thì đã nghe thấy tiếng Tạ Lâm khàn sạn lạnh lùng ở bên ngoài xuyên que khe cửa truyền rành rọt đến tai Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu giật nảy mình, thật sự là Tạ Lâm sao?!

“Không, trẫm tuyệt đối không ra đâu” Minh Trọng Mưu hiểu rất rõ, hành vi không màng đến triều chính, không quan tâm đến quần thần lúc này của hần, đối với kẻ làm hoàng đế mà nói, là vô cùng sai trái. Nhưng hần của lúc này, lại cực kỳ không muốn nhìn thấy khuôn mặt Tạ Lâm, hần cười lạnh một tiếng, mĩa mai: “Có Thừa tướng Tạ Lâm trong triều, còn lo gì chuyện quốc gia đại sự? Không phải trẫm đã nói, có chuyện gì, thì cứ giao cả cho Tạ khanh xử lý là được rồi đó sao, đừng có tới làm phiền trẫm!”.

Lời vừa dứt, bên ngoài lập tức trở nên xôn xao ồn ào.

Minh Trọng Mưu nhớ ra Tạ Lâm dẫn theo một nhóm các vị đại thần tới cung Cẩm Tú, cãi nhau rộn ràng nhốn nháo, toàn bộ hậu cung giống như một cái chợ, không nhìn được nhìn Lại Xương đang ở bên khe cửa xô một tràng dài quở trách, “Rốt cuộc ngươi làm việc cái kiểu gì vậy hả? Lại dám nói hành tung của trẫm cho bọn họ biết, nhất là lại còn nói cho cái tên Tạ Lâm kia nữa chứ!” Minh Trọng Mưu cau tiết đi qua đi lại, nói năng chẳng thêm suy nghĩ, “Thật đúng là tạo phản rồi, không chỉ Tạ Lâm, mà ngay cả ngươi cũng không nghe lời trẫm, vậy thì trẫm còn làm hoàng đế làm cái gì nữa? Chi bằng cùng học theo Hầu tướng quân, thoái vị về vườn cho xong

Lại Xương ở ngoài cửa quay phắt đầu lại, nhìn theo hướng của Minh Trọng Mưu, chỉ thấy lông mày của hần xếch ngược lên, có thể nhìn ra được tâm trạng của hần chán chường đến mức nào, “Bệ hạ. ....” bất luận có bao biện, có lý do lý trấu thế nào đi chăng nữa, thì Lại Xương hiểu rằng, Minh Trọng Mưu sẽ không nghe lý do đâu, hần chỉ hỏi kết quả, không quan tâm đến quá trình.

“Bệ hạ xin đừng chỉ trích Lại Xương đại nhân,” Tạ Lâm thần nhiên ngắt lời, “Là thần ép ông ấy làm vậy.”

“Ngươi!” Minh Trọng Mưu nổi cơn thịnh nộ. Trẫm biết ngay mà, tên gian thần nghịch tử Tạ Lâm ngươi lòng dạ chẳng có gì tốt đẹp, đường đường là tổng quản thái giám, bị ngươi bức ép đến nỗi ngay cả lời của trẫm cũng không nghe theo.

Được, được lắm!

Minh Trọng Mưu nghĩ đến đây, liền sai bước đi tới trước bàn rượu bày la liệt những món sơn hào hải vị, tay nắm lấy một góc bàn, lật tung, bàn rượu bay lên, bát đĩa rơi vỡ loảng xoảng, cơm canh từ trong bát gần như bắn cả lên người Surong phi. Surong phi hét toáng lên, đứng bật dậy, sau đó lui lại sau mấy bước, sợ tới mức khuôn mặt xinh đẹp tái mét, “Bệ hạ!”.

XXX

Các vị đại thần nghe thấy tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng bên trong, tiếng rầm rầm của bàn ngã, và cả tiếng hét của phụ nữ nữa, không nhìn được quay ra nhìn nhau, lắc lắc đầu. Nhớ ra mấy ngày vừa rồi, hoàng đế bệ hạ vui vẻ phong lưu, cả ngày lẫn đêm ở li trong hậu cung, đêm xuân đến mấy lần, sủng hạnh hậu phi, thực sự khiến người ta phải ngưỡng mộ không thôi, chẳng trách ngay cả triều chính quốc gia cũng không thêm đề tâm đến.

Văn võ bách quan, đều thờ dài chán nản, “Vây. ....” có một viên quan quay ra nhìn Tạ Lâm, nhưng thấy trên mặt Thừa tướng đại nhân không chút cảm xúc, dường như chẳng giận cũng chẳng vui, chỉ là trong con mắt đen trắng rõ ràng kia, lại nổi lên từng con sóng cuộn cuộn, giống như cười, lại như không cười, lúc lại giống như cau giận, vô cùng nặng nề.

Úy Trì Chính bước đến gần, thấp giọng nói với Tạ Lâm đứng bên cạnh: “Tuy bệ hạ đã đóng cửa, nhưng đối với Úy Trì mỗ mà nói, muốn mở cửa, dễ như trở bàn tay, hay là. ....” Hần không nói hết câu, nhưng dựa vào võ nghệ của Úy Trì Chính mà nói, việc thẳng tay dỡ tung cửa lớn của cung Cẩm Tú không phải chuyện gì khó. Khiến hoàng đế bệ hạ không nơi trốn tránh, đám thần tử như thần, đương nhiên cũng được thờ phào nhẹ nhõm.

Úy Trì Chính cứ tưởng rằng Tạ Lâm thích đột kích chính diện nhất, chắc chắn sẽ đồng ý với đề nghị này, nhưng lại thấy Tạ Lâm không mấy may có chút đề tâm, dường như không hề nghe thấy những lời mình vừa nói, chỉ thẳng thắn đáp: “Lúc hoàng đế Vạn Triệu mới đăng cơ, đã tự nói rằng, muốn bảo vệ xã tắc Đại Sở ta, hoàng đế Vạn Triệu nguyện noi theo tấm gương của Thánh tổ khai quốc, khai sáng một Đại Sở phồn hoa thịnh thế. Quốc hiệu Vạn Triệu, có nghĩa là lấy phúc làm điềm báo cho sự may mắn thuận lợi, tình cảm bệ hạ gửi gắm trong ngày hôm ấy, giờ khắc ấy, thần không dám quên.”

Giọng nói khàn sạn của Tạ Lâm, đều đều vang lên, khiến quần thần đều yên lặng.

Cũng không biết hoàng đế bệ hạ trong Cẩm Tú cung có nghe thấy không, có ngẫm nghĩ lại cẩn thận không.

Giọng nói không êm tai, nhưng lại có khả năng khiến trái tim người ta đang sôi sục, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

“..... Hôm đó, thần nghe thấy những lời này, cảm nhận một cách sâu sắc rằng cho dù thần tử có tài bình ổn thế loạn, nhưng nếu không có hoàng đế bệ hạ, thì việc cũng không thể thành được, lúc ấy chỉ có một nguyện vọng duy nhất là đi theo đến tận cùng.” Tạ Lâm dừng lại một lúc, giống như đang thờ dài, “Cho đến hôm nay.”

Lẽ nào là thật sao, chỉ muốn có thể đi tới ngày hôm nay thôi sao?

Ngày đó vị hoàng đế trẻ tuổi tự nhủ rằng muốn noi theo tấm gương của Thánh tổ khai quốc, khai sáng một Đại Sở phồn hoa thịnh thế, nhưng sau khi đội mũ rồng, hiện giờ có phải là đang tiếp tục hướng về phía trước, vĩnh viễn không quay đầu lại không?

Hoàng đế Vạn Triệu ở sâu trong cung Cẩm Tú, lúc này im lặng.

“Thần hiểu, bệ hạ chẳng qua giận dữ vì Hầu tướng quân coi giặc về quê buông bỏ binh quyền, vốn không phải là vì ông ấy muốn thế. Thần lại bao đồng làm thay, nhưng bệ hạ bất bình trong lòng như thể khó mà bình ổn được. Thần đã phạm tội, cũng đã biết tội, xin nguyện xả con giận này cho bệ hạ.”

“Chỉ xin bệ hạ hồi triều, đó là hy vọng của triều đình, hy vọng của bách tính, hy vọng của xã tắc.”

Tạ Lâm dứt lời, nhấc tà áo dài lên, đầu gối gấp lại, đập xuống đất, vị Thừa tướng đại nhân đang yên đang lành giờ đang quỳ sụp xuống.

Thần không muốn quỳ.

Tiền đế từng miễn cho thần cả đời này không phải quỳ, tiền đế đã có lệnh, Tạ Lâm thần, đương nhiên phải tuân theo.

Năm Vạn Triệu thứ hai, tin tức vị Thừa tướng đại nhân đã từng nói không bao giờ quỳ, giờ lại quỳ xuống trước mặt bệ hạ giữa lúc ban ngày ban mặt, đã chấn động khắp cả triều đình.

Lúc quỳ, đầu gối của Thừa tướng đại nhân tuy gấp lại, nhưng sống lưng vẫn cứ thẳng tắp, đôi mắt thâm trầm như mực, sắc nhọn như dao, như muốn khoan thẳng lên người vị hoàng đế bệ hạ nhất mực tôn quý đang chốn trong Cẩm Tú cung kia.

Quần thần lúc ấy ngẩng ra nhìn. Tên gian thần vì muốn bệ hạ bước ra xử lý triều chính, mà hao tổn biết bao tâm tư, ngay cả việc cả đời này không phải làm là “quỳ” cũng xài tới rồi, nếu hần là trung thần, thì hành vi này có thể gọi là dụng tâm lương khổ. Nhưng rõ ràng ràng là hần lại không phải.

Hôm ấy sau khi Tạ Lâm quỳ xuống, chỉ nói vắn vắn có hai câu.

“Các ngài cũng quỳ hết cả đi.”

Lúc đó quần thần như sức tinh từ trong mộng. Kẻ đứng đầu đã quỳ rồi, đám hạ quan có lý nào lại không quỳ?

Quỳ thôi!

Bá quan lao nhao cả lên, bất kể già trẻ, đều nhất loạt quỳ xuống.

“Đội,” Tạ Lâm nói câu thứ hai, “bệ hạ quay trở lại xử lý sự vụ trong triều, thì chúng ta mới đứng dậy.”

Đến lúc này thì mọi người mới hiểu ra, ới giờ ới, thì ra lúc Thừa tướng đại nhân bức ép Lại Xương tiết lộ nơi bệ hạ ở, thì đã chuẩn bị bắt chúng ta cùng quỳ với hần rồi. Vầng mặt trời sáng nay tươi sáng quá, tuy rằng không thấy nóng bức, nhưng cứ quỳ mãi dưới ánh mặt trời như vậy, khiến bá quan cảm thấy hối hận không thôi, trong lòng thầm oán trách Tạ Lâm, tại sao không nhắc nhở bọn họ, chuẩn bị cẩn thận trước từ sáng, uống thật nhiều nước, đầu gối buộc cố định thêm cái đệm bông, thì có phải thân thể thoải mái, làm việc không mệt mỏi rồi không.

Nhưng thấy Thừa tướng đại nhân tuy rằng đang quỳ, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như quân bút, tựa từng tựa bách, khiến người ta phải nể sợ, cay đắng đẩy một bụng của đám quần thần, đành phải nuốt hết vào trong, ngoan ngoãn quỳ tiếp.

Còn tổng quản thái giám Lại Xương lại tranh thủ lúc mọi người không chú ý, lén lút lén vào từ cửa sau cửa cung Cẩm Tú, thái giám của cung Cẩm Tú đã đứng canh ở cửa sau từ sớm, vừa thấy ông ta đi vào, liền vội vàng khóa cửa lại, cứ như thể có chó dữ đuổi đằng sau.

XXX

Tối đó, Minh Trọng Mưu ăn mồi quýt ngọt do chính tay Sương phi đút cho, chậm rãi hỏi một câu, “Đám đại thần bắt kính đó sao rồi?”.

Lại Xương kính cẩn trả lời: “Bẩm bệ hạ, vẫn đang quỳ trước sân ạ.”

Minh Trọng Mưu ừ một tiếng bằng giọng mũi, sau đó cũng không nói gì thêm.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau Lại bộ Thượng thư Sừ Khánh, vì tuổi tác quá cao, không chịu nổi, ngã vật ra hôn mê, Lại Xương nghe tin, vội vàng gọi thái giám tới diu ông ta đi, lại bị Tạ Lâm vẫn đang quỳ thẳng tắp sống lưng kia nhẹ nhàng liếc một cái, mấy tên thái giám như bước vào hầm băng, toàn thân thiếu điều thì đông cứng.

“Thế lực như vậy, mà có thể làm đến chức Lại bộ Thượng thư, đúng thực là không dễ dàng gì.” Tạ Lâm khề thờ dài, “Để ông ta nằm ra đây, đỡ bị mệt, thỉnh thoảng cho uống chút nước là được rồi.”

Xong hần bổ sung thêm một câu nhẹ nhàng, “Chỉ cần đừng để ông ta bước ra khỏi cung Cẩm Tú này, thì các ngài làm gì ông ta, Tạ mỗ cũng không quan tâm.”

Chỉ một câu nói này thôi, mà mấy tên thái giám không tên nào dám tùy ý hành động nữa, chỉ đành bung chút nước đến, thắm thắm lên cánh môi Sừ đại nhân, giúp ông ta uống nước mà thôi, ngay cả cơm cũng dám bón.

E là Sừ đại nhân không chết vì tuổi già sức yếu, mà là vì đói cũng nên.

Các vị đại thần, bắt đầu từ lúc quỳ tới giờ, đều chưa ăn cơm, người nào người nấy mặt mũi xanh xao vàng vọt, mới có một ngày, mà đã không còn chút huyết sắc nào, cũng khó tránh khỏi việc bị ngất.

Đám thái giám trong cung Cẩm Tú cũng thỉnh thoảng nghe nói trong triều đình Đại Sở có một vị Thừa tướng gian xảo, hung thần ác sát, tướng tá dữ tợn, giết người không thầy máu, vô cùng tàn độc.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, ngoài tướng tá dữ tợn, hung thần ác sát ra dường như không phù hợp nên có xảy ra chút tranh cãi ra, thì những thứ khác đều đúng y.

Ngay cả người luyện võ như Ủy Trì Chính, trải qua một ngày, cũng khó tránh việc nhức nhích khớp xương, bọn hần quan sát Thừa tướng đại nhân rất lâu, thậm chí còn lên đánh cược với nhau, xem khi nào thì hần cử động, không ngờ một ngày một đêm đã trôi qua rồi, mà toàn thân từ trên xuống dưới của hần không hề nhức nhúc.

Đúng là một vị Thừa tướng cứng.

Đám thái giám vô cùng khâm phục.

Sau đó lại có một vị đại thần không chịu nổi ngất đi, đám thái giám cũng không nói sẽ khiêng bọn họ ra nữa, mà xếp lại tay chân, để các vị đại thần nằm luôn ra đất, bón chút nước, rồi cũng đặt ở một bên.

Quần thần cũng không phải mình đồng da sắt, ánh mặt trời hôm nay không êm dịu như hôm qua, mà chói chang mọc chính giữa thiên không, trong số quần thần lại có thêm vài người nữa không trụ nổi. Ngay cả Ủy Trì Chính đã từng luyện võ, trải qua thời kỳ làm lính, cũng cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, hần bắt giác nhìn về phía Tạ Lâm, nhủ thầm thư sinh trói gà không chặt như Tạ Lâm, có thể cầm cự được bao lâu chứ?

Nhưng hai mắt Tạ Lâm vẫn sáng rõ, gò má trắng nõn, mặt không đỏ hơi không loạn, như thể chỉ vừa mới quỳ ở đây thôi.

Ủy Trì Chính không khỏi bội phục, thầm nghĩ, ngày xưa Thừa tướng đại nhân kiên quyết không quỳ, còn nói hần không biết quỳ, có được sự ân sủng của tiên đế, e là hần còn chưa từng nếm trải mùi vị thần tử phải quỳ là như thế nào. Không ngờ hôm nay vừa nhìn đã thấy, gã gian thần kia không chỉ quỳ rất có dáng, mà còn quỳ vô cùng có khí khái, nhìn loại nghị lực này, sợ rằng đệ tử thế gia được chiều chuộng quen rồi, có phi ngựa cũng chẳng đuổi kịp.

Sau khi mặt trời ngã về tây, bệ hạ lại hỏi Lại Xương, “Đám đại thần bắt kính của trăm thế nào rồi?”.

Lại Xương đáp: “Bẩm bệ hạ, vẫn đang quỳ trước sân ạ.”

Lại Xương tưởng rằng lần hỏi han này đến đây là kết thúc, nhưng lại nghe bệ hạ hỏi thêm câu nữa, “Vậy còn gã gian thần kia?”.

Lại Xương đương nhiên là hiểu “gã gian thần” kia là ám chỉ ai. Nhưng bệ hạ có thể gọi hần là gian thần, còn tổng quản thái giám thì không thể. Nên Lại Xương nghi ngờ hỏi lại: “Gian thần?”.

Bệ hạ cau mày, lộ rõ vẻ phiền phức, “Trăm hỏi Thừa tướng thế nào rồi, vẫn còn quỳ chứ?”.

Lại Xương kính cẩn đáp: “Vâng, nghị lực của Thừa tướng đại nhân thật phi thường, mặt không đỏ, hơi không loạn, thế lực so với các vị đại thần khác, còn tốt hơn nhiều.”

Bệ hạ nhú mày, nghe xong một mồi nói, “Vậy thì khi nào hần mặt đỏ hơi loạn, thì người hãy tới báo cho trăm!”.

Chương 28: Quỷ cũng là đánh cược

Quan văn, tự xưng là khoan thai nho nhã. Kẻ đọc sách, trói gà không chặt, gió chưa thổi đã bay, duy chỉ có bình loạn thời thế, có đầu óc, có tư tưởng, có tài xử lý triều chính, xây dựng một đất nước phồn hoa thịnh thế, thì quan văn này, đương nhiên là đủ tư cách.

Nhưng quan văn còn phải phụ trách cả việc quỳ xuống, cầu xin thiên tử hồi triều, thì đúng là làm khó bọn họ quá. Cho đến khi mặt trời lặn xuống núi, lại có người bị say nắng, đói đến xỉu, trong số quan văn, đã chỉ còn lại có lẻ tẻ vài người. Ở trước sân Cẩm Tú cung, la liệt người nằm ngất, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, giống như thể vừa xảy ra một thảm kịch khủng khiếp vậy.

Còn quan võ, vốn toàn là những người ăn to nói lớn, nhịn một bữa, thì vẫn còn có chịu được, nhưng nhịn đến mấy bữa không ăn thì họ cũng sâu sắc cảm thấy không thể cầm cự nổi. Huống hồ trước giờ quan võ tính khí nóng nảy hơn quan văn, chuyện quỳ xuống này rất ít khi làm, lại càng hiếm khi phải quỳ lâu như vậy.

Nhìn thấy cả một đám từng người từng người đều đói mệt đến ngã rạp cả ra, Ủy Trì Chính cũng cảm thấy bản thân dường như sắp không trụ nổi, bèn thì thầm với Tạ Lâm: “Tạ đại nhân, cứ quỳ ở đây thế này, đối phương chẳng may mất một sợi tóc, còn ta thì tổn thất tang thương. Bệ hạ cũng chẳng thấy dao động được bao nhiêu, chỉ bằng đại nhân để văn võ bá quan về nghỉ ngơi một lát, ăn uống đôi chút, giờ trời cũng đã nhá nhem rồi, hay là sáng sớm mai lại tới, đại nhân đã muốn khai sáng một đất nước thịnh thế, muốn bệ hạ hồi triều, nhưng không có cận thần làm cánh tay vững chắc thì cũng khó nên chuyện lắm. Đại nhân ngài ngắm xem, đạo lý này có đúng không?”

Tạ Lâm lắng nghe những lời này, hàng mày thanh tú cau chặt cả lại. Ủy Trì Chính biết, trong lòng hắn đang mâu thuẫn, nên đành kiên nhẫn chờ.

Hồi lâu, Tạ Lâm mới từ tốn nói: “Văn võ bá quan của triều đình Đại Sở nghe đây.”

Mọi người giật thót, tai dựng đứng cả lên.

“Bệ hạ đã không muốn, chúng ta đương nhiên không thể làm khó người, vì thế hôm nay, mời các vị đại thần quay về nghỉ ngơi.”

XXX

Minh Trọng Mưu ở bên trong, nghe thấy rất rõ, Tạ Lâm bảo các vị đại thần quay về nghỉ ngơi, không làm khó mình nữa, liền bật cười ha hả, “Tên Tạ Lâm này, cũng rất biết thức thời đấy chứ, cứ quỳ tiếp.....” cứ quỳ tiếp, thì áp lực tâm lý của bản thân sẽ trở lên lớn hơn, để không cẩn thận bước ra khỏi cửa cung, thì sẽ lại tiếp tục quay về với cuộc sống hoàng đế bù nhìn bị Tạ Lâm giật dây, trong lòng Minh Trọng Mưu vô cùng không muốn.

Quần thần nằm ngã ngã ngón đủ kiểu tư thế, quả thực trông như thảm kịch nhân gian, Minh Trọng Mưu nhìn qua khe hở, cảm thấy quả nhiên mình chính là con cháu của hoàng tộc họ Minh, vô tình máu lạnh, không dễ dàng động lòng trắc ẩn, chân gần như muốn bước ra ngoài, tay gần như muốn tháo then cài, nhưng lại bị hấn cứng rắn thu lại hết.

Lúc này quần thần đã lui xuống, Minh Trọng Mưu liền cảm thấy hô hấp của mình thông thuận hơn nhiều.

Hai ngày một đêm, cứ nhớ tới khuôn mặt già có trẻ của toàn bộ các vị đại thần luôn tự cho mình là thanh cao đang ở bên ngoài cửa, và cả tên thư sinh mặt mày trắng trẻo Tạ Lâm kia, là nhiệt tình muốn đi ôm ấp vuốt ve vui vẻ một tí với cung phi của Minh Trọng Mưu lập tức xẹp đi quá nửa, ngay cả vòng eo nhỏ nhắn của Sương phi, cũng không dám ôm.

Giờ vừa nghe thấy Tạ Lâm định đi, không khỏi vui mừng, tóm lấy một quả nho, đút vào cái miệng mềm mại hồng hào của Sương phi, Sương phi đang muốn cắn, thì lại nghe Tạ Lâm nói tiếp: “Sau khi nghỉ ngơi xong, sáng sớm ngày mai, lại tới đây tập trung diện kiến bệ hạ, nếu bệ hạ không ra, thì chúng ta sẽ quỳ tiếp, cho đến khi nào bệ hạ ra thì thôi.”

Sương phi nghe xong những lời này, kinh hãi, hai hàm răng không chú ý, cắn luôn vào ngón tay Minh Trọng Mưu, lập tức máu tươi tràn ra.

Minh Trọng Mưu không màng đến con đau, vì hắn lại nghe thấy Tạ Lâm nói một câu, “Các vị đại thần xin mời quay về, đêm nay, một mình ta tiếp tục quỳ ở đây là đủ rồi.”

Sét đánh giữa trời quang, chẳng qua cũng chỉ đến thế này.

“Ngày nào bệ hạ còn chưa hồi triều, thì ngày đó Tạ Lâm ta còn chưa thôi!”

XXX

Trước sân cung Cẩm Tú, Ủy Trì Chính sai thái giám điều mọi người đi, bản thân hắn vốn cũng định quay người đi về, nhưng ánh mắt đột nhiên lại chạm

vào bóng lưng gầy mỏng trước cửa cung.

Rõ ràng là một quan văn, lại quỳ nguyên một chỗ suốt hai ngày một đêm, nhưng đáng vẻ không hề thay đổi, dường như con người này vĩnh viễn không hề biết mệt là gì.

Úy Trì Chính bất giác thở dài, vẫy tay gọi một thái giám, thì thầm mấy câu, rồi lại nhấc chân đi tới trước mặt Tạ Lâm, tung vạt áo, đầu gối cong xuống, tiếp tục quỳ.

Cho dù Tạ Lâm tâm tình như mặt hồ, cứng rắn như đá, nhưng giờ trông thấy hành động của Úy Trì Chính, sắc mặt cũng không khỏi thay đổi, “Úy Trì đại nhân, ngài thế này là sao?”.

Năm nay Tạ Lâm đã ngoài hai mươi sáu tuổi, tướng mạo tuấn tú nho nhã, giờ phút này đôi con ngươi chứa đầy vẻ xúc động, giống như có một cơn gió thổi qua mặt hồ thu, lập tức làm dậy lên những cơn sóng.

Con sóng ấy, bỗng nhiên khiến một nơi nào đó tận sâu trong trái tim Úy Trì Chính thoáng dao động, hần hơi nghiêng đầu, tránh ánh mắt của Tạ Lâm, “Tạ đại nhân quỳ vì bệ hạ, quỳ vì Đại Sở, quỳ vì bách tính, vậy tại sao hạ quan lại không thể quỳ?”.

Huống chi hạ quan xuất thân là võ quan, ngay cả chút khổ sở này cũng không chịu được, còn không bằng gã quan văn như Tạ Lâm, điều này khiến hắn cảm thấy.....

Có chút giống như là thua

Úy Trì Chính không nói gì nữa, có lẽ là không muốn thừa nhận mình thua, hoặc có thể là vì nguyên nhân khác.

Hắn chỉ nói: “Hành động này của Tạ đại nhân, tin rằng trong lòng bá quan hiểu rõ, đương nhiên khó tránh việc bội phục, nếu bệ hạ xuất cung, thì công đầu sẽ thuộc về đại nhân.”

Tạ Lâm ngẩn người, hắn không ngờ hôm nay Úy Trì Chính lại nói, lại làm những việc như vậy, không nhận được mím môi cười: “Công đầu gì chứ, để Úy Trì đại nhân chê cười rồi. Bệ hạ xuất cung, công lao của thần tử chưa thấy đâu, chỉ sợ là còn lĩnh thêm tội ý chứ.”

Lần này là Úy Trì Chính ngẩn người, quay đầu nhìn Tạ Lâm, nhưng thấy hắn đã ngậm miệng lại, dường như không muốn nói nữa.

XXX

Tạ Lâm vẫn chưa đi.

Minh Trọng Mưu đi qua đi lại, đi được một lúc, bèn tóm lấy Lại Xương, cau mày hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”.

“Bẩm bệ hạ, đã là giờ Tý rồi, bệ hạ nên đi nghỉ đi thôi.” Lại Xương đã giục bệ hạ đi ngủ rất nhiều lần rồi, Surong phi cũng đã đi ngủ từ lâu, nhưng Minh Trọng Mưu đột nhiên lại cảm thấy không thoải mái khi ngủ chung giường với Surong phi, nên lệnh cho Lại Xương bảo người chuẩn bị giường, trải chăn đệm đầy đủ, không khác gì tẩm cung của mình. Nhưng hắn lại trần trọc không buồn ngủ chút nào, nhặt bừa một cuốn sách, nhưng suốt mấy canh giờ trôi qua, cũng chỉ đọc được có hai trang.

Minh Trọng Mưu nghe Lại Xương nói vậy, bèn hỏi: “Tạ Lâm đâu?”.

Lại Xương đáp: “Vẫn đang quỳ cùng với Úy Trì đại nhân ở trước sân ạ.”

Minh Trọng Mưu cau mày, không hiểu sao bảy chữ “quỳ cùng với Úy Trì đại nhân” lại khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, “Tại sao Úy Trì Chính cùng quỳ ở đó?”.

“Hình như,” Lại Xương ngẫm nghĩ, “Úy Trì đại nhân chỉ là muốn quỳ cùng với Tạ đại nhân thôi ạ.”

Cùng?

Minh Trọng Mưu lật sách với vẻ cứng nhắc, mắt nhìn chăm chăm vào trang giấy, “Hừ” một tiếng, “Tạ đại nhân cũng không phải là trẻ lên ba, sao lại cần có người cùng làm?”.

Lại Xương bẩm: “Thật ra, Úy Trì đại nhân đã dặn dò mấy tên thái giám, mang chút nước và thức ăn đến, Úy Trì đại nhân và Tạ đại nhân, đã không ăn không uống hai ngày liền rồi.”

“Hai ngày?” Hắn nhàn nhã tiếp tục lật sách, “Lát nữa ăn chút đồ ăn, uống chút nước, thì tinh lực của bọn họ lại dồi dào, sẽ lại tiếp tục quỳ, tiếp tục làm phiền trẫm.”

“Úy Trì đại nhân có ăn một tí, còn Tạ đại nhân thì không ăn một thứ gì hết, chỉ uống một chút nước mà thôi,” Lại Xương nói, “Nô tài vừa cẩn thận quan sát rồi, mỗi Tạ đại nhân trắng nhợt khô cong, nếu không uống chút nước, chỉ sợ ngày mai khó lòng quỳ tiếp được.”

Ánh mắt Minh Trọng Mưu ngưng lại, “Tại sao hắn lại không ăn chút gì đó? Úy Trì Chính cùng quỳ, sao không chăm sóc cẩn thận cho hắn?” Minh Trọng Mưu vốn dĩ tưởng rằng bản thân khi nghe nói Tạ Lâm khó lòng quỳ tiếp, trong lòng nên vui vẻ sung sướng mới phải, nhưng giờ nghe bẩm Tạ Lâm không

chú ý đến sức khỏe của bản thân, lại cảm thấy trong lòng có chút gì đó khác thường rất khó gọi tên, thứ cảm giác khác thường này dâng lên ngực, không hề xuống được, vô cùng khó chịu.

“Úy Trì đại nhân cũng khuyên rồi, nhưng Tà đại nhân không chịu ăn, còn nói. ....”

Hôm đó Tà Lâm đẩy hết cơm canh đi, liếc nhìn cửa cung, lạnh lùng giễu: “Bệ hạ cơm no rượu say, cũng không màng tới sự khổ của bách tính, thân sẽ thay bệ hạ chịu cái khổ này, cảm nhận khó khăn của bách tính, cái quý này, đương nhiên lại càng đường đường chính chính quý rồi.”

Úy Trì Chính vốn dĩ đang rất ăn đường đường chính chính, nghe thấy lời này, nhìn đồng cơm canh trên tay, cũng khó lòng mà nuốt trôi được, đành bảo thái giám mang giúp ra ngoài.

Lại Xương đương nhiên không dám thẳng thắn tường thuật lại, chỉ dám truyền đạt lại uyển chuyển một tí, nhưng vẫn rất khó lọt tai. Minh Trọng Mưu nghe xong, giật quá bật cười: “Được, được, được lắm,” hần nghiêng chặt răng nói: “Vậy thì cứ để hần quý đi, nếu trong lúc quý mà chết đói chết khát, gục xuống đây, thì nghĩa là Thừa tướng của trẫm đã thua.”

Chỉ dựa vào chút khổ nhục kế này, mà muốn bắt trăm quay về làm vị vua bù nhìn của hần ư? Nghĩ hay thế!

Nói đoạn, động tác ngón tay cứng nhắc lật một trang sách, ánh mắt sống chết nhìn chăm chăm vào đó.

Cho dù bệ hạ có nói vậy, nhưng Lại Xương biết, đêm nay, bệ hạ không đọc được nổi một chữ vào đầu đầu, cũng chẳng thể chợp mắt nổi.

Ánh nến chập chờn chập chờn, cứ như vậy, cho đến tận sáng.

XXX

Hôm sau khi bầu trời dần dần hừng sáng, quần thần ăn no uống đủ ngủ say rồi, lục tục đi tới trước sân.

Mọi người nhìn thấy Tà Thừa tướng quý suốt một đêm nhưng tư thế quý vẫn rất tiêu chuẩn, không khỏi cảm thấy bội phục, âm thầm bật ngón tay cái. Tạm thời không nhắc đến chuyện hần là tên gian thần hàng đầu nổi tiếng lưng lẩy nhừ, nghị lực này, đám chúng ta có cười ngửa cũng không theo kịp, bất giác cảm động vô cùng, nghị lực người đứng đầu có thể được như vậy, thì đám lâu la tự khắc cũng sẽ hưng phấn theo người đi trước.

Vậy là tất cả đều cúi đầu xuống, tiếp tục quý. Những kẻ mở miệng oán hận trong số đó, nhìn thấy Tà Lâm, cũng không dám oán hận gì nữa.

Dám oán hận chắc? Không để hần ghi thù trả hận đã là may lắm rồi. Nhìn cái nghị lực khủng bố kia đi, nếu bị Thừa tướng đại nhân bụng dạ hẹp hòi ghét, thì e là người cũng hận bản thân không thể quay trở lại trong bụng mẹ đấy.

Nhưng cho dù sống lưng Tà Lâm vẫn thẳng tắp, sừng sững bất động, dường như không hề cảm thấy mệt mỏi, thì đến buổi trưa, sắc mặt Tà Lâm có phần trắng nhợt. Hai ngày hai đêm chưa được chợp mắt, chưa được ăn gì, lại phải phơi nắng, chỉ được uống chút nước, người bình thường nào chịu cho nổi?

Ánh mặt trời hôm nay hiển nhiên là gay gắt hơn hôm qua, có vài vị đại thần bắt đầu không ngừng lau mồ hôi, trên trán Tà Lâm tuy rằng có một lớp mỏng mồ hôi, hần vẫn kiên cường chịu đựng.

Lúc Lại Xương đến trước sân, nhìn thấy sắc mặt Tà Lâm, trong lòng đã thấy hoảng. Sắc mặt trắng nhợt nhạt, mồ hôi phủ một tầng mỏng, chứng tỏ tình trạng thân thể của hần không ổn, mà điều đáng sợ nhất là, hần lại không mấy may nhận ra.

Trời hôm qua tối, nên Lại Xương không chú ý xem cụ thể thế nào, nhưng ban ngày lại đứng vào giữa trưa, tình hình của Tà Lâm không thể nào giấu được nữa.

Ông ta vội vàng chạy đến trước mặt Tà Lâm, hơi cúi người xuống, thấp giọng nói: “Đại nhân, ngài ăn chút gì nhé, tiểu nhân đã lệnh cho người chuẩn bị cho ngài một chút đồ ăn rồi, ngài tới chỗ nào rửa mặt ăn đi, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không nói với bệ hạ ngài lên không quý đâu.”

Ánh mắt Tà Lâm thẳng thắn mà lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cửa cung, cơ hồ như không hề nghe thấy lời ông ta nói.

Lại Xương thở dài, Úy Trì Chính ở bên cạnh nghe thấy, cũng thì thầm khuyên, “Đại nhân, nghỉ ngơi một lát đi, thân thể có là sắt thép cũng không chịu nổi đâu, hà tất phải ép buộc bản thân như vậy?”

Tà Lâm như thể không cảm thấy gì, trái tim hần cứng lạnh như đá tảng, ương bướng khiến mọi người khó chấp nhận, hai người cũng hiểu điều đó, chỉ thì thầm khuyên, nghỉ ngơi chút thôi, rồi lại quý tiếp, vậy là được rồi, không cần phải cố thể hiện làm gì.

Nhưng Tà Lâm giống như chưa nghe thấy gì, chỉ có hô hấp của hần lên xuống, sắc mặt trắng bệch, là khiến Lại Xương tin chắc rằng, hần là người còn sống sờ sờ có tri giác, có cảm giác.

Hai người tiếp tục định khuyên nữa, nhưng lại nghe thấy có người đằng sau hét lên kinh hoàng: “Máu!”

Mọi người nhìn theo ánh mắt của người đó, bất giác cũng phải hít vào một hơi.

Trưa hôm đó, Minh Trọng Mưu nghe thấy quần thần hô to gọi nhỏ, không nhận được cau mày, “Bọn họ kêu cái gì vậy? Đó điều là thần tử cốt cán của

triều đình Đại Sở ta đó ư?” Rối loạn, kêu gào nhốn nháo, còn ra thể thống gì nữa.

Sương phi cẩn thận lắng nghe, nghe ra vài chữ, mặt cắt không còn hột máu, “Bệ hạ, thần thiếp nghe thấy hình như bọn họ nói. ....”

“Máu, toàn là máu thôi, sau lưng Thừa tướng đại nhân toàn là máu!”.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xướng Cho Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Không đau ở đâu cả

“Máu, toàn là máu thôi, sau lưng Thừa tướng đại nhân toàn là máu.”

Mặc dù ánh mặt trời gay gắt ngay trên đầu, nhưng quần thần vẫn nhìn thấy rất rõ. Vì bề mặt bộ triều phục của Tạ Lâm màu đỏ, nên vết máu sau lưng hẳn không lộ rõ, nhưng trên toàn bộ những đường viền hoa văn thêu bằng chỉ vàng thì lại nhuộm đầy máu, lúc ấy quần thần mới phát hiện, thì ra trên người Thừa tướng đại nhân bị thương, quý suốt hai ngày hai đêm, thân thể Tạ Lâm suy cho cùng cũng không phải là sắt đá, miệng vết thương cuối cùng cũng vỡ ra, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo.

Tình trạng như thế đương nhiên không tiện để quý, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, tư thế tiêu chuẩn mười phần vẹn mười, nếu không phải sau lưng là một mảng màu đỏ sẫm, thì dường như mọi người còn tưởng rằng, hẳn không hề bị thương, hoặc không may biết thế nào là đau.

Đúng là quái vật.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Lại Xương vốn dĩ đang định khuyên Tạ Lâm nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ ăn, duy trì thể lực, nhưng Tạ Lâm lại chẳng thèm để tâm, cứ như thể không nghe thấy gì, không hề có tí phản ứng nào.

Lại Xương biết tính khí Tạ Lâm ngoan cố, hết như tảng đá dưới hố phân, vừa thối lại vừa cứng, sẽ không dễ dàng nghe lời khuyên nhủ của người khác đâu, vì thế liền cùng với Ủy Trì Chính nghĩ ra ý này, cho dù nhiều lời đến hồng luôn cả mồm mép, cũng phải khuyên Tạ Lâm nghỉ ngơi một lát.

Ai ngờ vừa nói được hai câu, thì bất thành linh nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của vị đại thần sau lưng Tạ Lâm, khiến Lại Xương giật nảy cả mình, mọi người nhìn theo ánh mắt vị đại thần đó, cũng đều bật ra tiếng kinh hô. Lại Xương nghỉ ngơi, trong lòng nổi lên dự cảm không lành, vội vàng nhìn về phía sau lưng Tạ Lâm, quả nhiên thấy, tuy dưới lớp triều phục đỏ không quá rõ ràng, nhưng từng mảng từng mảng máu đỏ tươi khiến Lại Xương phải kinh hãi thở dốc.

Trên trán Tạ Lâm thấp thoáng một tầng mồ hôi mỏng, Lại Xương còn nghĩ thầm là vì trời nóng quá, không ngờ là vì vết thương quá đau nên mới thế, liền hốt hoảng nói: “Đại nhân, đại nhân, ngài mau đi nghỉ một lúc đi, tiểu nhân sẽ không nói đâu, các vị đại nhân cũng sẽ không nói đâu, sau lưng ngài toàn là máu kia, đại nhân, ngài nên đi nghỉ đi!”.

Tạ Lâm vẫn quý rất nghiêm chỉnh, tư thế không hề thay đổi, không từ chối cũng chẳng tiếp nhận, dường như..... dường như không hề nghe thấy, hoàn toàn không có cảm giác.

Lại Xương và Ủy Trì Chính đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự nghi hoặc, lo lắng, lúng túng trong mắt của đối phương.

Lẽ nào..... lẽ nào Tạ đại nhân vì đau quá mà mất đi tri giác rồi sao? Giờ ngài ấy cứ quý như vậy, là vì những ý niệm không biết gọi tên là gì đang chống đỡ cho ngài ấy ư?

Lại Xương nghiêng chặt răng, thấp giọng nói: “Đại nhân, đắc tội rồi.” Nói đoạn, ông ta tóm lấy bờ vai gầy yếu của Tạ Lâm, dùng lực lắc lắc vài cái, lớn tiếng gọi: “Đại nhân, ngài làm sao thế? Ngài mau tỉnh lại đi!”.

Tạ Lâm đứng đung nhìn ông ta, đồng tử tối đen, không hề nhìn thấy mây may bóng dáng của Lại Xương.

Trong lòng Lại Xương không ngừng lo lắng, nên càng lay hấn dữ dội hơn, “Đại nhân, ngài có thấy lời tiểu nhân nói không? Đại nhân!”.

“Đại nhân, ngài đừng dọa tiểu nhân, ngài đi nghỉ một lát đi.”

“Đại nhân, xin ngài hãy nói vài câu đi, đại nhân. ....!” Lại Xương gào thét hồi lâu, nhưng không ngờ chưa nói được mấy câu, thì yết hầu đã như bị thứ gì đó chặn lại, nghẹn ngào, không nói tiếp được.

Ủy Trì Chính ở bên cạnh duỗi tay ra, đặt mu bàn tay lại gần trán Tạ Lâm

Chỉ thấy mu bàn tay mát mát, lớp mồ hôi trên trán Tạ Lâm dính cả lên tay hắn, khiến hắn thấy hơi lạnh.

Từ lúc nào lại ra mồ hôi lạnh thế này, Ủy Trì Chính đương nhiên là hiểu rất rõ. Ánh mặt trời gay gắt, sẽ không khiến Tạ Lâm đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy ánh mắt Tạ Lâm lạnh lẽo như đêm đen, trong lòng Ủy Trì Chính rung động, tay duỗi ra rồi, giống như chạm phải mảnh thú rắn độc, vội vàng rút trở lại. Cũng không dám chạm vào đối phương nữa.

Đây là gian thần sao? Hắn cũng làm được những chuyện như thế này ư?

Ủy Trì Chính chỉ cảm thấy sâu thẳm trong trái tim mình, là một khoảng trống rỗng.

Lại Xương ở bên cạnh Ủy Trì Chính đột nhiên đứng bật dậy, vội vàng sai bước đến trước cửa lớn, hoảng loạn nói: “Bệ hạ, bệ hạ, Thừa tướng ngài ấy.....” rồi định đập cửa, dường như ông ta đã quên mất rằng, ông ta còn có thể đi từ cửa sau, hoặc nếu ông ta có bản lĩnh, từ cử đường đường chính chính mà xộc thẳng vào, nhưng ông ta lại quên sạch bách, chỉ biết đập mạnh lên cửa, như thể không làm thế, thì trong lòng ông ta thấy bất an vậy.

Cửa mở ra vang lên một tiếng rất to, Minh Trọng Mưu lao ra, hàng mày kiếm hung hăng cau chặt cả lại, “Thừa tướng làm sao?”.

“Thừa tướng ngài ấy..... ngài ấy.....” Lại Xương thực sự rất hoảng sợ, vừa nãy ông ta bất chấp việc thất lễ, tóm chặt lấy vai của Tạ Lâm, tuy hình như không đúng chỗ bị thương nặng, nhưng cũng có máu tươi, nhuộm đỏ cả ngón tay ông ta. Máu đỏ như vậy, khiến cho vị thái giám tổng quan từng trải sự đời cũng không biết nên làm thế nào.

Minh Trọng Mưu không đợi ông ta nói cả câu hoàn chỉnh, bèn gạt ông ta sang một bên, đi tới trước mặt Tạ Lâm. Khuôn mặt đối phương đã trắng bệch, giống như có thể nhìn xuyên qua được, cặp mắt trong suốt như thể trống rỗng, khiến trái tim Minh Trọng Mưu, có một loại cảm giác hỗn loạn mà trước đây chưa từng có.

“Tạ Lâm, khanh làm sao vậy!?” Ánh mắt Minh Trọng Mưu gắt gao nhìn chằm chằm vào Tạ Lâm, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo cứng rắn, hắn liền kiên nhẫn cắn răng đợi phản ứng của Tạ Lâm.

Lại Xương chạy đến, hốt hoảng nói: “Bệ hạ, đại nhân ngài ấy..... đại nhân ngài ấy hình như vì đau đớn quá mức, nên không nghe thấy gì, tiểu nhân nói thế nào, ngài ấy cũng không đáp lại.”

Đúng vào lúc Ủy Trì Chính cũng tưởng rằng Tạ Lâm sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, thì lại thấy trong con ngươi đã rã ra của Tạ Lâm, lại một lần nữa tập trung lại. Hình bóng của Minh Trọng Mưu, hiện lên rõ ràng trong đồng tử của hắn.

“Bệ hạ,” Giọng nói của Tạ Lâm, do khát và mất sức, nên đã đạt đến mức độ thô khàn sạn, “Người đã ra rồi ư?”.

Minh Trọng Mưu nhìn thấy hắn yếu ớt đến mức sắc mặt nhợt nhạt, không đành lòng nổi giận.

“Phải.” Hắn nói.

“Bệ hạ sẽ quay lại thượng triều, xử lý triều chính chứ?”.

Minh Trọng Mưu nghe giọng Tạ Lâm yếu ớt thô khàn, đột nhiên cảm thấy trong mắt mình, có thứ gì đó cứ quanh quẩn vẩn vơ, có lẽ là hạt cát bay vào, rồi hắn nghe thấy bản thân mình nói: “..... Trẫm sẽ quay về.”

“Làm một đấng minh quân, khiến tất cả quần thần phải nể phục chứ?”.

“.....” Thời gian Minh Trọng Mưu trầm mặc kéo dài thêm đôi chút, nhưng vẫn nói, “Ừ.”

“Thương dân như con, coi trọng xã tắc, coi trọng dân tình, coi trọng giang sơn chứ?”.

“.....”

Tạ Lâm mỉm cười mỗi một, “Bệ hạ không cần phải quan tâm đến thần, thần biết, thần không phải là thần từ bệ hạ mong chờ. Nhưng,” Hắn nhìn khắp một lượt xung quanh, các vị đại thần văn võ của triều đình Đại Sở đều đang ở đây cả, “Bọn họ thì phải, trong số bọn họ, sẽ có người phải.”

Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy cát lẫn vào trong mắt mình càng lúc càng nhiều, khiến cho mắt hắn càng trở nên mơ hồ, ẩm ướt hơn, nhưng dường như lại nhìn rõ một số việc, một số người, một số vật hơn, và cũng lại dường như một số việc, một số người, một số vật lại thật giả khó phân biệt hơn.

Cuối cùng hắn đáp: “Tạ Lâm, kim khẩu một khi đã mở, thì tuyệt đối không nói hai lời, khanh nghe cho kỹ đây.”

“Trẫm, hoàng đế Vạn Triệu Minh Trọng Mưu, đứng đầu triều đình, chỉ hướng thủy chung giành cho ngàn vạn con dân của trẫm, binh chiến loạn, giải ưu phiền, để mọi người không phải chịu cảnh đói rét, khiến cả Đại Sở của trẫm, vững chắc như sắt như đồng, đám người trộm cắp vô lại, không có kẻ hờ những nhieu, khiến giang sơn của trẫm, phát triển phồn vinh, ngàn đời ca tụng.”

“Trẫm của trước đây, nói được, lại không làm được, nhưng từ hôm nay trở đi,” hắn nhìn vào đôi mắt Tạ Lâm, nói rành rọt từng chữ một, “Trẫm nói được, thì nhất định sẽ làm được.”

Tạ Lâm nhìn đắm đắm vào ánh mắt hắn, dường như đang phân biệt xem hắn có nói dối không, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tự mình nói với mình: “Tiên hoàng, người có nhìn thấy không? Con trai của người, đã trưởng thành rồi.”

Hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Bệ hạ, người thua rồi.”

Nói xong, dường như thứ gì đó giúp hắn cầm cự đã tan biến, hoặc có thể vì cuối cùng đã giành được thắng lợi, khiến hắn nhẹ nhõm. Sức lực toàn thân của Tạ Lâm cạn kiệt, thân thể nghiêng đi, ngã vào lòng Minh Trọng Mưu, hôn mê.

XXX

“Khi nào thì hắn tỉnh?”

Ngày Tạ Lâm bị ngất, Minh Trọng Mưu bất chấp hết cả lễ nghi, bệ ngang hất lên, sai bước đến chiếc giường vừa bố trí trong Cẩm Tú cung lúc trước, đặt hắn nằm sấp xuống, tránh động vào miệng vết thương trên lưng, đồng thời quát lớn: “Ngự y đâu! Lại Xương, đi tóm một tên ngự y tới đây!”

Lại Xương xấp xáp ngựa ngựa chạy đi, Minh Trọng Mưu cúi người, đang muốn cởi áo của Tạ Lâm ra để xem vết thương, nhưng Ủy Trì Chính đứng bên cạnh lại hơi cau mày, cảm thấy không ổn lắm, bèn ngăn lại: “Bệ hạ đừng vội, hay là đợi ngự y tới khám xem vết thương thế nào đã.”

Minh Trọng Mưu chạm tới phần cổ áo, định cởi ra.

Còn Lại Xương vừa mới ra khỏi Cẩm Tú cung, thì gặp ngay một người ăn vận như ngự y xách theo một cái hòm nhân nhả đi qua. “Là ngự y đúng không?”

Gã ngự y gật gật đầu, “Phải phải phải? Lại Xương đại nhân, có bệnh nhân cần tiểu nhân khám sao?”

Ông ta lập tức túm lấy ống tay áo gã đó, “Đương nhiên rồi, cứ đi theo ta khác biệt!” Nói xong, Lại Xương lôi luôn gã ngự y vào trong Cẩm Tú cung, đưa mắt về phía Tạ Lâm đang nằm trên giường, “Thừa tướng của bản triều, Tạ đại nhân, người mau qua xem bệnh cho ngài ấy đi, sau lưng ngài ấy bị thương.”

Gã ngự y bước vội đến, không khỏi kêu lên: “Vết thương gì đây thế này, sao nhiều máu thế,” Gã nhìn hoàng đế và một loạt các vị đại thần trong phòng, hàng mây tuấn tú nhún lại, xua xua tay như thể xua ruồi, nhắc hòm thuốc lên mở ra, “Tiểu nhân phải xem bệnh, mời các vị ra ngoài trước.”

Có vị đại thần thấy gã bắt kính với hoàng đế bệ hạ, liền nổi giận quát: “Thái độ gì vậy hả? Người người vừa đuổi ra ngoài chính là.....” chính là đương kim hoàng đế đấy!?

Minh Trọng Mưu cau mày, quay đầu lại nhìn ông ta, vị đại thần liền im bật, mấy lời sau đó cũng không dám nói tiếp, bước lui xuống.

“Bất luận là người làm gì, nếu hắn thiếu mất một sợi tóc, nguy hiểm một mảy may, thì trẫm sẽ chỉ hỏi tội một mình người thôi!”

Gã ngự y neho neho mắt, nhìn trường bào bằng lụa đen thêu chỉ vàng của Minh Trọng Mưu, khí độ oai phong, hoàn toàn không mù mờ như đám quần thần.

Gã nhếch miệng cười cười, “Đó là đương nhiên, xin bệ hạ cứ yên tâm.”

XXX

Gã này đã biết thân phận của bệ hạ, vậy mà vẫn bắt kính thế.

Quần thần bị nhốt ở bên ngoài cánh cửa khóa, thì thầm to nhỏ.

Lại Xương định sai mấy tên thái giám khiêng ghế ra, để bệ hạ ngồi nghỉ tạm trong khi chờ đợi. Nhưng Minh Trọng Mưu lại cười lạnh, “Ngồi cái gì mà ngồi, Thừa tướng vẫn còn ở trong kia để người ta cứu chữa, vậy mà trẫm vẫn có thể ngồi đây nghỉ ngơi được ư?” Hắn vung tay áo, “Không ngồi!”

Lại Xương đành phải tấp tễnh lui xuống.

Minh Trọng Mưu đứng ở trước cửa Cẩm Tú cung, ánh mắt gắt gao nhìn lên cánh cửa. Bất chợt nhớ đến khoảnh khắc Tạ Lâm ngẩng đầu lên mỉm cười, dùng chất giọng khàn sạn nói: “Bệ hạ, người thua rồi.”

Nụ cười ấy, hoàn toàn không giống nụ cười lạnh lùng khiến người ta toàn thân rét run lúc xưa, mà lại toát lên một cảm giác không biết nên nói thế nào.

Nụ cười của hắn trong khoảnh khắc ấy, không biết tại sao, lại khiến trái tim Minh Trọng ảm áp hất lên.

Thì ra khi hắn thật sự nở nụ cười từ tận đáy lòng, lại trông như vậy.

Minh Trọng Mưu cứ như thể bị mê hoặc, đầu óc nghĩ ngợi miên man.

Chương 30: Gần đây hơi bị phiền

Ngự y đứng bên giường, điều chỉnh ánh nến, cũng chẳng để ý tới chuyện bắt mạch, trước tiên việc cầm máu là quan trọng hơn cả. Hắn cắt phần tà áo dính đầy vết máu sau lưng Thừa tướng ra, vì máu đã khô, dính vào da thịt, nên gã ngự y chỉ còn cách từ từ cạy y phục của hắn ra.

Ánh nến đỏ rực, ánh lên da thịt sau lưng Thừa tướng, trắng nõn trong suốt như ngọc. Đã vậy vải băng bó quần rất nhiều lớp, gần như quần kín toàn bộ cơ thể hắn, dải băng trắng dính đầy máu do vết thương bị vỡ ra, đỏ từng mảng từng mảng. Hắn dùng kéo cắt ra từng chút từng chút một, băng vải được cắt hết xong, những vết thương nằm ngổn ngang trên cánh tay gầy mảnh, và tấm lưng của hắn hoàn toàn lộ ra.

Những vết thương này vốn dĩ đã sắp khỏi rồi, nhưng vì cái tính khí cương cường của Thừa tướng, nên đã khiến miệng vết thương bị vỡ ra.

Ngự y thở dài, lấy một bình thuốc từ trong hòm, rắc từng tí từng tí một lên miệng vết thương.

Thì ra vết thương trên lưng Thừa tướng đại nhân, là do mấy ngày trước đại nhân xin tự nhận phạt roi kiểm điểm lại bản thân mà ra, mườì mấy roi quất xuống, đến Hầu tướng quân từng trải còn không chịu nổi, dường thương hết nửa tháng mới thấy bình phục, huống hồ là.....

“Ngài ấy còn bị nhiễm phong hàn nữa,” gã ngự y sau khi xem mạch xong nói với Minh Trọng Mưu, “Vết thương nhiễm trùng mưng mủ, nhưng lại không chịu nghỉ ngơi từ tế, chẳng trách mà hôn mê.”

Minh Trọng Mưu nhớ tới ngày hôm đó, trời đêm tối mờ ảo, ánh lửa vàng trong veo, không đủ để Minh Trọng Mưu nhìn ra sắc mặt Tạ Lâm đã trắng bệch từ lâu. Hắn chỉ cảm thấy phẫn hận và tức giận, và vô số những cảm xúc không tên quần quanh lồng ngực, vì thế mới làm sai nhiều việc như vậy.

Đêm ấy, Tạ Lâm nói xin bệ hạ ban roi, nhưng bệ hạ lại vì chuyện Hầu tướng quân từ quan về quê, nên quên luôn, Tạ Lâm đành tìm người, tự mình thực thi việc phạt roi, lúc hắn nói với Minh Trọng Mưu, Minh Trọng Mưu lại cho rằng hắn là gian thần, nói gì cũng không thể tin được, thậm chí còn đuổi hắn đi.

“Tôi hôm đó, trẫm nhớ rõ lúc hắn đến, trời vẫn chưa mưa, lúc rời đi thì mới mưa.” Minh Trọng Mưu hỏi Lại Xương, “Đêm đó, hắn có mang theo ô không?”

Lại Xương đáp: “Bẩm bệ hạ, tiểu nhân đã mang ô tới cho Thừa tướng đại nhân, nhưng hồi đầu ngài ấy không nhận, hình như là vì tâm trạng không được tốt lắm, cả người đều ướt đầm.”

Chẳng trách, chỉ e là đêm đó đã nhiễm phong hàn.

Kết quả mình lại là người mang thêm phiền phức cho hắn, nói không lên triều là không lên triều, gã này miệng cứng, mà tính khí cũng cứng chả kém, kiên trì bất mình thượng triều.

Đáng hận nhất là, mình còn nói, đại thần có chuyện gì thì đến tìm Thừa tướng, không được làm phiền trẫm.

Đúng là những lời nói của hôn quân.

Minh Trọng Mưu thở dài chán nản, “Đề Thừa tướng đại nhân tạm thời nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì đợi thân thể khỏe rồi nói tiếp.”

Tạ Lâm nằm ở Cẩm Tú cung được hai ngày, sau đó nói muốn xuất cung, trở về phủ Thừa tướng.

Chủ nhân cung Cẩm Tú tuy là Sương phi, nhưng Sương phi vừa nhìn thấy mặt Tạ Lâm, trong lòng liền run rẩy, vì thế dứt khoát mắt không thấy thì tâm sẽ tĩnh, Sương phi tự mình chọn một căn phòng nhỏ, cùng cung nữ và nha hoàn chen chúc trong căn phòng đó, khổ thân cho mấy nàng cung nữ ngủ cùng, hai đêm liền chong mắt thức cho đến sáng, cặp mắt đen sì chứa đầy trách móc.

Tạ Lâm biết bản thân không được hoan nghênh, hai ngày trước quả thực không thể nhúc nhích gì được, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, sang đến ngày thứ ba hắn không thể chịu đựng được thêm, nói lời cáo từ với Sương phi.

Sương phi biết, Tạ Lâm là người có quyền thế nhất cả triều đình Đại Sở, ngay cả bệ hạ cũng phải nhượng lễ đến bảy phần, tính mạng quý giá như vàng, nhất cử nhất động, đều khiến toàn bộ cung đình Đại Sở này nhìn vào, nhân tiện, Cẩm Tú cung, cũng được vinh hạnh hưởng ké rỗng đến nhà tôm này. Bệ hạ và các vị đại thần cứ cách hai ba ngày lại chạy tới đây.

Tạ Lâm nói muốn rời khỏi Cẩm Tú cung quay về phủ Thừa tướng, đây là chuyện lớn, bản thân Sương phi hiểu rằng một mình mình không thể làm chủ được, liền vội vàng đi tìm hoàng đế, nói thế này rồi nói thế kia, khiến sắc mặt Minh Trọng Mưu tái đi, lao thẳng tới Cẩm Tú cung, “Khanh rời khỏi đây rồi, không có ngự y chăm sóc, không có những vị thuốc tốt nhất của cả Đại Sở này, thương thế của khanh sẽ không chữa khỏi được đâu.”

Nhìn biểu cảm lo lắng không thể giấu nổi của Minh Trọng Mưu, Tạ Lâm không khỏi cảm thấy đôi phần kỳ lạ.

“Nếu bệ hạ đồng ý, thì thần có thể tạm thời dẫn theo ngự y về phủ Thừa tướng, ở gần tiện cho việc chăm sóc được không. Nếu nói về thuốc men, tuy phủ Thừa tướng không bằng được trong hoàng cung, nhưng một số loại, cũng vẫn có thể mua được, bệ hạ không cần phải lo lắng.”

“Trẫm đương nhiên không lo lắng.” Minh Trọng Mưu hít vào một hơi thật sâu, “Đã vậy, thì cứ quay về đi, cần gì, thì phái người mang thư vào cung tới gặp trẫm là được.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Lần tỉnh dương này, lại mất đến hơn nửa tháng. Minh Trọng Mưu cũng không hề oán thán Tạ Lâm không màng đến chuyện chính sự như lúc trước nữa, vui đầu khổ sở làm việc, đồng tấu chương, triều chính tới tấp đổ ụp xuống đầu, Minh Trọng Mưu cũng chỉ biết nhẫn nhịn. Vừa nghĩ đến Tạ Lâm vẫn còn nằm dưỡng thương, thì bao nhiêu vất vả mệt nhọc, không hiểu sao đều có thể chịu đựng được hết.

Nhưng đã mấy ngày trời qua rồi, Tạ Lâm không hề yêu cầu trong cung đưa tới bất cứ loại thuốc nào, Minh Trọng Mưu cũng bất lực, bèn tìm ngự y trong cung, kê ra những loại thuốc dùng khi thương hàn và khi vết thương bị viêm, hoặc những đơn thuốc dưỡng khí bổ máu, bảo người đi mua, đặc biệt là toàn mua những món rất đắt tiền rồi mang tới phủ Thừa tướng.

Nhưng Tạ Lâm không tạ ơn cũng chẳng cự tuyệt, Minh Trọng Mưu cũng không biết hẳn đã nhận hay đã từ chối, vì thế ngoài trừ mệt mỏi về chuyện triều chính ra, thì lại càng thêm phiền não về nhiều chuyện khác nữa.

XXX

“Muội làm thế này có đáng không?” Ngự y mang theo từ trong cung về phủ Thừa tướng đi qua đi lại, thở dài, “Tạ bá phụ và tạ huynh đệ, nhìn thấy muội thế này, cũng không vui về gì đâu.”

Tạ Lâm nằm trên giường, hơi nghiêng người, hồ hững nói: “Lạc Thạch Thiên, huynh nên quay về cung đi, phủ Thừa tướng không cần huynh.”

Sắc mặt Lạc Thạch Thiên tái đi, sải bước lại gần, “Tạ Linh Nhi, muội đang đuổi ta đi sao?”

Tạ Lâm lật người, mặt đối diện với bức tường, “Tạ Linh Nhi? Đây là tên của muội muội ta, và ta là huynh trưởng của muội ấy, muội ấy đã chết từ lâu rồi.”

Chết trong trận lũ lụt năm đó, cha mẹ anh em, trong cái năm Tạ Lâm đỗ Thám hoa đó, tất cả đã chết hết rồi, không còn người thân, không còn bạn bè, không còn người thương nữa.

Ngay cả bản thân là ai, cũng chẳng thể tỉnh táo mà ý thức được cho rõ ràng.

Tạ Lâm nhắm mắt lại, không để ý đến gì nữa.

Lạc Thạch Thiên nghe thấy những lời này, tức đến nỗi muốn chết luôn đi cho xong, “Tạ Linh Nhi muội giỏi lắm, thế nhưng ta và muội vẫn còn có hôn ước đấy! Muội trốn ta như vậy, rồi xem nếu ta còn quan tâm đến muội nữa, thì ta mang họ của muội!” Mặc Nhi ở bên ngoài cửa bê bát thuốc nóng hơi hơi vội vàng bước vào, nhìn thấy Lạc Thạch Thiên, ánh mắt tuy rằng lóe lên lửa giận, nhưng con người lại sáng rõ, nhìn đắm đắm vào Tạ Lâm, đưa mặt sát lại càng lúc càng gần, gần như dính sát vào Tạ Lâm.

Mặc Nhi liền hét toáng lên, đặt thuốc sang một bên, túm lấy cổ áo Lạc Thạch Thiên lôi ra ngoài.

“Này này, cô làm gì vậy!” Lạc Thạch Thiên định ghé sát lại gần khuôn mặt của Tạ Lâm, để xem thử xem rốt cuộc có phải là khuôn mặt đáng ghét thèm đòn của nàng không, nhưng lại bị một người túm cổ lôi đi.

Sức lực của tiểu cô nương này cũng chẳng phải dạng vừa, lôi thẳng hẳn ra ngoài, khiến hẳn không có cả cơ hội mở miệng ra để cự tuyệt. “Đại cô nương đang muốn động chân động tay đấy à,” Mặc Nhi vừa lỏng tay, thì Lạc Thạch Thiên đã vội vàng vỗ ngực, hồi phục lại trái tim đang đập thành thịch của mình, chỉnh trang lại cổ áo và đầu tóc, ho khan hai tiếng, nghiêm sắc mặt nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, hành vi lôi lôi kéo kéo này, còn ra thể thống gì nữa?” Khuôn mặt hẳn trong nháy mắt méo xệch, “Mặc Nhi cô nương, cô đúng thật là không biết xấu hổ.”

“Ngài cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, không ra thể thống gì cơ à,” cặp mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phừng phừng của Mặc Nhi ươn ướt, giống như muốn bật khóc, “Ngài vừa làm gì đại nhân hả? Sát lại gần như thế! Đại nhân rõ ràng là.....” Nàng khựng lại, dậm dậm chân, “Ngài như vậy là hại đại nhân đấy.”

Lạc Thạch Thiên hừ một tiếng, hóa ra trong cái phủ Thừa tướng này, cũng có rất nhiều người biết thân phận của Tạ Lâm, lại đưa ánh mắt nhìn về phía trong phòng. Thục Hà dẫn hẳn đến chữa bệnh cho Tạ Lâm là thế, Mặc Nhi cũng vậy. Hẳn chỉ vào cửa nói, “Đây là tân nương chưa kịp gả vào nhà của ta, ta nghĩ gì thì sẽ nghĩ cái đấy, muốn nói gì thì sẽ nói cái đấy, muốn làm gì thì sẽ làm cái đấy,” hẳn chỉ chỉ vào ngực mình, “Ta, có lý do!”

“Nhưng..... nhưng dù sao hai người cũng không thể thành thân được,” Mặc Nhi bi ai nhìn hẳn, đáng vẻ như chực khóc đến nơi, khiến người ta nảy sinh thương cảm, “Lạc đại nhân, ngài không thể buông tha cho gia sao?”

Một câu nói này, khiến Lạc Thạch Thiên chết sững, lời nói vốn dĩ có lý, nhưng hẳn lại chẳng thể mở miệng nói tiếp được.

Mười năm trước, vào một ngày mùa hạ, ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết rất chiều lòng người, dân trong một sơn thôn đoán rằng sắp có điềm lành, trong lòng rất vui sướng, năm nay nhất định sẽ mùa màng bội thu, gặp nhiều may mắn.

Có một người dân vô cùng trung hậu sống trong sơn thôn, họ Tạ, sinh được một cặp nam nữ. Con trai giỏi đọc sách, có dáng vẻ của một người tri thức, nhất định tương lai sẽ đỗ đạt công danh, rạng rỡ tông tộc, chỉ cần thi đỗ vinh quy bái tổ, Tạ gia nhất định sẽ phát đạt. Cô em gái xinh đẹp dễ thương, giỏi nữ công gia chánh, giúp Tạ mẫu lo toan quán xuyến gia đình, cũng rất thông minh đảm đang.

Người trong thôn ngoài thôn, có rất nhiều trai gái tranh nhau đến cầu hôn nhà bọn họ. Kim liên tam thốn của bà mối, hầu như xếp hàng dài từ thôn đông sang thôn tây, người nào người nấy thiếu chút nữa là đập sập cửa nhà họ Tạ đến nơi.

(Kim Liên tam thốn còn có nghĩa là gót sen ba tác. Để có được gót sen ba tác này người phụ nữ phải bó chân khi mới chỉ là một bé gái 2 – 5 tuổi, và phải trải qua những cơn đau đớn, thậm chí dẫn đến hoại tử và tử vong. Việc bó chân được xem là một giải pháp để kiểm soát và củng cố đức hạnh của nữ giới. Đây là một hủ tục dã man, hành xác phụ nữ trong thời phong kiến.)

Những người đến cầu hôn cô con gái, tướng mạo thanh tú, gia cảnh giàu có, anh tuấn khí độ, loại nào cũng có, nhưng nàng ta lại không chọn họ, mà lại chọn ngay anh chàng Lạc Thạch Thiên, con trai duy nhất của Lạc gia, một gia tộc nhiều đời theo nghề y, và cùng đính ước với nhà người ta.

Mọi người trong thôn thờ dài tiếc nuối, tuy nói là trai tài gái sắc, nhưng Lạc Thạch Thiên là người không có bản lĩnh cũng chẳng thực tế, con gái của Tạ gả qua đó, e là sẽ phải chịu khổ rồi.

Nhưng con gái của Tạ gia nghe xong, chỉ cười cười đáp, “Lạc Thạch Thiên này, có phúc tướng, đầu óc cũng thông minh lắm tiếp, tương lai không biết chừng bản thân còn phải dựa vào huynh ấy cũng nên.”

Lạc Thạch Thiên vốn dĩ vẫn chưa đồng ý với mối hôn sự này, nhưng nghe thấy những lời ấy, lập tức nhún nhường đi nhiều, cũng cân nhắc về việc tìm hiểu năng dâu tương lai của bản thân nhiều hơn.

Rất nhanh đã định xong ngày, lời của người làm mai, lệnh của cha mẹ, bà mối tìm ngày lành tháng tốt, cho hai nhà Lạc Tạ kết thông gia, ngày con gái của Tạ gia gả đi, cũng sắp đến rồi. Trước hôm cưới, nghe nói con trai của Tạ gia thi đỗ Tiến sĩ, rạng danh gia đình, tuy Lạc Thạch Thiên nhìn thấy mặt mày huynh đệ Tạ gia có chút phiền muộn, không giống với dáng vẻ sung sướng tột cùng của người vừa thi đỗ Tiến sĩ, nhưng lại nghĩ Tạ huynh đệ sắp phải gả muội muội đi, cảm thấy có chút buồn bã cũng là chuyện rất bình thường.

Tuy rằng đã rất lâu không được nhìn thấy tân nương chưa cưới của mình, nhưng lại nghe nhạc phụ nhạc mẫu tương lai nói rằng, trước khi cô nương nhà người ta thành thân, không thể gặp tân lang tương lai, nên nàng ấy đóng cửa ở trong phòng thêu áo cưới, còn an ủi hẳn đừng nóng vội.

Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ đợi tân nương bước lên kiệu hoa nữa thôi.

Không ngờ lại xảy ra biến cố.

Trận lụt ấy, đã chôn vùi tất cả. Vui vẻ, đau khổ, bi ai, sung sướng, toàn bộ đều biến mất.

Con gái của Tạ gia nói rất đúng, Lạc Thạch Thiên là người có phúc, hẳn không chết, và trở thành người may mắn sống sót sau biến cố đó.

Có điều, hẳn đã tưởng rằng, mình là người duy nhất may mắn sống sót.

Nhưng đến khi hẳn biết, Thừa tướng nổi tiếng khắp thiên hạ, có tên giống với con trai của Tạ gia, thì hẳn quyết định tìm cơ hội tiến cung xem thử thế nào.

Đối với một gia tộc nhiều đời theo nghề y, bản thân Lạc Thạch Thiên cũng học được không ít y thuật mà nói, đây không phải chuyện gì khó. Hẳn thuận lợi trở thành ngự y, hơn thế còn nhìn thấy tên Thừa tướng gian xảo nổi danh khắp Đại Sở.

Và vì thế đã hiểu ra chân tướng bị chôn vùi suốt bảy tám năm trước.

Thật nực cười, hẳn còn tưởng rằng, con gái của Tạ gia thật sự trước ngày cưới không được gặp mặt hôn phu tương lai, nên ở trong khuê phòng đóng cửa thêu áo cưới. Hẳn cũng lấy làm kỳ lạ, tại sao rõ ràng vẫn thường xuyên gặp mặt huynh đệ của Tạ gia, vậy thì rốt cuộc hẳn lấy đâu ra thời gian để lên kinh ứng thi, đỗ Tiến sĩ?

Thì ra người đi thi, không phải là cậu con trai giỏi đọc sách có học thức của Tạ gia, mà lại là cô con gái thỉnh thoảng được huynh trưởng dạy dỗ, thông minh sáng dạ kia.

Kể từ trận lụt năm đó, cho đến tận bây giờ, đã tròn mười năm rồi.

Mười năm quá dài, sớm đã cảnh còn người mất.

Cho dù trong lòng vẫn muốn nói lại quá khứ để đi tiếp, nhưng vật đổi sao dời, không thể quay đầu lại được nữa.

Nhưng bất luận có ra sao, Lạc Thạch Thiên cũng đã dựa vào y thuật từ bàn tay đẹp đẽ của mình, trở thành ngự y trong cung. Sở hữu bản lĩnh nhất nhì thiên hạ, trên có thiên hạ chí tôn, dưới có văn võ bá quan, không ai có thể tách rời khỏi bàn tay y thuật đẹp đẽ của gã. Đặc biệt là Thừa tướng đại nhân quyền khuyên triều dã, trong gờ khắc này, càng cần hơn gấp bội.

Chương 31: Người là đoạn tụ hả?

“Gia, uống thuốc trước đã.” Mặc Nhi bưng bát thuốc trên tay, đi tới trước giường của Tạ Lâm, hơi cúi đầu ung xuống, giống như là sợ làm đối phương giật mình, dịu dàng nói.

Tạ Lâm khẽ “Ừ” một tiếng, quay người lại, chống tay ngồi dậy. Mái tóc dài đen bóng như mực nương theo cần cổ gầy mảnh từ đầu vai xõa tung xuống, nhẹ rủ ở hai bên sườn má.

“..... Đại nhân,” Mặc Nhi nhìn Tạ Lâm uống thuốc, nuốt nuốt nước bọt, không nhìn được cổ lấy một hơi dừng khí, khẽ khàng nói, “Ta cũng cảm thấy, Lạc đại nhân nói rất đúng, người trong triều quá đông, việc cũng quá nhiều, Gia không biết, ta và Thục Hà, Khởi La, nghe được chuyện người vì bị phạt roi mà tí ngất, tìm suốt chút nữa là ngừng đập rồi, liệu mạng hỏi thăm tình hình của Gia, may mà sau hai ngày người quay trở về phủ Thừa tướng, trông vẫn rất có tinh thần, mới khiến bọn ta thở phào nhẹ nhõm.”

“Đại nhân, người, sau này người đừng dọa bọn ta như vậy nữa.” Mặc Nhi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hoảng sợ vẫn chưa bình tĩnh lại được, “Đáng sợ lắm đấy.”

Tạ Lâm uống cạn sạch chỗ thuốc trong bát, sau đó đưa trả lại cho Mặc Nhi, “Có gì dọa người đâu, ta tự biết chừng mực.”

Mặc Nhi dẫu cái miệng nhỏ lên, “Chừng mực gì chứ? Lĩnh roi bị thương rồi quỳ suốt hai ngày để khuyển tên hôn quân đó mà cũng gọi là có chừng mực sao?” Nàng thở dài, “Vị trí Thừa tướng này ngồi thấy tốt đến thế sao? Mặc Nhi chẳng thể nhìn ra được. Mặc Nhi chỉ cảm thấy, Gia rất khó thôi.”

“May mà đây vẫn còn là trong phủ, nếu là ở bên ngoài, nói năng lung tung như nàng, sớm bị người ta cắt lưỡi chặt đầu từ lâu rồi,” Tạ Lâm chui trở lại trong chăn, chỉ để lại mái tóc bên ngoài, xõa tung trên gối, “Nàng đừng để bị ảnh hưởng bởi cái tên Lạc Thạch Thiên đó, hắn cũng không tồi đâu, nhưng đáng tiếc bản tính lại không trầm ổn, trước đây những người lớn tuổi ở quê cũ của ta đã không ít lần phê bình, đợt lúc nào đó hắn nói mấy câu suy đoán ấy, thì nàng hãy nói lại với hắn.”

“Không trầm ổn?” Một người từ ngoài cửa trượt chui vào phòng, “Sao ta lại không trầm ổn? Suy đoán của ta rất chính xác!” Khuôn mặt Lạc Thạch Thiên nhăn nhó đi vào, “Đừng tưởng rằng nàng là dâu chưa gả qua cửa của ta mà có thể nói năng lung tung nhé.”

Tạ Lâm thực sự vô cùng hối hận vì mình vẫn còn quan tâm đến hắn, bèn nói với Mặc Nhi, “Ta nghỉ ngơi một lát, nàng dẫn Lạc đại nhân ra ngoài đi.”

“Này!” Lạc Thạch Thiên đang định nói, thì lại bị Mặc Nhi kéo đi.

“Được rồi Lạc đại nhân, ngài cũng nghỉ ngơi một lát đi, nói nhiều như vậy ngài không thấy mệt sao.” Nói đoạn, không chờ Lạc Thạch Thiên còn đang ú ớ, Mặc Nhi cô nương khỏe mạnh đã lúi gãi ra ngoài.

“Này sao cô lại cứ lúi lúi kéo kéo vậy, cô không biết cứ lúi lúi kéo kéo như vậy thì sau này sẽ không tìm được người đàn ông nào để gả sao.....”

“Ta tìm được người đàn ông nào để gả hay không không cần ngài quan tâm, đại nhân ngài đi ra đi, ngài thật sự phiền phức quá đấy.”

Cá tính của Mặc Nhi cứng mềm không ăn, đường muối không ngấm khiến Lạc Thạch Thiên khó lòng đối phó. Thật đúng là chủ tử sao thì người trong nhà của hân vậy. “Tạ Linh Nhi nàng đừng có ý thể lớn hơn ta một tuổi mà cậy già lên mặt, nàng vẫn còn cần ta trợ thương nữa đấy.” Chưa nói xong hai câu, Mặc Nhi đã đẩy hân ra khỏi cửa, thiếu chút nữa là ngã lộn cổ, lền lác đầu, vron cổ hướng về phía cửa lớn hét to: “Người của phủ Thừa tướng, đều là những người không hiểu lòng tốt của người khác.....” giọng nói rất to, khiến toàn bộ phủ Thừa tướng đều có thể nghe thấy.

“Được rồi được rồi, gả vò mà cứ như thật ý.” Mặc Nhi vội vàng bịt chặt lỗ tai, chun chun mũi, thì thầm hỏi: “Ta hỏi ngài, vết thương của Gia thế nào rồi?”

Lạc Thạch Thiên hừ một tiếng, cổ ý cúi đầu, khẽ khàng thì thầm to nhỏ với nàng: “Chỉ cần nàng ấy đừng giày vò như thế nữa, ta bảo đảm thân thể của nàng ấy khỏe mạnh.”

Mặc Nhi ngẩn người, không thể bình tĩnh nổi.

Hồi lâu, Mặc Nhi mới giống như hạ quyết tâm nói: “Nếu như..... nếu như nói giờ, ngài vẫn còn muốn lấy nàng ấy thì sao?” Nàng cố lấy dũng khí, “Ta..... ta biết, khoảng cách giữa hai người..... đã hơn mười năm rồi, rất nhiều chuyện đã không còn như xưa, nhưng gái thì chưa chồng, ngài cũng..... ngài cũng chưa thấy thích ai cả, chỉ bằng..... chỉ bằng.....”

“Chỉ bằng sao?” Lạc Thạch Thiên nhếch miệng cười, vẻ mặt vốn dĩ rất ưa nhìn, giờ có chút châm biếm, “Cô muốn nói, hai người chúng ta nam chưa lấy vợ nữ chưa gả chồng, chỉ bằng đoạn tụ xây lại mộng đẹp năm xưa, cặp lại thành đôi, hòa hợp trăm năm hả?”

Mặc Nhi khó nhọc mở miệng: “Thế nào? Không được sao?”.

Lạc Thạch Thiên thở dài, “Cô cũng biết, đây chỉ là cạp lại thôi, chi e khó mà hòa hợp trăm năm được. Nếu như hai người bọn ta có thể thành đôi, thì từ hai năm trước lúc bọn ta gặp lại nhau đã thành rồi, chẳng đợi đến ngày hôm nay.”

Huống hồ, cho dù bản thân có muốn, nhưng người bên trong cánh cửa đó, liệu có muốn không?

Hai năm trước, lúc Lạc Thạch Thiên gặp lại cô nhân, quả thực không thể nhận ra được con gái của Tạ gia năm đó, lại có dáng vẻ oai hùng hiên ngang, tuấn tú nho nhã như hiện giờ, đường nét thanh mảnh, ánh mắt đậm mực, nói năng cơ trí, lòng dạ thâm sâu khó dò. Nàng biến thành cô nương chưa bước khỏi lầu son, lòng mang theo bóng dáng tình lang trong mộng.

Ngoại trừ việc mang thân phận gian thần.

Hôm đó, Lạc Thạch Thiên quyết định, mình sẽ trở thành cánh tay đắc lực của vị Thừa tướng gian xảo mà người đời thường gọi này, che giấu thân phận cho nàng, trở thành tai mắt giám sát thiên hạ chí tôn và các vị đại thần cho nàng. Ấn mình suốt hai năm, quả nhiên phát huy tác dụng. Hắn đã thành công che giấu thân phận con gái cho Tạ Lâm, thậm chí trị cả thương cho nàng.

Trong trí nhớ mờ hồ, dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ, làn da trắng nõn gần như trong suốt, như thể lấp lánh ánh sáng, lúc ngón tay bôi thuốc, cảm nhận được xúc cảm mềm mịn như tơ lụa. Bất kể là hắn đã từng khám cho vô số cơ thể người bệnh, nam nữ đều có cả, nhưng chỉ có duy nhất một mình nàng, là hắn không dám nhìn, lại càng không dám nghĩ ngợi gì.

Sau một lần trị thương chân bệnh, Lạc Thạch Thiên không kìm được mở miệng trêu tức, mà thực ra là thăm dò phản ứng của Tạ Lâm: “Cũng may ta chỉ là một đại phu, nếu là người đàn ông khác nhìn thấy chút xú da thịt của nàng thôi, thì đã phải chịu trách nhiệm rồi!” Hắn vỗ vỗ ngực, giọng điệu kinh hoàng: “Nàng sẽ không bắt ta phải chịu trách nhiệm đấy chứ?”.

“Chịu trách nhiệm?” Tạ Lâm buộc vạt áo trong lại cẩn thận, khoác áo ngoài, nghe thấy câu này, giống như thấy rất thú vị, nghiêng đầu liếc nhìn hắn một lượt từ đầu tới chân, “Người là đoạn tụ hả?”.

Cho dù Lạc Thạch Thiên là người hỏi trước, cũng từng nghĩ đến trăm ngàn đáp án Tạ Lâm có thể đưa ra, nhưng không ngờ câu trả lời lại thế này, không nhìn được khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi.

Cô nàng này thực sự là nam hả?

Vì vậy hôm nay Mặc Nhi hỏi câu này, Lạc Thạch Thiên cũng đáp: “Mười năm trước, nàng ấy cũng có thể coi là yêu kiều đáng yêu, lại vừa thông minh vừa xinh đẹp, các bà mỗi đều nói nàng ấy bên ngoài thanh tú bên trong trí tuệ, trong thành trên huyện dưới quê, người muốn lấy nàng ấy, rất nhiều, nhưng Tạ Lâm của hôm nay.....” Lạc Thạch Thiên không biết đang nghĩ gì, lông mày nhíu chặt, “Nam tử nào dám lấy nàng ấy chứ? Không bị dọa cho bỏ chạy mới là lạ!”.

Nói như vậy tức là tên đó phải thực sự là người có dũng có mưu, có gan có dạ, thì mới dám nảy ra ý định hạ gục cô nàng. Nếu như bị Tạ Lâm biết được, còn không bị nàng đập chết ngay tức khắc sao?

Mặc Nhi nghe Lạc Thạch Thiên nói như vậy, nghĩ đến Gia của mình, tính tình lạnh lùng cứng rắn như vậy, ngoại trừ việc nước ra, ngoại trừ giang sơn xã tắc ra, thì không đặt ai vào trong mắt, không để tâm tới bất cứ thứ gì khác. Dần dần, ánh mắt vốn dĩ còn mang theo chút hi vọng mong manh của Mặc Nhi, không kìm được ảm đạm hẳn đi.

XXX

Sáng sớm tỉnh mơ, Minh Trọng Mưu thượng triều như thường lệ. Ngồi trên ngai vàng, nhìn xuống dưới, lúc các thần tử vây quanh, vừa kinh ngạc vừa vui mừng phát hiện ra một người đứng ngay hàng đầu tiên, nửa tháng nay không gặp, được tỉnh dưỡng nên sắc mặt hồng hào, phong độ hiên ngang, vẫn mang dáng vẻ tuấn tú ngày nào. Minh Trọng Mưu vô cùng vui mừng, “Tạ khanh hồi triều, thật là đáng vui đáng mừng, không biết thân thể còn chỗ nào không khỏe không?”.

Hoàng đế bệ hạ của triều đình Đại Sở thượng triều, việc đầu tiên là quan tâm đến thân thể của thần tử, trong sử sách có thể gọi là độc nhất vô nhị. Tạ Lâm có thể coi là độc hưởng ân sủng.

Nhưng khiến bệ hạ hồi triều, lại không hề độc chiếm đại quyền, thì công đầu vốn thuộc về Tạ Lâm. Vì thế dù trong lòng quần thần có nghĩ sao đi nữa, cũng đành phải nén lại trong bụng.

“Bẩm bệ hạ, thân không sao, tạ ơn bệ hạ quan tâm”

Tạ Lâm trả lời rất đơn giản, không nhiều cũng không ít, trả lời rồi, cũng tạ ơn long ân rồi, có thể nói là hoàn mỹ không chút khiếm khuyết, hoàn hảo không tỳ vết.

Nhưng quá hoàn chỉnh quá hoàn mỹ, lại khiến Minh Trọng Mưu cứ có cảm giác hình như thiếu một thứ gì đó, “Không sao thì trầm yên tâm rồi.”

“Tạ khanh quay lại rất đúng lúc, việc khoa cử ba năm một lần, cũng sắp đến rồi,” Hắn nhìn quần thần khắp xung quanh, chậm rãi nói: “Từ khi khai quốc tới nay, triều đình Đại Sở ta luôn rất coi trọng vấn đề khoa cử, các khanh ở trước mặt trẫm đây, mười người thì có tám chín là bậc trí giả xuất thân từ

tầng lớp nhân gian tiến cử mà ra, chuyện khoa cử, liên quan đến xã tắc, những người thi đỗ cử nhân tiến sĩ, đều sẽ trở thành đồng liêu với mọi người, hi vọng các khanh không coi nhẹ việc này, chuẩn bị lên kế hoạch, đề không nhất thiết phải quá khó, cũng không được quá đơn giản, ra đề xong, hãy đưa cho trẫm xem qua một lượt trước.”

“Bệ hạ anh minh.” Quần thần cúi đầu, riêng Tạ Lâm vẫn ngẩng cao đầu không cúi.

Tạ Lâm riêng mình một ngọn cò, Minh Trọng Mưu cũng coi như không nhìn thấy, lại nói tiếp: “Năm nay, chủ khảo của cuộc thi, các khanh nghĩ ai là thích hợp?”

Quần thần không ngờ lại hỏi đến chuyện này, quay ra nhìn nhau một lúc lâu, sau đó có một người lớn tiếng nói: “Thần cho rằng, Lại bộ Thượng thư Sừ Khánh, cương trực thẳng thắn, công bằng nghiêm minh, tiến sĩ nhị giáp Vinh Lưu năm thứ hai, là người thích hợp.”

Sừ Khánh nghe xong, liền vuốt râu, cười nói: “Ngược lại thần cho rằng, Lễ bộ Thượng thư Trương Dự học thức uyên thâm, lời lẽ văn chương xuất sắc, biên phú hạ bút thành văn, làm chủ khảo là vô cùng thích hợp.”

(Biên phú hay còn được gọi là Bài phú, phú theo nghĩa đen chủ yếu là thể văn tả cảnh, nhưng từ cái ý chính tả ngoại cảnh, một bài phú thường liên kết với nội tâm để tả tình.)

Người được Sừ Khánh tiến cử mỉm cười, con người này lễ số chu toàn, xưa nay luôn cho rằng người phải biết lễ, phép lịch sự là không thể bỏ, đương nhiên cung tay trả lễ, đó chính là Lễ bộ Thượng thư Trương Dự.

Lại có người nữa tiến cử nói: “Hộ bộ Thị lang Tả Minh, luôn coi trọng xã tắc, phản đối lao dịch, là trụ cột của nước nhà, chọn ngài ấy, là thích hợp hơn cả.”

Lại có người có ý kiến: “Nếu là Hộ bộ Thị lang Tả Minh, thì thần cảm thấy chi bằng tiến cử chủ sự Hộ bộ Hồ Du, hiểu rõ thời thế, thấu tình đạt lý, sáng suốt vừa cương vừa nhu, làm chủ khảo, là vô cùng thích hợp.”

Quần thần mỗi người một ý, nhưng lại không nhìn ra được sắc mặt của Minh Trọng Mưu, hắn chỉ ngồi ở đó, không tỏ thái độ gì, cũng không đập bàn xô ghế. Quần thần không cảm thấy gì, chỉ lo tiến cử nhân tuyển theo cảm nhận cá nhân.

Không biết đã qua bao lâu, khi mặt trời đã lên cao, mặc cho mọi người đã tiến cử vô số những nhân tuyển đức cao vọng trọng, nhân tài xuất chúng, người ngồi trên ngai vàng kia, vẫn trầm mặc không nói gì, có cảm giác như đang mơ màng muốn ngủ. Các đại thần trụ cột của triều đình Đại Sở, không hiểu suy nghĩ của hoàng đế bệ hạ, ngay cả Lại Xương đang đứng bên cạnh cũng thấy lo thay cho họ.

Lại qua thêm một lúc nữa, Minh Trọng Mưu đã có chút mất kiên nhẫn, chậm rãi nói: “Từ đây đến lúc khoa cử vẫn còn thời gian, các khanh cứ cẩn thận lựa chọn tiến cử, trẫm sẽ không để tâm đến việc này nữa.....”

Đang nói, thì nghe thấy Úy Trì Chính lớn tiếng hô: “Thần có một nhân tuyển, muốn tiến cử cho thánh thượng.”

Minh Trọng Mưu không vì Úy Trì Chính cất ngang lời mình mà thấy không vui. Hắn trầm giọng đáp: “Nói.”

“Thần tiến cử, nhất giáp đệ tam năm Vinh Lưu, thám hoa học thức uyên bác, hiện giờ đang là Thừa tướng của Vạn Triệu,” Úy Trì Chính nhấn mạnh từng chữ, “Tạ, Lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bỏ lễ

“Thần tiến cử, nhất giáp đệ tam năm Vinh Lưu, thám hoa học thức uyên bác, hiện giờ đang là Thừa tướng của Vạn Triệu,” Úy Trì Chính nhấn mạnh từng chữ, “Tạ, Lâm!”

Hai chữ này vừa thốt ra khỏi miệng, mọi người đều ồ lên xôn xao. “Úy Trì đại nhân, thế này.....”

“Ồ?” Minh Trọng Mưu cười khê, “Nói tiếp đi.”

“Thừa tướng đại nhân là nguyên lão ba triều, là trụ cột của quốc gia, danh vọng đều đủ cả, thêm vào đó lại là thám hoa lang năm Vinh Lưu, tài học đương nhiên là không hề thấp, nếu làm quan chủ khảo, thần cho rằng, Thừa tướng đại nhân đủ sức đảm nhiệm.”

“Nhưng Úy Trì đại nhân,” có một vị đại thần do dự nói, “Cái lý này không hợp lắm.”

Úy Trì Chính ngạc nhiên hỏi: “Cái lý này không hợp lắm nghĩa là sao?”.

“Cái này.....” Vị đại thần đó liếc nhìn Tạ Lâm vẫn đang đứng yên một bên, sắc mặt đỏ bừng, mồ mấp máy hồi lâu, nhưng vẫn không dám nói ra những lời phản bác.

Thật ra trong lòng quần thần đều thừa hiểu, thanh danh ở bên ngoài của Tạ Lâm, hoàn toàn chẳng tốt đẹp gì, cái gì mà trụ cột của quốc gia chứ, nói thì dễ nghe vậy, chứ hành vi lộng quyền đó, sớm đã coi thường tất cả trên dưới khắp triều rồi, nếu như làm chủ khảo, chỉ e những quần thần tự cho mình là thanh cao toàn thiên hạ này khó mà vui vẻ phục tùng được. Hơn nữa tính tình của Tạ Lâm vừa hăm vừa bướng lại cộng thêm cái thói thù dai, khiến quần thần có lời khó nói, lại không dám mở miệng, chỉ biết mắng thầm trong lòng đồ gian thần, đồ gian thần cỡ chục lần, và đương nhiên là khó lòng tán đồng việc Tạ Lâm làm chủ khảo.

Úy Trì Chính nói: “Thần biết suy nghĩ của các vị đại thần, nhưng nửa tháng trước, Thừa tướng quý đến cảm động cả trời đất, hoàn toàn là vì bệ hạ, thể hiện được tấm lòng trung thành, thần cho rằng, nếu để Thừa tướng làm chủ khảo, chắc chắn sẽ tuyển chọn được càng nhiều trung, lương thần cho triều đình Đại Sở ta.”

Quần thần nghe mấy lời này, không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn. Thừa tướng đã không quý thì thôi, quý một phát là kinh người ngay. Nửa tháng nay, bệ hạ đã ít phàn nàn hơn, nghị sự nhiều hơn, bệ hạ không thượng triều không quan tâm đến triều chính, Thừa tướng lên triều ba ngày rồi quý suốt hai ngày hai đêm không muốn lo toan sự vụ mà thực ra có cũng không lo toan nổi, công việc tích lại nhiều như núi. Sau khi bệ hạ hồi triều, chẳng nói câu nào, vui đầu chăm chỉ làm việc. Hiện giờ tấu chương xếp đầy trong ngự thư phòng đã dần dần giảm đi, quần thần vô cùng vui mừng, cũng có chút cảm khái kỳ lạ đối với vị gian thần đang trong quãng thời gian tĩnh dưỡng kia.

Có lẽ Tạ Lâm không phải thật sự là một gian thần, mà là một trung thần lương tướng? Chỉ là quyền lực tiền đề ban cho Tạ Lâm quá lớn, nên khiến hắn nhìn “giống” một gian thần chăng?

Quần thần chìm sâu vào suy tư.

Minh Trọng Mưu bật cười ha ha, “Những lời Úy Trì Chính nói, rất hợp với ý trăm, trăm cũng đang có ý định này,” hắn ngừng lại một lúc, nghiêm mặt nói: “Tạ Lâm thân là thái phó của thái tử, là thầy giáo của trăm, trăm đương nhiên là hiểu rất rõ tài học nông sâu. Trăm có thể nói, nếu Tạ khanh không có tư cách làm chủ khảo khoa cử lần này, thì chư vị ái khanh ở đây, cũng không ai có đủ tư cách.”

Mọi người xấu hổ, quý xuống khấu đầu: “Bệ hạ anh minh.”

Quần thần đang quý dập đầu sát đất, còn chưa kịp đứng dậy, thì đã nghe giọng nói lạnh lẽo của Tạ Lâm: “Thần từ chối.”

Mọi người ngậy ra, làm chủ khảo khoa cử, một, có thể coi là biểu hiện cho sự ân sủng của thánh thượng, hai, có thể gọi là tài học trên cơ bản mọi người, nay bệ hạ đích thân tặng chức chủ khảo đó vào tay Tạ Lâm, có thể nói là một chiếc bánh nướng lớn từ trên trời xuống, nếu là người thường chỉ sợ là đã sung sướng đến ngất đi từ lâu rồi, không ngờ thẳng thắn Tạ Lâm này hoàn toàn khác với người thường, đối mặt với chiếc bánh nướng của trời cao, thế mà lại có thể nói ra câu từ chối được.

Minh Trọng Mưu neho neho mắt, “Tại sao lại từ chối, nói lý do xem.”

Mọi người chỉ đợi hắn nói ra một câu đánh thép đầy đủ chứng cứ, ví dụ như tự nhận trình độ chuyên môn của bản thân không đủ, thừa nhận tài học của bản thân không giỏi, ý thức được bản thân là một tên gian thần, không thể đảm đương được một chức vụ cần danh vọng như thế chẳng hạn. Nhưng lại nghe thấy Tạ Lâm hồ hững nói: “Vết thương bị roi quất của thần vẫn chưa khỏi, chuyện này cần dùng đến quá nhiều đầu óc, bệ hạ nên giao cho người khác làm đi.”

Lời vừa dứt, khiến mọi người lập tức roi thẳng cảm xuống đất.

Ngươi trên người mang theo vết thương do roi quất quý liền hai ngày hai đêm mà vẫn có thể chịu được, thì giờ sợ gì chuyện động não chút xíu này chứ? Huống hồ ngươi cũng nghĩ ngợi suốt nửa tháng rồi, vết thương có nặng hơn thế, thì cũng có thể nặng hơn vết thương đã bị nứt toác máu tươi chảy ra đầm đìa cách đây nửa tháng không?

Lại còn chê làm chủ khảo phải động não nữa, thật không thể nào tin được. Những lời của Tạ Lâm, rõ ràng là coi nhẹ chuyện khoa cử, không muốn làm chủ khảo, lại lười động não nghĩ ra lý do thực sự nào đó, nên đơn giản nhất là lấy cái cớ vết thương do roi quất.

Minh Trọng Mưu giận quá bật cười, “Trăm cũng cho rằng, văn võ bá quan khắp triều chỉ có mình Tạ khanh là thích hợp nhất, cứ quyết như vậy đi, Trương Dự, khanh soạn chiếu thư đi.”

Lễ bộ Thượng thư khấu đầu đáp, “Thần tuân chỉ.”

Con người Trương Dự, từ ngữ trau chuốt, thi văn điển phú, đối với ông ta mà nói, đây đương nhiên không phải việc gì khó, chiếu thư lưu loát nhanh chóng hoàn thành, Minh Trọng Mưu đóng đại ấn, chiếu thư coi như xong. Thừa tướng Tạ Lâm là chủ khảo, Lễ bộ Thị lang Hình Dự, Hộ bộ Thị lang Tạ Minh cùng nhau làm phó khảo, tất cả những sĩ tử đèn sách tư duy thông minh hẳn tiếp cho dù vẫn là những người vô danh từ khắp thiên hạ tới kinh thành, thể hiện văn thơ hành thảo, khổ công đèn sách suốt bao năm của bản thân, thi đỗ làm quan, trở thành đại thần trụ cột của triều đình trong lần khoa cử này.

Chiếu thư vừa ban ra, thiên hạ xôn xao.

Phó khảo Hình Dư, Tả Minh, đều không có gì đáng ngại, người đọc sách trong thiên hạ đều tâm phục, duy chỉ Tạ Lâm làm chủ khảo, khiến tranh luận nổ ra rất nhiều.

Mười năm trước Tạ Lâm đỗ đệ tam nhất giáp năm đó, tài học đương nhiên không cần phải bàn. Mười năm làm Thừa tướng, bản lĩnh, đương nhiên cũng không cần phải nói. Nhưng tài đấy, danh đấy, không bị được với cái tiếng gian thần kia, lộng quyền bá quyền, dối lừa thánh thượng, chèn ép thuộc cấp, tham ô nhận hối lộ, đều từ tay của gã Thừa tướng đó mà ra. Thế nào gọi là không có lừa làm sao có khó, danh tiếng của Thừa tướng đại nhân “tốt” như thế, hành vi “tốt” như thế, truyền đi khắp thiên hạ như thế, thì chắc chắn là đã từng làm rồi. Chỉ e gã Thừa tướng gian xảo này cũng đem luôn cả tật mua quan bán chức và thói quen tham ô nhận hối lộ vào khoa cử lần này cũng nên. Nhìn lại lịch sử, những kẻ giả đọc sách thường ngồi cao, còn những người đọc sách chân chính bị loại ra khỏi nhất giáp nhị giáp tam giáp, thậm chí là ra khỏi tiến sĩ, đến lúc khoa cử nghiêm túc, cũng bị hấn ta làm cho thành chướng khí mùi mịt, thì còn tốt đẹp thế nào được nữa.

Các thí sinh sụp đổ toàn tập: Con đường làm quan đáng lo rồi đây!

Thừa tướng làm chủ khảo, Hình Dư và Tả Minh, đương nhiên không thể nói gì, hết thầy đều nghe theo lời Thừa tướng chỉ đâu đánh đấy, hôm đó, dất dúi nhau đến phủ Thừa tướng, muốn tìm Thừa tướng để nghiên cứu các câu hỏi trong đề thi.

Thằng nhóc sai vặt trông cửa của phủ Thừa tướng vừa nhìn thấy hai vị đại nhân muốn nghị sự với Gia nhà mình, hưng phấn chạy ngược vào thông báo. Hai vị đại nhân còn đang cảm thán, thằng nhóc của phủ Thừa tướng quả nhiên là hoàn toàn khác biệt, hai người bọn họ ăn mặc rất bình thường không có gì sang trọng, tuyệt đối không có bất kỳ thứ phục sức nào, người bình thường nhìn thấy, e là còn tưởng mấy gã tú tài nghèo kiết xác nào đó, không ngờ thằng nhóc vừa nhìn là đã nhận ra được, lại càng biết nhìn sắc mặt đoán tâm trạng, hiểu luôn hai vị đại nhân tới đây làm gì, lập tức chủ động tiên phong xuất trận, chạy vào thông báo. Tạ đại nhân quản giáo người dưới trong nhà, quả nhiên cũng rất có nghề.

Bất thành linh, hai vị đại nhân chợt nhớ là thủ đoạn thường ngày của Thừa tướng, trong đầu nháng lên hình ảnh Tạ Lâm cười mỉm, không hèn mà cùng rùng mình một cái.

Không bao lâu sau, thằng nhóc sai vặt quay lại, mang theo nụ cười khổ sở, cung tay xin lỗi hai vị đại nhân, “Xin mời hai vị đại nhân quay về cho, Gia bọn tiểu nhân nói.....”

“Ta không quản mấy việc ấy,” Tạ Lâm sau khi nghe thằng nhóc sai vặt thông báo, uống một hợp trà, đầu cũng chẳng thêm ngẩng, “Bảo hai vị đại nhân cứ nhắm mắt ra đề bừa là được, đến lúc đó, Tạ mỗ lướt qua đó ngồi một lúc là xong.” Hắn thở dài, “Vết thương bị roi quất vẫn chưa khỏi, lười phải động não lắm.”

Thằng nhóc sai vặt trông cửa trần thuật lại nguyên xi, nhìn thấy khuôn mặt hai người bọn Hình Dư biến sắc, không khỏi thấy vô cùng áy náy, “Vết thương của Gia nhà tiểu nhân quả thực vẫn còn rất nghiêm trọng, nghe ngự y Lạc Thạch Thiên từ trong cung tới chữa thương cho Gia nói, hôm đó vết thương của Gia bị rách, mừng mủ, sắc mặt đạo gần đây của Gia cũng chưa hồi phục lại hoàn toàn, trông trắng bệch, đám người dưới như tiểu nhân, đều không dám nhìn, hai vị đại nhân cũng đừng ép buộc thêm nữa.”

Trông trắng bệch? Buổi triều lúc sáng sớm ngày hôm nay, bọn ta thấy rõ ràng sắc mặt hần hồng hào lắm mà, lấy đâu ra chút xíu mong manh yếu ớt nào?

Hai người bọn Hình Dư đưa mắt nhìn nhau cười khổ, vừa nhìn là đã hiểu thấu tâm tư của đối phương.

Thằng nhóc sai vặt cảm thấy rất áy náy, liên tục nói lời xin lỗi thay Gia nhà mình, hai người bọn Hình Dư cũng nói không cần phải để tâm đâu liên tục.

Thừa tướng đại nhân hiển nhiên là đang không có trâu bắt chó đi cày, lúc triều sớm nói không muốn làm chủ khảo, bệ hạ lại cứ bắt hấn làm. Tính khí của Thừa tướng đại nhân rất bướng, không muốn, thì dứt khoát sẽ không làm. Thừa tướng đại nhân dưới một người, trên vạn người không làm, thì bệ hạ cũng có thể làm gì được hấn, chỉ khổ cho đám người làm thuộc cấp như bọn họ thôi, không chỉ không thể phản nản, lại còn phải tranh cướp làm cho xong phần việc của thượng cấp nữa, nếu không Thừa tướng đại nhân lòng dạ hẹp hòi thù lâu nhớ dai một khi đã nhớ mặt bọn họ rồi, thì nhất định sẽ khiến bọn họ hận không thể quay trở lại bụng mẹ.

Hai vị đại nhân chỉ có cách dất dúi nhau đến, lại dất dúi nhau về mà thôi.

Triều đình ta có một Thừa tướng gian xảo, chỉ đành than:

Ôi trời, tai họa!

Thục Hà ở sau cánh cửa nghe được tin dữ, cùng lúc thở dài thay cho hai vị đại nhân, cũng không khỏi nghi ngờ hỏi: “Tại sao Gia lại làm như vậy chứ? Thục Hà cảm thấy, Gia không phải kiểu người không màng không quản đến loại chuyện trọng đại như khoa cử thế này.”

Lạc Thạch Thiên ngồi ở một bên vắt chéo hai chân cười hi hi khoái trá, “Nhất định là nào lệch, từ năm trước huynh đệ Tạ gia đã nhìn ra rồi, ý tưởng của con người này nhiều lắm, thông minh tinh quái, bây giờ thì sao,” Lạc Thạch Thiên hừ lạnh, liếc nhìn Tạ Lâm vẫn đang im lặng uống trà, “Giống như ông cụ non, tuổi tác thì lại lớn, lại không giống phụ nữ, động tác thì chậm chạp, đã thế toàn thích uống cái loại trà vớ vẩn này.” Hấn sấn lại gần, gần như dính sát vào mặt Tạ Lâm, “Ta nói này nếu năng thật sự muốn làm một người đàn ông mạnh mẽ đích thực, chỉ bằng uống rượu, mà còn phải là rượu ngon, rượu mạnh, hơn thế phải uống ngụm lớn, thế mới là đàn ông chân chính!”

Khuôn mặt của hấn quá gần, hơi thở nóng bỏng, gần như thổi thẳng vào mặt Tạ Lâm.

Tạ Lâm cau mày, lấy chén trà ngăn khuôn mặt đang sấn lại gần của hấn ra, “Người là ngự y đúng không? Sao không quay về cung đi?”.

Lạc Thạch Thiên hô lên một tiếng kỳ quặc, “Sao thế, chê ta ngựa mất hả? Hai năm trước sao không chê ta ngựa mất đi, còn chấp nhận sự giúp đỡ của ta, mười năm trước, nàng còn nói muốn thành thân với ta cơ mà, sao mười năm sau, nàng lại muốn vứt bỏ ta thế,” Hắn làm động tác như Tây Thi ôm ngực, “Ôi trời, đau lòng chết mất.”

Thục Hà ho khụ hai tiếng, khoe miệng Mặc Nhi co rúm một cách quý dị, Khởi La dùng tay áo dài che vè mặt, cúi đầu uống trà của mình.

Gân xanh trên trán Tạ Lâm gồ hẳn lên, nói: “Người đã nhất định muốn ở đây, thì cứ ở lại đi, chưa đến hai ngày nữa, sẽ có biểu diễn kịch hay.”

Kịch hay?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tạ Lâm không giải thích gì nhiều, chỉ nhấp một ngụm trà, ý vị thâm sâu nói: “Mỗi lần khoa cử, là việc nhất định phải trải qua, cũng là việc không thể nào phiền hơn của những thế hệ người làm chủ khảo.”

Quả nhiên ngày hôm sau, có một vài vị khách quý lục tục kéo đến phủ Thừa tướng.

Vị khách quý đầu tiên, là chủ sự Công bộ Từ Triều Thanh, tay cầm thiệp mời, trịnh trọng tới tận cửa thăm hỏi.

Mọi người vốn dĩ đều tưởng rằng ông ta cũng giống như hai vị đại nhân phó khảo kia, muốn ăn thử màn đóng cửa bơ lẩn nữa, không ngờ Tạ Lâm vừa nghe gã sai vặt trông cửa thông báo, nói luôn: “Mời vào, lễ nghĩa là không thể bỏ.”

Cho ông ta vào thì cũng đành, đằng này lại còn dùng cả từ “mời” nữa chứ? Mời thì cũng đành, lại còn bảo “lễ nghĩa là không thể bỏ”. Mọi người trong phủ Thừa tướng đều nghi ngờ, thật sự không biết hô lô của Thừa tướng đại nhân bán thuốc gì.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kịch trong kịch

Ngày hôm sau, vị khách đầu tiên của phủ Thừa tướng chính là chủ sự Công bộ Từ Triều Thanh, tay cầm thiệp mời, trịnh trọng tới tận cửa thăm hỏi.

Tạ Lâm vừa nghe thấy thẳng nhóc gác cửa thông báo, nói luôn: “Mời vào, lễ nghĩa là không thể bỏ.” Thừa tướng đại nhân đã nói “mời”, lại còn bảo “lễ nghĩa là không thể bỏ” nữa chứ, mọi người trong phủ Thừa tướng tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng vẫn cẩn thận tiếp đón ông ta.

Từ Triều Thanh được thẳng nhóc gác cửa cung kính mời vào trong. Vừa bước vào, ông ta đã cung tay, cười hớn hở nói: “Tạ đại nhân, Từ mỗ tới thăm ngài đây.” Ông ta vẫy tay một cái, hai nô bộc đi theo sau lưng, mỗi người tay cầm hộp lễ vật, bốn cánh tay thì vừa tròn bốn hộp, toàn bộ chất đống ở trước mặt Tạ Lâm, Từ Triều Thanh lại cười hì hì nói tiếp, “Đây là.....” ông ta không nói rõ cuộc “đây là cái gì”, mà chỉ xoa xoa hai tay, tiếp tục hí hửng.

Tạ Lâm nhướn mắt lên đầy vẻ lười biếng, liếc nhìn bốn hộp lễ vật, “Từ đại nhân, đây là cái gì vậy?”.

Từ Triều Thanh vừa xoa tay, vừa cười giả là: “Chỉ là chút xú lòng thành thôi, không có ý gì khác.” Ông ta cúi đầu, nói với vẻ hơi quẩn bách: “Chuyện này, vốn dĩ hạ quan không nên phiền đến đại nhân. Nhưng khuyến tử đã đi thì hai lần đều trượt cả, hạ quan nghĩ, liệu đại nhân có thể.....” Ông ta lại cười hì hì, ánh mắt híp lại thêm một chút, “..... có thể linh động đôi chút, cho thẳng bé một chức quan tạm tạm không?”.

Lạc Thạch Thiên và ba cô gái đứng ở một bên quan sát. Vốn dĩ đang vô cùng hứng thú đợi xem cái “kịch hay” mà Tạ Lâm đã nói rõ cuộc là như thế nào, không ngờ lại nghe thấy mấy câu này, không kim được đều cảm thấy rất sùng sốt. Lễ nào kịch hay trong lần khoa cử này, chính là tham ô nhận hối lộ, mua quan bán chức sao?

Có lẽ người khác vẫn cho rằng Tạ Lâm là tên Thừa tướng gian xảo, nịnh nọt, không đáng để tin tưởng. Nhưng những người này hoặc là thanh mai trúc mã, hoặc là sớm tối kề cận bên nhau, nên rất rõ Tạ Lâm là người như thế nào. Trước đây có lẽ còn chưa biết, nên phán đoán, nên nghi ngờ, nhưng chuyện quý kinh thiên động địa vừa tháng trước, đã khiến đám người Lạc Thạch Thiên đều cảm nhận được rằng, Tạ Lâm tuyệt đối không phải là người tham luyến quyền thế, càng không phải là tên Thừa tướng gian xảo như trong mắt người đời.

Nên đoán rằng lần này vị Từ đại nhân kia sẽ phải thất vọng quay về.

Trong lòng mọi người thầm đoán vậy.

Nghe những lời Từ Triều Thanh nói, hàng mày dài thanh tú của Tạ Lâm không kim được cau hẳn lại.

Cái cau mày này, khiến Từ Triều Thanh chột dạ, lúc này ông ta vốn dĩ đang chú ý để biểu cảm của Tạ Lâm, nên tâm trạng thấy thấp thòm bất an, vừa thấy Tạ Lâm cau mày, lập tức quét ánh mắt đến những người bên cạnh, nháy nháy mắt với Tạ Lâm. Mắt ông ta vốn dĩ đã nhỏ do bị lớp thịt trên mặt đè xuống, giờ nháy mắt, nên càng chẳng trông thấy con người đâu.

Khuôn mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, “Đây đều là tâm phúc của ta, không cần thiết phải bảo bọn họ tránh đi.”

Từ Triều Thanh đỡ người, đành bất đắc dĩ ngoắc ngoắc tay về phía sau lưng, có một người đàn ông trung niên đi tới, chòm râu hình chữ bát, mọc ngay dưới chân mũi ông ta. Từ Triều Thanh cười hi hi giới thiệu, “Đây là sư gia của hạ quan, ông ta còn kiêm cả chức quản lý tiền bạc trong phủ của hạ quan nữa.”

Tạ Lâm ngấm hàng ria mép của vị sư gia kia, không nói gì.

Vị sư gia cũng không lên tiếng, mà cho tay vào trong người móc luôn ra một tập gì đó, đặt lên chiếc bàn gỗ đàn hương, sau đó lui xuống.

Tạ Lâm lại ngẩng đầu lên, “Đây là thứ đồ chơi gì vậy?”

Từ Triều Thanh nheo mắt cười, “Tiền trang Khai Nguyên, đây là tiền trang lớn nhất kinh thành, danh tiếng và uy tín từ xưa tới nay luôn đứng đầu, mua bán sòng phẳng, ngân phiếu của tiền trang này đương nhiên đều có thể đổi được ra tiền mặt, nên đại nhân cứ yên tâm.” Ông ta nhắc tay lên, đặt xuống một tờ ngân phiếu, “Đây là mười vạn lượng, sau khi việc thành công, sẽ hiểu kính đại nhân thêm một trăm vạn lượng nữa.”

(Tiền trang là nguyên mẫu của ngân hàng ngày nay.)

Tạ Lâm lại cau mày.

Từ Triều Thanh quan sát sắc mặt Tạ Lâm, nghiêng răng, lại ngoắc ngón tay với vị sư gia. Ông ta liền gật gật đầu, khuôn mặt cứng nhắc, móc từ trong người ra mấy tờ giấy, đặt xuống.

“Đây là hai mươi vạn lượng, sau khi việc thành, chúng ta sẽ tăng gấp.” Ông ta dựng ngón trỏ lên, nghiêng răng đáp: “Hai trăm vạn lượng.”

Ông ta cứ tưởng rằng Tạ Lâm nghe vậy sau trong lòng nhất định sẽ rất vui, nhưng lại nghe thấy Tạ Lâm “hừ” mũi một tiếng. Tiếng hừ này, khiến trái tim Từ đại nhân lập tức lạnh hẳn đi. Ông ta càng cú, nghiêng răng, lần nữa ngoắc ngoắc ngón tay với vị sư gia. Hàng lông mày của vị sư gia chột động, ánh mắt lộ ra thoáng kinh ngạc, nhưng vẫn móc ngân phiếu từ trong người ra.

Nắm ngón tay Từ Triều Thanh úp lên, đè xuống tờ ngân phiếu, “Số vừa này tăng thêm năm mươi vạn lượng nữa, tổng cộng sẽ là hai mươi lăm vạn lượng, sau khi việc thành, sẽ là hai trăm năm mươi vạn lượng.” Từ Triều Thanh thiếu chút nữa là nói trong hai hàng nước mắt, “Tạ đại nhân, ngài thấy thế nào?”

Tạ Lâm không nói gì, chỉ là hơi nheo mắt lại.

Trái tim Từ Triều Thanh lại càng khấn trương.

Yên tâm đi, nàng ấy nhất định sẽ không bao giờ nhận đâu.

Lạc Thạch Thiên tự nhủ.

Tạ Lâm vốn dĩ không muốn làm quan chủ khảo, chắc chắn là vì sợ gặp phải tình huống này. Nàng ấy đã sợ, thì sao có thể nhận thứ mà bản thân mình sợ được? Người này thật sự thương dân như con, vị Từ đại nhân kia đảm bảo sẽ thất vọng.

Lạc Thạch Thiên trong lòng đang trăm bề suy nghĩ, thì lại nghe Tạ Lâm thở dài, “Hai mươi lăm vạn lượng, hai trăm năm mươi vạn lượng, Tạ mỗ nhớ, bổng lộc một năm của Từ đại nhân, ngay cả số lễ của khoản tiền đó cũng không tới đúng không?”

Từ Triều Thanh nghe xong tái mặt. Ông ta nhớ rất rõ vị Thừa tướng đại nhân trước mặt đây là gian thần, lộng quyền nổi tiếng lừng lẫy, về việc tham ô nhận hối lộ hắn ta nhất định là người đầu tiên, là người dẫn đầu. Sao hôm nay đột nhiên lại nói ra câu này? Kỳ quặc thật, trong lời nói còn có thâm ý khác. Lễ nào Thừa tướng đại nhân không đi tuyền đường gian thần nữa, mà đổi sang tuyền liêm khiết à?

Vừa nghĩ đến đây, mồ hôi liền túa ra. Ông ta vừa quệt mồ hôi, vừa vâng dạ đáp: “Đúng, đúng..... đúng là không nhiều như vậy, số..... số lễ cũng không tới, cũng không đáng nhắc đến.” Ông ta một mặt nói, một mặt bắt đầu hận bản thân, nói năng kiểu gì mà tự dưng bắt đầu lắp ba lắp bắp vậy?

“Ồ,” Tạ Lâm gật gật đầu, “Xem ra trong nhà Từ đại nhân có kinh doanh rồi, việc kinh doanh cũng không tồi nhì.”

Từ Triều Thanh ngây người, không ngờ Tạ Lâm lại nói thế, hắn thậm chí còn giải vây giúp ông ta nữa kìa, Từ Triều Thanh vội vàng lấy khăn tay lau mồ hôi, lấy bầy đáp: “Có..... có kinh doanh nho nhỏ, thua..... chút ít, kiếm cũng được..... tí chút.”

Lạc Thạch Thiên ở bên cạnh càng nghe càng cảm thấy không đúng. Theo lý mà nói nếu như Tạ Lâm muốn từ chối, thì hoàn toàn có thể từ chối một cách dứt khoát, đằng này lại cứ nói mấy câu vô nghĩa đó làm gì? Lễ nào.....

Vừa nghĩ đến đó, thì quả nhiên thấy Tạ Lâm “ồ” một tiếng, nhắc tay cầm ngân phiếu, đếm thật cẩn thận rõ ràng, sau đó nhìn đến con dấu của “tiền trang Khai Nguyên”, rồi giao lại cho Khôi La, “Cầm số tiền này cho chắc, lát nữa mua thêm vài thứ cho phủ Thừa tướng của chúng ta nhé.”

Việc quản lý chi tiêu trong phủ Thừa tướng của triều đình Đại Sở, theo lý mà nói phải do phu nhân của Thừa tướng làm. Tạ Lâm không có phu nhân, nhưng có thị thiếp, nhưng điều kỳ lạ nằm ở chỗ, người quản lý chi tiêu không phải là Thục Hà đoàn trang hiền thực lại cẩn thận, cũng không phải là Mặc Nhi trẻ trung nhanh nhẹn, mà lại là Khôi La dung mạo diễm lệ.

Ánh mắt Khôi La sáng lấp lánh nhìn đắm đắm vào chỗ ngân phiếu, đưa hai tay ra nhận, “Cảm ơn Gia.” Nàng ta vô cùng sung sướng. Lúc này, chỉ nhìn thấy một cô gái có thể coi là mang phong thái mỹ hoặc trong mắt người đời, hai mắt đang phát sáng nhìn chăm chăm vào từng tờ từng tờ ngân phiếu, đếm rồi lại đếm, đếm rồi lại đếm. .... Ngoại trừ Thục Hà và Mặc Nhi nhìn nhiều đã thành quen không thấy có gì là kỳ lạ ra, thì Từ Triều Thanh và sư gia của ông ta cảm đã rơi thẳng xuống đất từ lâu.

Tạ Lâm ở bên này thờ dài, “Từ đại nhân, nhiều tiền như vậy, sao có thể không ngại được?” Tạ Lâm dừng lại một lát, than, “Thật ra đại nhân không cần thiết phải làm vậy, ngài và ta quen nhau suốt mấy năm nay, đại nhân cứ mời Tạ nỗ uống một chén rượu là được rồi, hà tất phải tiêu pha lãng phí thế?”.

Từ Triều Thanh thiếu chút nữa là khóc bù lu bù loa. Vừa này là ai mặt mũi lạnh lùng không thèm để ý đến ta, lúc này lại quay ra nói những lời ấy. Nếu thật sự không muốn vàng bạc mà chỉ nói chuyện tâm tình uống rượu, thì hạ quan đòi lại tiền về có được không? Chủ sự Công bộ Từ Triều Thanh cố nén nước mắt vào trong, khoát khoát tay vờ về không chút để tâm: “Tiêu pha lãng phí gì đâu, Thừa tướng đại nhân đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Ngài quả nhiên thương dân như con, đối đãi với con trai của hạ quan cũng thật lòng thật dạ.” Tạ Lâm đã đồng ý rồi, dựa vào quyền thế một tay che trời của Thừa tướng đại nhân, thì chỉ sợ rằng chức quan của con trai mình trong tương lai, không thể nào thấp được.

Nghĩ đến đây, mặt mày Từ Triều Thanh tươi cười hơn hờ, cùng với sư gia vãi hết cái này đến cái khác, cảm tạ hết lần này đến lần khác, hận không thể hành đại lễ ba quỳ chín khấu cho chu toàn. Tạ Lâm thân nhiên ngồi nhận, không mấy may né tránh.

Sau khi Từ Triều Thanh ra khỏi cửa, Lạc Thạch Thiên lời nghẹn đầy một bụng đang định mở miệng hỏi, thì lại có những vị khách quý khác kéo đến không ngừng.

Không có ngoại lệ, mục đích của những người này đều giống nhau, biểu xén ngân phiếu và tiền tài, cảm tạ muôn phần, vì con trai, cháu trai, bà con thân thích, thậm chí cả những người đây to rồ má xa tít mù tập của bản thân, chỉ vì muốn một vị trí công danh trên bảng tiến sĩ, mà hoặc nịnh nọt hoặc a dua, hoặc làm ra vẻ trấn tĩnh dảng hoàng kim, biểu bạc trắng, ngay đến mắt cũng không hề chớp, thật khiến người ta phải bội phục.

Bất luận là đại lễ gì, Tạ Lâm cũng đều thân nhiên nhận hết, không chút xấu hổ, lại còn hứa hẹn với đám người đó, “Phàm là người tới tặng lễ vật, không phân lớn nhỏ, đều sẽ có chức quan.”

“Không phân lớn nhỏ”? Mọi người tới dâng tặng lễ vật đều nghĩ, ai dám nghe những lời này của Tạ Lâm thì đó đúng là kẻ ngốc, lễ từng món từng món càng ngày càng đắt giá hơn, Tạ Lâm nhận hết, tuyệt không nói hai lời.

Cuối cùng đợi đến khi Lạc Thạch Thiên thấy Tạ Lâm đã rảnh rang rồi, liền quay đầu nhìn khắp bốn phía, thấy không còn ai nữa, mới vội vàng túm lấy bà vai gầy mảnh của nàng, thấp giọng nói: “Nàng đang làm gì vậy hả? Tham ô nhận hối lộ sao? Đây là sự kiên trì trong suốt mười năm của nàng ư?”.

Thế mà hắn còn tưởng rằng, từ cái lần quỳ cách đây nửa tháng, khi miệng vết thương của Tạ Lâm bị vỡ, đau đến toát mồ hôi lạnh, thì trí nhớ của nàng đáng lẽ ra phải tốt hơn nhiều rồi chứ.

So với những trung thần, thì chẳng mấy gian thần có được kết cục tốt đẹp, hắn không tin Tạ Lâm không biết điều này!

Làm một trung thần thì có gì không tốt? Không nên làm một gian thần tiếng xấu để lại đến muôn đời như vậy.

Một loạt ba câu hỏi, người bình thường chỉ e là đã bác bỏ, hoặc không thì cũng bị dọa cho sợ ngay người rồi.

Duy chỉ có Tạ Lâm là liếc nhìn hắn.

Như dòng suối trong veo, tỏa ra những đốm sáng lấp lánh, nhưng trong đó, lại không có hình bóng của bất cứ một ai.

Chỉ một cái nhìn đó thôi, đã khiến mọi lời nói của Lạc Thạch Thiên tắc nghẹn nơi cổ họng, không thể thốt ra được.

“Người tốt thường không sống lâu, tai họa để lại ngàn năm” Tạ Lâm đột nhiên bật cười, nhưng trong đáy mắt lại không hề cười, “Kịch hay vừa mới bắt đầu thôi, Lạc Thạch Thiên, người vội cái gì chứ?”.

Cùng lúc đó, buổi họp thảo luận đề thi của Hình Dư và Tả Minh cũng rất thành công. Hai người gửi thư hỏi Tạ Lâm, có muốn biết rốt cuộc đề thi nói về cái gì không. Nếu muốn biết, thì mời đến thư viện Lư Dương, ở cùng với những người đánh giá và giám khảo cho đến khi kết thúc khoa cử.

Thư viện Lư Dương vốn dĩ là nơi dành cho đám một sách trong kinh thành tới đọc sách, nhân cơ hội này được mang ra dùng làm nơi thi cử. Dựa vào tình vào lý mà nói, để tránh tiết lộ đề thi, các giám khảo và những người đánh giá phải ở cùng với nhau, nhốt liền mấy ngày mấy đêm trong một căn phòng nhỏ để bắt đầu phê bình phân tích.

Nhưng Tạ Lâm lại hỏi âm thầm: Biết đề thi để làm gì? Đợi đến lúc bắt đầu thi rồi đi cũng được.

Thừa tướng đại nhân đã lên tiếng, nói rằng không tới là không tới, Tạ Lâm ngay cả đề thi cũng không biết, thì đương nhiên tiết lộ đề thi thế nào được?

Sau khi nhận được thư, hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh, chỉ biết nhìn nhau cười khở.

Chương 34

Hôm ấy, Thái hậu lại triệu kiến Tạ Lâm, hình như có việc gấp. Hắn vội vàng lao vào cung, thì chỉ nghe thấy Thái hậu nương nương thở ngắn than dài, có vẻ vô cùng ưu sầu, nhưng đã qua một lúc lâu, liếc nhìn khắp hai bên chái nhà, vẫn cứ im lặng như tờ.

Tạ Lâm có thể ngồi lên vị trí Thừa tướng này, đương nhiên là có thể chịu được những thứ mà người thường không thể chịu được. Thái hậu không nói, Tạ Lâm cũng không lên tiếng. Tư thế quý nghiêm trang, kính cẩn ấy, đối với vị Thái hậu coi trọng lễ nghi bậc nhất trong cung mà nói, là sự lựa chọn tuyệt không hề sai.

Thái hậu cách một bức rèm nhìn thấy vậy, nhưng cũng không nói gì.

Tạ Lâm có thể nhẫn được, nhưng bà thì lại không thể nhịn được, bất giác thở dài thườn thượt. Tiếng thở dài này không lớn, nhưng giữa bầu không khí im lặng trống trải này, hiển nhiên là vô cùng rõ ràng.

“Nửa tháng nay, ai gia vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng từ sau hôm quý ấy, đại nhân không lên triều, khiến ai gia dù có lời, cũng khó có cơ hội để nói với đại nhân.” Bà chậm rãi đứng dậy, hơi hơi nhún mình, “Đại nhân không màng đến bản thân, nghĩ cho hoàng đế, là ân nhân của triều đình ta, ai gia thay bệ hạ cảm ơn Thừa tướng đại nhân.”

Khiến Thái hậu nương nương cảm ơn thần tử, đó quả thực là tội lỗi. Tạ Lâm cũng đứng lên, “Sao Thái hậu lại phải nói lời cảm ơn? Việc đó vốn dĩ là bổn phận của thần, thần làm vậy, là chuyện đương nhiên thôi ạ.”

Hôm đó quý suốt hai ngày hai đêm, cho dù là Úy Tri Chính xuất thân từ võ tướng, cũng khó mà chịu nổi, huống hồ là Tạ Lâm? Theo lý mà nói Tạ Lâm là gian thần trong miệng người đời, bệ hạ không lên triều, Tạ Lâm đương nhiên sẽ lộng quyền, biến vương triều Đại Sở thành vương triều của Tạ gia, đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Tiền đề miễn cho Tạ Lâm cả đời này không phải quý, Thái hậu tất nhiên cũng biết. Nhưng Tạ Lâm lại mang theo vết roi quát quý trước mặt bệ hạ, khiến trái tim người có chút rung động mà quay về triều, có thể nói là lập được đại công. Tạ Lâm tưởng, Thái hậu đang cảm ơn chuyện này, hẳn tuy kiểu ngạo, nhưng cũng biết tôn ti trật tự, cái nhún mình cảm ơn này của Thái hậu, quả thực là giảm thọ lắm, Tạ Lâm không gánh nổi, cũng gấp người trả lễ.

Không ngờ Thái hậu nương nương lại thở dài nói: “Tạ đại nhân không cần phải nói thêm gì nữa, cái nhún mình cảm ơn này, đại nhân đáng được nhận.”

“Đại nhân không màng đến bản thân, biết rõ sẽ khiến bệ hạ nổi giận, nhưng vẫn khiến trái tim bệ hạ xúc động, mưa móc ban đều khắp hậu cung, việc truyền hậu của bệ hạ có hy vọng rồi, việc này công lao của đại nhân cũng không ai sánh bằng. Nhưng đại nhân lại tự mình xin nhận phạt roi, cuối cùng lại phá vỡ ưu tiên miễn quý do tiền đề ban cho, kết thúc này thật đáng tiếc. Tạ đại nhân làm việc quên mình vì hương hỏa của nhà họ Minh, ai gia là đứng đầu quản lý hậu cung, sao có thể quên cái ơn này của đại nhân được? Cái nhún mình cảm ơn này, đại nhân đương nhiên xứng đáng được nhận.” Nói đoạn, Thái hậu lại hơi nhún mình lần nữa.

Tạ Lâm vừa nghe xong, trong lòng liền tự thấy hổ thẹn.

Thì ra sự chú ý của Thái hậu nương nương lại hoàn toàn khác hẳn. Người khác cảm thấy hành động sai trái mà Minh Trọng Mưu phạm phải là của một hôn quân, thì Thái hậu lại thấy cảm động sâu sắc với hành động mang lại lợi ích hương hỏa phúc trạch cho Minh thị của Minh Trọng Mưu.

Hôm trước, Thái hậu mời Tạ Lâm đến nghĩ cách khiến Minh Trọng Mưu lập hậu sinh hoàng tử, nhưng vì Tạ Lâm bận rộn nhiều việc khác, nên đã quên sạch chuyện này từ lâu. Giờ Thái hậu nhắc lại chuyện cũ, Tạ Lâm mới chợt nhớ ra, thì ra vẫn còn chuyện như vậy nữa.

Xem ra có lẽ trong mắt Thái hậu, cái quý này của hắn, không thể nói là cảm động trời xanh cảm động hoàng đế được, chỉ e là còn thâm oán trách Tạ Lâm người sao lại không để hoàng đế ở trong hậu cung thêm vài ngày nữa rồi. Thời gian năm ngày quá ngắn, mưa móc còn chưa rải đủ thì Minh Trọng Mưu đã phải quay trở về chủ trì triều chính rồi.

Đứa bé đang ở đâu? Chả thấy đâu.

Tạ Lâm đang mãi nghĩ, thì quả nhiên nghe Thái hậu thở dài nói tiếp: “Đáng tiếc thời gian quá ngắn, chỉ có năm ngày, trong đó hai ngày hai đêm đã bị một cái “quý” của đại nhân gây rối loạn rồi, chỉ sợ là hoàng đế cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ tới chuyện hành lễ với Chu Công cùng phi tử nữa, nửa tháng qua, cũng chẳng thấy hậu cung thông báo có gì vui gì, xem ra lần này lại không có phi tử nào trúng tuyển mang thai rồi.” Nói đoạn, Thái hậu lại không kìm được thở dài buồn bã.

Phi tử trong hậu cung của Minh Trọng Mưu không nhiều, cũng chỉ có năm người. Thái hậu rất quan tâm, nên năm phi tử đều có ngự y riêng chẩn đoán mọi lúc, mỗi khi có một người trong số đó được Minh Trọng Mưu lâm hạnh, thì không tới mười ngày, ngự y chắc chắn sẽ tới chẩn mạch, xác định xem nàng ta có thai hay không, từ đó có thể thấy Thái hậu có biết bao nhiêu hy vọng Minh Trọng Mưu có thể có con thừa tự, có thể nói là luôn ở trong tâm

trạng thấp thỏm lo âu. Vì thế suốt hơn nửa tháng qua, chẳng có vị ngự y nào tới báo tin mừng, hy vọng của Thái hậu càng lớn, thì thất vọng lại càng nhiều.

“Tạ đại nhân,” Thái hậu nhut chỉ nói, “Đại nhân văn tài võ lược, kiến thức phi phạm. Việc bệ hạ phải có hoàng tử, thiết nghĩ đại nhân phải chú ý hơn mới được, cũng mong đại nhân nghĩ thêm thật nhiều biện pháp.”

Tạ Lâm toát mồ hôi, cúi người nói: “Xin Thái hậu nương nương đừng lo, chuyện của bệ hạ, đương nhiên là chuyện của những kẻ bề tôi như chúng thần, ủy thác của Thái hậu, thần nhất định sẽ không quên.”

Thái hậu nở nụ cười hài lòng. “Vậy phiền Tạ đại nhân lưu tâm thêm nhé.”

Tạ Lâm ra khỏi cửa, liền móc ra một cái khăn tay, khẽ lau mồ hôi trên trán, bắt đầu đi lác lác đầu.

Những lời Tạ Lâm nói quả thực rất đúng. Chuyện quốc gia của bệ hạ, quả thực là bổn phận của chúng thần, nhưng chuyện nhà của bệ hạ, mà thần tử cũng phải lo luôn nữa sao?

Vậy thì vị thần tử ấy cũng vất vả quá cơ!

Tạ Lâm lại lác lác đầu, đi chưa được bao lâu, thì nhìn thấy từ xa có vài cô gái đi tới, người đi đầu, tóc dài thướt tha, váy gấm áo lụa mịn màng, dung mạo xinh đẹp trong trẻo, giữa trán còn vẽ một bông hoa mai, trông lại càng quyến rũ hơn. Tạ Lâm vừa nhìn một cái, liền lùi về sau vài bước, cúi đầu đứng sang một bên.

Vốn dĩ cứ định đứng im như thế, không để đối phương phát hiện ra mình, nhưng cả người hần mặc triều phục, nền đỏ chỉ vàng, trong số toàn bộ thần tử của triều đình Đại Sở chỉ có duy nhất một bộ như vậy, là thứ độc nhất vô nhị. Cái cảm cao và thanh tú của cô gái kia vốn dĩ đang hướng lên cao, mắt không nhìn lại những chỗ vừa đi qua, nhưng lại nghe một tiếng vỗ ngực của cô gái ẩn vận theo kiểu cung nữ đi sau lưng nàng ta kêu lên một tiếng, “Thừa tướng đại nhân.”

Tên tuổi Tạ Lâm, như sấm nổ bên tai.

Mặc dù y phục của Tạ Lâm khác biệt rất lớn, nhưng phần lớn người trong cung đều e ngại cái “hung danh”, cùng biểu cảm lạnh lùng khiến người ta rùng mình của gã gian thần hần, nên đa phần mọi người khi ở trước mặt hần, đều gần như không dám ngẩng đầu lên, chỉ dám liếc nhìn từ phía xa, e là nhớ được mỗi dáng đứng thấp tấp, và phong độ hơn người của hần mà thôi.

Một vài cung nữ đứng bên cạnh nàng cung nữ kia vừa nghe xong, không kìm được ngược nhìn bốn phía xung quanh, thì thầm hỏi nhau lung tung: “Ở đâu cơ? Ở đâu cơ?”. Giọng nói của những thiếu nữ vô cùng trong trẻo, vài người cùng hỏi một lúc, lại đứng cùng với nhau, nên nghe giống như tiếng hót của chim hoàng yến, vô cùng êm tai.

Nàng cung nữ kia rất ngạc nhiên khi thấy mấy cô gái lại phản ứng mạnh đến vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, chỉ chỉ về phía Tạ Lâm đang đứng cách mọi người không xa ở chỗ lùm cây, rồi cúi đầu xuống.

Đám cung nữ không ngờ hôm nay lại được đứng gần vị đại thần quyền thế bậc nhất thiên hạ kia, người nào người nấy không nhịn được khuôn mặt xinh xắn cũng theo đó mà ửng hồng, tiếng bàn tán xôn xao, lập tức nhỏ đi hẳn.

Tạ Lâm bị các cung nữ nhận ra, đành phải thoải mái phóng khoáng để mặc cho các nàng nhìn. Nhưng chợt trông thấy cô gái đi đầu, đang hơi nghiêng đầu, phân vân ngấm mình.

Tạ Lâm vừa nhìn, thì không khỏi cười khổ.

Lúc này Tạ Lâm không quan sát nàng ta cẩn thận, giờ trông mới thấy, dung mạo của cô gái này rất xinh đẹp, thân hình uyển chuyển, y phục tuy rằng điểm lệ thướt tha, nhưng lại không hề là lỗi, rõ ràng là có xuất thân tốt. Đây chính là một trong hai cô gái mà ngày trước Tạ Lâm dùng để mê hoặc Minh Trọng Mưu, Sứ Hồng Dục.

Ngày đó Thái hậu ủy thác, hi vọng Tạ Lâm chọn được người tốt để sau đó lập hậu, sớm sinh hoàng tử nối dõi. Nhưng Minh Trọng Mưu không muốn lập hậu, lại càng không muốn sinh con. Tạ Lâm sử dụng thuốc mê, khiến Minh Trọng Mưu trong lúc đầu óc mơ màng, quan hệ với hai cô gái, hủy hoại sự trinh bạch của con nhà người ta như vậy, lại không ngoại trừ khả năng khiến hai cô gái mang thai, vậy thì Minh Trọng Mưu tất nhiên sẽ phải lấy cả hai nàng ấy rồi.

Không ngờ Minh Trọng Mưu trong lúc lâm nguy đầu óc tự dung thông minh hẳn ra, thiếu chút nữa là biến thành Tạ Lâm hủy hoại sự trinh bạch của con gái nhà người ta. Kế hoạch mê hoặc hai cô gái cũng chết từ trong trứng nước.

Sau đó không lâu, một trong hai cô là con gái của Hầu Thiết Tranh, cựu Trấn Viễn Uy Võ đại tướng quân, Hầu Vận Vi cũng lên đường gả đến nước Di xa xôi.

Cô gái trước mặt, là con gái của Lại bộ Thượng thư Sứ Đạt, tên là Sứ Hồng Dục, tướng mạo cũng thuộc dạng có phúc tướng, gia thế trong sạch hiển hách. Vị Sứ Đạt này, gần lúc tứ tuần mới có được mụn con gái, nên đương nhiên yêu chiều che chở hết mực. Hiện giờ Sứ Đạt đã ngoài sáu mươi, hôm đó khi quần thần quỳ xin hoàng đế Vạn Triều quay trở lại triều, ông ta là người đầu tiên bị ngất. Thể lực tuy không tốt, nhưng lòng trung thành lại rất đáng khen. Nếu Sứ Hồng Dục, con gái của Sứ Đạt có thể gả cho bệ hạ, thì đối với bệ hạ mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

Giờ Sứ Hồng Dục nhìn thấy Tạ Lâm, khuôn mặt lộ ra vẻ suy tư, nghi hoặc hỏi: “Ngài là Tạ Thừa tướng? Ta đã từng gặp ngài chưa nhỉ?”.

Hôm ấy, Tạ Lâm trực tiếp đánh thuốc mê cả Sử Hồng Dục và Hầu Vận Vi, sau đó đóng gói mang đi, Sử Hồng Dục trong một khoảnh khắc, có lẽ đã nhìn thấy mặt Tạ Lâm, hoặc lúc ngất thuốc mê, đầu óc mơ mơ màng màng, ánh mắt lướt qua mặt Tạ Lâm, cho nên mới nhớ mang máng như vậy. Nhưng từ đó trở đi, hai người không hề chạm mặt nhau, vì thế Sử Hồng Dục nghi ngờ như vậy, cũng là hợp tình hợp lý.

Tạ Lâm nghe những lời này, mặt không đỏ, tim không run, hỏi ngược lại luôn: “Cô nương là con gái của Lại bộ Thượng thư Sử Đạt, Sử Hồng Dục?”.

Sử Hồng Dục khẽ gật đầu.

Tạ Lâm lộ ra dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy là đúng rồi. Lệnh tôn và Tạ mỗ cùng làm quan trong triều, ngặt đầu không gặp thì cúi đầu gặp, Tạ mỗ đã từng có duyên gặp Sử cô nương một lần rồi. Nếu không dựa vào đầu mà Tạ mỗ lại nhớ Sử cô nương, còn Sử cô nương lại không nhớ Tạ mỗ?”.

Sử Hồng Dục nghĩ ngợi một lúc, quả thực thấy cũng có chút có lý, cũng gật gật đầu theo.

Tạ Lâm tiếp lời: “Không biết Sử cô nương đang đi đâu vậy?”.

“Thái hậu triệu kiến, nên đương nhiên là phải đến đó rồi.”

Sử Hồng Dục và Hầu Vận Vi là hai nhân tuyển, vốn dĩ do Tạ Lâm tiến cử, hiện giờ một người đã gả đi, người còn lại vẫn còn là một thiếu nữ chốn khuê các, tất nhiên Thái hậu sẽ phải động não rồi.

Tạ Lâm gật đầu, thấp giọng nói: “Sử cô nương, có thể quá bộ nói vài câu được không?”.

Sử Hồng Dục nghĩ ngợi, liếc nhìn đám cung nữ đằng sau, lại trông thấy biểu cảm người nào người nấy như đang lén cười trộm, bèn khoát khoát tay, mỉm cười nói: “Mau đi đi, mau đi đi.”

Tạ Lâm thấy mấy cô cung nữ kia hình như có mối quan hệ rất thân thiết với Sử Hồng Dục như vậy, mới giật mình hiểu ra. Thì ra đó là nha hoàn trong phủ Lại bộ Thượng thư, vì Sử Hồng Dục phải vào cung, nên mới ăn vận như cung nữ đi cùng, chẳng trách ăn nói không biết kiêng kị gì cả.

Sử Hồng Dục nhìn thấy đám nha hoàn của mình đều lui ra rồi, mới ngần ngại đi theo Tạ Lâm, đến một chỗ khuất người.

Lúc ấy Tạ Lâm mới nghiêm sắc mặt lại nói: “Sử cô nương, Tạ mỗ có một chuyện, không thể không hỏi cô nương.”

Sử Hồng Dục quan sát sắc mặt nghiêm túc của hắn, cũng không kim được nghiêm túc theo, “Thừa tướng có chuyện cần hỏi, nếu như tiểu nữ biết, thì đương nhiên biết sẽ nói, không biết thì chẳng thể giúp được gì.”

“Vậy được, Tạ mỗ hỏi cô nương,” Tạ Lâm nhìn chăm chăm vào Sử Hồng Dục, nói từng từ từng từ một. “Cô nương có muốn gả cho bệ hạ, cai quản khắp toàn bộ hậu cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ, đương kim hoàng hậu không?”.

Sử Hồng Dục không ngờ chuyện Tạ Lâm muốn hỏi, lại là chuyện này, liền tròn mắt há hốc mồm, “Cái này.....”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

“Cô nương có muốn gả cho bệ hạ, cai quản khắp toàn bộ hậu cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ, đương kim Hoàng hậu không?”.

Sử Hồng Dục không ngờ chuyện Tạ Lâm muốn hỏi, lại là chuyện này, liền tròn mắt há hốc mồm, “Cái này.....”

“Đương kim thánh thượng tuy mới hơn hai mươi tuổi, nhưng văn tài võ lược hơn hẳn người thường, lại chăm chỉ siêng năng, có trách nhiệm, thương yêu dân chúng, tương lai nhất định sẽ là một minh quân,” Tạ Lâm chậm rãi nói, “Hiện giờ là Vạn Triệu năm thứ hai, nhưng sẽ còn có Vạn Triệu năm thứ ba thứ tư, thậm chí năm thứ mười, thứ một trăm, tương lai triều đình Đại Sở ta, chắc chắn nằm trong lòng tay của thánh thượng.” Tạ Lâm nhìn vào đôi mắt Sử Hồng Dục, “Cô nương không muốn gả cho người, phò tá người, nhìn người trưởng thành, cho đến khi đôi cánh dần trở lên cứng cáp, mạnh mẽ, rồi sải rộng, tung hoành trên bầu trời sao?”.

Năm Vạn Triệu đầu tiên, tiên hoàng băng hà, quần thần không có người đứng đầu, nước không thể một ngày không có vua. Thời gian Minh Trọng Mưu làm Thái tử còn quá ngắn, rất nhiều chính sự vẫn chưa thông thuộc, thì đã đột nhiên bị đẩy lên ngôi vào ngai vàng. Năm ấy phía Nam có Lưu Cầu quấy nhiễu, phía Bắc có nước Di nhắm nhe như hổ đói rình mồi, dù khi đó Minh Trọng Mưu còn quá trẻ, kinh nghiệm non nớt, nhưng đối mặt với tình cảnh ấy, vẫn không may mắn có chút nao núng, lúc gặo binh thư, vẫn thường xuyên hỏi Thừa tướng đạo trị quốc, nghiên cứu cùng các học giả, thu vào nhiều bổ ra ít. Tuy trước đây Thừa tướng từng là Thái phó của Thái tử, phụ trách việc giám sát bệ hạ, nhưng bệ hạ hiếu học, Thừa tướng chỉ cần chỉ điểm đôi

chút, bệ hạ đã có thể ngắm linh hội, học một hiểu mười. Năm ấy, thậm chí là sớm hơn, Thừa tướng đã hạ quyết tâm, phò tá hoàng đế Vạn Triệu xây bá nghiệp dựng cơ đồ.

Ngắm nhìn con chim ưng sải đôi cánh rộng, chao liệng trên không trung, hòa với trời xanh mây trắng.

Sử Hồng Dục nghe những lời Tạ Lâm nói, hơi mở to đôi mắt, dường như đang thật sự nhìn thấy cảnh tượng của tương lai. Chiến tranh với nước Di đã bình ổn, bách tính an cư lạc nghiệp, giang sơn rộng lớn, thịnh thế phồn hoa.

Nàng ta liền mím mím môi, con ngươi sáng lên, “Được.”

Sử Hồng Dục vừa đồng ý, lập tức, Tạ Lâm liền ghé vào tai nàng ta nói nhỏ, nên như thế như thế, phải như vậy như vậy. Tạ Lâm vốn dĩ không nên ghé sát lại Sử Hồng Dục quá gần, cho dù là một bên sườn mặt thôi, nhưng hơi thở vẫn phả vào lỗ tai của Sử Hồng Dục. Nhưng một là nơi này không một bóng người, hai là cũng tùy cơ mà ứng biến, nên Tạ Lâm cũng không kiêng kị gì nữa.

Nói được vài câu, gò má trắng trẻo xinh đẹp của Sử Hồng Dục đã ửng đỏ như ráng chiều, “Nhất định phải như vậy sao?”

“Tùy cơ hành sự.” Tạ Lâm nghiêm sắc mặt bảo.

Sử Hồng Dục khẽ “ừm” một tiếng.

Tạ Lâm thấy nàng đã hiểu, khẽ mỉm cười rồi mới quay người rời đi.

Lại bộ Thượng thư Sử Đạt già rồi mới có được một mụn con gái, nên đương nhiên là yêu chiều hết mực, nhưng cũng may là tâm tư thuần lương, nên vẫn chưa nhiễm phải thói kiêu căng ngạo mạn. Sử Đạt là một trung thần, và cũng là một thân tử có đầu óc, con gái của ông ta, Tạ Lâm nghĩ nàng ta sẽ không phải kẻ ngốc. Chỉ cần dẫn dắt thêm đôi chút, thì tin rằng sẽ trở thành nhân tuyển Hoàng hậu vô cùng thích hợp của triều đình Đại Sở.

Đợi đến khi Sử Hồng Dục chậm rãi quay lại, mấy nha hoàn liền vây đến, mồm năm miệng mười hỏi: “Thế nào rồi ạ thế nào rồi ạ? Thừa tướng đại nhân nói gì với tiểu thư vậy?”

Một nha hoàn cười hi hi nói, “Thừa tướng đại nhân tướng mạo tuấn tú nho nhã, lại quyền khuynh triều dã, “Nàng ta thủ thi, lén lút nhìn sang bên cạnh, nói tiếp, “Quyền thế của ngài ấy, ngay cả bệ hạ cũng không bì kịp, ngài ấy bảo tiểu thư qua đó, rốt cuộc là vì chuyện gì? Lẽ nào.....” Nàng ta tinh nghịch nói nốt, “Lẽ nào, thích tiểu thư rồi?”

“Nói vớ vẩn.” Khuôn mặt Sử Hồng Dục đỏ ửng, nàng liếc nhìn về hướng Tạ Lâm vừa đi, cười cười, “Ngược lại ta thấy, cô nương mà Thừa tướng đại nhân thích, có lẽ không phải kiểu giống như ta.”

“Không phải kiểu giống như tiểu thư?” Đám nha hoàn kinh ngạc, tiểu thư là cô gái xinh đẹp, lại xuất thân từ danh môn, lẽ nào Tạ Lâm lại không thích? “Vậy thì phải kiểu nào mới được?”

“Ta nghĩ,” Sử Hồng Dục thoáng suy tư, “Đại khái, sẽ là một người có mục tiêu giống với ngài ấy, theo đuổi những thứ tương tự như ngài ấy, và cùng chung một chí hướng với ngài ấy.”

Là núi xanh sông ngàn, hay cánh chim đơn lẻ bóng nền cô đơn, là tranh đoạt thiên hạ, hay son đỏ phấn hồng phồn hoa, là trung hay là gian, là không sợ trời cao đất dày hay mưu mô phản nghịch?

Chỉ có duy nhất một đạo lý trên thế gian, một tấm chân tình mà thôi.

XXX

Đạo này Minh Trọng Mưu nhằm chán lắm.

Từ thời tiên đế, sau khi xuân vi ngày xưa trở thành thu vi, quần thần đều bận rộn với việc khoa cử. Đợt thi lần trước, quần thần còn phớt lờ luôn chuyện hoàng đế bệ hạ đăng cơ sang một bên, không ai thèm đoái hoài đến. Không ngờ lần đăng cơ sau, lại càng không ai thèm quan tâm. Có lẽ hiện giờ, suy nghĩ của bọn họ là, bệ hạ mau ra đề cho kỳ điện thí của mình đi, nhưng chuyện khác, không cần phải quan tâm.

(Xuân vi còn được gọi là thi Hội diễn ra vào mùa xuân năm kế tiếp của kỳ thi Hương (tức thu vi), tức các năm Sửu, Thìn, Mùi, Tuất, do Bộ lễ tiến hành, nên còn gọi là "lễ vi", "xuân vi". Kỳ thi này cũng diễn ra qua 3 lần (tam trường), mỗi lần 3 ngày. Người đỗ đầu cũng gọi là hội nguyên.)

(Điện thí là kỳ thi tổ chức ngay trong cung vua, do nhà vua đích thân khảo xét, còn được gọi là kỳ thi Đình.)

Vì thế hoàng đế Vạn Triệu rất cô đơn, hẳn muốn tìm một người nói chuyện cùng.

Đám năm nàng phi tử gồm Sương phi của cung Cẩm Tú, Lạc phi của cung Tấn Dương, nghe nói khắp thiên hạ đang bận rộn với việc khoa cử, vì không muốn lạc hậu, nên cũng đồng loạt cầm sách cầm vở, đọc vô cùng nghiêm túc.

Minh Trọng Mưu đang lúc buồn chán nhìn thấy cảnh ấy. Trong lòng thầm nhủ các nàng sớm không đọc muộn không đọc, nhất định phải đọc vào lúc trẩm đang buồn đời thế này sao. Sao trẩm thấy lòng trống vắng quá.

Nghĩ đi nghĩ lại, Minh Trọng Mưu cảm thấy, có vẻ như nên tốn chút sức lực, vì thế bèn bãi giả đến thư viện Lư Dương, kiểm tra các giám khảo xem thế nào.

Nói đến thư viện Lư Dương, thì nơi này được thành lập vào thời tiền đế, lúc ấy Minh Trọng Mưu vẫn chưa tham gia vào chính sự, nhưng cũng nhớ rất rõ người tự tay dâng tấu đề cập đến chuyện thành lập học đường học phủ từ chính quốc khố chính là Tạ Lâm. Thư viện Lư Dương là nơi thiên về bình luận văn thơ đề phú hơn là thể hiện uy vũ, không chê bai gia thế, không phân biệt cha mẹ, chỉ cần có tài, có chí hướng, là có thể vào đọc sách. Vì thế nên hồi đầu khi mới thành lập, những người đọc sách trên dưới khắp cả nước, đều vui vẻ ủng hộ.

Và bắt đầu từ lúc ấy, trong bầu không khí học hành và thi cử để tìm ra người có phẩm vị, phẩm chất cao, kỳ thi Hội của triều đình Đại Sở, đã được tổ chức tại thư viện Lư Dương, còn đám học sinh thi phát ghen, vì bị lệnh cưỡng chế buộc phải trở về nhà. Cảnh sắc trong thư viện khiến tâm tình thoải mái tinh thần thư thái, vô cùng thích hợp với người đọc sách, quả nhiên những thí sinh dự thi phấn chấn văn thơ tuôn ra dào dạt, nên trông càng đẹp đẻ hơn.

Nghĩ tới đây, Minh Trọng Mưu vẫn thấy vô cùng nghi ngờ, rốt cuộc tại sao một trung lương thần có tài hoa, có nhãn nại, có thực lực như Tạ Lâm, lại dần dần lẫn lộn biến thành một tên đại gian thần như thế?

Sau khi hỏi han một nhóm những thần tử xong, Minh Trọng Mưu chợt nhớ đến vị Thừa tướng của mình, bèn quyết định đi gặp Tạ Lâm xem thế nào.

“Tạ Lâm đâu? Gọi hắn ra đây gặp trẫm.” Minh Trọng Mưu thực sự ngồi xuống, bưng tách trà mà một vị đại thần đưa tới lên, từ từ uống một hớp. Hắn vốn dĩ còn đang nghĩ, lần này Tạ Lâm thân là chủ khảo của cuộc thi, nhất định sẽ không lơ là nhiệm vụ, lúc này, chỉ e là đang khẩn trương cùng bàn luận việc ra đề với quần thần, nên không kịp tới tham kiến trẫm, chuyện này về tình về lý cũng đều có thể tha thứ được.

Tả Minh một trong những phó khảo đứng bên cạnh hắn, quệt quệt mồ hôi trên trán, có hơi lúng túng đáp: “Thừa tướng đại nhân, ngài ấy.....”

Động tác uống trà của Minh Trọng Mưu khựng lại, “Thừa tướng làm sao?”.

Bộ dạng gian xảo âm hiểm của Thừa tướng đại nhân hiện lên trong đầu của Tả Minh, khiến ông ta rung mình một cái, ném bóng dáng Thừa tướng đại nhân ra khỏi suy nghĩ, sau đó lấy thêm dũng khí, từ từ cúi đầu xuống, “Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân, không có ở đây.....”

Minh Trọng Mưu ngược mắt lên, khẽ “hử” một tiếng bằng giọng mũi, mang theo ý nghi ngờ, hắn đặt chén trà xuống bàn, hai tay khoanh lại trước ngực, dựa bừa vào lưng ghế. “Xảy ra chuyện gì?”.

Trái tim Tả Minh đột nhiên như chìm xuống.

Minh Trọng Mưu của hiện giờ, sớm đã dần dần không còn giống với ngày xưa nữa, hắn thường xuyên đọc sách thu vào nhiều bỏ ra ít, lại có sự chỉ điểm của Thừa tướng, cộng với tài học một hiểu mười của bản thân, và năng lực xử lý triều chính, hắn đã dần dần tiêu hóa nắm chắc trong tay, càng lúc càng giống một bậc đế vương. Nếu là trước đây, chỉ sợ Minh Trọng Mưu đã nổi cơn lôi đình đập bàn đùng đùng rồi, võ công của hắn cao cường, xuống tay vô cùng mạnh mẽ, bản trong cung thường xuyên bị hắn đập một chưởng vỡ tan thành bốn năm mảnh. Vì thế mọi người sợ hắn, chẳng qua cũng chỉ là sợ cái uy lực của hắn mà thôi.

Huống hồ cái tình khí nóng nảy của bệ hạ, mọi người cũng đều biết cả, hễ không cẩn thận, thì bệ hạ muốn chém đầu người ai, thì đầu người đó sẽ lìa khỏi cổ. Nhưng một vấn đề là, không thể trị nổi vị Thừa tướng đại nhân có với năng lực tiềm ẩn một tay che trời dù chỉ là một lần. Quần thần đương nhiên là sợ, sợ nhất chức quan, mất luôn cả đầu.

Nhưng sau một hồi, Tả Minh lại phát hiện ra, dường như bệ hạ có một chút thay đổi. Bệ hạ chỉ tùy tiện dựa vào lưng ghế, tùy tiện ngược mắt lên nhìn, rồi đặt chén trà xuống, có lẽ là do bệ hạ muốn nghe mình giải thích. Cho nên bệ hạ chỉ im lặng nhìn ông ta như thế thôi, mà khiến lòng bàn tay của ông ta bất chợt đổ mồ hôi lạnh.

“Tuy trên danh nghĩa nói là sợ tiết lộ đề thi, Thừa tướng đại nhân không nên rời khỏi thư viện, nhưng.....” Tả Minh run lấy bả nói: “Đại nhân căn bản là không hề đặt chân tới thư viện, ngài ấy không biết đề thi có những gì, thì nói gì đến chuyện tiết lộ đề thi?”.

Minh Trọng Mưu nghe xong, liếc nhìn ông ta một cái, neho neho mắt, “Tạ Lâm chưa hề đặt chân tới thư viện?”.

Tả Minh khẽ gật đầu, “Lúc thần và và Hình đại nhân cùng thảo luận việc ra đề thi, vì Tạ đại nhân mới là chủ khảo, nên đã đặc biệt tới phủ của ngài ấy, không ngờ lại bị lơ đẹp,” biểu cảm của Tả Minh lộ ra đôi chút giận dữ, xem ra Tả Minh đại nhân lúc bị phốt lò tuy bên ngoài vẫn có thể coi là bình tĩnh, kỳ thực bên trong đang nổi bão, “Thần cũng khuyên Tạ đại nhân rồi, nhưng ngài ấy chẳng mảy may để ý đến. Tới giờ cũng chưa thấy ngài ấy xuất hiện ở trường thi. Thần tự thấy giấu không nổi, nên mới bẩm báo với thánh thượng, mong thánh thượng định đoạt.”

Minh Trọng Mưu nghe xong, bảo ông ta gọi Hình Dư tới, Hình Dư cũng xác nhận thông tin đó —— Sau khi Thừa tướng của triều đình đảm nhận chức quan chủ khảo, có được ân sủng của thánh thượng như cầm cờ lệnh trong tay, nhưng đến giờ vẫn chưa hề tới trường thi làm việc, căn bản là lơ là chức trách, còn đùn đẩy trách nhiệm cho cấp dưới, bản thân lại rảnh rỗi nhàn tản, tư tưởng này thật không thể dung tha. Minh Trọng Mưu cười lạnh, nhìn hai vị đại thần đang nổi giận phừng phừng, mồm năm miệng mười mách tội, hắn tặc tặc lưỡi, khoe ra hàm răng trắng đều tăm tắp, “Tạm thời các khanh cứ quay về đi, trẫm sẽ cho các khanh một lời giải thích sau.”

Lúc ấy Hình Dư và Tả Minh mới phào nhẹ nhõm, chủ khảo bê trễ, phó khảo cũng khó tránh khỏi trách nhiệm. Trước tiên khai ra vấn đề là ở chủ khảo, rửa sạch tội danh đã, lương tâm của hai người Hình Dư có hơi bất an, nhưng liên quan đến lợi ích của bản thân, nên cũng chẳng thể để tâm đến nhiều thứ được.

Đang nói, thì đột nhiên có người hầu đi tới, ghé vào tai Hình Dư thì thầm hai ba câu. Sắc mặt Hình Dư tái mét, đưa mắt nhìn bệ hạ, sau đó cúi đầu xuống.

Minh Trọng Mưu vừa liếc thấy phản ứng khác thường của Hình Dư, liền biết ngay là có chuyện.

Hoàng đế Vạn Triệu nheo nheo mắt, “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Hình Dư đành phải lấy hết dũng cảm nói: “Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân, ngài ấy..... ngài ấy tới rồi ạ.”

Vị chủ khảo lo là chức trách đã tới rồi, Thái phó của bệ hạ khi còn là Thái tử, bệ hạ sẽ xử lý sao đây?

Hai người Hình Dư chỉ thấy khóe môi Minh Trọng Mưu từ từ nhếch lên, ánh mắt sắc nhọn lộ ra ánh sáng khác thường, giọng nói lạnh lùng của hắn, bắn xuyên qua người gã người hầu, biến gã thành một cái sàng, “Bảo hắn chờ ở bên ngoài, không được để hắn vào trong.”

“Vâng!” Nói đoạn, gã người hầu lập tức quay người chạy đi.

Minh Trọng Mưu đứng dậy, hơi hơi rũ ống tay áo trên bộ thường phục của mình, “Thừa tướng đại nhân của Đại Sở, phải để trẫm đích thân ra nghênh đón mới được.”

Trong giọng nói mang theo ý lạnh, hai người Hình Dư nghe vậy, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tạ Lâm chậm rãi tiến đến cửa lớn của thư viện Lư Dương, đang muốn bước vào trong, thì lại bị hai gã gác cửa chặn lại, “Trọng địa của hội thi, không nhiệm vụ miễn vào.”

Thân là quan chủ khảo mà lại bị chặn ngoài cửa, nhưng Tạ Lâm cũng không hề nổi giận. Suy cho cùng nhìn khắp lượt cả cái triều đình Đại Sở từ khi khai quốc tới nay, là quan chủ khảo nhưng lại không coi mình là chủ khảo, cũng chỉ có mình Tạ Lâm như vậy mà thôi.

Tạ Lâm cười cười, “Các người thông báo với bên trong một tiếng, nói rằng Tạ Lâm đã đến rồi, vậy là được.”

Hai gã gác cửa vừa nghe thấy hai chữ “Tạ Lâm”, thì liền lộ ra vẻ kinh ngạc nghi ngờ. Nhưng thấy bộ y phục Tạ Lâm mặc đơn giản, chất liệu tuy là thượng hạng, nhưng vì giặt giũ nhiều nên có hơi bạc màu, khác biệt rất lớn với gã gian thần trong lời đồn. Hai gã không khỏi quay ra nhìn nhau, một trong hai lên tiếng hỏi: “Ngài tạm thời đợi ở đây một lát, để bọn ta vào trong thông báo.”

Tạ Lâm vẫn mỉm cười dễ tính: “Làm phiền.”

Lúc Minh Trọng Mưu bước vào cửa, hai gã liền biết ngay vai vế của hắn không hề nhỏ, áo bào dệt bằng gấm, thấp thoáng có thể nhìn thấy hoa văn hình con rồng được thêu bằng chỉ vàng trên đường viền cổ áo, không chỉ phong độ khí phái, mà toàn thân đều toát lên vẻ quý tộc, chỉ nhìn hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh vậy xung quanh thôi là cũng đủ biết Minh Trọng Mưu là người vô cùng đặc biệt.

Bởi vậy trong khi hai vị đại nhân còn chưa kịp lên tiếng, Minh Trọng Mưu đã dặn bảo Tạ Lâm chờ ở bên ngoài, gã gác cửa lập tức hành động dứt khoát, dạ một tiếng, xoay người quay lại vị trí.

Vừa mới đến cửa lớn, thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Tạ Lâm và gã gác cửa còn lại, “Con cháu nhà quyền quý khắp thiên hạ giờ sắp tụ tập cả về đây, tranh giành công danh đến sứt đầu mẻ trán, các hạ cũng có bà con thân thích chứ, hôm nay có đến tham gia thi cử không?”.

Gã gác cửa trả lời bằng giọng nói lạnh lùng: “Đương nhiên là không c, nếu có, thì tiểu nhân cũng đã không đứng ở đây.”

Tạ Lâm nhìn thân hình rắn chắc, vóc dáng cao lớn của đối phương, cười đáp: “Người là tiểu nhân? Nếu người là tiểu nhân, thì há chẳng phải ta thành lùn một mẩu ở chỗ này sao?” Hắn vỗ vỗ lên bả vai của gã, an ủi, “Không sao đâu, nếu có một ngày, người có bà con thân thích, lên kinh ứng thi, thì cứ nói với ta một tiếng, Tạ mỗ nhất định sẽ tranh thủ lúc làm quan chủ khảo, giúp đỡ cho các người.”

Khóe miệng gã gác cửa co giật.

Vừa nói đến đó thì gã gác cửa đi thông báo từ bên trong chạy ra, nghe thấy câu này, trong bụng hắn vốn dĩ còn đang nghi ngờ không biết đối phương có phải là Tạ Lâm không. Thì đoạn đối thoại đó hiển nhiên đã bộc lộ rõ bản chất gian xảo của Tạ Lâm rồi. Gã thờ phào nhẹ nhõm nói: “Tạ đại nhân, không phải là chúng tiểu nhân không cho ngài vào, mà là bên trong có một đại nhân vật, bảo ngài đợi một lát, ngài tạm thời chờ ở đây đi vậy.”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày.

Là đại nhân vật nào, định tiếp đón mình, nhưng lại còn bảo mình đứng chờ ở ngoài này thế?

Đang nghĩ, thì nhìn thấy bên trong cửa lớn, có một người chậm rãi bước ra, bóng râm âm u từ trên người hắt vì có ánh mắt trời chiếu vào mà dần dần tan đi.

Tạ Lâm vừa nhìn thấy, liền vội cúi đầu, khom người hành lễ, “Bệ hạ.”

Hai gã gác cửa kính hãi, nhưng người ở bên trong đã bước ra, cặp mắt thâm trầm sắc nhọn như mũi dao, phong độ phi phàm, khí chất cao quý đến ép người. Nghĩ tới dáng vẻ của các vị đại nhân Hình Dư, cung kính lễ độ với người này, tuy rằng biết đối phương là người cao sang, nhưng không ngờ địa vị lại cao sang đến mức độ ấy.

“Tạ Lâm.” Minh Trọng Mưu lạnh lùng nói, “Đi cùng với trẫm,” Hắc nghiêng răng nói, “Trẫm có rất nhiều lời, muốn nói khanh.”

Tạ Lâm vừa nghe thấy bệ hạ có chuyện quan trọng muốn nói, vội vàng tuân lệnh, còn lo lắng hỏi: “Bệ hạ muốn thần đi cùng, thần không dám không đi, nhưng bệ hạ thân thể đáng giá ngàn vàng, không thể coi nhẹ được. Thần không biết võ công, không bảo vệ được cho bệ hạ, tốt nhất bệ hạ nên dẫn theo vài người biết võ.”

Minh Trọng Mưu hờ hững đáp: “Bản thân trẫm biết võ.” Chẳng hiểu sao, lần này bên người ngoài Tạ Lâm, hắc không muốn để bất kỳ ai đi theo cả, bất luận đó là nam, hay nữ. Khó khăn lắm mới ra ngoài được một lần, muốn cùng Thừa tướng tâm sự chuyện trong nhà, không muốn bất cứ ai cản trở mình.

Không ngờ vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy Tạ Lâm không biết đang thì thầm to nhỏ nói gì đó với một trong hai gã gác cửa, gã đó còn liên tục gật gù đầu, thế còn chưa đủ, Tạ Lâm còn vỗ vỗ lên vai gã, “Sau này nếu người cần gì, thì cứ thoải mái nói ra, có bà con thân thích định thi cử giành công danh, Tạ mỗ cũng có thể giúp đỡ được đôi chút. Hoặc là, “Tạ Lâm cười cười, “Nếu người muốn lấy vợ, Tạ mỗ tuy quen biết ít, nhưng cũng sẽ giúp hết sức mình.”

Khóe miệng gã gác cửa lại gật thêm cái nữa, rồi mới quay đầu chạy vào.

Minh Trọng Mưu cau mày rất kinh, “Tạ Lâm, giữa thanh thiên bạch nhật, người lại dám lạm quyền âm mưu làm việc riêng ngay dưới mắt trẫm sao!?” Hơn thế lại còn sán lại gần cái gã gác cửa nữa chứ! Trong lòng Minh Trọng Mưu vô cùng khó chịu.

Tạ Lâm cười cười, “Hắc giúp thần một việc lớn như vậy, đương nhiên phải cảm tạ người ta rồi.”

Minh Trọng Mưu hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Tạ Lâm lắc đầu bất đắc dĩ, đi theo sau.

Hoàng đế bệ hạ xuất cung, nhưng lại không dẫn theo các hộ vệ, ngộ nhỡ có thích khách, thì biết làm sao? Tạ Lâm dù có làm trái ý của Minh Trọng Mưu, cũng không thể không lo nghĩ đến vấn đề an toàn của đối phương được. Đành dặn dò một trong hai gã canh cửa vào trong nói với nhóm đại nhân Hình Dư một tiếng, để bọn họ phái vài hộ vệ, âm thầm đi theo.

Không ngờ Minh Trọng Mưu lại bài xích như vậy.

Minh Trọng Mưu đi trước, Tạ Lâm nói gót theo sau.

Minh Trọng Mưu căn bản vẫn còn đang giận dỗi phẫn phẫn đi về phía trước, qua một lúc, cảm giác được bước chân Tạ Lâm đang theo sát, bất tri bất giác, bước chân của chính hắc cũng dần chậm lại. Hoặc có lẽ là vì sợ người phía sau không theo kịp, hoặc là vì một nguyên nhân nào đó, Minh Trọng Mưu cảm thấy trái tim của hắc, bình tĩnh hơn rất nhiều.

Kinh thành phồn hoa, ngựa xe tấp nập.

Người đi qua kẻ đi lại, cả người mặc áo gấm như Minh Trọng Mưu, suy cho cùng cũng rất ít, đại đa số đều là vải bố sợi đay, dáng đi vội vã, nhưng giữa đất trời, lại yên tĩnh đến lạ.

Minh Trọng Mưu cũng thoải mái được đôi chút, thả chậm bước chân, nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

Tiếng rao tiếng thét nơi phố chợ, tiếng bước chân người đi đường, và cả tiếng y phục sột soạt rất khẽ do bị một cơn gió thổi qua nữa.

Nhìn những sạp hàng rong bên đường, Minh Trọng Mưu giống như tìm lại được cảm giác hào hứng mới mẻ ngày xưa. Trước khi tiên đế đăng cơ, hắc vẫn còn là một Quận vương. Hắc không có nhà cửa phủ đệ trong kinh thành, chỉ có tôn danh Quận vương mà thôi, khác với những vị hoàng tử bình thường khác, hắc lớn lên ở bên ngoài hoàng thành. Sau khi tiên đế đăng cơ, thân phận của hắc loáng cái đã thay đổi, trở thành Thái tử, sau đó liền lên ngôi. Trở thành hoàng đế rồi, cả đời này, đều bị bó buộc trong cung, khó có cơ hội được xuất cung lấy một lần.

(Quận vương là danh hiệu dành cho các hoàng tử, có đất phong cấp quận trong phạm vi đế quốc.)

Tiếng rao từ một sạp hàng, thu hút hắc, hắc liền bước đến gần, thấy trên sạp bày bán rất nhiều những món trang sức long lanh rực rỡ, một cây trâm hình như là làm bằng bạch ngọc khắc hình chim khổng tước, khi cầm lên, sợi tua rua liền chảy xuống men theo những ngón tay, xúc cảm ấm áp vô cùng. Chủ sạp vừa nhìn món đồ hắc chọn, liền vội vàng chạy tới, hưng phấn nói: “Khách quan quả là có con mắt tinh đời, cây trâm này được chế tác từ ngọc đầy,

không giống với những thứ vàng bạc khác, nó vừa thanh nhã lại đặc biệt, không hề tục khí chút nào, nếu tặng cho con gái, thì bảo đảm cô gái đó sẽ rất thích.”

Minh Trọng Mưu nhìn cây trầm lấp lánh, tâm tư dường như có chút rung động.

Vừa nhìn là biết ngay món đồ này không đáng tiền, khác hẳn với những món đồ trân quý hiếm có trong cung, hay cống phẩm từ các nước khác. Nhưng sự khác nhau này, không biết tại sao, lại khiến Minh Trọng Mưu nhớ tới quãng thời gian trước đây khi còn là Quận vương, lúc ấy hẳn cũng thích những sưu tầm những thứ đồ chơi mới mẻ kiểu này, phàm là món đồ quý giá, thượng hạng, đều không bao giờ tiếc ra giá mua về, còn hiện giờ dù muốn thứ gì là có thứ này, thì hẳn lại hoài niệm những món đồ rẻ tiền và không thiết thực này.

“Tặng cho con gái ư?” Minh Trọng Mưu nghĩ ngợi, rồi hỏi, “Bao nhiêu tiền?”.

Gã đó giơ tay lên, “Không nhiều không ít, vừa đúng mười lượng bạc.”

Minh Trọng Mưu sờ lên người, quả nhiên không mang theo tiền, bèn sai Tạ Lâm: “Trả tiền đi.”

Tạ Lâm nhìn theo, quả nhiên là thế mà. Minh Trọng Mưu thân là hoàng đế, đương nhiên trên người có thói quen không mang theo tiền, bản thân là người đi cùng bệ hạ, tất lẽ là phải móc tiền túi ra rồi. Tạ Lâm liếc nhìn cây trầm hẳn cầm trên tay, lông mày cau lại, chán ghét nói: “Cái món đồ này, mà cũng đáng giá mười lượng bạc cơ à?”.

Gã bán hàng vẫn đang cân nhắc, Minh Trọng Mưu toàn thân gấm vóc, chất vải mềm mại, hoa văn tinh tế, vừa nhìn là biết ông chủ giàu có, còn người đi sau lưng hẳn, khoan không nói đến dáng vẻ thư sinh tuấn tú vội, chỉ nhìn bộ y phục bị giặt đến bạc màu kia, cũng biết là không có tiền, chắc chắn là người hầu đi theo. Gã chủ động nịnh nọt ông chủ giàu có, nhưng ông chủ còn chưa cân nịnh nọt gì thì đã cần câu rồi, nhưng cái tên không có tiền kia, sao lại làm bộ mặt chán ghét kinh thế?

Gã bán hàng vội vàng nói: “Khách quan, ngài đừng thấy nó đơn giản mà làm, chiếc trầm này được chế tác từ loại bạch ngọc thượng hạng, khắc hình chim phượng hoàng sai cánh, hơn thế soi lên ánh mặt trời, trong suốt long lanh, thứ này chắc chắn là đáng tiền.”

Minh Trọng Mưu cũng nói: “Không phải chỉ có mười lượng bạc thôi sao? Trả cho hắn đi. Huống hồ thứ này, ta cũng rất thích, tặng người ta cũng vừa đẹp.....”

Không biết tại sao, Tạ Lâm vừa nghe thấy ba chữ “tặng người ta” lại cảm thấy có phần hơi chói tai, không nhận được lạnh lùng nói: “Vậy thì để thần trả.”

“Vốn dĩ nên vậy mà.”

Tạ Lâm móc túi tiền từ trong người ra, hơi nói lỏng dây buộc, số bạc trắng lấp lánh khúc xạ dưới ánh mặt trời, khiến đôi mắt gã bán hàng sáng lóe lên.

Nhưng Tạ Lâm lại thất miệng túi lại.

Sau đó tiếp tục móc, móc tới móc lui, móc ra một xâu xu đồng, và ném cho gã bán hàng, “Cộng cả lại, có lẽ cũng không đến một lượng, người cảm tạm đi.” Gã bán hàng vội vàng vơ lấy, “Cám ơn, cám ơn.” Sau đó nhìn Tạ Lâm bằng ánh mắt chờ mong, đợi hắn trả nốt số còn lại.

Nhưng Tạ Lâm lại nhét túi tiền trên tay vào lại trong người, nói với Minh Trọng Mưu: “Tiền trả xong, Gia có thể đi rồi.”

Minh Trọng Mưu cũng ngây người, gã bán hàng lập tức bày ra bộ mặt đau khổ, “Chỗ này còn chưa đủ một lượng, mà hai vị đã muốn cầm cái trầm này đi, thì tiểu nhân lỗ chết mất, hai vị không ngại thì trả thêm hai lượng nữa đi, để tiểu nhân còn thu hồi vốn?”.

Tạ Lâm lườm hắn ta một cái, hờ hững nói: “Chỗ ta cho người, là đủ thu hồi vốn rồi.” Thân là Thừa tướng, nên biết rõ cuộc sống của dân chúng, đây là điều đương nhiên, huống hồ Tạ Lâm xuất thân từ Hộ bộ, rõ cuộc cây trầm này đáng giá bao nhiêu tiền, liếc mắt cái là biết ngay.

Gã bán hàng nghe xong, định tranh cãi tiếp, thì Tạ Lâm đã nói: “Sau này đừng có ăn nói vớ vẩn nữa, món đồ này rõ ràng khắc hình chim khổng tước, người lại bảo nó là phượng hoàng. Chỉ là một con chim bình thường, dù có bay lên cảnh cao, cũng chẳng thể tôn quý được, vẫn chỉ là một con chim mà thôi. Hơn thế,” Tạ Lâm nghiêm mặt, hơi ghé lại gần, trầm giọng nói, “Phượng hoàng là linh vật của hoàng tộc ta, lẽ nào có thể tùy tiện chơi đùa như vậy sao? Nếu để quan lại nhìn thấy, có tịch thu chín họ nhà ngươi, cũng không đủ.”

Gã bán hàng hoảng sợ, ánh mắt lập tức đại đi, đứng ngây người tại chỗ.

Sau khi Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm rời đi, hai người trầm mặc một lúc rất lâu Minh Trọng Mưu mới nói: “Chiếc trầm này, thật sự chỉ đáng chút tiền vậy thôi sao?”.

“Ngọc này là giả, số tiền vừa này trả còn nhiều hơn giá trị của nó.” Tạ Lâm đáp.

Minh Trọng Mưu nhìn chiếc trầm trong tay, thờ dãi, “Nói như vậy, thứ này không tặng được rồi.”

Tạ Lâm khẽ “hừ” mũi một cái, cũng không biết là đồng ý hay đang mất kiên nhẫn nữa.

“Dù sao, món đồ này cũng là do khanh mua, trăm thân là vua một nước, tặng cho con gái, chắc chắn sẽ bị người khác cười chê, chi bằng, cho khanh vậy.”

Tạ Lâm ngậy người, vẻ mặt đầy chán ghét, “Thần là đàn ông, lấy thứ này về để làm gì chứ? Người cứ ban thưởng bừa cho một cung nữ hay ai đó cũng được, đừng ban cho thần.”

Về mặt chán ghét của Tạ Lâm, khiến Minh Trọng Mưu nổi cáu: “Ai bảo tặng cho khanh, không phải khanh có ba thị thiếp sao? Tặng cho các nàng ta đi, nếu vẫn không ổn, thì đem cho người hầu trong phủ các khanh, dù sao, cũng đã mất một lượng bạc rồi, số tiền đó không thể để lãng phí được.”

Bệ hạ cũng biết tiền của hần rất khó kiếm, vậy sao vừa nảy còn quả quyết bắt hần trả?

Tạ Lâm bức bội nhận lấy, nhét vào trong ngực, “Được rồi, thần thay mặt các nàng ấy, cảm tạ bệ hạ.”

Minh Trọng Mưu liếc trộm, thấy Tạ Lâm cất đi rồi, khóe môi không nhịn được nhếch lên.

Cứ để cho người phải ghét đấy! Thứ do chính mình mua, thì tự mình cầm lấy mà chơi đi, Thừa tướng của trăm họ.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trên lầu lầu trong kinh thành, có một vài cô gái đang nhảy múa, trong khi Minh Trọng Mưu muốn lại gần để xem, thì Tạ Lâm lại không may có hứng thú, nhưng Hoàng đế bệ hạ cảm thấy quá đổi mới mẻ, nên đã đi lên rồi, Tạ Lâm thân là thần tử, đương nhiên đành phải liều mình đi theo thôi.

Gọi một vài món ăn xong, Minh Trọng Mưu kéo Tạ Lâm hưng phấn xông vào ngồi ăn, vừa mới gấp được một miếng, đã lại bỏ xuống, Minh Trọng Mưu cau mày, “Còn nói là đệ nhất tử lầu ở kinh thành nữa chứ, món ăn còn chẳng bằng bát vằn thắn ở quán ăn ven đường tiện tay nấu bừa.”

Tạ Lâm ném thử một miếng.

Thực ra mùi vị không đến nỗi tệ như Minh Trọng Mưu nói, đệ nhất tử lầu ở kinh thành, cũng có cái đặc sắc riêng của nó. Chỉ là mùi vị của sự thanh nhã tinh tế này, cách quá xa so với trong cung. Bệ hạ ăn quen sơn hào hải vị rồi, muốn đổi sang những món rau dưa thanh đạm, đương nhiên sẽ cảm thấy mùi vị từ những món ăn do các quán ăn nhỏ ven đường nấu thơm ngon hơn, và ngược lại sẽ thấy những món ăn do những tử lầu thế này nấu không có gì đặc biệt.

Đang lúc ăn uống nể nề khó nhọc, thì mấy cô gái nhảy múa trong tử lầu sau khi xoay tròn mấy vòng cuối ống tay áo bay phấp phới xong, thì cũng là lúc cảnh hay đến hồi kết, Minh Trọng Mưu xem mê say, đang định vỗ tay, thì mấy cô gái nhảy múa khẽ nhún mình, quay người, lần nữa xếp thành hàng, đi mất.

Minh Trọng Mưu ngẩn người, hần và Tạ Lâm đến đây là vì điệu múa uyển chuyển kia, giờ không múa nữa, cơm canh thì mùi vị như vậy, càng ăn lâu, càng thấy vô vị.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, thì vừa hay nhìn thấy một ông lão run lẩy bả lẩy bẩy, bước từng chút từng chút một lên bậc thang, kéo ghế, ngồi xuống, sau đó kẹp hai thứ gì đó như hai miếng vỏ trúc, lông mày nhíu lại, rồi một loạt những câu chữ thao thao bất tuyệt tuôn ra từ miệng ông lão, “Nói ra thì, Giang Chiết của triều đình Đại Sở gặp trận lũ lớn, từng bản từng bản tẩu chương, bay tới tập đến kinh sư, quan lại địa phương nhất tề thỉnh cầu mở kho lương cứu nạn dân. ....”

Minh Trọng Mưu sững người, mấy cô gái nhảy múa vừa đi, thì lại đến một ông lão kể chuyện.

Đã tới rồi, thì cứ ở lại vậy. Hần nhìn khắp lượt tử lầu, mọi người đều giật mình, khuôn mặt vốn dĩ còn đang mơ màng buồn ngủ, thì giờ như vừa tỉnh khỏi mộng, lỗ tai dựng đứng hưng phấn lắng nghe ông lão kể chuyện.

Trước đây lúc Minh Trọng Mưu còn là một Quận vương, hần cũng biết trong kinh thành, có một vài tử lầu vào một giờ nhất định thường mời những người kể chuyện tới, người nào người nấy kể đều vô cùng sinh động, rất nhiều người thường xuyên kéo đến những tử lầu này, gọi vài món ăn, nhưng thực ra là muốn nghe chuyện. Đây cũng coi như là thủ đoạn hút khách trong kinh doanh.

Từ khuôn mặt của những người đang lắng nghe, Minh Trọng Mưu có thể nhìn ra được đây không phải lần đầu tiên ông lão kia đến tử lầu kể chuyện, rất nhiều người ở đây, e là đều đang đợi ông ta đến. Nhưng lại vừa hay trái ngược với Minh Trọng Mưu.

Hần chỉ đành cười khỏ, lặng lẽ gắp gắp mấy miếng cơm, toan gọi Tạ Lâm đi về, thì đột nhiên lại nghe thấy ông lão kể chuyện nói tiếp: “Mở kho lương cứu nạn dân, đây vốn dĩ là chuyện liên quan đến mạng người, nhưng tẩu chương gửi tới kinh sư rồi, lại giống như bóng chim tăm cá, ba ngày ba đêm, cũng không thấy hồi âm. Quan lại địa phương lúc ấy mới hiểu ra, bên trên có người chặn giữ tẩu chương lại, dâng lên mà trời xanh không nghe thấy, thì cho dù có lòng cứu nạn dân, cũng thành uống phí.”

“Vậy người chặn giữ tẩu chương lại là ai?” Ông lão thần thần bí bí hỏi, “Mọi người đoán xem, là ai?”.

Trong tửu lầu, đột nhiên trở nên im lặng. Khách khứa đang ăn uống đưa mắt nhìn nhau, trong đầu người nào cũng hiện lên một cái tên, nhưng không thể nói ra, cúi đầu uống rượu, vì thế thỉnh thoảng trong tửu lầu lại có tiếng gọi tiểu nhị rót thêm rượu.

Nhưng có một người trong góc nhà hừ một tiếng, bung chén rượu lên miệng, ngửa cổ uống cạn, nuốt thẳng xuống bụng. Gã dần mạnh chén rượu xuống bàn, cảm hận nói: “Cần gì phải đoán, hiện giờ ngoại trừ cái kẻ được gọi là Thừa tướng đại nhân ra, thì còn có thể là ai được nữa?”.

Giọng nói của gã khá lớn, một vài người ở cùng bàn với hắn, sắc mặt tái mét, “Lục huynh, huynh say rồi, nói vớ vẩn gì thế?”.

“Ai nói vớ vẩn?” Gã họ Lục kia đáp, chén rượu nuốt xuống bụng, khiến mặt gã đỏ phừng phừng, “Tạ Lâm lộng quyền chèn ép dân chúng, coi quyền thế là trò chơi, từ lâu triều đình Đại Sở ta có người bất mãn với hắn, những ngày cả một câu, cũng chẳng dám nói.”

“Lục huynh, rõ ràng là huynh say rồi, Thừa tướng đại nhân làm vậy, hiển nhiên là có cái lý của ngài ấy, ta và huynh nói sau lưng thế này, một là bất kính, hai là mảy tin vĩa hè này, không đáng tin đâu.”

Gã họ Lục vừa nghe xong, liền hừ một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm vào người vừa nói chuyện với gã, cười lạnh đáp: “Kính cái gì mà kính? Huynh kính hắn, thì có thể thi đỗ được không?” Gã đột nhiên giống như ngộ ra điều gì đó, “À mà đúng, nên kính trọng chứ, Thừa tướng đại nhân là quan chủ khảo mà, chộc giận hắn, vậy thì không phải chúng ta chắc chắn sẽ phải khăn gói về quê ư?” Gã chỉ vào đối phương, gật đầu thật mạnh, “Huynh nói đúng, huynh thông minh thật, con người Thừa tướng biết cách đùa giỡn với cảm xúc của người khác như thế, nếu không qua lại thân thiết với hắn, đứt lốt cửa sau xây dựng quan hệ, thì liệu hắn có để huynh thi đỗ không, huynh nói thật sự quá đúng.” Nói xong, còn vỗ một cái rất mạnh lên vai đối phương. Đối phương chỉ biết cười khổ, chẳng dám nói tiếp thêm một câu nào nữa, sợ gã lại nói ra những lời còn kinh thiên động địa hơn thế.

Sợ là ngay cả ông lão kể chuyện, cũng không ngờ lại xảy ra sự cố đúng lúc như thế, đành lúng túng quay trở lại câu chuyện, “Đang là đương kim Thừa tướng, nên Tạ Lâm đã chặn những tàu chương đó lại, không ngờ ba ngày sau, Thánh thượng ra lệnh, mở kho lương cứu nạn dân, nạo vét kênh nương, dẫn thông dòng chảy, cây cối ruộng vườn, nhất loạt đều có biện pháp giải quyết, trận lũ lụt giống như thoáng qua, tan biến trong chớp mắt, nạn dân cũng ngày một giảm đi.....”

Ông lão kể chuyện đang nói phía trên, thì Minh Trọng Mưu cúi đầu, khụy tay khẽ huých nhẹ vào người Tạ Lâm đang vui đầu ăn uống hùng hục, thấp giọng nói: “Này, đang nói về người đấy.”

“Bệ hạ cũng có hứng ghê nhỉ,” về mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, cũng thấp giọng nói, “Thần nhớ là, trong luật pháp của triều đình Đại Sở ta có nói, đồn đại bàn tán về chuyện triều chính, phạt năm mươi trượng, người và thần đều đang ở đây, người nói xem, có nên phạt luôn không? Nếu để mọi người ăn nói lung tung như vậy, triều đình bại hoại, lấy ai ra trị quốc?” Nàng quay đầu, liếc nhìn ông lão đang ở cách không xa kia, đánh giá cẩn thận, “Chỉ là ông già đó đã già như vậy rồi, bị đánh năm mươi gậy, chắc là không chịu nổi đâu.” Nàng lại liếc nhìn một cái bàn khác, cái gã họ Lục kia, vẫn còn đang uống rượu, cái bàn ấy, đều là văn nhân, tướng mạo nho nhã lại thanh thú, tuổi cũng không lớn lắm, ngoài hai mươi là cùng, nghe những lời vừa này, thì có vẻ như đều là thí sinh đi thi khoa cử lần này. Ăn năm mươi gậy, có lẽ cũng đi đời nhà ma luôn.”

Tạ Lâm tổng kết xong, lại cúi đầu ăn cơm, “Bệ hạ quyết định đi, bệ hạ chỉ đâu thần đánh đấy.”

Minh Trọng Mưu bị hắn làm cho vừa tức vừa buồn cười, sao ngày xưa không thấy hắn bảo bệ hạ chỉ đâu thần đánh đấy? Đến lúc trừng phạt những con người có cuộc sống khốn khổ này, thì lại đẩy mình lên đi đầu.

Đột nhiên ở bàn có mấy gã đọc sách kia, gã họ Lục bỗng thở dài một tiếng. Bọn họ vốn dĩ chỉ nói chuyện thì thầm thôi, nhưng Minh Trọng Mưu là người luyện võ, nên thính lực nhạy cảm hơn so với những người khác nhiều. Lúc này chỉ nghe thấy gã họ Lục đó nói: “Lục mạo tự ý thức được rằng, gia cảnh nhà mình chẳng giàu có gì, nhưng tốt xấu gì gia cảnh dư dả hơn, thì chỉ ít trong nhà cũng cáng đáng được chi phí đọc sách, nhưng suốt mười năm đèn sách cực khổ, sao có thể chịu nổi sự thật này, mọi người không biết đâu, sau khi lên kinh, ta biết tin Thừa tướng sẽ làm chủ khảo, trong lòng tất lạnh. Lúc đó đã nghĩ đến chuyện gói ghém hành lý, về luôn quê cũ cho xong.”

Một người khác ngồi cùng bàn với gã vội nói: “Hà tất phải thế? Tốt xấu gì Thừa tướng đại nhân cũng là trọng thần của triều đình, tuy thích lộng quyền đấy, nhưng cũng có rất nhiều chính sách để tâm đến bách tính, hiện giờ Đại Sở ta quốc thái dân an, người Di không tới xâm phạm, dân chúng đều có cơm ăn, thiết nghĩ cũng đâu có giống như những lời đồn, chỉ coi trọng quyền thế, coi nhẹ người dân. Ngồi lên vị trí đó đều phải có học thức thực tài, không thể lừa được người khác đâu, chỗ nào cũng đều là vàng cả, tội gì phải lo lắng buồn phiền chứ?”.

“Trầm huynh, vậy là huynh không biết rồi,” gã thanh niên họ Lục lại thở dài, “Mấy hôm trước ta nghe nói, mấy vị quan lớn và mấy hộ nhà giàu sau khi biết tin Thừa tướng đại nhân làm chủ khảo, đều vui mừng hớn hở, tranh giành nhau tặng lễ vật cho Thừa tướng, chỉ cần Thừa tướng nhận quà, thì nghĩa là đồng ý, những thí sinh của những gia đình đó tất sẽ được làm quan. Ta vốn dĩ còn không tin, nên có một hôm, đến cạnh phủ Thừa tướng xem thử, thấy một hàng dài người đi ra đi vào, ta trông thấy rất rõ ràng, người đầu tiên, chính là sư gia của một huyện trong thành, vốn dĩ vác khuôn mặt ầu sầu đi vào, lúc trở ra, thì mặt mày rạng rỡ, giống như đã hoàn thành xong một việc. Hôm khác, ta còn nghe nói vị sư gia của huyện đó gặp ai cũng khoe khoang ngay rằng, mình đã làm xong chuyện đại sự cho lão gia của huyện ấy, trong kỳ thi lần này, công tử của lão gia chắc chắn sẽ thi đỗ. Lúc ấy ta đã hoàn toàn mất hết hy vọng, lần này ta đã suy nghĩ rồi, ta thì thế nào thì chính là thế ấy.”

“Này..... này.....” Cho dù mấy gã thư sinh ngồi cùng bàn có học nhiều hiểu rộng đi nữa, cũng không khỏi sợ đến ngáy người, mấy người bọn gã có thể ở cùng với nhau, ngoài trừ việc là đồng hương, khoảng cách gần nhau ra, thì cũng còn vì hoàn cảnh gia đình tương đồng, học thức tương đương, không dễ nảy sinh sự đố kỵ, quen nhau lâu, mới trở thành bạn bè, giờ nghe gã nói vậy, trái tim cũng không khỏi nguội lạnh đi quá nửa.

Đang nói chuyện, thì lại nghe thấy một người bên cạnh thì thầm hỏi: “Các vị nói, Thừa tướng đại nhân làm chủ khảo, nhưng lại nhận hối lộ, không coi kỹ luật nghiêm minh của khoa cử ra gì, công khai làm loạn sự công bằng trong kỳ thi à?”.

Mọi người cả kinh, thấy không biết từ lúc nào đã có một người đứng ở ngay cạnh bọn họ, khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ tươi cười, ánh mắt sáng rõ, cả người tỏa ra khí chất quý tộc cao sang, khiến người ta này sinh hảo cảm.

Gã thanh niên học Lục thấy thế, liền kéo hấn ngồi xuống bên cạnh, thở dài, “Đúng là vậy, bọn ta đang rất phiền muộn đây, không biết nên làm thế nào cho ổn nữa.” Gã rót cho hấn một chén rượu, lại nói: “Nếu như tài học không đủ, bọn ta chấp nhận thua, đương nhiên là tâm phục khẩu phục, nhưng giờ công khai hỏi lộ quan chủ khảo, chủ khảo cũng thân nhiên nhận, khiến bọn ta khó lòng mà chấp nhận được. Nếu thật sự là vậy, bọn ta cũng chỉ đành khăn gói đồ đạc về quê, đợi thêm ba năm nữa mà thôi. Thánh nhân đều nói, đọc vạn cuốn sách, đi vạn dặm đường, bọn ta sẽ coi lần lên kinh sư này, như một dịp mở rộng tầm mắt, đọc nhiều sách bao nhiêu, thì đi nhiều dặm đường bấy nhiêu vậy.” Nói đoạn, cười khỏ, cúi đầu, uống một hơi cạn sạch.

Người nọ cung tay, đáp: “Tạ hạ, Minh. . . . . Việt Trung Ngôn, dám hỏi các vị huynh đài đây quý tính đại danh? Mới vừa nãy ở gần bàn các huynh, nghe các huynh thảo luận chuyện khoa cử, lần này tại hạ cũng lên kinh dự thi, chuyện công bằng trong thi cử, tại hạ cũng rất quan tâm, nếu như thật sự có chuyện đó, thì tại hạ cũng chỉ đành nghĩ kế tìm đường khác thôi.”

“Bỉ nhân họ Lục, tên chỉ có duy nhất một chữ Cận,” rồi gã chỉ vào mấy người bên cạnh, giới thiệu, “Đây là Trầm Hòa Anh, đây là Ứng Tông, còn đây là Mã Chí Hoa, mấy người bọn ta đều là đồng hương, lần này cùng lên kinh dự thi, mọi người cùng là bằng hữu cả,” gã cười khỏ nói tiếp, “Nhưng lần này, có lẽ phải dẹp đường hồi phủ luôn rồi.” Gã nhìn anh chàng Việt Trung Ngôn kia, không nhận được than: “Nhưng. . . . . thứ cho ta nói thẳng, huynh trông không giống người đang lo lắng vì chuyện này. . . . .”

Việt Trung Ngôn liếc nhìn y phục trên người mình, cười khỏ đáp: “Có vẻ là vậy thật, nhưng nhà tại hạ nhiều đời kinh doanh buôn bán, giao tiếp với quan lại không nhiều, cha tại hạ cũng không rành xử lý những chuyện như thế này, nếu như không thế thì đồ, thì sẽ quay về kế thừa sản nghiệp gia đình.”

Mấy gã hiểu ra gât đầu, lúc ấy mọi nghi ngờ đều tiêu tan.

“Thật ra, ta cũng không quá lo lắng cho bản thân, suy cho cùng cũng có sản nghiệp để thừa kế, không thi đỗ, thì vẫn có đường lui, nhưng ta là đang lo cho vị huynh đệ của mình thôi,” Việt Trung Ngôn quay đầu, chỉ chỉ vào Tạ Lâm ở bàn bên cạnh đang vui đầu ăn uống hùng hục nói, “Hoàn cảnh gia đình của hấn không tốt, lại chỉ biết đọc sách, nếu như thật sự không thi đỗ, e là thật sự không còn gì, thân làm huynh đệ bằng hữu, ta cũng phải quan tâm chăm sóc hấn nhiều hơn.”

Mọi người liếc nhìn y phục của Tạ Lâm, chất liệu vải nhìn thì cũng còn được, chỉ là giặt nhiều nên có hơi bạc màu, tuy đang ăn cơm ở trong tửu lầu như vậy, nhưng xem ra số lần cũng ít thôi, đáng vẻ ăn thũng uống vại kia, chỉ e là hôm nay Việt Trung Ngôn là người mời khách, nên muốn ăn cho no nê, mọi người không nhận được lộ ra ánh mắt đồng cảm.

Xem ra anh chàng này mới thật sự là nghèo này.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Việt Trung Ngôn thở dài: “Hấn là huynh đệ của ta, tên là. . . . . Đỗ Lăng, bọn ta không giống với các vị, tuy đều là người trong kinh thành, nhưng e là người trong thiên hạ cũng chia ra làm năm bảy loại, rồng cả trong kinh sư hỗn tạp, có người giàu sang thì cũng có những kẻ thường dân áo vải như bọn ta. Các vị tốt xấu gì cũng từ quê lên kinh thành, đường xá tuy xa xôi, nhưng chỉ ít cũng được thăm thú trải qua trăm ngàn dặm đường, còn hai người bọn ta, từ lúc biết ghi nhớ mọi chuyện xung quanh, thì chỉ nhớ được cảnh tượng phồn hoa chốn kinh thành này thôi, e rằng còn chẳng bằng các vị.”

Đám người Lục Cận nghe hấn nói vậy, vội vàng khiêm tốn nói vài câu: “Quá khen, quá khen.”

Việt Trung Ngôn quay đầu lại, nhìn thấy Đỗ Lăng đang vui đầu hùng hục ăn uống, không kịp được nói: “Huynh cứ từ từ mà ăn, không cần phải vội, vẫn còn có bữa sau nữa mà, tuy rằng huynh nghèo, nhưng ta thì không nghèo đâu, tiền ăn mấy bữa này, ta vẫn có thể trả được, cho dù huynh nghèo, nhưng cần gì, cứ nói với huynh đệ đây một tiếng ta sẽ giúp huynh.”

Hấn trái nói một lời, phải nói một lời, nói đi nói lại, khiến Đỗ Lăng cảm thấy bản thân mình giống như nghèo thật, không nhận được bảo: “Những thứ này đều là tiền cả, huynh là thiếu gia, huynh không hiểu được đâu.” Nói đến đây, có thể là do ăn vội quá, tí nữa thì bị nghẹn, ho khan một trận dữ dội, Việt Trung Ngôn vội vàng vỗ lưng cho nàng, trấn an: “Xem huynh kia, cho dù có tiết kiệm, cũng đừng đối xử với cơ thể mình thế chứ.” Nói đoạn, còn chậm rãi vuốt vuốt sống lưng nàng cho trời com.

Tay Đỗ Lăng run lên, thiếu chút nữa là đánh rơi đĩa xuống đất.

Lục Cận ở bên cạnh thấy vậy, không nhận được cảm thán: “Tình cảm các huynh tốt thật.”

Một lời vừa thốt ra, khiến hai người phản ứng khác hẳn nhau.

Việt Trung Ngôn nghe xong, đầu mày lập tức nhủ lại.

Đỗ Lăng thì lại chậm rãi nuốt hết số thức ăn nỡ vị trên bàn xuống bụng, mãi cho đến khi đĩa nào đĩa nấy sạch đến sáng bóng, lúc ấy mới từ từ buông đĩa xuống, móc khăn tay từ trong người ra, lau lau miệng, sau đó tiện tay vớt luôn chiếc khăn xuống bàn, “Ta ăn xong rồi.” Nói xong, hắn đứng dậy, khuôn mặt không chút cảm xúc nói với Việt Trung Ngôn: “Trung Ngôn, nên đi thôi, đã lên kinh thành dự thi, thì lát quay về phải đọc nhiều sách vào, đừng có ham chơi, không tốt cho việc sự nghiệp học hành đâu.”

Mấy gã đọc sách thấy Đỗ Lăng vừa nãy chỉ mãi vui đầu lo ăn uống, nên không cảm thấy gì. Giờ hắn đứng dậy, thân hình cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, toát ra khí chất nhã nhặn. Trong lòng mọi người thầm kinh ngạc: “Đỗ Lăng này tướng mạo thật sự quá đẹp.” Không nhìn được liếc nhìn thêm vài cái nữa.

Hắn nói vậy, khiến Việt Trung Ngôn nhất thời khựng lại, “Trăm..... ta và bọn họ đang nói chuyện vui vẻ, đúng lúc kết giao, mà lại bỏ về như vậy..... thì.....”

Đỗ Lăng lạnh lùng đáp: “Việt Trung Ngôn, huynh có biết Việt phụ, Việt mẫu đặt cho huynh cái tên ấy là mang hàm ý gì không?”

Việt Trung Ngôn khó hiểu nói: “..... Mang hàm ý gì?” Cái tên này vốn dĩ là hắn tiện miệng nói bừa thôi mà, Việt đồng âm với Nguyệt, Nhật Nguyệt ghép lại thành Minh, Trung đồng âm với Trọng, lại lấy bộ Ngôn trong chữ Mưu, Việt Trung Ngôn, cũng tức là Minh Trọng Mưu, thì lấy đâu ra “Việt phụ Việt mẫu”, mấy chữ đó rốt cuộc lý giải làm sao được?

Minh Trọng Mưu đương không hiểu gì.

Còn Đỗ Lăng kia, đương nhiên chính là Tạ Lâm.

Chỉ nghe thấy Tạ Lâm lạnh lùng nói: “‘Trung Ngôn’ có thể coi là những lời nói trung thực, mà những lời thành thực thì rất khó lọt tai, Đỗ mỗ đã mang họ ‘Đỗ’, thì đương nhiên sẽ phải nói những lời thành thực nhưng khó lọt tai, ngăn chặn những hành vi sai trái của Việt huynh. Xin hỏi Việt huynh ăn no chưa? Uống đủ chưa? Có cần phải ăn gì thêm, uống gì thêm nữa không?”

(Từ “Đỗ” mà Minh Trọng Mưu đặt cho Tạ Lâm không phải là Đỗ trong đỗ đạt, mà chữ này có nghĩa là bịt, chặn, ngăn ngừa.)

“Việt Trung Ngôn” và “Đỗ Lăng”, đều là Minh Trọng Mưu tùy tiện đặt bừa vậy, không ngờ lại bị chính Tạ Lâm kê tù đứng vào miệng như thế, nên chỉ biết lúng ta lúng túng nói: “Không ăn cũng không uống gì thêm nữa, đi thôi.” Rồi đứng dậy theo.

Mọi người nhìn thấy thế, không khỏi thắc mắc, Đỗ Lăng này thoát nhìn tuổi tác cũng chỉ tầm hai mươi mấy mà thôi, nhưng không hiểu sao lại mang theo một loại khí chất khiến người ta trở nên trầm hẳn xuống. Khi hắn nói, Việt Trung Ngôn liền nghe theo, hai người bọn họ trông không giống như huynh đệ cùng lớp, mà ngược lại giống như thầy trò hơn.

Lục Cận thấy bọn họ định đi, vội vàng ngăn lại nói: “Việt huynh không phải muốn hỏi chuyện công bằng trong khoa cử sao? Nhìn khí độ của Đỗ huynh, sau này nhất định sẽ là một người xuất chúng, nếu bị tên gian thần kia cản trở, khiến con đường làm quan về sau bị đứt đoạn, thì không khỏi có chút đáng tiếc, chỉ bằng chúng ta cùng nhau bàn bạc, xem có cách gì không?”

Minh Trọng Mưu vừa nghe xong, liền liếc sang nhìn Tạ Lâm đứng bên cạnh, có chút hứng thú, lại ngồi xuống, “Cách gì?”

Tạ Lâm thấy Hoàng đế bệ hạ đã ngồi xuống rồi, cũng đành ngồi xuống theo. Nhưng chỉ ngồi bừa ở một chỗ, chứ không ngồi cùng với mấy gã đọc sách kia.

Minh Trọng Mưu cũng không thể hiểu được nàng, chỉ là thấy hứng thú nhìn theo đám người của Lục Cận, thỉnh thoảng lại dãn dò bọn họ nói bé tiếng thôi, cũng may hai cái bàn ở trong góc phòng, người khác toàn nghe thấy chuyện học hành, nên cũng không có ai chú ý đến nữa.

Lục Cận trầm ngâm nói: “Tên gian tướng này tay nắm trọng quyền, sợ là chỉ dựa vào sức lực của chúng ta, thì rất khó để lật đổ được hắn, mà chuyện công bằng nghiêm cần trong khoa cử, trên thực tế không được lo là, nên quả thật rất khó nghĩ cách.” Vừa nãy gã nói bừa ra lý do đó, chẳng qua là vì muốn giữ hai người Minh Trọng Mưu lại, chứ thực ra chẳng có cách gì cả, nhờ nhắc đến, đành phải vắt óc ra mà nghĩ.

“Ta có một cách,” đúng lúc ấy, lại nghe thấy Trầm Hòa Anh lên tiếng: “Khoa cử cứ ba năm tổ chức một lần, thí sinh nhiều không đếm xuể, toàn bộ người đọc sách trong thiên hạ, đều mong ngóng tương lai có một ngày có thể dựa vào con đường học hành, bước vào kinh sư làm quan, cống hiến cho triều đình ta. Trăm mỗ nghĩ, tất cả thí sinh trong thiên hạ thực sự có thực tài, có lẽ cũng không muốn bị những kẻ có quyền có tiền chôn vùi đâu, mà muốn dựa vào bản lĩnh đích thực, từng chút từng chút một bước chân vào triều đình. Trăm mỗ cho rằng, việc Thừa tướng làm chủ khảo, người trong cả thiên hạ đều không phục. Vì vậy Trăm mỗ nghĩ, chỉ bằng triệu tập tất cả những người đọc sách cả nước lại, cùng nhau ký tên vào một bức thư dâng lên trên, phản đối Thừa tướng làm chủ khảo. Đến lúc ấy cho dù không thành công, thì cũng khiến cho Thừa tướng không dám tùy tiện nhận hối lộ nữa, chí ít cũng đảm bảo được tính công bằng nghiêm minh của việc khoa cử ở một mức độ nhất định.”

Những lời của Trầm Hòa Anh vừa nói, khiến mọi người lập tức ngộ ra nhiều điều, vì thế đều đồng loạt hưởng ứng, cùng nhau vạch ra kế hoạch, thảo luận làm sao để liên lạc với những người đọc sách trong nước, cùng bàn luận nên viết thư như thế nào, ý nghĩ trong bức thư cùng nhau ký tên dâng lên ấy ra làm sao....

Bốn anh chàng đọc sách này quả thực là rất có tài năng, trải qua mấy lần bàn bạc, dự thảo phương án thực hành ra sao đều đã có cả, ngay cả đường kim thánh thượng mặc thường phục đứng bên cạnh, cũng không thể không cảm thán rằng bản thân mình khó mà tìm ra được lỗi sai.

Lục Cận thảo luận rất hăng say, không kìm được mơ mộng tham vọng cùng mọi người, nghĩ tới sau này có thể phong hầu bá tước, diệt trừ gian thần, thanh trừng ung nhọt bên cạnh quân vương, loại bỏ Tạ đảng. Nói chuyện vô cùng hào hứng, vài người liền tiếp nâng chén rượu, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, nhưng do khoảng cách quá xa, lại thêm kiểu nói chuyện rì rầm, nên không nghe rõ lắm.

Khuôn mặt Trầm Hòa Anh mang theo ý cười, cúi đầu uống rượu, thở dài: “Chuyện sau này, thì để sau này hẵng nói, phải thi đỗ mới có tiền đồ được.” Mọi người nghe xong, lập tức đồng tình, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Trong bốn người, Lục Cận kích động, nhưng lại thấp thoáng mang dáng dấp của một nhà lãnh đạo, Trầm Hòa Anh trầm ổn, giỏi bày mưu tính kế, tâm cơ sâu xa, có thể gọi là quân sư, tài hoa của Ứng Tông và Mã Chí Anh cũng không hề tầm thường.

Mấy gã này liệu có thể gây sóng tạo gió được không đây?

Minh Trọng Mưu liếc nhìn Tạ Lâm đang trầm mặc đứng bên cạnh.

Phong hầu bá tước? Diệt trừ gian thần? Thanh trừng ung nhọt bên cạnh quân vương, loại bỏ Tạ đảng?

Trầm thật sự đang rất háo hức mong chờ đấy.

Nói chuyện hồi lâu, sắc trời cũng đã tối, Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm đứng dậy cáo từ.

Một vài người toan nhòe dậy để tiễn, nhưng bị Minh Trọng Mưu cự tuyệt, mọi người còn đang chấp tay nói lời từ biệt, thì Trầm Hòa Anh đã thoáng thấy người tên là Đỗ Lăng kia quảng bạc trả cho chương quây, chương quây còn đang định đếm, thì đã thấy Đỗ Lăng khoát khoát tay, đi xuống lầu mất rồi.

Lúc ấy Minh Trọng Mưu mới nhận ra Tạ Lâm đã đi khỏi, bèn nói một tiếng “cáo từ”, rồi cũng đi theo.

Mọi người quay trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc ấy tiểu nhị bèn chạy tới thu dọn đồng bát đĩa trên cái bàn vừa nãy Minh Trọng Mưu và Tạ Lâm ngồi, khước mắt Trầm Hòa Anh liếc nhìn, rồi bước đến cầm lấy chiếc khăn tay Tạ Lâm tiện tay vứt trên bàn lên. Lục Cận lấy làm lạ hỏi: “Huynh cầm khăn tay người ta đã dùng rồi làm gì?”

Trầm Hòa Anh chăm chú nhìn chiếc khăn, lông mày cau lại, nói: “Huynh xem đi, chiếc khăn thêu này.....”

Lục Cận tiến lại gần, cúi đầu nhìn chiếc khăn, thấy trên chiếc khăn lụa thượng hạng, có thêu hình đôi chim uyên ương đang bơi dưới nước, đường thêu tinh tế dễ thương, sinh động y như thật. Lục Cận không kìm được nghĩ ngợi: “Đường thêu đẹp như vậy, không dễ gì có thể nhìn thấy được, người này.....” Gã không nhịn được nhìn xuống dưới lầu, “Vậy mà người này lại tiện tay vứt đây.”

Nghĩ như vậy, khiến Lục Cận không khỏi cảm thấy không thể tin được.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, hết thảy đều thấy rất thắc mắc.

Trầm Hòa Anh lúc ấy mới nặng nề gật đầu, “Vừa nãy, ta nhìn thấy Đỗ Lăng kia, vung tay trả tiền cho chương quây, thậm chí còn chẳng cầm tiền thừa, e là gã Đỗ Lăng ấy không nghèo khó như Việt Trung Ngôn nói đâu. Huynh nhìn phong tư khí độ của bọn họ đi, cũng chẳng giống người bình thường chút nào, ta e là.....”

Ba người còn lại không hẹn mà gặp đều đưa mắt nhìn nhau, Lục Cận không nhịn được nuốt nuốt nước bọt, kinh hãi nói: “Vừa nãy chúng ta còn bàn luận sau lưng về đương kim Thừa tướng, còn nói sẽ cùng nhau ký tên dâng thư, may mà chúng ta còn nhỏ giọng nói năng cẩn thận, lẽ nào đã bị hai người bọn họ nghe được sao?”

Sắc mặt Trầm Hòa Anh trông rất trầm trọng, “Đây chính là chuyện ta đang lo lắng.”

Hai người bọn họ, rốt cuộc là ai?!

XXX

Trên đường, Minh Trọng Mưu nhớ tới những lời mấy người đó nói, bèn cười bảo: “Mấy gã đó, cũng có chút tài năng đấy chứ, sau này gặp ở kỳ thi, nói không chừng có thể có vài người xuất sắc, đi thi là đoạt giải. Tạ Lâm, khanh nghĩ sao?”

Tạ Lâm chậm rãi đáp: “Có nhiệt huyết, có tài năng, nhưng thế vẫn chưa đủ.” Nàng khẽ lắc đầu, thở dài, “Quá trẻ, cần phải nếm chút khổ sở, có vậy mới ngộ ra được đạo lý.”

Những người lớn tuổi ở quê cũ của nàng thường nói câu này. Nhưng nội dung thì không giống.

Những người lớn tuổi thường nói với nàng: “Con gái thì phải có dáng vẻ của một con gái, còn cháu, vừa không giống huynh trưởng của cháu, nhưng cũng lại quá giống huynh trưởng của cháu. Có cách nghĩ của riêng mình là tốt, nhưng nghĩ quá nhiều, thì lại không còn tốt nữa. Cháu ấy, nghĩ quá nhiều, sầu lo quá nhiều, thiếu đi nhiệt huyết và sự bốc đồng, suốt ngày nhìn trước ngó sau, với tính cách đó thì sẽ chịu nhiều thiệt thòi lắm.”

Chỉ là hiện giờ, nàng đã có mục tiêu, cũng không còn nhìn trước ngó sau nữa, nhưng tuổi tác năm nay nối tiếp năm kia, càng ngày càng lớn, trước đây bị

người ta gọi là tiểu đại nhân, giờ thì. ....

Nhìn những đồng僚 xung quanh, từng người từng người thành thân, có thể từ, nàng mới cảm nhận được, nhìn trước ngó sau, quả nhiên không tốt chút nào, nhất là khi bản thân đang ngồi trên cái vị trí này.

Nghỉ đi nghỉ lại, Tạ Lâm bắt giác có hơi thất thần.

Minh Trọng Mưu nghe nàng nói vậy, lại nhìn thấy dáng vẻ lơ đãng không biết đang nghĩ gì của nàng, không hiểu sao lại thấy hơi áu, “Tạ Lâm, khanh đừng tưởng rằng những người đó không có sức uy hiếp với khanh. Vừa nãy khanh cũng nghe thấy rồi, bọn họ cũng có chí hướng, tương lai muốn phong hầu bá tước, bọn họ muốn diệt trừ gian thần, thanh trừng ung nhọt bên cạnh quân vương đấy! Cho dù bọn họ chưa đỗ tiến sĩ, nhưng rồi sẽ có người thi đỗ. Cho dù thí sinh trong cuộc thi lần này không một ai phản đối khanh, thì ba năm lại có một kỳ thi, sẽ có một ngày, có một người ghét khanh, bước chân vào triều đình, cũng sẽ có một ngày, bọn họ thật sự phong hầu bá tước, đến lúc ấy ——” Minh Trọng Mưu gằn từng chữ một, “Đến lúc ấy, Tạ Lâm à, khanh định làm gì nào?”.

Thừa tướng Tạ Lâm, tâm cơ khó dò, bản thân là người có tài hoa, quyền thế nghiêng trời, ngay cả Hoàng đế cũng bất lực không làm gì nổi nàng.

Cho dù Hoàng đế có thể xử lý nàng đi nữa, cũng không muốn động đến nàng, bởi vì nàng có ý tưởng, biết kiềm chế, biết kiềm chế tất cả những phe cánh trong triều, là vị thần tử có quyền, có bản lĩnh mà Hoàng đế cần nhất, và là quân cờ tối quan trọng.

E là ngay cả bản thân Tạ Lâm cũng hiểu sâu sắc điều đó.

Quyền lực của Hoàng đế và quyền lực của Thừa tướng, từ xưa tới nay, là hai thế lực lợi dụng lẫn nhau.

Cho dù Hoàng đế có ý nghĩ muốn xuống tay với nàng, cũng không dám làm, lại càng không thể làm.

Nhưng Tạ Lâm trước giờ chưa từng có năng lực đánh cược với hoàng quyền. Hoàng đế có thể đổi, nhưng triều đình Đại Sở, chỉ có thể mang họ Minh.

Nhưng Tạ Lâm cũng lại chỉ có một.

Sẽ có một ngày nàng già đi, sẽ có một ngày đầu óc nàng trở nên chậm chạp. Thế gian cũng sẽ có một người thích hợp làm Thừa tướng hơn nàng.

Chỉ cần nàng sơ hở trong một khoảnh khắc thôi, thì Hoàng đế có thể nhân cơ hội đó, đổi vị trí Thừa tướng này cho kẻ khác ngồi vào.

Nhưng Tạ Lâm lẽ nào lại là người dễ bị chịu thua như vậy sao?

Tạ Lâm nghe những lời Minh Trọng Mưu nói, liền lộ ra nụ cười thâm trầm.

Muốn lật đổ thần?

“Vậy thì phải xem có người như vậy bước được chân vào triều đình không cái đã.” Đáng tiếc trước mắt, thần vẫn chưa nhìn thấy ai cả.

Nụ cười nhếch mép của Tạ Lâm, mang theo ý vị sâu cay.

P/s: Đạo này tớ "được" cử đi tập diễn hành cho mừng 2/9, tập xong lê được cái xác khô về đến nhà thì trong đầu chỉ nghĩ được 2 thứ là cơm và giường nên chả còn tâm trí đâu mà dịch truyện nữa. Nhưng giờ tớ đã "cắm bách", sẽ lại dịch đều đặn cho các nàng,

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mức độ trùng khớp của tin đồn.

Đề thi cho kỳ thi Hương rất nhanh đã có. Toàn bộ quá trình, Tạ Lâm không hề tham gia vào.

Tuy rằng hai vị đại nhân Tả Minh, Hình Dư đã khuyến bảo hết nước hết cái, nhưng Tạ Lâm toàn coi như không nghe thấy gì, không hiểu gì, giả ngốc giả ngốc, hai vị đại nhân cũng thật sự bó tay không biết làm thế nào khi gặp phải một cấp trên như vậy. Vì thế bản thân đành phải chăm chỉ làm việc, nghiên cứu đưa ra đề thi cho các thí sinh.

Theo lý mà nói, Tạ Lâm là tiền bối, là chủ khảo, các thí sinh lần này, mười người thì có đến tám chín người muốn gọi nàng là thầy, trở thành môn đồ đệ tử của nàng. Nếu hiểu được đạo lý này, thì các thí sinh nên sớm tranh thủ cơ hội, cẩn thận nghiên cứu đề thi, quan sát tỉ mỉ kỳ thi lần này, nắm chắc năng lực phẩm hạnh của từng người, đợi sao khi kỳ thi kết thúc, lập tức có thể trở nên thân thiết hơn với đối phương.

Kết quả Tạ Lâm gần như chả biết gì, hiện giờ Thừa tướng đại nhân thân mang trọng trách khoa cử, tạm thời không cần lên triều, nàng cũng thật sự giả vờ không biết, không hiểu. Cả ngày công lớn của phủ Thừa tướng đóng chặt, cũng không biết rốt cuộc từ sáng đến tối Thừa tướng đại nhân đã làm những gì.

Duy chỉ có Hoàng đế bệ hạ thỉnh thoảng tạt vào chơi là âm thầm khinh bỉ.

Thừa tướng đại nhân chẳng làm gì, không chơi đùa, thả diều, không uống rượu, nhưng thỉnh thoảng lại cùng đám tôi tớ đánh bài, không dạo chơi kỹ viện nữa, nhưng lại thường xuyên vui đùa cùng thị thiếp.

Mà nhắc mới nhớ, hắn cũng phải cảm ơn Tạ Lâm đã mở cửa cho hắn vào. Lần trước khi cửa lớn của phủ Thừa tướng đóng, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng không vào được, Thừa tướng đại nhân trực tiếp cáo bệnh hoặc nói bản thân có tội đóng cửa tự kiểm điểm, ngay cả Hoàng đế bệ hạ còn bó tay chẳng làm gì được, nói gì đến người khác?

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, đề thi đã có, ngày bắt đầu kỳ thi Hương cũng không còn xa nữa.

Thư viện Lư Dương quả thực là một địa điểm tốt, phong cảnh hợp lòng người, mang đến cảm giác yên tĩnh, toàn bộ bầu không khí trong thư viện đều là mùi sách. Đang từ hè sang thu, nên tiết trời cũng dần se se lạnh, chậu than trong thư viện cháy gần hết, cũng không khiến các thí sinh cảm thấy quá rét.

Tuy rằng quá trình ra đề, Tạ Lâm không tham gia, nhưng là giám khảo, thân là chủ khảo, nên nàng vẫn rất quan tâm.

Rất nhiều việc dựa theo quy tắc, chiếu theo lệ cũ mà làm. Khi đặt chân vào thư viện, kiểm tra, kiểm tra, rồi lại kiểm tra, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân. Bất luận là lần thi cử nào, thi đều có trường hợp lộ đề. Việc kiểm tra các thí sinh, luôn là một loại tình huống dở khóc dở cười. Có thí sinh chép hết vào trong mũ, có người lại viết lên dây buộc tóc, có thí sinh lại chép từng lớp từng lớp chữ bé tí dày đặc trên vạt áo, có người lại giấu phao vào trong tất, cũng chẳng sợ đến lúc thi bị ngạt thở, nên thậm chí có người còn kẹp vào háng.

Tạ Lâm không khỏi thở dài, thật sự là phát hải.

Tạ Lâm ngẫm nghĩ, sao hồi đầu mình có thể trà trộn được vào trường thi nhỉ.

Nàng là con gái, một người con gái bình thường, những gì con gái nên có, thì nàng đều có cả, những gì đàn ông không có, nàng cũng không có. Nhưng nàng vẫn trà trộn được vào. Nếu người này một khi đã hạ quyết tâm, thì chuyện gì nàng cũng có thể thành công.

Ví dụ như một cô gái như nàng lại có thể qua mắt được giám khảo, đặt chân được vào trường thi, một cô gái, lại có thể che giấu được tất cả người trong thiên hạ, ngồi lên vị trí Thừa tướng.

Đó là đại tội khi quân chu di cửu tộc.

Tạ Lâm tự biết bản thân không phải là một vị quan tốt công bằng liêm khiết, nàng đã phạm rất nhiều tội, đây là tội lớn nhất. Nhưng.....

Đang nghĩ tới đây, thì giấy thi đã được phát xuống.

Đám người Lục Cận, Hòa Anh, nối đuôi nhau đi vào, vốn dĩ vẫn còn cảm thấy việc coi y phục ra kiểm tra, có gì đó hơi nhục nhã thiếu lịch sự, nhưng đã là vì công bằng trong thi cử, thì mọi người đành phải chịu đựng nỗi thống khổ này vậy.

Lúc ngồi được đúng vị trí, thì giám khảo đã lần lượt phát giấy xuống.

Lục Cận nhắc bút, chắm vào mực xong xuôi, đúng lúc định đại chiến viết lách, thì vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay Trầm Hòa Anh ngồi trước mặt đang nhường nhường mảy, ra hiệu bằng mắt, cố gắng nhếch nhếch miệng về phía trước trường thi. Lục Cận nhìn theo ánh mắt hắn, lập tức bị dọa cho giật thót, tay cầm bút không chắc tí nữa thì bay ra ngoài.

Chỉ thấy ở chính giữa trường thi phía trước, có một người đang có chút mất kiên nhẫn, gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, lại còn uể oải duỗi thắt lưng, sau đó nhấc tay lên chống vào má, đáng ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo, nửa người mượn sức của chiếc bàn để giữ cái đầu được thẳng, trên người mặc triều phục nền đỏ viền vàng, đáng vẻ thư sinh nho nhã, nhưng khuôn mặt lại vô cùng lạnh lùng, lúc hắn ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo ở đó, ánh mắt sắc bén quét qua, khiến đám thí sinh cảm thấy như bị nhìn thấu tâm can, trong lòng dâng lên một cơn ớn lạnh.

Khuôn mặt của người này, mang đến một cảm giác quen thuộc rất đáng sợ.

Khí chất nổi bật của người này khiến Lục Cận cảm nhận được rằng, dù hắn có mặc y phục tầm thường, thì e rằng giữa đám đông chỉ liếc mắt nhìn qua một lần là đã thu hút sự chú ý rồi.

Đột nhiên Lục Cận nhớ ra, mấy hôm trước, người này chính người đi cùng với một người huynh đệ khác đựng mặt bọn hắn ở tù lâu, hắn chẳng nói được mấy câu, nhưng đã thể hiện ra thân phận bất phàm của mình.

Giờ phút này, hắn đang ngồi ở trường thi ngay trước mặt, đáng vẻ thì giống như không chút để tâm, nhưng lại có thể quan sát từng thí sinh một.

Lúc ấy, có một người mặc một triều phục khác, hơi cúi người, nói chuyện với hắn, biểu cảm và động tác đều rất cung kính. Còn hắn lắng nghe xong, lại tựa như có chút nóng nảy, hơi hơi phẩy tay, người đó thấy vậy mới thờ phào nhẹ nhõm, lui sang một bên.

Lục Cận càng kinh hãi hơn. Bởi vì hắn đã tìm hiểu dò hỏi đủ các kiểu khi tới đây, vị đại nhân vừa lui sang một bên đó, chính là phó khảo của kỳ thi lần này, Lễ bộ Thị lang Hình Dư.

Người có thể khiến phó khảo kiêm Lễ bộ Thị lang nói chuyện đầy cung kính và không dám đắc tội thế kia, bắt gặp Lục Cận thấy mừng mình.

Người đó chỉ có thể là chủ khảo của kỳ thi lần này, Thừa tướng đương triều, gian thần Tạ Lâm!

Xui thay hắn lại còn lớn tiếng mắng gã gian thần đó nữa chứ. Nếu hắn không mắng, thì cuộc thi này có lẽ vẫn còn chút khôi sắc, nhưng kết quả là hắn có mắng, lại còn mắng người ta là đồ gian xảo, là sâu mọt của xã tắc, lời lẽ mắng chửi vô cùng khó nghe, cho dù người đó có tính cách tốt đến đâu, cũng không thể chịu nổi những lời lẽ mắng nhiếc ấy.

Xong rồi, xong rồi.

Con người Lục Cận tương đối đơn giản, ánh mắt lập tức đại đi.

Thẩm Hòa Anh ở đối diện nhìn hắn cười khổ.

Đúng lúc này, không biết Tạ Lâm nhìn thấy gì, dáng vẻ vốn dĩ còn đang lười biếng uể oải, đột nhiên ánh mắt chợt động, hướng về phía bọn họ, nhoen cười một cái.

Ngay cả những vị đại thần già đời cáo già xảo trá trên trường thi, cũng không đỡ nổi một nụ cười của Tạ Lâm.

Suy cho cùng bọn họ cũng chỉ là những gã trai trẻ tuổi mới bước chân vào đời, nào đã được nhìn thấy loại thế trận này bao giờ, nên nhất thời cảm thấy hãi hùng trong gió.

Đợi đến lúc phát giấy thi, các thí sinh vừa lướt qua đề thi, có người thờ phào, có người gãi đầu gãi tai, có người vò tóc lung tung, cũng có người suy sụp định quăng luôn cả bút đi.

Lần này bút của Lục Cận bay thật, không phải là vì đề thi có gì khó, mà là vì nụ cười của Tạ Lâm vừa mới này.

Hắn nóng nảy vò đầu, cây bút rơi xuống trước bàn của Thẩm Hòa Anh, quả thực là có hơi xa, mà hắn lại không thể rời khỏi vị trí ngồi, nên không khỏi có chút ảo não, muốn nhờ Thẩm Hòa Anh nhặt giúp hắn. Thẩm Hòa Anh cúi đầu nhìn, biết là bút của Lục Cận, đang định khom người nhặt hộ. Thì lại nhìn thấy phía trước cây bút, xuất hiện một đôi hài lụa đỏ thêu chỉ vàng, người đó cúi người xuống nhặt cây bút lên, khiến Thẩm Hòa Anh bất giác ngửa ra.

Người đó ném cây bút lại cho Lục Cận, “Bài thi còn chưa viết ra đâu vào đâu, mà đã đánh mất đồ nghề rồi, nếu triều đình ta toàn là những vị quan giống như ngươi, thì vận mệnh của Đại Sở cũng coi như đến hồi tận số.” Nói xong, lại ngồi trở lại vị trí chủ chốt phía trước, cũng không để tâm đến những ánh mắt của mọi người, quay về dáng vẻ lười biếng uể oải hồi nãy.

Ở trước mặt mọi người quan chủ khảo nói “đến hồi tận số”, quả thực khiến người ta sợ phát khiếp. Có lẽ không chỉ Đại Sở, mà e rằng từ cổ chí kim cũng chưa từng có chuyện như vậy.

Đám thí sinh kinh hãi thiếu chút nữa là quên luôn việc làm bài thi.

Chủ khảo Thừa tướng, quả nhiên là giống y hệt như trong lời đồn.

XXX

“Tốt, bài này tốt!”.

Sau kỳ thi, các bài thi được thu lại, việc chấm điểm sẽ do chủ khảo, phó khảo và vài vị giám khảo khác cùng nhau làm, cho đến khi việc chấm điểm hoàn thành, các vị giám khảo không được phép ra khỏi trường thi, chỉ có thể ngồi xõm bên trong phạm vi trường thi, vùi đầu đọc đồng bài thi chất cao như núi.

Sau khi hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh bàn bạc với nhau hồi lâu, mới đưa ra quyết định lần này lấy chữ “Sư” làm đề thi.

Đọc đến chỗ nào hay, Hình Dư đại nhân lại không kìm được vỗ bàn kêu to. Hình Dư đại nhân là người coi trọng lễ nghĩa, bài thi này văn thơ bay bổng lại cộng thêm sự tôn trọng đạo, hiển nhiên là thí sinh làm bài thi này cũng rất hiểu lễ nghĩa, nhưng lại không hề sùng bái quá lố, Hình Dư đọc được, đương nhiên là đập bàn khen hay rồi.

Rồi lại nghe thấy Tả Minh đại nhân ở bên cạnh mở lời cảm thán với một bài thi khác. Thí sinh này rõ ràng không phải kiểu người học vẹt nhồi nhét đầy đầu, mà ngược lại còn biết cách ứng dụng những gì đã học vào thực tế, bài văn này giống như một đối sách rất hợp thời, đã không ảo tượng xa vời, lại còn nói đúng trọng tâm, từ nhìn xa trông rộng, đến những đường đi nước bước cụ thể, có thể coi là luận điểm đầy đủ. Đây chính là kiểu bài thi mà vị đại thần triều đình Hộ bộ Thị lang Tả Minh thích nhất.

Nhất thời, cả Hình Dư đại nhân và Tả Minh đại nhân đều đỏ mặt tía tai, tranh nhau cho rằng bài thi đang trong tay mình mới là bài có nội hàm nhất, phong phú nhất, thú vị nhất.

Các vị giám khảo khác thấy vậy, đều vội vàng cúi đầu, đợi bọn họ tranh cãi hòm hòm rồi tính sau.

Không biết qua bao lâu, hai vị Hình Dư và Tả Minh cãi nhau nhiều mệt rồi mới ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, vừa ngước mắt lên nhìn, thì thấy Tạ Lâm vẫn đang ngồi ngả ngàng nghiêng nghiêng một bên, không hề có ý xen vào cũng chẳng định vào hùa với cuộc đấu khẩu của bọn họ, mà chăm chú đọc một bài thi, lông mày nhíu lại, tiện tay gạch một cái, vứt xuống đất, sau đó lại lật một bài khác, lại nhíu mày, lại tiện tay vứt xuống đất.

Chỉ khổ cho vị giám khảo nhặt bài thi, ông ta cũng hiểu, những bài thi bị Thừa tướng đại nhân tiện tay vứt xuống đất này, tức là không cần xem nữa, vị giám khảo ấy thẳng tay gạch chéo hai đường cực to lên bài thi, coi như loại.

Ném hết bài thi này đến bài thi khác, nhưng Tạ Lâm cũng không ném hết toàn bộ, vẫn giữ lại được vài bài, tất cả được đặt sang bên trái. Tả Minh nghĩ thầm, Thừa tướng đại nhân là Thừa tướng, nên có lẽ mắt nhìn sẽ sắc bén hơn đám hạ quan giống như ông ta, bên mở những bài thi đặt bên tay trái Tạ Lâm ra với tâm trạng rất thành kính.

Vừa mở ra, thì đã bị nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như muốn đâm mù cả mắt kia giáng cho một đòn nặng nề vào nội tâm yếu ớt, Tả Minh lật một tờ nữa, vẫn là một bài thi rất tệ, lại lật tiếp, lại càng tệ hơn, câu chữ còn chẳng viết được cho trôi chảy, thậm chí còn chưa làm xong!

Tả Minh đại nhân bị sốc, quả thực không tài nào hiểu nội dung ý của Thừa tướng đại nhân.

Hình Dư đại nhân cũng đọc, nghĩ rằng có lẽ dụng ý của Thừa tướng đại nhân cao thâm hơn so với bọn họ, nên kiên trì đọc tiếp.

Nhưng lời lẽ sáo rỗng nhảm chán, thậm chí cả một câu trích dẫn của thánh nhân trong sách cũng chẳng có, càng đừng nói đến phong thái văn vẻ.

Hai vị đại nhân quả thực không chịu nổi, hỏi: “Đại nhân, mấy bài thi của những thí sinh này, có phải định ném đi luôn không?”.

Vì trình độ của mấy bài thi này quá kém, ngay cả việc để giám khảo gạch chéo thôi, hai vị đại nhân cũng cảm thấy đó là một động tác quá thừa.

“Không phải,” Tạ Lâm nói, “Những thí sinh ấy, các ngài xem qua một lượt đi, rồi sắp xếp bọn họ theo thứ tự, từ thấp đến cao là được.”

Cái gì?!

Hại vị đại nhân sốc không thốt lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bản sắc gian thần.

“Không phải,” Tạ Lâm nói, “Những thí sinh ấy, các ngài xem qua một lượt đi, rồi sắp xếp bọn họ theo thứ tự, từ dưới lên trên là được.”

Cái gì?!

Hai vị đại nhân Hình Dư và Tả Minh sốc không thốt lên lời.

Lẽ nào đại nhân thực sự có dụng ý nào đó? Lẽ nào mấy bài thi này thực sự có điểm bất phẩm?

Hai vị đại nhân nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cũng không nhìn ra được nội dung gì, nhưng nghĩ con mắt nhìn người của Thừa tướng đại nhân cao thâm, khác một trời một vực với đám người phàm phu tục tử bọn họ, đang định khiển trách viên quan ghi chép đứng bên cạnh vì tội sắp xếp thứ tự những người này bừa bãi. Thì đột nhiên một vị đại nhân ghé vào tai hai người thì thầm gì đó, lúc ấy hai người mới ngộ ra.

Má ơi, lẽ nào Thừa tướng đại nhân cố ý làm thế.

Mấy hôm trước, không ít quan viên tới phủ Thừa tướng tặng thứ này biếu thứ kia, tuy rằng người khác không nhìn thấy bọn họ biếu xén những gì, nhưng người nào người nấy ngồi kiệu, phô trương thanh thế, khiến mọi người chú ý đến từ lâu rồi. Đặc biệt là trong lúc khoa cử thế này, biết bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm vào chủ khảo, lại càng nhiều những kẻ muốn tóm được lỗi sai của quan chủ khảo. Giờ vừa nhìn thấy mấy bài thi này, đã có thể khiến cho Thừa tướng đại nhân chủ động đề ra thứ tự của bọn họ, hơn thế còn không màng đến xếp trước hay xếp sau, suy nghĩ một lát, là lập tức nhận ra ngay đó chính là con cái những vị quan đã tới tặng lễ vật cho Thừa tướng đại nhân.

Vì thế vị đại nhân vừa ghé tai nói nhỏ với hai vị Hình Tả xong, hai người thông minh như vậy, hiểu ngay tức thì.

“Đại nhân,” Hình Dư cau mày, “Mấy thí sinh này, tư chất tầm thường, văn viết lạc đề, câu cú lủng củng, nếu như bọn họ cũng được chấm điểm xếp hạng thì sẽ khiến những người khác bị trượt, hạ quan cho rằng, như vậy là không công bằng với những thí sinh khác.”

Tà Minh cũng nói: “Tạ đại nhân, hạ quan cũng có ý này, kỳ thi Hương vốn dĩ là để tuyển chọn nhân tài cho quốc gia, đám đầu gối này, chúng ta hạ quan thật sự không hiểu sẽ dùng như thế nào.”

Cảm nhận của ông ta và Hình Dư về Thừa tướng đại nhân có chút không giống nhau. Thừa tướng đại nhân xuất thân từ Hộ bộ, nên trên dưới Hộ bộ cũng ít nhiều cũng có ý thân thiết sùng bái, Thừa tướng đại nhân tuy rằng có năng lực quản lý phi phạm, nhưng cả ngày trong đầu đều quanh quẩn cái danh gian thần, nên tâm tư của những người trong Hộ bộ cũng có chút phức tạp.

Vì thế ngay cả lúc ông khuyên nhủ Thừa tướng đại nhân, cũng có chút không tự chủ được, mang theo vẻ chân thành chu đáo, khiến Hình Dư đại nhân thỉnh thoảng không nhịn được liếc sang nhìn.

Tạ Lâm uể oải nhướn mắt, liếc nhìn người đã ghé tai nói nhỏ với hai vị đại nhân, hỏi: “Người là ai?”.

Người này không ngờ Tạ Lâm đã không trả lời hai vị đại nhân, lại quay ra tra hỏi mình, gã tự ý thức được tổ chức tâm lý của mình chẳng phải vững vàng gì cho cam, không kim được thăm thẳm mồ hôi trên trán, cúi đầu trả lời: “Hạ quan là chủ sự Lễ bộ Nghi chế, họ Nghiêm, tên là Nghiêm Quán.”

Tạ Lâm “Ồ” một tiếng, lại hỏi tiếp: “Thì là người của Lễ bộ, ta còn tưởng người của Bộ binh chứ.”

Sắc mặt Nghiêm Quán hơi thay đổi, cúi đầu, không trả lời.

“Vị người và Binh bộ Thượng thư Úy Trì Chính, ở một mức độ nào đó rất giống nhau.”

Lúc này sắc mặt Nghiêm Quán tái hẳn đi. Gã hiểu ngay, Tạ Lâm rõ ràng đã nhìn ra rồi. Úy Trì Chính và Tạ Lâm, vốn dĩ là hai thế lực trong triều, bên nào bên nấy đều tích cực tìm cách tóm đuôi đối phương. Vì chuyện Thừa tướng quỳ suốt hai ngày hai đêm khiến cho vết thương do roi quất tái phát lần trước, mà mối quan hệ giữa hai bên đã hòa hoãn đi đôi chút, nhưng suy cho cùng vẫn bất đồng chính kiến, mâu thuẫn khó hóa giải, hai người tất lẽ phải phân ra hai phái, hai thế lực cũng giống như nước với lửa.

Nghiêm Quán đúng là người của đảng Úy Trì Chính, đều thuộc kiểu nguyên tắc, đen trắng phân minh. Lần này gã vội vàng bởi móc chỗ sai của Thừa tướng, nào ngờ lại để lộ thân phận. Vì thế, không khỏi có phần ảo não.

Tạ Lâm quan sát sắc mặt không được tốt lắm của gã, bèn nói tiếp: “Người cũng không cần phải buồn phiền như vậy, đây không phải lỗi của người.” Rồi hần lại tiện tay vứt một bài thi nữa, viên quan bên cạnh vội vàng nhặt lại, vẽ hai dấu chéo thật to, “Chỉ trách phụ thân của người thôi.” Tạ Lâm mắt chẳng thèm nhìn, nói: “Tướng mạo của người và ông ấy quá giống nhau, cứ như đúc ra từ một khuôn, dù có muốn không nhận ra cũng khó.”

Lúc ấy hai vị đại nhân Hình Tà mới liếc sang nhìn, Hình Dư đại nhân không kìm được kinh ngạc thốt lên: “Thừa tướng đại nhân không nói, hạ quan cũng không biết, Nghiêm Quán, Nghiêm Liễu Phương Công bộ Thị lang ngày trước, là gì của người?”.

“Chính là phụ thân của hạ quan.” Nghiêm Quán cúi đầu nói.

Nghiêm Liễu Phương, chính là người lên bót xén nguyên vật liệu khi tu sửa Lô Dương các ngày ấy, bị bệ hạ phát hiện, bệ hạ không chỉ miễn chức quan của Nghiêm Liễu Phương, mà còn chém đầu ông ta.

Nghiêm Quán tự biết rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thừa tướng, nếu không chuyện của Nghiêm Liễu Phương, bệ hạ tuyệt đối sẽ không phát hiện ra một cách dễ dàng như thế. Vì thế cả ngày đầu óc mê mụi chỉ toàn chứa những chuyện có liên quan đến Thừa tướng, khắc cốt ghi tâm, phải báo thù.

Đợi đến khi gã khôi phục được lý trí, thì mới phát hiện ra, mình đã đứng cùng một phe với Úy Trì Chính mất rồi.

Úy Trì Chính là kiểu người theo đuổi sự hoàn hảo lý tưởng, nhưng kẻ địch của kẻ địch, chính là bạn. Nghiêm Quán và Úy Trì Chính thành một phe, đương nhiên là vì lý do này.

“Tóm lại,” Tạ Lâm lại tiện tay vứt một tờ bài thi nữa, nói: “Chuyện này đã xong, bài thi của những thí sinh này, thiết nghĩ các ông trong lòng đều đã có tính toán rồi, không hổ là con của trọng thần trong triều đình ta, trong ngôn từ, cũng có rất nhiều kiến giải sâu sắc, chỉ bằng các ông cứ nghiên cứu cẩn thận đi, rồi sẽ phát hiện ra những điểm khác biệt, ngoài ra,” Hần chỉ về phía mấy bài thi khác, “Những bài thi này, các ông cùng cầm đọc thử đi, cách nghĩ cũng thú vị lắm, nhưng có thể nhìn ra được trong nhà không có bà con thân thích gì là đại thần trong triều, nên nhãn giới có hơi thiếu cận một chút, nhưng qua thêm một thời gian nữa, chắc chắn sẽ là miếng vàng phát sáng.”

“Còn về phần hai bài thi trong tay các ông,” Tạ Lâm ngửa người ra sau dựa vào lưng ghế, khoanh tay lại, “Thật ra ta cũng đã đọc qua rồi, một bài quá ổn trọng, một bài quá linh hoạt, một tuân thủ quy tắc, một lại nghĩ quá xa đến mức sáo rỗng, nhưng so với đám bài kia, thì hay hơn nhiều, có lẽ, Trạng nguyên và Bảng nhãn chính là hai người này, các ông thương lượng xong đi, rồi báo với ta một tiếng là được.”

Tạ Lâm lười biếng duỗi thẳng lưng, thờ dãi than: “Mấy ngày nay cứ phải nhìn cái đồng chữ này, mệt đến mỏi cả cổ, nhớ tay nghề xoa bóp của Mặc Nhi quá.” Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng biết là đang nghĩ gì, khóe miệng nhếch lên khẽ mỉm cười.

Vài vị đại nhân vô cùng bội phục, nhủ thầm quả nhiên Thừa tướng chính là Thừa tướng, tuyển chọn nhân tài khoa cử, từ con em quan lại trong triều đến con em thường dân áo vải, Thừa tướng đại nhân đều khai quật được ưu điểm của họ, ngay cả hai bài thi đứng đầu này, Thừa tướng cũng đã xem qua từ lâu rồi, còn định sẵn cả Trạng nguyên, Bảng nhãn nữa.

Nhưng nghe Thừa tướng đại nhân nói mãi nói mãi, lại nói đến thị thiếp trong nhà mình, cũng không biết đang nhớ đến giấc mộng đêm xuân nào, mà nụ

cười trên miệng lại dịu dàng đến thế, khiến vài vị đại nhân không kìm được khoe miệng co giật.

Quả nhiên là bản sắc gian thần của Thừa tướng đại nhân, không hề tầm thường tí nào, muốn giấu cũng không giấu được.

XXX

Rất nhanh *hoàng băng* đã được công bố, mấy nhóm người lập tức vây lấy, ồn ào đông đúc, đám người Lục Cận gần như không thể chen vào được.

(Hoàng băng thường dùng để công bố những sự kiện lớn tầm quốc gia, như khi hoàng đế lên ngôi, đại hôn của hoàng đế, hay hoàng đế lập thái tử,.....)

Lục Cận đã thấp thỏm suốt mấy ngày nay rồi, đắc tội với gian thần Thừa tướng, hấn mà thi đỗ, thì có mà trời sập. Đạo gần đây cứ trần trọc mãi, suy nghĩ rất lâu, đã bắt đầu cân nhắc tới chuyện thu dọn hành lý, giải tán về nhà, cũng khỏi cần phải xem hoàng băng làm gì nữa, cứ thu dọn quần áo luôn cho nhanh.

Đang nghĩ, thì lại bị nhóm người phía sau vây lấy, xô xô kéo kéo, đẩy hấn từ vòng ngoài vào hấn bên trong. Hấn quả quyết bắt đầu tìm từ phía dưới lên trên, dò xem từng người từng người một, đột nhiên thấy một cái tên, hai mắt lập tức phát sáng, hét toáng lên: “Mã Chí Hoa, Mã Chí Hoa, có tên của huynh này!”.

Hấn vừa hét lên xong, thì ngay sau đó đám người xung quanh liền hô to, có người chúc mừng, có người thờ dài chán nản. Mã Chí Hoa vội vàng chen vào, “Đâu cơ, đâu cơ?”.

Lục Cận chỉ, “Đây, Tam giáp xếp thứ nhất, *truyền lư*!”.

(Truyền lư nghĩa là sau khi thi Đình xong, ngay từ lúc sáng sớm đã xướng danh những người đỗ.)

Mã Chí Hoa nhìn, đúng thế thật, khoe miệng bắt giặc lấp bắp, mọi người xung quanh cũng nói: “Chúc mừng, chúc mừng.”

Lục Cận lại nhìn tiếp lên phía trên, bảng quá dài, danh sách có đến trăm người, nhìn thấy cái tên Ứng Tông, đã là rất giỏi rồi, đến khi nhìn kỹ lại hấn hỏi, không khỏi phá lên cười, “Ứng Tông, huynh cũng đỗ rồi, Nhị giáp, xếp thứ năm mươi sáu.”

Bốn người đồng hương, nay đã đỗ hai, Lục Cận cười không khép được miệng, Ứng Tông cũng vô cùng sung sướng. Mọi người xung quanh có người không ngừng nói chúc mừng, có người trông có vẻ hơi bệnh, đứng đầu Tam giáp thì cũng coi như thôi, giờ lại còn cả Nhị giáp nữa. Trượt vô chuối rồi, có vài người đã chuẩn bị khăn gói về quê.

Lục Cận tiếp tục tìm lên trên, càng tìm trái tim càng lạnh giá. Đã nhìn mấy lần rồi mà chẳng thấy tên hấn và Trầm Hòa Anh đâu. Tuy rằng trong bốn người tài học của hai bọn họ là giỏi nhất, nhưng ngoạ hồ tàng long khắp nơi, nhân tài tuyệt học nào mà không có? Huống hồ lại còn đắc tội với chủ khảo lần này, có rớt cũng chẳng lấy gì làm lạ. Nên Lục Cận cũng không có quá nhiều tự tin.

Tìm khắp cả bảng Nhị giáp suốt một lượt, cũng không thấy tên của hai người, Lục Cận đã tuyệt vọng lắm rồi. Vốn tưởng rằng, Ứng Tông và Mã Chí Hoa cũng còn có thể đi đỗ ghi danh, thì có lẽ gã Thừa tướng gian xảo đó, có lẽ không ghi thù đâu, nào ngờ.....

Đang trong lúc tuyệt vọng, thì đột nhiên có một người vỗ lên vai hấn một cái, quay đầu lại nhìn, thì thấy Trầm Hòa Anh. Trầm Hòa Anh là người ôn trọng như vậy, mà ánh mắt cũng nhìn đăm đăm vào hoàng băng, không hề suy chuyển, cánh môi mềm có chút run rẩy, “Lục Cận, huynh nhìn Nhất giáp đi, huynh không dám nhìn đúng không? Ta cũng không dám nhìn.”

Lục Cận ngạc nhiên, bèn liếc nhìn lên trên, lập tức trái tim cũng nhảy thót lên một cái.

Chỉ thấy trên đó ghi:

Trạng nguyên: Lục Cận.

Bảng nhãn: Trầm Hòa Anh.

Thám hoa: Giải Luân.

Giải Luân là ai, Lục Cận không biết, hấn chỉ mãi chần trăn trôi lên tấm bảng kia, sống chết nhìn chăm chăm vào hai cái tên trên bảng, Lục Cận, Trầm Hòa Anh.

Hai cánh môi của hấn run rẩy, quay đầu lại nói với Trầm Hòa Anh: “Chúng ta đỗ rồi hả?”.

Trầm Hòa Anh cong khoe miệng, “Đỗ rồi.”

“Còn là Trạng nguyên với Bảng nhãn nữa.”

“Ừ.”

Lục Cận không kìm được nhảy dựng lên, cao giọng hét: “Ta phải gửi thư về cho cha mẹ, báo cho bọn họ biết, ta đã thi đỗ rồi, còn đỗ Trạng nguyên

nữa, huynh cũng viết thư về cho cha mẹ đi, báo với bọn họ, mình đã thi đỗ Bảng nhãn, huynh nói với bọn họ đi, mau, mau lên.”

Trầm Hòa Anh nhìn chữ trên hoàng bảng, không biết tại sao, dường như có đôi phần ảm đạm, miễn cưỡng gượng gạo nói: “Huynh cứ viết trước đi, huynh viết xong thì ta viết.”

Lục Cận chỉ mãi vui vẻ, không chú ý đến thần sắc của hắn, lúc này thấy bộ dạng hắn như vậy, bất giác chần chừ: “Lẽ nào ta thi đỗ Trạng nguyên, nhưng huynh chỉ đỗ Bảng nhãn, ta hơn huynh một bậc, nên huynh không vui?” Hắn vỗ vỗ lên bả vai Trầm Hòa Anh, “Đừng như vậy mà, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt,” nói đoạn hắn nhìn sang Ứng Tông và Mã Chí Hoa, hỏi xác nhận, “Đúng không?”

Hai người Ứng Mã cười tủm tỉm, “Có huynh đệ có năng lực như vậy, chúng ta cầu còn không được nữa là, sau này hai người làm quan lớn, bọn ta sẽ bắt hai người phải điu dắt bọn ta đấy.”

“Đương nhiên, đương nhiên.”

Trầm Hòa Anh cũng cười, “Đó là hiển nhiên rồi, thứ tự có là gì, ta không để ý đâu.” Máy người cùng kéo nhau đi uống rượu chúc mừng một bữa, còn nói phải đến tầu lâu. Cả đám ồn ào nhốn nháo, vô cùng náo nhiệt.

Trầm Hòa Anh lúc sắp đi, không nhịn được lại quay đầu liếc nhìn hoàng bảng, miệng lẩm bẩm: “Tại sao không phải là đỗ Thám hoa?” Cũng không biết hắn đang nói ai, ngay sau đó liền bị Ứng Tông kéo đi.”

Mọi người đang cùng nhau bàn bạc, thì bị một người khác chặn đường, bốn người đưa mắt nhìn, thì thấy đó là một nam tử trẻ tuổi, mặc quan phục, trông vô cùng nghiêm túc, nhìn thấy bọn họ, bèn nói: “Các vị đợi thêm một lát đã, bảng cáo thị này còn thiếu vài chữ, đợi Nghiêm mô bổ sung thêm”

Bốn người nghi ngờ, ngoài trừ lúc ở trên trường thi Hương ra, cả bốn chưa được gặp vị quan nào, hơn nữa lại còn trẻ tuổi như vậy, nên cũng đồng loạt dừng bước.

Chỉ thấy viên quan họ Nghiêm ấy, thấp giọng dặn dò gì đó vị thủ vệ bên cạnh, vị thủ vệ bèn cao giọng nói: “Đại nhân, bút mực, tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn rồi đây.” Nói xong, bèn lấy ra từ bên cạnh, đưa cho hắn.

Vị quan họ Nghiêm lúc ấy mới dẫm lên ghế, đứng ở chỗ cao, điền thêm vài chữ vào hoàng bảng. Sau khi viết xong, gã còn thổi thổi cho khô, rồi bước xuống.

Mọi người tiến lại gần để xem, mới thấy trên đó, viết mấy chữ sau:

Những người thi đỗ có tên trong danh sách này, còn phải trải qua một kỳ kiểm tra nữa, mời hai mươi người của Nhất giáp và Nhị giáp, vào đầu tháng Sáu, diện kiến bệ hạ, đến lúc đó mới định thứ tự.

Mọi người lập tức xôn xao, thế này là sao, thì ra điện thí vẫn còn đang ở giai đoạn đầu đã yết bảng, đám quan các ông đang chơi bọn ta sao?

Vị quan họ Nghiêm lớn tiếng nói: “Kỳ thi lần này vốn dĩ định là ai đỗ, thì đó sẽ được coi là thành tích cuối cùng, nhưng bệ hạ lại cho rằng, quốc có quốc pháp, những chế độ của triều đình ngày trước, vốn dĩ nên làm theo, nên mới có kỳ điện thí, nhưng xin các vị yên tâm, đã có tên trên bảng này, thì tất sẽ được làm tiến sĩ, các vị không cần phải lo lắng.”

Nói là như vậy, nhưng nếu bệ hạ không thoải mái, hủy bỏ tên của tiến sĩ nào, thì tiến sĩ đó cũng đâu thể nói được gì.

Vì thế những người có tên trong bảng xếp hạng, có người thở dài ngán ngẫm, có người thì định ra sức liều một phen xem sao. Còn về phần những người thi trượt, chỉ có thể nói: “Còn nhìn cái gì nữa? Có thi gì cũng chẳng đến lượt chúng ta đâu, quay về nhà chăm chỉ đọc sách thôi!”

Lục Cận cười nói: “Xem ra Trạng nguyên Bảng nhãn cũng chưa định hẳn, Trầm huynh vẫn có thể cố gắng thêm đấy.”

Ngược lại Trầm Hòa Anh cười đáp trả với vẻ khó lường, “Bất luận có ra sao, ta không định tranh giành gì với huynh cả, nhưng gã Giải Luân kia có vẻ không tầm thường đâu, cẩn thận hắn sẽ đoạt mất chức Trạng nguyên của huynh đấy.”

Lục Cận bật cười ha ha: “Chỉ cần Thừa tướng đại nhân công bằng, thì một tên Giải Luân nhỏ bé kia, có gì ghê gớm?”. Hắn vốn dĩ là một người vô cùng tự tin, nếu ngày đó không đắc tội với Tạ Lâm, e là cũng không sợ bóng sợ gió như thế, giờ đã định thần lại rồi, đương nhiên sợ gì mà không phô ra khí thế hào phóng thường ngày.

Trầm Hòa Anh chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Một lần đăng khoa, thân phận thay đổi, thiên hạ đảo lộn.

Đám người Lục Cận lũ lượt kéo nhau vào đại điện, đi mãi tới tận cuối, khóe mắt đảo loạn xạ, phát hiện không chỉ mấy vị phó khảo đại thần Hình Dư, Tả Minh đang ở đây, mà hơn thế còn có cả rất nhiều những vị đại thần lạ mặt khác. Phía cuối con đường, một người đang khoanh tay đứng quay lưng lại với mọi người, tay áo rộng rũ xuống, triều phục nền đỏ thêu chỉ vàng, xa hoa tột bậc, vừa liếc nhìn một cái là nhận ra ngay, người này chính là chủ khảo Thừa tướng Tạ Lâm.

Áp lực trong đại điện đủ để khiến mọi người không ai dám ngẩng đầu lên, chỉ biết cúi mặt dập đầu. Nghe thấy giọng nói uy nghiêm của người ngồi trên ghế rồng vang lên: “Bình thân.”

Tất cả đều đã được người trong cung răn đi dặn lại từ trước, nên rất tự nhiên đáp lời: “Tạ ơn bệ hạ.”

Người ngồi trên ghế rồng, bước từng bước từng bước xuống cầu thang, lướt nhìn một lượt, khiến đám thư sinh không dám cả thở mạnh. Suy cho cùng tất cả đều biết người ngồi trên chiếc ghế rồng kia là ai, một khi không cẩn thận, roi đầu là chuyện rất có khả năng.

Lục Cận đứng ngay đầu tiên, đầu cúi thấp xuống thêm chút nữa không dám ngước lên, chỉ thấy người này mặc bộ y phục bằng gấm hoa văn rồng màu đen, vô cùng sang trọng.

“Ngẩng đầu lên.” Người này trầm giọng nói.

Lúc ấy Lục Cận mới từ từ ngẩng đầu, hai mắt lập tức tròn tròn.

“Việt..... Việt.....” Hần “Việt” cả nửa ngày, cũng không thoát nổi ra chữ tiếp theo.

Trầm Hòa Anh ở bên cạnh, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn theo, vừa thấy long nhan, mặt mũi lập tức tái mét.

Việt Trung Ngôn, Việt Trung Ngôn.

Việt phát âm giống “Nguyệt”, Nhật Nguyệt ghép lại sẽ thành “Minh”, “Trung” đồng âm với “Trọng”, “Ngôn” là một bộ trong chữ “Muru”. Minh Trọng Muru, là tên húy của đương kim Thánh thượng.

(Chữ Việt 越 và chữ Nguyệt 月 đều đọc là “Yuè”).

Chữ Nhật 日 và chữ Nguyệt 月 ghép vào thành chữ Minh 明.

Trung 中 và Trọng 重 đều đọc là “Zhòng”.

Chữ Muru 謀 được ghép từ bộ Ngôn 言 và bộ Mỗ 某.)

Có thể đồng hành với Thừa tướng, mà lại không bị vẽ ung dung đầy phong độ đó lần át, ngoài đương kim Thánh thượng ra, thì còn ai vào đây nữa?

Trầm Hòa Anh vội vàng cúi đầu xuống.

Minh Trọng Muru tủm tỉm cười, “Mọi câu hỏi của hôm nay, mọi người cứ thoải mái trả lời, trẫm, chẳng qua cũng chỉ là cùng mọi người nói chuyện tâm tình thôi, tránh đề gặp mà lại không nhớ ra ai. Tài học của mọi người, trẫm đều đã nắm rõ cả rồi.”

Nói đến đây, có vài người trong lòng đang khản trương, rốt cuộc đã có thể yên yên dạ được rồi.

Nhưng Minh Trọng Muru loáng cái đã lại thay đổi chủ đề, “Nhưng có câu này, vẫn cứ phải hỏi.”

Mọi người lại thót tim lên đến tận cổ.

Nhưng chỉ nghe Minh Trọng Muru nói: “Đám hỏi đề thi lần này, rốt cuộc là gì?”

“Bệ hạ,” Lục Cận cẩn thận dè dặt đáp, “Là “Thầy” a.”

(Nguyên văn đề thi là một chữ 師, phiên âm tiếng Hán là Sư, có nghĩa là sư phụ, thầy giáo, nhưng đề chị em dễ hình dung, và đỡ liên tưởng đến sư cọ móc mặc dù đúng là tăng sư thì dùng từ 師 này thật, thì tớ mạn phép dịch thẳng sang luôn là “Thầy” nhé.)

Minh Trọng Muru mỉm cười, “Thầy là người thế nào?”

“Người làm thầy truyền đạo thụ nghiệp giải đáp những điều băn khoăn nghi ngờ.”

“Ồ?” Minh Trọng Muru nhướn mày, “Vậy trẫm muốn hỏi, người nào có thể làm thầy của trẫm?”

Mọi người ngẩn ra, không ngờ hần lại hỏi một vấn đề như vậy. Lục Cận không nhịn được liếc nhìn vị Thừa tướng đại nhân dường như chẳng mấy bận tâm đang đứng ở bên cạnh. Thế nhân đều biết, khi đương kim Thánh thượng còn chưa đăng cơ, thì Thừa tướng đại nhân đã là Thái phó, thầy của Thái tử rồi, nhưng ngày hôm nay, trong giờ phút này, bệ hạ lại hỏi, “Người nào” có thể làm thầy của bệ hạ, thì ẩn ý trong đó, đã quá rõ ràng.

Vì Thừa tướng đại nhân làm chủ khảo cho kỳ thi lần này, nên mọi người đều từng được gặp hần, hiểu rõ người này thần thông quảng đại, quyền lực thông thiên đến mức nào, lại tự giác được rằng họa từ miệng mà ra, nếu đắc tội với Thừa tướng đại nhân, sau này con đường làm quan biết tính sao, chỉ sợ là sẽ càng ngày càng khó, nên chỉ biết trầm mặc không nói gì.

Minh Trọng Mưu thấy mọi người đều im lặng, liền bật cười, “Mọi người đều không nói được, như vậy đi, trầm thấy thời tiết hôm nay rất đẹp, các vị đều biết *khúc thủy lưu thương* làm thơ, chỉ bằng hôm nay mọi người cùng khúc thủy lưu thương đi, chén rượu trôi đến trước mặt ai, thì người đó phải trả lời, thế nào?”.

(Khúc thủy lưu thương là một nét văn hóa dân gian cổ xưa, hàng năm vào tháng Ba âm lịch, mọi người bày những chén rượu quanh một con suối quanh co, nước chảy đến trước mặt ai, thì người đó sẽ lấy uống, với mong muốn xóa đi những điều không may mắn trong cuộc sống.)

Mọi người đành phải đồng ý.

Thế là bộ hạ cùng quần thần và những tân tiến sĩ vừa đăng khoa, tìm một nơi trong cung điện để khúc thủy lưu thương, các tiến sĩ xếp thành hàng ngang, ngồi quỳ trước dòng nước, sau khi những chiếc chén được rót đầy rượu, thả trôi đến trước mặt ai, thì người đó phải uống cạn, rồi nói, “Thầy là.”

Các tiến sĩ luân phiên đến lượt, có rất nhiều người tỏ ra e ngại uy tín của Thừa tướng, nên đa phần đều nói những câu kiểu như “Thừa tướng đại nhân học nhiều hiểu rộng, chúng tiểu nhân đã được chứng kiến rất nhiều khi ở trường thi rồi, nên đều tự cảm thấy không thể bì kịp, rất khó để nghĩ xem cuối cùng ai mới có thể bì được với Thừa tướng đại nhân”.

Minh Trọng Mưu nghe xong, chỉ cười tủm tỉm, không đồng tình cũng chẳng phản đối. Hần quay đầu lại, dường như muốn nhìn xem phản ứng của Tạ Lâm ra sao, nhưng lại chỉ thấy lúc này, Tạ Lâm vẫn khư khư giữ quy tắc cũ, kiên quyết không quỳ, đứng ở một bên, lặng lẽ uống rượu, uống xong, dặn thị nữ rót tiếp, sau đó lại uống cạn.

Trong lòng Minh Trọng Mưu đột nhiên cảm thấy nổi giận mà chính hần cũng không hiểu tại sao, chỉ là không thể hiện ra ngoài thôi.

Đến lượt Trầm Hòa Anh uống rượu, Lục Cận không nhìn được có hơi lo lắng, chỉ nghe thấy hần cũng chọn cách trả lời không rườm rà mà cũng chẳng sai, “Xưa nay triều đình ta đã có quy định rồi, thảo dân nghĩ, ngày trước Tiên đế lệnh cho Thừa tướng đại nhân làm Thái phó của Thái tử, thì nghĩa là bản thân Tiên đế có cách nghĩ riêng của người, thảo dân cho rằng, bản luận về Tiên đế, thì tức là có ý phản nghịch, vì vậy.....” Trầm Hòa Anh cúi đầu, “Thảo dân không dám nói bừa.”

Những lời này không chỉ Lục Cận không nghĩ đến, mà tất cả mọi người cũng đều không ngờ tới, hần nói tuy ôn hòa đầy, nhưng..... không dám nói bừa, đồng nghĩa với việc là Trầm Hòa Anh không có cách nghĩ và tầm nhìn xa.

Trong lòng Lục Cận thầm nghĩ không ổn rồi, quả nhiên nhìn thấy Minh Trọng Mưu sau khi nghe xong, khuôn mặt giống như một chiếc giẻ cổ không chút gọn sóng, thâm sâu khó dò, lập tức hơi cau mày, tuy biểu cảm chỉ thoáng qua thôi, nhưng Lục Cận cũng cảm thấy có chút thấp thòm, không kìm được huyếch huyếch khuỷu tay vào người Trầm Hòa Anh.

Nhưng Trầm Hòa Anh lại vẫn ung dung uống rượu, lấy chén rượu để giấu đi biểu cảm trên khóe môi, lắc lắc đầu với hần.

Lông mày Lục Cận nhăn tít cả lại.

Đúng lúc ấy, chén rượu đầy tràn, lại đột nhiên trôi đến trước mặt Giải Luân.

Không hiểu tại sao Lục Cận cứ có cảm giác cái tên này có chút gì đó quen tai, bất giác đánh giá gã này kỹ thêm một tí, hàng mày dài đôi mắt sáng, tướng mạo dường như mang theo vài phần phong lưu. Khuôn mặt này, cũng thấy quen lắm.

Giải Luân lập tức cầm chén rượu nên, uống cạn sạch, rồi mới nở nụ cười, “Bệ hạ, từ sau khi diện kiến bệ hạ, thảo dân lại cho rằng, cách nói chuyện của người ung dung, không kiêu ngạo, không nóng nảy, hài hước mà bình dị gần gũi, không cần thiết phải có người thương chỉ dạy, Thừa tướng đại nhân thân mang trách nhiệm của Thừa tướng, thiết nghĩ ngày thường bận rộn, e là cũng khó có thời gian để chuẩn bị bài vở, nên hiệu quả trong việc dạy học sợ là chỉ rất nhỏ thôi.”

Minh Trọng Mưu nghe những lời giống hệt nhau đã chán ngấy từ lâu, giờ thấy xuất hiện mấy câu mới mẻ này, liền mỉm cười: “Ồ? Vậy theo những gì người thấy, ai làm thầy của trẫm thì tốt hơn?”.

Giải Luân đáp: “Thảo dân cho rằng, chỉ bằng bệ hạ cứ thỏa thích đọc những gì mình muốn, chiêm nghiệm khắp cổ kim, thu vào tầm mắt trên dưới vạn năm, tự khắc sẽ thành luận.”

Những lời này vừa thốt ra, khiến mọi người ngồi đó đều kinh hãi, Minh Trọng Mưu liền thay đổi nét mặt, thả chén rượu xuống, “Nói tiếp.”

Giải Luân liếc nhìn Tạ Lâm đang đứng sau bệ hạ một khoảng hơi xa, chậm rãi nói tiếp: “Thảo dân cho rằng, không chỉ Thừa tướng, mà toàn bộ thần tử trong thiên hạ, tuy đều có thầy giáo, nhưng thầy giáo đều học từ trong sách mà ra, tài trị quốc an dân của bệ hạ, hà có gì lại không thể học từ trong sách?”.

Mọi người nghe xong, không khỏi ồ lên xôn xao. Hai vị Tạ Minh và Hình Dư đưa mắt nhìn nhau. Ngày đó bài thi của Giải Luân, không hề to gan như vậy, nếu luận về độ liều, thì phải thuộc về anh chàng Lục Cận kia cơ. Hai người nghiền cứu rất lâu, đều cảm thấy sự ổn định an toàn này, tuy rằng tốt, nhưng dựa vào tính cách của bệ hạ và Thừa tướng, e là sẽ thích những ngôn từ bạo dạn hơn. Vì thế mới để Lục Cận đứng đầu.

Không ngờ ngôn từ của anh chàng Giải Luân này dường như còn to gan hơn nhiều. Khiến hai vị Hình Dư có chút khó hiểu.

Minh Trọng Mưu vốn dĩ muốn quay đầu lại nhìn thử biểu cảm của Tạ Lâm, nhưng lại cảm thấy Tạ Lâm chắc chắn sẽ vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt không cảm xúc ấy, trái tim đột nhiên thấy phiền muộn, đành cúi đầu uống rượu.

Những lời Giải Luân vừa nói khiến mọi người đều ngạc nhiên, hần hoi cúi đầu, giấu đi nụ cười không kìm được trên khóe môi, liếc nhìn đám Lục Cận và Trầm Hòa Anh ở bên cạnh, nhưng lại bị Lục Cận thấy được.

Không hiểu sao hần không ưa gã Giải Luân này, liền lập tức to tiếng: “Bệ hạ, thảo dân có lời muốn nói, không chờ được lưu thương.”

Minh Trọng Mưu vốn đang định dặn dò cung nữ rót đầy rượu, nghe thấy câu này, liền như rúng mảy, “Nói.”

Lục Cận đáp: “Bệ hạ, tuy thảo dân cũng cho rằng, Thừa tướng là thầy dạy của hoàng đế, có điều không thích hợp, nhưng thảo dân lại không cho rằng, cứ đọc sách là có thể thông hiểu đạo lý.”

“Ồ?”

Lục Cận cao giọng nói tiếp: “Cổ nhân tuy có nói: Trong sách có hoàng kim ốc, có thiếu nữ xinh như ngọc. Nhưng cổ nhân cũng lại nói: Ba người cùng đi, tất sẽ có một người là thầy của ta. Người làm thầy truyền đạo thụ nghiệp giải đáp những điều băn khoăn nghi ngờ, vậy thì ngày ấy chỉ cần người nào có thể giải thích được những băn khoăn nghi ngờ của bệ hạ, thì sẽ là thầy của bệ hạ!”

“To gan!” Hộ bộ Hồ Du không nhịn được nổi giận quở trách, “Nói vậy nghĩa là, người trong toàn bộ thiên hạ này, đều là thầy của Hoàng đế sao? Những lời này làm đảo loạn triều cương ta, thật không ra thể thống gì hết!”

Nói đoạn, Hồ Du định quát người bắt trói Lục Cận lại.

Nhưng Minh Trọng Mưu lại xua xua tay, “Đừng nóng, nghe hần nói hết đã.”

Hồ Du hậm hực lui xuống: “Vâng.”

Lục Cận nói tiếp: “Tuy thảo dân nói như vậy, nhưng bệ hạ là thiên tử tôn kính, đương nhiên khác với người thường. Vì thế những lời của thảo dân ngược lại có điểm giống với Giải Luân,” Lục Cận cúi xuống, khấu đầu nói: “Nguyên nhân chủ yếu khiến thiên hạ đều có thể làm thầy của Hoàng đế, nhưng trên thực tế cả thiên hạ đều không phải là thầy của Hoàng đế, là vì. ....”

Lục Cận nói từng chữ từng chữ một: “Bệ hạ không có thầy.”

Mọi người đều ngẩn ra hồi lâu, sau đó đột nhiên ngộ ra.

Thiên hạ đều có thể làm thầy của Hoàng đế, nhưng trên thực tế cả thiên hạ đều không phải thầy của Hoàng đế.

Vậy thì đương nhiên là, bệ hạ không có thầy rồi.

Những lời này quả nhiên đã nói đến tận tâm khảm của Minh Trọng Mưu, hần phá lên cười to, “Quả nhiên là đứng đầu Nhất giáp, được, được, được lắm, nói rất hay!”, nói xong, lại không nhịn được bật cười sáng khoái.

Lục Cận cúi đầu đáp: “Không dám, thảo dân chỉ là ăn ngay nói thật.”

“Khá khen cho câu ăn ngay nói thật. Ngươi là Lục Cận đúng không?”

“Dạ phải.”

Tiếp sau đó, rượu nhạc linh đình, bệ hạ không hỏi nữa, nên mọi người cũng được thở phào nhẹ nhõm, không còn khoảng cách vua tôi, tất cả đều thoái mái ăn uống. Suy cho cùng Lục Cận cũng là thanh niên, lại đang lúc vô cùng đắc ý, nên liếc nhìn sang Giải Luân ở bên cạnh, cũng không biết hần đang mãi mê nhìn gì, mà nắm chặt chén rượu trong tay đến ngậy người, trong ánh mắt dường như có đôi phần mất mát.

Lục Cận vô cùng hiếu kỳ, bèn nhìn theo hướng ánh mắt hần, thì thấy tầm mắt hần đang dõi theo Thừa tướng đại nhân mặc triều phục màu đỏ, vì uống rượu nên sắc mặt có hơi tái, dựa vào cây cột trụ trong đình viện, hoàn toàn tách biệt khỏi cung cảnh ăn uống ồn ào náo nhiệt này.

Hần không kìm được cúi đầu hừ khê, trong lòng nghĩ những lời hần nói vừa nãy, một là vì muốn phản bác Giải Luân, hai là, cũng cảm thấy Thừa tướng vốn dĩ là gian thần, cần bản không xứng làm thầy của Hoàng đế, tranh thủ cơ hội này nói vài câu, để bệ hạ thay thầy giáo cũng được, mà nếu không thay, thì mắng vu vơ vài câu, để bệ hạ có cách xử lý khác cũng đâu có gì là không tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất giác lại nghĩ tới câu trả lời không lấy gì làm xuất sắc lúc vừa nãy của Trầm Hòa Anh, đặt biệt là khi so sánh với Giải Luân, e là. ....

Quả nhiên Lục Cận đã đoán đúng kết quả.

Bệ hạ vô cùng bất mãn với câu trả lời của Trầm Hòa Anh, nhưng hần cũng có thể coi là nhìn hơn người khác đôi chút, lại thấy bài thi viết cũng tạm

được, nên tước đi danh hiệu Bảng nhãn của hắn, rút xuống Đệ tam.

Lục Cận thở dài thay cho Trầm Hòa Anh: “Bảng nhãn giờ lại tụt xuống một hạng, thật quá đáng tiếc.”

Nhưng Trầm Hòa Anh lại rất ung dung bình thản, vừa rót rượu, vừa cười nói: “Thám hoa, vốn dĩ là mong ước của ta, đồ Bảng nhãn mới là ngoài ý muốn, Lục huynh không cần phải lo lắng cho ta.”

Lục Cận nghe xong, thấy rất hiếu kỳ, nhưng thấy đầu mày khỏe mắt của Trầm Hòa Anh dường như còn mang theo đôi phần vui vẻ, tâm tình hình như còn tốt hơn hẳn ngày thường, tuy có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không muốn quấy rầy hắn nữa.

Giải Luân nguyên là Thám hoa, lại được nâng lên Đệ nhị.

Bệ hạ rất hài lòng với những gì Lục Cận đã nói, nên hỏi đông hỏi tây, vô cùng hứng thú. Lục Cận suy cho cùng có thể có được cái danh Trạng nguyên, trong bụng cũng đầy sạn sỏi, người hỏi thần đáp, trả lời rõ ràng mạch lạc, vì thế càng được bệ hạ yêu thích, khiến người ta nảy lòng ghen tị.

Tạ Lâm đứng ở một bên, cúi đầu trầm tư uống rượu.

Tiên đế từng nói, miễn cho nàng không phải quý. Nàng vẫn luôn tuân theo hoàng lệnh của Tiên đế, ngoài trừ ngày hôm đó cầu xin bệ hạ quay trở lại triều ra, thì chưa từng làm trái. Vì vậy ngay cả lúc này, cũng vẫn không quý, chỉ đứng một mình, cách mọi người một khoảng khá xa. Thấy người xung quanh vui vẻ cười nói như vậy, Tạ Lâm chẳng mấy may có chút ngưỡng mộ nào, chỉ tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Đột nhiên có một người đi tới gần chỗ nàng, hừ một tiếng: “Rượu này tuy ngon, nhưng trầm tư uống như vậy, chẳng phải có phần vô vị sao?”

Tạ Lâm ngược mắt lên, thấy người vừa nói thân cao tám thước, mặt mày thần thái trác tuyệt, liền không nhịn được cười: “Cùng uống rượu với đám văn bối đó, nói chuyện không được điểm chung, ngược lại, bệ hạ trạc tuổi bọn họ, tính cách cũng có phần giống nhau, hôm nay tâm tình của bệ hạ rất tốt, đã lâu rồi Tạ mỗ không nhìn thấy bệ hạ vui vẻ như vậy, điều đó là đủ để an ủi rồi.”

Úy Trì Chính nghe nàng nói vậy, không nhịn được cau mày, “Tạ đại nhân, ngài cũng đâu có nhiều tuổi, sao lại nói những lời giống như là mình đã già lắm rồi vậy?”

“Ngài không hiểu rồi,” Tạ Lâm rót rượu vào chiếc chén trong tay, từng chút từng chút rượu đọng đầy chiếc chén, nàng cười nhạt nói, “Hôm nay những lời bệ hạ nói, là đang thị uy, thị uy với đám tân tiến sĩ, thị uy với thần tử, cũng là thị uy với ta.”

Tạ Lâm cúi đầu nhìn số rượu sóng sánh trong veo bên trong chén, “Ta gần như là nhìn bệ hạ lớn lên. Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, bệ hạ không cần đến ta nữa.”

Hôm nay, bệ hạ đã không có ý định cần một thầy giáo, hắn đã lặng lẽ thoát ra khỏi bàn tay khống chế của Thừa tướng nàng rồi.

Khoảnh khắc bệ hạ không còn cần đến sự chỉ bảo của thầy giáo nữa, không còn cần đến phò trợ của Thừa tướng nữa, hiểu được sức mạnh của quyền lực trong tay mình, và vận dụng đúng cách.....

Hôm nay nhìn mới thấy, ngày đó, đã đến rất gần rồi.

Úy Trì Chính cúi đầu nhìn khuôn mặt Tạ Lâm. Hoàng hôn bàng lãng, cũng là lúc màn đêm bắt đầu buông xuống.

Tạ Lâm có một đôi mắt đen lay láy, phản chiếu ráng chiều, ánh lên sắc cam.

Úy Trì Chính không nhịn được nói: “Ngài say rồi.”

Tạ Lâm bật cười khe khẽ, “Không, ta không say.” Nàng uống cạn số rượu trong tay, sau đó lại tiếp tục nghiêng bình rót tiếp. Úy Trì Chính giữ chặt tay nàng lại, “Ngài đừng uống nữa, rượu này cũng đâu phải rượu ngon.”

Tạ Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêng nghiêng mắt nhìn hắn, “Úy Trì Chính, ngài nói ngự tửu của triều đình không ngon sao?”

Úy Trì Chính khựng người, “Ta.....”

“Được rồi,” Tạ Lâm vỗ lên tay hắn, “Úy Trì Chính, ngài không hiểu về rượu đâu.”

“Ta không hiểu về rượu?” Úy Trì Chính bực mình, “Ta chinh chiến nơi sa trường đại mạc, có rượu nào là chưa từng được uống chứ?”

“Ồ?” Tạ Lâm nhướn mày, “Vậy ngài từng uống rượu gì rồi?”

Úy Trì Chính không trả lời được. Trên sa trường, ở đại mạc, chủ yếu là uống rượu cả bát, ăn thịt cả tảng, làm gì có nhiều quy tắc đến thế? Hắn cũng chỉ uống *Thiên Dao Tử* mà thôi, cái gì mạnh thì uống cái đó, vì chỉ có rượu mạnh mới có thể chống chọi được với cái lạnh.

(Thiên Dao Tử là một loại rượu có lịch sử lâu đời của Trung Quốc, có vào khoảng thời nhà Chu, Tân, nồng độ cao, vị mạnh, giống như tên của mình, vì Thiên Dao Tử có nghĩa là thiên đốt được cả đao kiếm.)

Thường rượu? Hắn thật sự chưa bao giờ làm những chuyện thành thói quen nhả ấy.

Tạ Lâm đẩy hắn sang một bên, “Chưa từng thưởng rượu, thì đừng mạnh mẽ.” Tạ Lâm không khống chế được, dần mạnh cái chén kêu đánh cạch một tiếng, đầu thấy hơi choáng váng, “Thật là kỳ lạ, sao lại có đến hai Ủy Trì Chính thế này?”

Ủy Trì Chính nhìn bộ dạng say khật khưởng của nàng, liền vội vàng đỡ lấy, bắt lực nói: “Tạ đại nhân, ngài thật sự uống quá nhiều rồi. Thôi để ta dìu ngài về.”

Nói đoạn, Ủy Trì Chính bất chấp sự phản đối của Tạ Lâm, vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng, lại còn kinh ngạc cảm thán sao người này gầy đến vậy, sau đó dìu nàng đến trước mặt bệ hạ, “Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân uống say rồi, thần định đưa ngài ấy về phủ.”

Minh Trọng Mưu đang vui vẻ nói chuyện với mọi người, đột nhiên nghe Ủy Trì Chính thông báo như vậy, lập tức cắt hứng, nghiêng đầu, thấy Bình bộ Thượng thư đại nhân của hắn ôm lấy vòng eo gầy mảnh của Thừa tướng, còn Thừa tướng đại nhân đang mơ màng, nghiêng người dựa vào lòng Thượng thư đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Thừa tướng đại nhân uống say?”

Minh Trọng Mưu chỉ hỏi một câu đơn giản vậy thôi, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo đến tận xương cốt. Bệ hạ đang nói chuyện rất vui vẻ với đám các tiền sĩ, các tiền sĩ cũng đang sâu sắc cảm nhận được rằng bệ hạ là người rất thân thiện, tuy rằng tôn quý, nhưng lại không hề kiêu căng ngạo mạn, ngược lại khá thân thiết với đám thanh niên cùng tuổi như bọn họ. Giờ đột nhiên nghe Minh Trọng Mưu nói chuyện lạnh lùng như vậy, khiến mọi người bất giác ngáy ra, vội vàng cúi đầu xuống thấp hết mức có thể.

Có thân thiết hơn nữa, có không kiêu căng ngạo mạn hơn nữa, thì cũng vẫn là Hoàng đế. Vừa nghe qua đã biết Hoàng đế đang nổi giận, nhưng lại không hiểu vì sao mà giận.

Các đại thần cũng chẳng hiểu gì. Bệ hạ vừa mới đăng cơ được hai năm, mà đã có được uy nghiêm của bậc thiên tử như vậy, đương nhiên là đáng vui đáng mừng. Nhưng một chủ tử vui buồn thất thường như thế, đối với quần thần, lại là một chuyện nan giải khác.

Các đại thần không hiểu, Ủy Trì Chính lại càng không hiểu. Hắn siết chặt eo Tạ Lâm thêm chút nữa, cúi đầu đáp: “Vâng, xem ra Thừa tướng đại nhân say lắm rồi, có lẽ thần nên đưa ngài ấy về phủ thì hơn.”

Minh Trọng Mưu nhìn theo động tác của hắn, ánh mắt rơi xuống bàn tay đang đặt trên eo Tạ Lâm, nặng nề uống cạn chén rượu, sau đó bảo cung nữ bên cạnh rót thêm một chén nữa, rồi khoát khoát tay.

Ủy Trì Chính cảm giác ánh mắt bệ hạ vừa lướt nhìn đến tay mình, hắn đã linh cảm có điềm không lành rồi, nhưng lại thấy cái khoát tay của bệ hạ.

Bệ hạ cho hắn lui xuống rồi.

Ủy Trì Chính vội vàng khom lưng, xốc Thừa tướng đại nhân lên, để hắn dựa cẩn thận vào trong lòng mình xong, mới cẩn thận lui ra ngoài.

Lục Cận phát hiện ra, từ sau khi Tạ Lâm và Ủy Trì Chính rời đi, bệ hạ vốn dĩ đang cười nói rất vui vẻ, thì dường như có hơi buồn bã. Tuy rằng vẫn cùng bọn họ nói nói cười cười, nhưng trong lúc đối thoại, thỉnh thoảng bệ hạ lại không tập trung lắm, hoặc trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi, hoặc nói câu trước chẳng liên quan gì đến câu sau.

Hai người Giải Luân và Trầm Hòa Anh ngồi bên cạnh, dường như cũng trầm lặng đi nhiều, khiến cho việc thưởng rượu vốn đang cao trào, giờ chẳng còn gì thú vị nữa.

Lục Cận không nhịn được, nâng chén lên kính rượu bệ hạ, đã kính rượu thì phải thêm đôi lời vào mới phải phép, hắn bèn nói: “Bệ hạ, rượu này, là uống vì sự phồn hoa hưng thịnh của Đại Sở ta, thảo dân xin được cạn trước.” Nói đoạn, uống một hơi cạn sạch.

Uống rượu, cũng phải có nghiên cứu, Lục Cận có thể uống được, lại biết uống. Hắn uống như vậy, lập tức có được hảo cảm của bệ hạ, nên người cũng uống cạn theo, “Vi sự phồn hoa hưng thịnh của Đại Sở ư? Lục Cận, người rất biết cách nói chuyện đấy.” Bệ hạ không kìm được bật cười vui vẻ, càng thêm tán thưởng.

Quần thần đứng xung quanh nhìn ra được, Trạng nguyên lần này, là một người biết ăn nói, mới vài ba câu thôi, đã có thể khiến bệ hạ vui rồi.

Khả năng tăng bốc, cũng cần được chú trọng. Tuy bệ hạ tuổi còn trẻ, nhưng rất nhiều thần tử chẳng hiểu gì về tính cách của hân. Có lẽ Tạ Lâm là người có thể hiểu được, nhưng Tạ Lâm lại luôn đối chọi với hân, khiến hân lâm vào tình trạng hấp tấp nóng nảy triền miên hết năm này đến tháng khác.

Xem ra sau này phải thảo luận nhiều, lĩnh giáo nhiều, tìm hiểu nhiều với anh chàng Trạng nguyên này rồi.

Lục Cận bật cười ha ha, nhưng biểu cảm lại toát lên vẻ than thở, “Nếu ở trong triều, đều là những người liêm khiết, thì có lẽ Đại Sở ta sẽ còn giàu mạnh hơn bây giờ nhiều.”

Hân nói xong, liền đưa mắt quan sát thái độ của bệ hạ.

Lục Cận đoán bệ hạ nhất định đang nghĩ tới Tạ Lâm, gã gian thần này, quả thực là một cái gai giữa những triều thần thanh liêm của Đại Sở, nếu đã nhai không được thì phải tiếp tục nhá.

Nhưng Lục Cận không hề quên, mục đích đọc sách của hân chính là được lưu danh sử sách, sáng chói ngàn đời. Trừ gian thần, diệt loạn đảng bên cạnh mình quân, và nhất là thể hiện được tài hoa của bản thân, khiến người khác phải bật ngón cái khen ngợi, trong sách sử nhất định phải có ghi tên của hân.

Gian thần, trước mắt chỉ có một người, không nhỏ bỏ tận gốc, thì chắc rằng cuộc sống của bệ hạ khó mà yên ổn được.

Thật ra Lục Cận đã đoán đúng, bệ hạ quả thực đang nghĩ tới Tạ Lâm.

Nhưng Lục Cận chỉ đoán đúng một nửa, vì bệ hạ còn nhớ tới cả người cùng đi với Tạ Lâm lúc này, Úy Trì Chính.

Tạ Lâm đi đứng lao đảo lại còn say rượu, ngay cả Úy Trì Chính là xuất thân là võ tướng mà còn vất vả không giữ được.

Nhưng hân lại không biết rằng, trước giờ cứ hễ Thừa tướng say rượu, thì việc thưởng rượu cũng chẳng ra làm sao. Tạ Lâm nhất thời không kiềm chế được, cảm hứng làm thơ tăng vọt, lúc thì ngâm đi ngâm lại mấy bài thơ gì đó của Lý Bạch khi say, lúc lại hát vài bài từ xa xưa của Tô Đông Pha, nào đã xong, thậm chí còn ca cả khúc Côn Sơn, hát đến là say sưa mê mải.

Úy Trì Chính cũng không ngờ Thừa tướng đại nhân lại hát khúc Côn Sơn hay đến như vậy, lại còn hát lời vai nữ nữa chứ, cách nhà chữ lấy hơi, tông giọng uyển chuyển lên bổng xuống trầm, giọng ngân dài, lại mang chút xa xăm, hoàn toàn khác với giọng điệu khàn sạn của Tạ Lâm lúc thường ngày, vốn dĩ còn đang hát chúc rượu, hát mãi hát mãi, lại thành thiếu nữ hoài xuân, sau lại mang theo âm điệu của người con gái đang oán than.

Úy Trì Chính ngẩn người, chỉ cảm thấy hôm nay Thừa tướng đại nhân cổ quái quá, bàn tay đặt lên eo Tạ Lâm, nóng bỏng người, khiến hân lập tức thấy lúng túng: “Đại nhân, ngài dẫn theo người hầu đến, hay là ngồi kiệu đến?”.

Tạ Lâm hơi ngẩng đầu lên

Úy Trì Chính sững sờ.

Có lẽ vì ánh trăng đêm nay quá đẹp, có lẽ vì vừa rồi giọng nữ uyển chuyển lên bổng xuống trầm khiến hân ngỡ ngàng. Lúc hân cúi xuống, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Tạ Lâm, giống như làn sóng nước dập dềnh lấp lánh, vừa sâu thẳm không nhìn thấy đáy, lại rực rỡ chói chang.

Hân không kịp được nghĩ, Tạ Lâm sau khi say rượu, ánh mắt trước đây giống như lưỡi dao khiến ta người ta phải đau đớn, đột nhiên biến mất, nụ cười trước đây khiến người ta toàn thân ớn lạnh như rơi vào hầm băng, cũng hoàn toàn không còn nữa.

Tạ Lâm chỉ ngẩng đầu lên, nhìn hân vậy thôi, cho dù đang say rượu, nhưng sống lưng của nàng vẫn thẳng tắp, dường như mãi mãi không bao giờ cúi cong.

Nhìn mãi nhìn mãi, khiến hân không kiềm chế nổi muốn cúi đầu xuống.

Cúi đầu xuống làm gì, chính Úy Trì Chính cũng không nói rõ được, bầu trời đêm quá huyền ảo, giờ phút này, hân chỉ còn lại bản năng thôi, vì thế Úy Trì Chính lại từ từ cúi xuống.

Đột nhiên Tạ Lâm thốt lên: “Bệ hạ?” Nàng chớp chớp mắt, nhưng không biết tại sao, màn sương mù giăng trước mắt vẫn không hề tan đi. Nàng lại chớp chớp mắt, “Thạch Thiên?”.

Hai tiếng này, khiến đầu óc Úy Trì Chính lập tức tỉnh táo lại. Hân nhìn ánh trăng phản chiếu trên người Tạ Lâm, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, và cả đôi môi mềm mại nhưng nhọn nhát kia nữa.

Hân bỗng bừng tỉnh.

Ta đang làm gì thế này! Ta đang nghĩ cái quái gì thế!

Người trong lòng hân, là Thừa tướng đương triều, bọn họ là đối thủ chính trị, hơn thế Tạ Lâm còn là một người đàn ông! Rốt cuộc hân đang nghĩ gì vậy!

Úy Trì Chính không nhịn được muốn tát cho mình hai phát. Người xuất thân là võ tướng, nói là làm, thẳng tay giáng hai cái tát lên mặt mình.

Cái đầu tiên, giáng xuống, con đầu bông rất ập đến.

Cái thứ hai, chưa kịp giáng xuống, đã bị một bàn tay ngăn lại.

“Người đánh bản thân như thế để làm gì?” Tạ Lâm trách móc, “Học không giỏi, thì cứ tiếp tục học là được, không thuộc được, thì cứ tiếp tục đọc cho đến khi thuộc là xong. Sao nào?” Cái nhìn quở mắng của Tạ Lâm lướt qua, “Là bệ hạ phạt người hà?”

Tạ Lâm thờ dãi, “Đã làm Thái tử rồi, thì nên có dáng vẻ của một Thái tử, đừng suốt ngày nghĩ tới chuyện xông pha chiến trường, lập chiến công xây dựng đại nghiệp gì đó nữa, người đã là Thái tử rồi, không còn là hoàng tử hoàng đệ hoàng thân quốc thích gì nữa. Đám thần tử đều đang quan sát người, người chính là Hoàng đế tương lai đấy.”

Dáng vẻ ân cần dạn dò của Tạ Lâm, và cả những lời nàng nói, khiến Úy Trì Chính ngay lập tức hiểu ra, lẽ nào Tạ Lâm tưởng hắn là bệ hạ lúc còn chưa đăng cơ sao?

Có lẽ là có một hôm nào đó, Hoàng đế bệ hạ khi vẫn còn là Thái tử cảm thấy bản thân học hành chẳng ra sao, người chắc chắn ghét nhất những lời ngọt ngào vãn vẻ, thấy xấu hổ với tiên đế, nên mới không kiềm chế được tự mình tát mình hai cái.

Tạ Lâm say khướt, chắc chắn đã tưởng Úy Trì Chính đang tát bản thân, thành Hoàng đế bệ hạ của năm đó. Dáng vẻ dạn dò thân thiết của Tạ Lâm, khiến Úy Trì Chính phì cười.

Tạ Lâm của năm đó, khác quá xa với gian thần Thừa tướng của hiện giờ.

“Nhưng quả nhân tha đọc binh thư, cũng còn tốt hơn xem mấy quyển tứ thư ngũ kinh vớ vẩn kia.” Úy Trì Chính cảm thấy, hẳn nhất định là bị ma quỷ dẫn đường rồi, lại dám đóng giả làm Hoàng đế bệ hạ khi còn là Thái tử để nói chuyện, nếu như bị người khác biết được, chắc chắn sẽ bị khép vào tội đại bất kính.

“Sống ngày yên ổn nghĩ lúc gian nan, cũng tốt mà. Nhưng ở chốn quan trường giống như đi đánh giặc, hề không cẩn thận, là sẽ đi sai, khó lòng quay đầu lại. Thần tử chúng thần cũng vậy, hề không cẩn thận, là sẽ mất mạng. Sau này khi Thái tử điện hạ nắm quyền đăng cơ, một khi không cẩn thận, khả năng sẽ là sự sống chết của ngàn vạn bách tính đấy. Đại Sở phồn hoa hay suy bại, là lớn mạnh hay tiểu nhược, đến lúc đó hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của Thái tử điện hạ.”

Úy Trì Chính mang trong mình tâm lý nghe trộm, lén muốn biết xem Tạ Lâm và bệ hạ khi còn là Thái tử, ở chung với nhau ra sao, hoặc nói khác đi rằng, hẳn muốn xem thử, Tạ Lâm khi chưa là Thừa tướng, rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng hắn không ngờ Tạ Lâm lại nghiêm túc nói ra nhiều đạo lý lớn lao đến như vậy, ý tưởng rõ ràng, lập luận chặt chẽ, luận điểm luận cứ phong phú.

Nếu không phải là nàng đang trả lời cho câu “Nhưng quả nhân tha đọc binh thư, cũng còn tốt hơn xem mấy quyển tứ thư ngũ kinh vớ vẩn kia” của hắn, thì Úy Trì Chính còn tưởng rằng, nàng không hề say.

“Hà?” Úy Trì Chính không nhận được nói, “Ở chốn quan trường giống như đi đánh giặc, vậy thì tại sao ngài vẫn còn ở đây?”

Khi đó, ngài đã biết sự triệt hạ lẫn nhau trên quan trường là vô hình, sao ngài còn nhất quyết làm một gian thần, khiến cho trên dưới triều đình Đại Sở mù mịt chướng khí?

Lẽ nào là vì biết sự triệt hạ lẫn nhau quá mờ hồ, lại thấm dẫm máu tanh, nên ngài mới không muốn làm một Tạ Lâm trắng thân liêm khiết của năm đó nữa, mà trở thành một gã gian thần khiến người người đều muốn tiêu diệt như ngày hôm nay.

Mùi vị của việc lộng quyền, tốt đến như vậy sao?

Câu này quá sắc bén. Đó không phải là những lời Úy Trì Chính nên hỏi.

Nhưng năm đó vị Thái tử tài năng đầy mình nên hỏi thì lại không hỏi.

Tạ Lâm nghĩ ngợi, nàng hơi cúi đầu xuống, hàng lông mi dài, cũng rủ xuống theo.

“Có những chuyện, không thể không làm. Ví dụ như việc người trở thành Thái tử, sau đó đăng cơ, rồi thành thiên tử, ví dụ như nói về thần, sau này làm quan, lẫn lộn trong chốn quan trường chờ chết, nhuộm toàn thân trắng này thành đen.”

“Nhân sinh khó tránh khỏi có đôi phần bất đắc dĩ, vậy nên khi còn sống, hãy dốc hết tâm sức đối đãi, nghe theo mệnh trời. Cuộc đời này, sẽ không uổng phí đâu.”

Thì ra ngài lộng quyền là vì bất đắc dĩ ư?

Úy Trì Chính không hiểu, trong lòng vừa thống hận lại vừa kháng cự.

Hắn xuất thân từ con nhà võ, đã từng gặp rất nhiều những danh tướng, bọn họ đều giống nhau, thân hình cường tráng, sạch sẽ hệt như vừa tắm rửa dưới nước đi lên.

Hắn không hiểu vì sao quan trường luôn có cảnh người lừa ta gạt, lại còn nhuộm tấm áo trinh bạch của bản thân thành đen. Trong mắt của Úy Trì Chính,

đen nghĩa là đen, trắng nghĩa là trắng. Đã trắng thì không đen, còn đã đen thì phải diệt trừ trắng tay.

Cả đời Úy Trì Chính, chưa từng gặp kiểu người giống như Tạ Lâm, nên hắn không tài nào hiểu nổi.

Vì thế hắn thống hận, kháng cự, hắn cho rằng nếu tìm được một cơ hội, nhất định sẽ đưa gã này đến trước đoạn đầu đài, để hắn ném tay nghề lợi hại của đao phủ.

Vì vậy bàn tay hắn siết chặt lấy eo Tạ Lâm, nóng đến bỏng cả người. Tạ Lâm vốn còn tóm lấy một tay của hắn, hắn cũng không biết tại sao, mãi không chịu buông ra, chỉ là cứ nắm thật chặt vậy thôi.

Tay của Tạ Lâm không phải kiểu được sống trong cảnh sung sướng an nhàn, có vết chai, đó là dấu tích còn lưu lại từ những năm tháng phải lao động cây cối.

Việc cầm đao cầm kiếm triển miên trong quân đội, cũng khiến lòng bàn tay của hắn đầy những vết chai cứng, nhìn chẳng thấy có gì khác cả, chỉ là những ngón tay thon dài kia, cứ khiến hắn muốn nắm mãi, khiến cho chúng nóng lên, rồi lại nóng lên nữa.

XXX

Minh Trọng Mưu cũng uống say.

Hắn được Tổng quản nội giám Lại Xương gọi người tới diu về.

Lúc ấy Minh Trọng Mưu cũng có dâng trào thơ tình họa ý, hắn ngược lên nhìn vầng trăng sáng trên cao, cảm khái: “Mấy lúc có trăng thanh, nâng chén hỏi trời xanh. ....”

(Thấy anh chị tâm ý tương thông không? Chị ngâm vài bài từ của Tô Đông Pha thì anh cũng cảm khái bằng hai câu thơ nằm trong bài Thủy điệu ca đầu – Trung thu của Tô Đông Pha, nguyên văn là: Minh nguyệt kỳ thời hữu – Bả tửu vấn thanh thiên.)

“.....”

Bài từ của Tô Đông Pha bị hắn nhai đi nhai lại, còn cả hát nữa.

Hát được hai lần, chưa thỏa con nghiện, Minh Trọng Mưu lại trừng mắt lên với thị vệ trong cung đang đứng gác bên cạnh, “Mang kiếm đến đây!”.

Bệ hạ nói cần kiếm, thị vệ nào dám không nghe, rút luôn thanh trường kiếm ở thắt lưng đưa tới, đang định cung kính dâng đến tận tay Minh Trọng Mưu, thì hắn lại hét lên “Á á á á”: “Đừng múa với thanh ảnh, trần thế khác chi đâu.”

(Không biết là do vô tình hay cố ý, nhưng bài thơ này là bày tỏ nỗi lòng nhớ thương người em trai Tô Triệt đang ở xa của Tô Đông Pha, lẽ nào chủ Mưu nhà ta cũng rủa.....)

Nói đoạn, vung kiếm như đao, gió kêu vun vút.

Lại Xương không kịp được che mặt, nếu như không phải là chủ tử của ông ta, không phải là thiên tử của triều đình Đại Sở, thì ông ta thật sự muốn quay đầu chạy thẳng, giả vờ như không quen biết người này.

Đáng tiếc, vị trước mặt, chính là chủ tử của ông ta, là thiên tử của triều đình Đại Sở, vì thế ông ta không những không thể giả vờ như không quen biết hắn, mà còn phải đặc biệt thân quen với hắn, tán thưởng hắn, vô cùng tán thưởng hành động vung kiếm như ném đao kia của hắn.

“Kiếm của bệ hạ như đao, đao lại như kiếm, có thể nói là không phải đao cũng chẳng phải kiếm, không phải kiếm cũng chẳng phải đao, trong lòng có đao, trong lòng có kiếm, nhưng cũng lại như không có kiếm, không có đao, hay, hay, hay lắm” Nói xong, Lại Xương còn vỗ tay, ép đám thị vệ quần chúng cùng phải vỗ tay theo.

(Bắt đầu vỗ vỗ rồi đấy.)

Cái hành động say rượu xõa cùng binh khí thế kia, lại được Lại Xương vận vẹo biến thành bệ hạ vỗ công cái thế, trở thành thứ vỗ công tối cao tâm tình lặng không cần binh đao.

Đám thị vệ âm thầm bội phục, chẳng trách Lại Xương lại leo được đến chức Tổng quản nội giám, kỹ năng tăng bốc nịnh bợ này, chúng ta còn khurót mới theo kịp.

Gã Lục Cận kia nếu so với Lại Xương đại nhân, thì vẫn còn non và xanh lắm.

Nào có ai biết trong lòng Lại Xương muốn khóc mà không chảy được lệ, ông ta chỉ ước gì bệ hạ vút quách thanh kiếm rồi hỏi cung, đừng ở trước đại viện hoàng cung làm mấy trò mất mặt đáng xấu hổ này nữa.

Nghĩ vậy rồi, lại không kịp được thở dài, nếu như có Thừa tướng đại nhân ở đây, thì bệ hạ nhất định sẽ bị quản thúc ngoan ngoãn dễ bảo ngay, chắc chắn hận không thể gục luôn ở trong tấm cung, ngã đầu ngủ đấy.

Đáng tiếc Thừa tướng đại nhân đã say rượu đi trước mất rồi.

Đang trong lúc oán thán rồi rã, thì đột nhiên thấy một cô gái mặc cung trang đón ánh trăng chậm rãi đi tới, người đi đầu, trên đầu cài trâm vàng đung đưa theo từng bước chân, gót sen khoan thai uyển chuyển, khuôn mặt như vàng trắng nơi chân trời, vừa nhìn là biết ngay tiểu thư con nhà khuê các.

Nhìn kỹ thêm chút nữa, Lại Xương vốn là người có trí nhớ cực tốt lập tức nhớ ra ngay, cô gái này chính là con gái của Lại bộ Thượng thư Sứ Khánh, Sứ Hồng Dục, cô gái vừa đoan trang, lại hiền thực.

Ông ta cũng không thắc mắc là tại sao một tiểu thư khuê các như Sứ Hồng Dục, canh ba nửa đêm dẫn theo vài cung nữ đi dạo trong cung, mà chỉ thầm vỗ tay vui mừng.

Đại cứu tinh tới rồi.

Mấy ngày trước, Tạ Lâm đã âm thầm nhắc trước với ông ta rồi, cô gái này, gia thế tướng mạo tính tình, tiêu chuẩn nào cũng đều phù hợp với vị trí Hoàng hậu. Tạ Lâm đặc biệt dặn dò, nếu như Sứ Hồng Dục có ý gì đó với Hoàng đế, thì ông ta phải ngầm giúp đỡ vun vào.

Ngầm giúp đỡ vun vào?

Hai mắt Lại Xương sáng lên.

Trước mắt, không phải đang là một cơ hội sao?

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Lại Xương lập tức đi tới hành lễ với Sứ Hồng Dục. Sứ Hồng Dục nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ múa kiếm gió kêu vù vù, liền hiếu kỳ hỏi: “Lại Xương đại nhân, bệ hạ đang làm gì vậy?”

Lại Xương vội vàng đáp: “Sứ cô nương, bệ hạ người uống rượu say. .... tiểu nhân, đang không biết nên khuyên như thế nào.” Ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm vào Sứ Hồng Dục như nhìn thấy cứu tinh, “Sứ cô nương, cô có cách gì không?”

Sứ Hồng Dục liếc nhìn ông ta, dường như nhìn ra được tâm tư của Lại Xương, ông ta vội vàng cúi đầu xuống, giấu đi ánh mắt mong mỏi khẩn thiết của bản thân.

Sứ Hồng Dục thở dài rất khẽ, khoát khoát tay, ra hiệu cho đám cung nữ đằng sau lui xuống, sau đó lại kéo Lại Xương đến nép ở một bụi cây, “Đại nhân, người chính trực nói lời thẳng thắn, Tạ đại nhân có từng nhắc đến dân nữ chưa?”

Lại Xương thấy Sứ Hồng Dục là một cô gái hiểu chuyện, nên rất vui, “Đó là đương nhiên, Tạ đại nhân còn nói, Sứ cô nương xét về gia thế tướng mạo hay đức hạnh, đều vô cùng xứng đôi với bệ hạ, nếu như có thể trở thành Hoàng hậu, thì sẽ là may mắn của Đại Sở, may mắn của Tạ đại nhân, và cũng là may mắn của tiểu nhân.”

Ánh mắt Sứ Hồng Dục lộ ra vẻ thần bí, “Thật là như thế sao?”

Lại Xương vội vàng mở miệng thề thốt, “Đích thực là vậy, Sứ cô nương xin hãy cứ tin ở tiểu nhân.”

Sứ Hồng Dục hơi cúi đầu, sóng mắt lưu chuyển, cũng không biết là đang nghĩ gì, hồi lâu, mới trầm ngâm nói: “Thôi cũng đành, ông hãy bảo thị vệ tạm thời lui xuống đi, chỉ ít cũng đứng ở gần quá, ngoài ra, phải thêm vài thái giám nữa, làm chứng cho ta về chuyện đêm nay thế là được. Tối nay, ta vốn dĩ không nên đến đây, nhưng sau khi nghe những lời của Tạ đại nhân, không hiểu sao lại đến,” Trong lời nói của nàng ta dường như chất chứa phiền não.

Lại Xương vừa nghe là đã hiểu ngay, thái thái giám đến ghi chép lại chuyện đêm nay, hiển nhiên là Sứ Hồng Dục muốn dùng chút thủ đoạn gì đó, khiến bệ hạ và nàng ta. .... nhưng nàng ta lại sợ sau đó bệ hạ không thừa nhận, nên nghĩ ra cách này.

Lúc Tạ Lâm nhắc với Lại Xương, cũng có ý như vậy, còn dặn đi dặn lại rằng Lại Xương không được để Sứ cô nương chịu thiệt thòi.

Lại Xương vô cùng kính phục Tạ Lâm, trong lòng thầm khen đối phương tâm tư chu đáo, liền gật đầu nói: “Đây là việc đương nhiên, xin Sứ cô nương đừng lo lắng.”

XXX

Minh Trọng Mưu đang múa kiếm rất cao hứng, không ngờ lại nghe thấy có tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên, hần ngược lên nhìn, trong ánh mắt ngà ngà say, xuất hiện một mỹ nhân, thanh thuần tươi mát, dưới ánh trăng, ôn nhuận như nước. Những thị vệ xung quanh, không biết đã lui ra hết từ lúc nào.

“Cô là ai?” Minh Trọng Mưu lớn tiếng hỏi.

“Con gái của Lại bộ Sứ Thượng thư Sứ Khánh, Sứ Hồng Dục.”

Minh Trọng Mưu neho mắt nhìn, mơ mơ màng màng, cảm thấy cô gái này dường như rất quen, bèn nói: “Hình như trẫm đã từng gặp cô rồi?”

Sứ Hồng Dục da mặt mông khê ửng đỏ, ngượng ngùng xấu hổ, “Dân nữ là con gái của đại thần triều đình Đại Sở, bệ hạ đã từng gặp dân nữ, cũng không có gì là kỳ lạ.”

“Ồ.” Minh Trọng Mưu say đến độ đầu óc đặc lại như hồ dán, chẳng nghĩ ra nổi rốt cuộc đã gặp cô gái này ở đâu, mà cũng chẳng muốn nghĩ nữa, hần vút luôn thanh kiếm sang bên cạnh, khoanh hai chân lại, ngồi bệt luôn xuống đất, “Hiện giờ trong cung, đã là giờ nào rồi mà ai cũng có thể ra vào vào như vậy?” Hần liếc nhìn Sứ Hồng Dục, “Cô là con gái của Sứ Thượng thư, tiểu thư chốn khuê các, nếu đã không có phẩm cấp, lại không phải là dân ông, càng không phải là phi tần, cung nữ trong cung, vậy cô vào đây làm gì? Thị vệ trong cung đều là thùng cơm hết cả hay sao? Hoàng cung của trẫm mà có thể tự ý tham quan như vậy hả?”

Minh Trọng Mưu vốn dĩ chẳng phải kiểu người dễ tính gì cho cam, sau khi nói ra những lời này, lửa nóng trong người lại càng được dịp tích tụ thêm.

Cứ tưởng rằng hôm nay được nhìn thấy những nhân tài trụ cột tương lai của triều đình Đại Sở, sẽ vui lắm. Nhưng chẳng hiểu tại sao, trong lòng Minh Trọng Mưu lại thấy không thoải mái.

Nhưng rốt cuộc tại sao không thoải mái, thì Minh Trọng Mưu lại chỉ biết vô đầu bứt tai, chính hần cũng chẳng rõ nữa.

Chỉ cảm thấy lúc ấy, trong lòng giống như có lửa đốt, hần không thể xả hết những bức dọc đó ra ngoài, lợi dụng quyền lực có trong tay để làm việc riêng, chém đầu vài kẻ cho bõ tức.

Nhưng hần lại nhớ mang máng rằng, có một người tha thiết hy vọng hần có thể trở thành một minh quân, tạo phúc cho xã tắc.

Minh quân không thể giết người bừa bãi, nếu không sẽ là hôn quân, bạo chúa.

Vì thế hần chỉ còn cách đè nén lửa giận trong lòng xuống, mượn rượu giải sầu, uống nhiều thêm vài chén, kết quả là say. Trước đây chỉ với chút rượu còn con ấy, hần chẳng bao giờ say.

Sứ Hồng Dục vội vàng đáp: “Bệ hạ, là Tà đại nhân, bảo dân nữ tới nay đến đây.”

Tà Lâm bảo nàng ta đến đây.

Trái tim Minh Trọng Mưu nảy lên một nhịp, hần ngẩng đầu lên, nhìn Sứ Hồng Dục, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, sau đó vẩy vẩy tay, “Cô qua đây, để trẫm nhìn thử xem.”

Sứ Hồng Dục bước lại gần theo lời hần, ngồi xuống bên cạnh Minh Trọng Mưu.

Minh Trọng Mưu chỉ cảm thấy trên người Sứ Hồng Dục có một mùi hương lạ giống hoa lan, càng đến gần, mùi hương lạ này càng tươi mát rất dễ ngửi. Hần nâng cảm để nàng ta ngẩng mặt lên. Hần quan sát kỹ Sứ Hồng Dục.

Cô gái này, khuôn mặt giống như ánh trăng tròn vành vạnh trên trời cao, đáng người thanh nhả tú lệ, cũng không hẳn là xinh đẹp nhất, nhưng lại thanh tú dễ thương nhất.

Minh Trọng Mưu cẩn thận nhìn ngắm nàng ta một lúc lâu, sau đó khước miệng nhếch lên nở nụ cười giễu cợt, “Tà Lâm thích kiểu người như cô?”

Trái tim Sứ Hồng Dục giật thót, nhưng khuôn mặt vẫn rất duyên dáng giàu cảm xúc, gò má thoáng ửng hồng, “Không, là Tà đại nhân cảm thấy, bệ hạ thích kiểu người như dân nữ.” Nàng ta giống như đóa hoa lan giữa trời xuân, mọi người đến gần, đều cảm thấy luồng không khí thấm đẫm mùi lan toát ra từ người nàng ta, giọng nói nhẹ nhàng mà uyển chuyển, giống như một giấc mộng đêm trăng.

Minh Trọng Mưu thoáng ngây người, bàn tay nâng cảm nàng ta liền hơi thả lỏng. Sứ Hồng Dục thoát khỏi sự kìm kẹp, liền ngồi sát lại gần Minh Trọng Mưu thêm chút nữa, cánh môi hồng như quả anh đào, thậm chí đã sắp dán lên gáy hần rồi.

Nàng ta thấy hơi nóng, bàn tay liền nhấc lên cời nút áo trên cổ, để lộ ra càn cổ trắng trẻo, cùng cái yếm đỏ tươi thắm. Từ góc nhìn của Minh Trọng Mưu mà nói, chỉ cần hần hơi cúi thấp xuống một chút nữa thôi, là có thể nhìn thấy phần bầu ngực tròn lẳn trắng trẻo mỡ màng, sâu hun hút, khiến người ta càng tò mò muốn nhìn sâu hơn.

“Bệ hạ,” Nàng ta ghé sát vào tai hần, phả ra luồng khí toàn mùi hoa lan, mùi thơm thoang thoang trên cơ thể, thấm vào chóp mũi Minh Trọng Mưu, “Hôm trước, Tà đại nhân có nói, tới nay khi bệ hạ hồi cung, chắc chắn sẽ đi qua con đường này, dân nữ đợi hầu ở đây đã lâu lắm rồi, bệ hạ.....” Nàng ta nhẹ nhàng thân nhiên nói, “Người thật sự không thích kiểu người như dân nữ sao?”

Minh Trọng Mưu say rượu đầu óc choáng váng, nàng ta liền khê hôn lên vành tai hần, bàn tay mát lạnh, thuận thế luồn vào ống tay áo to rộng, vói vào

trong, đụng chạm thân mật vào da thịt hần.

Minh Trọng Mưu thuận theo con say, cảm thấy có một ngọn lửa nóng âm ỉ dưới bụng, men theo sống lưng đi lên, ngọn lửa này hoàn toàn khác với lửa giận. Hần biết điều đó.

Nhưng đầu óc say hồ đồ, khiến hần không thể nhận ra, rốt cuộc ngọn lửa là này gì.

Trong lúc mơ màng, hần chỉ cảm thấy cô gái này yêu kiều, quyến rũ, mềm mại đầy xúc cảm.

Cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng khiến hần biết đây là một người phụ nữ. Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên hần ôm phụ nữ, nhưng hần chưa từng có khát vọng cháy bỏng trong người như thế này bao giờ.

Minh Trọng Mưu lật người, đè nàng ta xuống dưới.

Trong bụi cây lùm cỏ, để vương say rượu, sủng hạnh một cô gái.

Nếu như là đó là một cô gái không quyền không thế, thì đó chỉ đơn giản là một chuyện phong lưu.

Nhưng nếu như đó là một cô gái có quyền có thế, thì có lẽ là một giai thoại. Vì cô gái có quyền có thế ấy, nhất định sẽ khiến Minh Trọng Mưu phải lấy nàng ta.

Nếu như nàng ta chỉ là con gái của Sứ Khánh, Thượng thư Lại bộ, thì có lẽ nàng ta sẽ được phong phi.

Nhưng nếu nàng còn có cả sự ủng hộ của Thừa tướng, thì nàng ta sẽ càng gần hơn.

Đương kim Thánh thượng, chỉ có phi, chưa lập hậu.

Những ghi chép của đám thái giám, chính là để cho những trường hợp thế này. Sứ Hồng Dục ngủ say, nhưng không phải ngủ một mình. Mà nàng ta được ngủ cùng Hoàng đế, vậy thì nàng ta nhất định sẽ đặt được chân vào hậu cung.

Hàng lông mi dài của Sứ Hồng Dục sụp xuống, dưới ánh trăng, giống như một đóa hoa lan ngại ngủ e ấp. Mùi hương thanh khiết, tản ra theo mái tóc xoắn tung.

Minh Trọng Mưu hôn lên tóc nàng ta, đang định hôn lên đuôi lông mày, thì lại nhìn thấy biểu cảm của Sứ Hồng Dục.

Biểu cảm ấy, khiến Minh Trọng Mưu cảm thấy hình như mình đã từng thấy ở đâu rồi, hần cúi đầu nhìn nàng ta hồi lâu không làm gì.

Sứ Hồng Dục vốn dĩ vẫn còn hơi ngượng, nhưng cảm thấy nụ hôn của bệ hạ, chần chừ mãi chưa hạ xuống, không nhận được liền mờ mắt ra, thấy ánh mắt của Minh Trọng Mưu trầm ngâm như ánh trăng trời đêm, nàng khẽ gọi, “Bệ hạ?”.

Minh Trọng Mưu giống như bừng tỉnh lại trong cơn mê, “Cô là người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới?”.

Sứ Hồng Dục không biết hần bị làm sao, không tiện lắc đầu, cũng chẳng dám gật đầu, đành nói: “Dân nữ là con gái của Sứ Thượng thư, Thừa tướng chỉ chỉ điểm cho dân nữ tới đây đợi bệ hạ mà thôi.”

Nhưng Minh Trọng Mưu dường như không nghe thấy gì, lại hỏi: “Cô là người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới?”.

Sứ Hồng Dục thấy bệ hạ có điểm kỳ lạ, liền không nói tiếp nữa.

Minh Trọng Mưu có vẻ không mong chờ câu trả lời của nàng ta, lại hỏi lại: “Cô là người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới?”.

“.....”

Sứ Hồng Dục cảm thấy cơ hồ như bệ hạ say, mà còn say không hề nhẹ, nàng ghé sát lại gần Minh Trọng Mưu, muốn hôn lên môi hần, “Bệ hạ.....”

Nhưng Minh Trọng Mưu lại đẩy mạnh nàng ta ra.

Hần phá lên cười, phì phì bụi đất bám trên người, đứng dậy, “Người phụ nữ Tạ Lâm đưa tới, trầm không cần!”.

Sứ Hồng Dục chật vật bò dậy, “Không, dân nữ không phải.....”

“Lúc đó hần định dâng tặng trăm hai cô gái, nhưng trăm đã không mắc bẫy. Kết quả, một người bị gả tới nước Di, người còn lại, đoán chừng kết quả cũng chẳng được đến chỗ nào tốt đẹp hơn đâu.”

Gả đến nước Di?

Sứ Hồng Dục nhớ ra, cô gái bị gả đến nước Di, ngoài Hầu Vận Vi con gái của Hầu tướng quân năm đó, thì còn ai vào đây nữa.

Minh Trọng Mưu cúi đầu nhìn khuôn mặt Sử Hồng Dược, trong đáy mắt mông lung của người say, giống như đột nhiên hiểu ra điều gì đó, bật cười ha ha: “Trẫm đã nghĩ sao thấy khuôn mặt cô quen thế, hóa ra cô chính là người còn lại.” Minh Trọng Mưu chẹp chẹp miệng lắc lắc đầu, “Trẫm không cần, đừng có cố cưỡng ép cho trẫm. Của Tạ Lâm cho trẫm, còn lâu trẫm mới cần.” Nói đoạn, nhặt kiếm từ dưới đất lên, lao đà lao đảo bỏ đi.

Đề lại một mình Sử Hồng Dược khuôn mặt đỏ bừng, váy áo xộc xệch, ngồi ngẩn người trong bụi cỏ.

XXX

Úy Trì Chính đi tới trước kiệu nhà mình.

Tạ Lâm có thói quen đi bộ vào cung, nên Úy Trì Chính cũng không hy vọng nàng sẽ mang theo kiệu và tùy tùng, vì thế đành phải làm vậy.

Con đường này có vẻ hơi ngắn.

Úy Trì Chính nắm tay Tạ Lâm, lại có cảm giác người này gầy quá.

Con người này có thể tham ô có thể nhận hối lộ, vậy sao bản thân lại gầy gò, nhọt nhọt tiêu tụy đến thế? Xem ra cái chức Thừa tướng, cũng không phải dễ làm.

“Tạ đại nhân, hạ quan đưa ngài về nhà, kiệu quá nhỏ, nên hai ta sẽ phải chen chúc một chút, ý ngài thế nào?”

Úy Trì Chính biết Tạ Lâm vừa say, đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa. Nhưng hắn không ngờ, Tạ Lâm lại hơi ngược mắt lên, nhìn về phía hắn, Úy Trì Chính cảm thấy đôi mắt nàng như một cái đầm sâu, đứng vào lúc khóe mắt đập dòn lay chuyển, thì đột nhiên yết hầu của nàng khẽ động, phát ra một tiếng “Oe” kinh khủng.

Úy Trì Chính sợ giật thót mình, vội vàng lùi lại sau một bước, có vậy mới không bị nàng nôn vào người.

Phu kiệu và người hầu ở bên cạnh cũng kinh hãi, xảy ra việc như vậy, nhất loạt vội vàng hét lên: “Đại nhân!”

Úy Trì Chính khoát khoát tay, “Không sao.” Hắn nhìn thấy Tạ Lâm vẫn còn quỵ trên đất, dường như sắp nôn hết cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài, không kìm được bước tới vỗ vỗ lên lưng nàng, vuốt cho xuôi con.

Nôn được ra, nên thần trí của Tạ Lâm cũng tỉnh táo được phần nào, nàng hít sâu một hơi, thẳng lưng đứng dậy, hờ hững nhìn Úy Trì Chính, yếu ớt nói: “Úy Trì đại nhân.”

Ánh mắt này của Tạ Lâm, Úy Trì Chính nhìn qua là biết, trong suốt như nhìn thấy đáy, hiển nhiên là khôi phục được sự tỉnh táo. Chỉ là không hiểu sao hắn bỗng thấy có đôi phần nuối tiếc, nhưng nuối tiếc điều gì, thì hắn lại không rõ lắm, đành nói như đang than thở: “Đại nhân, ngài thấy khá hơn chưa?”

Sắc mặt Tạ Lâm trắng nhợt, nhưng lại toát ra chút cảm kích, “Không sao, làm phiền Úy Trì đại nhân phải lo lắng rồi.”

Ngày xưa dù Tạ Lâm có thật sự cảm kích đi chăng nữa, cũng không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài. Nhưng giờ có lẽ do say rượu, hoặc cũng có thể do ánh trăng quá đẹp, nên sự cảm kích trên khuôn mặt nàng rất chân thật.

Không biết tại sao, Tạ Lâm có cảm giác khuôn mặt mình hơi nóng, Úy Trì Chính duỗi tay ra định dìu Tạ Lâm: “Hạ quan đang định tiễn ngài về, ngài có người hầu tới đón không?”

Tạ Lâm lùi lại sau né tránh bàn tay của hắn, “Chẳng qua chỉ uống chút rượu thôi mà, không phiền Úy Trì đại nhân phải đưa về đâu, Tạ mạo tự có người hầu tới đón, chỉ là chưa tới giờ, nên bọn họ chưa tới.”

Úy Trì Chính mấy lần nói muốn đưa nàng về, nàng đều từ chối, hắn cũng định đợi người hầu của nàng tới cùng nàng, nhưng bị nàng gạt đi, “Thị vệ trong ngoài cửa cung đâu phải để trang trí, đại nhân không cần phải lo lắng cho an nguy của Tạ mạo.”

Úy Trì Chính cũng không tiện cố chấp thêm nữa, chỉ đành dặn dò: “Vậy trên đường đại nhân phải cẩn thận vào nhé.”

“Tạ mạo tự biết phải làm gì.”

Đội Úy Trì Chính đi khuất, Tạ Lâm mới dựa vào chân tường, những cơn gió khẽ thổi, khiến đầu óc nàng tỉnh táo hẳn lên.

Nàng làm gì có người hầu nào, Tạ Lâm ghét nhất có người đi đằng sau mình theo tới theo lui.

Tuy nói lần này nàng cũng đoán trước được rằng trong buổi gặp mặt những thần tử tương lai của Đại Sở, e là sẽ phải uống chút rượu. Nhưng nàng lại không ngờ mình sẽ uống nhiều đến thế.

Tạ Lâm vốn định nhấp môi gọi là, nhưng từ lúc bị hạ hỏi “Ai có thể là Thầy của trẫm”, thì tâm trạng của nàng liền xúc động, uống càng lúc càng nhiều, cuối cùng uống thành ra cái bộ dạng say khướt khó coi này.

Có còn được coi là Thừa tướng của triều đình Đại Sở nữa không?

E rằng ngay cả Tiên hoàng dễ tính mà nhìn thấy, cũng phải bắt mắt với nàng mất.

Tạ Lâm đang dựa vào chân tường, trầm tư hồi lâu, thì lại nghe thấy tiếng quát đầy giận dữ của một người: “Các người cản trãm làm gì? Trãm phải xuất cung! Trãm là Hoàng đế!”.

Tạ Lâm ngẩn người, tập trung ánh mắt, nhìn thấy, Minh Trọng Mưu đang kẹt ở góc tường, vịn vào bờ tường muốn đi ra ngoài, nhưng một vài thị vệ lại kéo hẳn lại, Minh Trọng Mưu quả nhiên không hổ danh là võ tướng trên sa trường, mấy thị vệ liền mà không giữ nổi hắn, tất cả đều bị hắn kéo đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quy Xướng Cho Trãm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Đám thị vệ canh giữ cửa đang mãi giằng co với Minh Trọng Mưu, không ngờ lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo nhàn nhạt vang lên, thiếu chút nữa là đồng cứng cả ruột gan, vừa ngẩng đầu lên, thì thấy một người mặc y phục bằng gấm nền đỏ chỉ vàng, khí độ ung dung, ánh mắt giống như một chiếc giếng cổ không gợn sóng, chỉ có hai má ửng hồng, là mang đến một vẻ khác biệt rất tự nhiên.

Thị vệ trong cung có ai là không biết vị đại nhân này chứ? Cho dù có không biết, cũng phải chủ động tìm hiểu để biết được tướng mạo trông ra làm sao, tránh để hôm nào đó đắc tội với vị trọng thần mặt mày thì sáng sủa trung lương, nhưng bản chất bên trong lại là gian thần này, mà chính bản thân cũng không biết.

“Thừa tướng đại nhân.” Mọi người nhất loạt trở nên nghiêm túc hẳn, quên luôn cả chuyện chính, thu lại đội hình, Minh Trọng Mưu vốn dĩ vẫn còn đang dùng sức lao về đằng trước, không ngờ những bàn tay kéo hắn về đằng sau lại thu về hết, khiến hắn thiếu chút nữa là ngã chúi đầu xuống đất.

Lúc ấy mọi người mới hốt hoảng, nảy chỉ mãi lo trấn an trái tim đang run rẩy trong lồng ngực, và chào hỏi với Thừa tướng đại nhân, thành ra vút luôn Hoàng đế ra khỏi đầu, bèn vội vàng chạy lại hét to: “Bệ hạ!” sau đó kéo hắn lại.

“Thừa tướng đại nhân?” Minh Trọng Mưu “hừ” một tiếng, gạt phắt bàn tay đang túm lấy mình ra, đi tới trước mặt Tạ Lâm, liếc nhìn đôi lần một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại “hừ” tiếng nữa.

Tiếng “hừ” này, có thể là coi trọng, có thể là đồng ý, có thể là miệt thị, có thể mang theo ý tứ không rõ ràng, cũng có thể là nụ cười nhếch mép đầy chế giễu. Nói chung là nhiều không đếm xuể.

Minh Trọng Mưu “hừ” đến hai lần, lại càng quái lạ, nếu là khinh thường, thì sau khi hắn lườm Tạ Lâm một cái, hẳn lại quay ra lườm thêm cái nữa.

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, mà lườm đi lườm lại để có đến cả chục lần.

Đặc biệt là khi hắn nhăn nhó cái mũi, hai mắt gườm gườm, giống với vị Tiên hoàng đã cười hặc quy tiên kia y như đúc ra từ một khuôn.

Tạ Lâm nghĩ giọng điệu của Minh Trọng Mưu là giọng điệu nghi ngờ, vậy nàng sẽ gật đầu, đảm bảo không bao giờ sai được.

Vì thế nàng gật gật đầu.

“.....”

Câu trả lời của Minh Trọng Mưu là —— Lườm nàng một cái cháy mặt.

Tạ Lâm nhìn cái hiểu ngay, bệ hạ say rồi.

Mà cũng thật lạ lùng, vừa rồi nàng say, kết quả nôn được ra xong, hơi rượu bay đi, đầu óc tỉnh táo được đôi phần. Không biết bệ hạ đã nôn ra chưa, có cảm thấy được đôi phần tỉnh táo không.

Tạ Lâm cũng chẳng thèm so đo với con ma men này nữa, bèn quay đầu hỏi mấy gã thị vệ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Tên thị vệ trả lời giống hệt với những gì Tạ Lâm đã nghĩ, “Hình như bệ hạ uống rượu say, cứ ồn ào nói muốn xuất cung, bọn tiểu nhân chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ, nên vội đuổi theo ngăn lại. Thừa tướng đại nhân đến đúng lúc quá, hãy giúp bọn tiểu nhân khuyên bệ hạ đi.”

Đám thị vệ đương nhiên là chưa gặp phải tình huống này bao giờ. Nhưng nào có ai đã từng gặp phải chứ?

Quá nửa đêm, Hoàng đế bệ hạ kêu gào muốn xuất cung, nếu không phải là uống rượu say, thì cũng là bị bệnh, hơn thế thân thể Hoàng đế đáng giá ngàn vàng, vô cùng tôn quý, không thể ngăn cản quá quyết liệt được, chỉ có thể dịu dàng dỗ dành khuyên hấn hồi cung mà thôi.

Tạ Lâm cẩn thận suy nghĩ, Hoàng đế bệ hạ đang thiếu một người vợ danh chính ngôn thuận quản lý hấn, là một vị Hoàng hậu, hơn thế còn phải giúp Hoàng đế xử lý những chuyện lật lật như say rượu một mực đòi ra khỏi cung như thế này đây.

Nàng đột nhiên nhớ đến nhân tuyển thích hợp của mình, Sừ Hồng Dược, giờ này vốn dĩ nên chặn Hoàng đế bệ hạ trên đường về cung chứ nhỉ, chẳng hiểu sao lại không chặn được, khiến Hoàng đế không nói không rằng cứ khẳng khái đòi xuất cung, bên người cũng chẳng có lấy một nỗi một người hầu.

Nàng liếc nhìn Minh Trọng Mưu, hiện giờ mà hỏi thì lại không tiện lắm, đầu óc nàng cũng vẫn còn hơi choáng váng, chỉ nghĩ đợi trời sáng, phải nhớ đi hỏi Sừ Hồng Dược mới được.

Kết quả Minh Trọng Mưu bị ánh mắt nàng lướt nhìn qua một cái, liền thấy bất mãn, bèn hỏi: “Ngươi là Thừa tướng, nhưng lại nhìn người khác bằng ánh mắt như vậy, ngươi nghĩ mình giỏi lắm sao? Dù có thế nào trăm vẫn là Hoàng đế!” Khí thế của hấn hùng hổ lao tới tóm lấy bả vai Tạ Lâm, “Trăm đang có chuyện muốn hỏi ngươi đây, cô gái vừa này, là người dâng tặng cho trăm. ....”

Hấn còn chưa nói hết câu, Tạ Lâm liền hiểu ra ngay hấn nhất định đã gặp Sừ Hồng Dược rồi, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chắc chắn chưa kịp xảy ra chuyện gì với nàng ta, nhìn dáng vẻ kiêu này, thì khẳng định là hấn rất ghét Sừ Hồng Dược.

Thừa tướng đại nhân tặng mỹ nhân cho bệ hạ, bị đám thị vệ nghe được thì sẽ nghĩ sao chứ? Ngang ngược lộng quyền? Ngay cả chuyện trong hậu cung của Hoàng đế cũng muốn quản?

Tuy rằng Thái hậu bảo quản, nhưng Tạ Lâm cũng không thể để người khác nghe thấy chuyện này được.

Chỉ trong có một khắc mà suy nghĩ trong đầu Tạ Lâm đã đảo đi đảo lại đến mấy vòng, nàng cắt ngang lời Minh Trọng Mưu, quay đầu nói với thị vệ: “Bệ hạ uống say rồi, các người giúp một tay, đưa bệ hạ về tẩm cung đi.”

Đám thị vệ đợi câu này nói từ lâu lắm rồi, bèn quả quyết vực bệ hạ lên, hai người dìu, vừa đẹp, “Bệ hạ, đắc tội rồi!” Nói xong, chân nhanh thoăn thoắt, sai bước hướng về phía trước.

Tạ Lâm thở phào nhẹ nhõm, đang tính quay đầu định xuất cung, thì lại nghe thấy hai tiếng “huych huych”, Tạ Lâm hoang mang nhìn lại, trong cơn mất dờ dẩn của người say loáng thoáng nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ đang đá người, bên này tương một phát, bên kia chiếu cổ tới cái móng của người còn lại một phát, hai tên thị vệ liền bay ra xa.

Minh Trọng Mưu lùi hai bước, quay người đi tới, ngón trỏ thiếu chút nữa là chọc vào mặt Tạ Lâm, “Trăm không cần các người đưa trăm về, trăm chỉ cần hấn!”

Nghe thấy câu nói đa nghĩa của Minh Trọng Mưu, đám thị vệ sốc, không nhìn được nhìn theo hướng đầu ngón tay hấn, đánh giá Tạ Lâm một lượt từ trên xuống dưới.

..... Nhìn thế này, thì đúng là Thừa tướng đại nhân cũng thật sự rất ưa nhìn. Rốt cuộc ngài ấy bao nhiêu tuổi nhỉ, đám thị vệ chẳng ai biết, chỉ nhớ hình như Thừa tướng đại nhân vẫn chưa lấy vợ, nhưng cũng nghe nói rằng ngài ấy có tới ba người thiếp, nhưng sao lại..... sao lại bị bệ hạ đoạn tuyệt?

Ánh mắt đám thị vệ rất khác thường. Đầu óc Tạ Lâm nặng chình chịch, cũng không còn tỏa ra ánh hào quang như ngày thường nữa, lập tức dìu Minh Trọng Mưu, đi về hướng tẩm cung, “Được, thần đồ bệ hạ về.”

Về..... về tẩm cung.....

Trong khi đám thị vệ đang bị một thoáng nghĩ ảo lẩn quẩn trong đầu, thì một cơn gió thổi qua, khiến đầu óc Tạ Lâm tỉnh táo hơn hẳn, “Bệ hạ, cớ nhân có nói, mê rượu dễ hỏng chuyện, bệ hạ uống nhiều như vậy, chi bằng ngày mai sau khi phê duyệt tấu chương xong, người nên chép lại một trăm lần câu “Duy tui vô lượng, bất cập loạn” trong cuốn “Luận ngữ” đi.”

(Duy tui vô lượng, bất cập loạn có nghĩa là: Rượu có thể uống không hạn chế, nhưng không nên uống say vì dễ gây ra chuyện.)

Đám thị vệ không kiềm chế được run rẩy sợ hãi, bọn họ chỉ biết võ nghệ, không giỏi chuyện sách vở, đặc biệt là chuyện chép sách này, lại còn chép đến một trăm lần cùng một câu giống nhau nữa chứ, thật chẳng khác gì giết người.

Màn dọa người ấy, khiến bao nhiêu ý nghĩ ảo diệu trong đầu lập tức tiêu tan sạch bách, nhủ thầm Thừa tướng đại nhân quả nhiên từng là Thái phó của Thái tử, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng dám giáo huấn.

Minh Trọng Mưu không muốn, cách một khoảng rất xa kháng nghị, nói: “Chép cái gì chứ? Ngươi không phải là Thái phó của Thái tử, trăm đã đăng cơ rồi, trăm là Hoàng đế, trăm không chép mấy thứ vớ vẩn đó!.....”

Cũng không biết Tạ Lâm đã trả lời thế nào, dù sao thì đám thị vệ cũng chẳng nghe thấy.

Mọi người chỉ nhìn thấy hai người chậm chậm đi xa dần, sau đó hình như bệ hạ lại phùng phùng giận dữ quát tháo mấy tiếng, dựa toàn bộ cơ thể cao lớn của mình vào Tạ Lâm, cơ thể nhỏ bé của Thừa tướng đại nhân đương nhiên không thể chống đỡ được, loạng choạng lùi ra sau hai bước, Thừa tướng đại

nhân nổi con, nhắc chân lên đỉnh đá bệ hạ, bệ hạ lạng người quay hai vòng, sau đó lại dựa lên người Thừa tướng đại nhân. Cũng không biết Thừa tướng đại nhân đã nói gì, mà đến lúc ấy bệ hạ mới ngoan ngoãn, không hề toàn bộ trọng lượng của mình lên Thừa tướng nữa.

Hai người bị bộ càng lúc càng xa, cho đến khi dần dần biến mất vào trong bóng đêm.

XXX

Tạ Lâm đưa Minh Trọng Mưu về cung, lập tức cung nữ trước cửa cung liền náo loạn, ba chân bốn cẳng định đỡ Minh Trọng Mưu vào.

Nhưng Minh Trọng Mưu lại không vui, mặt mũi bức bối, sống chết tóm chặt lấy tay Tạ Lâm không buông, cung nữ không biết phải làm sao, chỉ đành nói mình sẽ lui ra ngoài trước để làm cho bệ hạ bớt căng thẳng.

Tạ Lâm nghe vậy, vội nói: “Làm cho Tạ mỗ một bát nữa.” đầu óc nàng vẫn còn say bí tỉ, nên tiện miệng nói thêm với mấy nàng cung nữ ấy một câu, “Cám ơn các ti tử.”

Mấy nàng cung nữ vừa nghe xong, liền che miệng bật cười, vội vàng trả lời “Được ạ, được ạ”, sau đó cứ đi được vài bước lại ngoáy đầu lại nhìn, lúc sau liền quay hẳn đầu lại nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm, sau đó không biết bản thân đã nghĩ gì, mà mặt đỏ bừng bừng, chạy như bay ra khỏi phòng.

Nếu như là trước đây, Tạ Lâm khẳng định bản thân có thể hiểu được tâm tình thiếu nữ của những nàng cung nữ này rồi cuộc là bị làm sao.

Nhưng hôm nay Tạ Lâm vốn dĩ uống say, lại còn bị Minh Trọng Mưu náo loạn, hấn to như vậy, nặng như vậy, một nửa trọng lượng đè hết lên vai Tạ Lâm. Tạ Lâm làm sao tha nổi cái đồng to xác ấy, nên đành phải gác hẳn lên người, bước từng bước, từng bước về tẩm cung, sau đó hận không thể nghỉ ngơi thoải mái một lúc, trực tiếp ném Minh Trọng Mưu vào lòng một cung nữ, sau đó hạ mông ngồi xuống ghế, thật ra nàng vừa buồn ngủ vừa mệt lại vừa mồi, chỉ hận nỗi không thể nằm ngủ luôn ở trong tẩm cung này.

Canh giải rượu được bung lên ngay lập tức, Tạ Lâm uống một ngụm, khó nuốt quá, thiếu chút nữa là nôn ra luôn, nhưng nàng nhanh chóng nuốt thứ kinh khủng đó xuống. Ở bên này Minh Trọng Mưu lại âm ỉ, “Cái thứ quái quỷ gì mà khó nuốt thế này?”

Nàng cung nữ nhún vai khuyên lơn: “Là canh giải rượu, nó sẽ giúp bệ hạ tỉnh táo hơn.”

Minh Trọng Mưu cau mày, “Không uống.”

“Bệ hạ nên uống đi, nếu không tỉnh rượu, ngày mai làm sao lên buổi triều sớm được? Bệ hạ cứ uống tạm đi, nếu thực sự khó uống quá, thì mút hoa quả đã chuẩn bị sẵn rồi đây, bệ hạ sẽ không còn thấy kinh nữa.”

Minh Trọng Mưu vẫn cau mày, hấn lờm Tạ Lâm một cái, “Sao hấn không uống?”

Tạ Lâm bắt lực nhìn cái bát sạch bạch của mình đáp, “Uống hết lâu rồi.” Canh giải rượu đúng là rất có tác dụng, nếu như nói lúc vừa nãy nàng chỉ tỉnh táo được có ba phần, thì giờ chỉ riêng mùi vị của bát canh này thôi cũng khiến nàng tỉnh đến năm sáu phần rồi.

Minh Trọng Mưu vẫn đẩy bát canh ra, “Không uống, cứ thế đi ngủ, cũng giống nhau cả thôi.”

Nàng cung nữ bắt lực chỉ đành đỡ đỡ, “Được rồi, vậy để nô ti hầu người.” Mấy nàng cung nữ chân tay thoăn thoắt định cời y phục cũ, thay y phục mới cho hấn. Tạ Lâm chợt nhớ ra mình cũng là nữ, cổ nhân đều nói, phi lễ thì chớ nhìn, mình nên nhanh tránh đi là hơn.

Tạ Lâm đang định nhắc người cáo từ, thì Minh Trọng Mưu đã quát to, “Ai cho các ngươi tới hầu? Trẫm chỉ cần hấn!” Nói đoạn, lại chỉ tay.

Đám cung nữ nhìn theo hướng ngón tay hấn chỉ, không kim được ý nghĩ xiên xẹo giống như cánh thị vệ. Nhưng giờ Tạ Lâm đã tỉnh táo lên nhiều rồi, hiểu được ý bệ hạ không phải là đang nói lung tung, liền nở nụ cười lạnh lẽo.

Bệ hạ còn chưa cảm thấy gì, nhưng các cung nữ đều cúi thấp đầu, những suy nghĩ lung tung đối với vị Thừa tướng gian xảo nổi tiếng lập tức đã bay tận đến chín tầng mây.

Cô gái nào có thể có được người đàn ông này đây? Chỉ một nụ cười đã có thể khiến người ta lạnh sống lưng rồi.

Các cung nữ cũng là những người biết nghe lời đúng đắn, lập tức đóng cửa, tắt cả ra ngoài, nhường lại nơi này cho bệ hạ và Thừa tướng đại nhân, để bọn họ tự giải quyết mâu thuẫn nội bộ với nhau. Suy cho cùng bệ hạ và Thừa tướng, đều là những người ở đỉnh cao quyền lực, mâu thuẫn của đám tiểu nô ti và quần chúng bách tính nhỏ nhoi bọn họ không đứng cùng một giai cấp với mâu thuẫn của nội bộ nhóm quyền lực.

Hai người Tạ Lâm và Minh Trọng Mưu, mắt to trừng mắt nhỏ, sau khi cứ lờm qua lờm lại như vậy, suy cho cùng Tạ Lâm cũng tỉnh táo hơn, cân nhắc Thừa tướng có thể cáo lỗi không lên triều sáng, nhưng Hoàng đế thì không thể chậm trễ việc triều chính.

Dựa vào tâm lý đồng cảm đối với bệ hạ, người đang ngồi ở vị trí Hoàng đế, Tạ Lâm đành tuân lệnh đứng dậy, đi tới trước mặt Minh Trọng Mưu, kéo hấn dậy, thàn thàn một tiếng, “Bệ hạ rửa mặt chải đầu trước đi đã, rồi thay y phục.”

Bệ hạ cau mày rất kinh, “Ai thật sự muốn ngời hầu hạ chứ?” Ánh mắt mang theo hơi rượu nhìn chăm chú vào Tạ Lâm, “ừ” một tiếng, “Trẫm còn chưa hỏi người, người tặng trẫm cô gái đó, rốt cuộc là có ý gì?”

Thằng nhãi này đã say rồi mà vẫn còn lợi hại thế, vẫn chưa quên sao? Chấp niệm sâu thật.

Tạ Lâm vừa nghĩ vừa nói: “Thái hậu đã dặn từ trước rồi, bệ hạ người phải lập hậu, sinh con đẻ cái đầy đàn, lo chuyện hương hỏa cho hoàng gia, người đã dâng cơ được hai năm, vậy mà ngay cả một đứa trẻ cũng không có, chẳng trách Thái hậu lại cuống lên như vậy.”

“Người cuống là việc của người, người cuống thay người làm gì?” Minh Trọng Mưu bắt mắt nói, “Cũng không biết cô gái đó đã làm gì, cả người mang theo mùi hương kì dị, khiến mũi trầm suýt thì tắc thở, cả người thì khó chịu, đặc biệt là.....” Hắn bắt lấy tay Tạ Lâm, sờ xuống phía dưới thắt lưng của mình, “Chỗ này là khó chịu nhất.”

“.....”

Tạ Lâm sức nhớ ra hồi đầu lúc mình dặn dò Sử Hồng Dục, có đặc biệt lưu ý nàng ta rằng, nếu bệ hạ không muốn, thì mê hoặc hắn, nếu bệ hạ vẫn cứ không muốn nữa, thì dùng một chút mê hương hay thuốc mê gì đó, những thủ đoạn nào có thể dùng được, Tạ Lâm đều hướng dẫn cho nàng ta cả.

Kết quả Tạ Lâm lại cảm thấy lo lắng không yên, nên đã tới chỗ Lạc Thạch Thiên bảo hắn điều chế mê hương trợ hứng cho mình. Nhưng Lạc Thạch Thiên lại nổi điên, nói rằng bản thân là đường đường là một đại phu, hơi sức đâu mà đi giúp đỡ đám người bàng môn ngoại đạo rồi hồi kia.

Tạ Lâm liền nói: “Hãy nghĩ đến hương hỏa của Thánh thượng, đây là bổn phận của kẻ làm thần tử, ta chỉ hy vọng triều đình Đại Sở hưng thịnh phồn vinh, mãi mãi dài lâu.”

Lạc Thạch Thiên lập tức trở mặt, hai ngày liền không thèm để ý tới nàng.

Tạ Lâm thăm bực chính bản thân mình uống say, vứt luôn chuyện này ra khỏi đầu, vội bảo: “Chuyện này tạm thời không vội, bệ hạ cứ rửa mặt chải đầu trước đi đã, nếu vẫn khó chịu, thân sẽ nghĩ cách khác.”

Đám cung nữ thông minh nhanh nhẹn, đầu thế để Thừa tướng đại nhân thật sự làm nô tì đi hầu hạ Hoàng thượng được? Nước cần dùng đến, đều đã được chuẩn bị sẵn từ trước, đặt ở một góc cạnh giường.

Tạ Lâm kéo Minh Trọng Mưu tới đó, khăn mặt sạch sẽ, được vắt bên thành chiếc chậu vàng. Tạ Lâm vừa thấm ướt khăn, vừa nghĩ, muộn như vậy có rồi gọi phi tử nào đến cũng khó cả, chỉ bằng để cung nữ ở trong tắm cung tới hầu, đều đã biết rõ gốc gác rồi, kéo một người tới phục vụ, gia tăng quân số hậu cung, nói không chừng còn có thể có tiểu hoàng tử, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Bên này Tạ Lâm còn đang mãi ừ mưu tính kế cho việc hậu tự và hậu cung của Minh Trọng Mưu, thì đột nhiên Minh Trọng Mưu đang ở sau lưng nàng liền đứng dậy dí sát mũi vào tóc nàng, ngạc nhiên nói: “Tóc của người rất thơm, còn thơm hơn cả tóc của phụ nữ.”

“.....”

Sắc mặt Tạ Lâm không kìm được tái đi, ngũ quan thay đổi, biến thành hình “囧”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Tóc của người rất thơm, còn thơm hơn cả tóc của phụ nữ.”

Khuôn mặt Tạ Lâm囧: “Bệ hạ, người say rồi.”

Minh Trọng Mưu vẫn ở phía sau người nàng, cũng không biết có phải do rảnh rồi không có việc gì làm không, mà lại hít sâu thêm lần nữa, “Trầm không lừa người đâu, trầm thật sự không lừa người mà.”

..... Thần không phải sợ bị người lừa, mà là sợ người phát hiện ra bị thần lừa!

Tạ Lâm hít sâu, bình tĩnh những khăn mặt vào trong nước, khoảng khoảng vài cái, sau đó nhấc ra, chỉ có một lúc vậy thôi, mà hai tay của Minh Trọng Mưu đã ôm trọn lấy thắt lưng nàng, lại còn nghi ngờ bảo: “Eo lưng của người gầy quá.”

Tạ Lâm không thèm để ý đến hắn, cứng rắn xoay người, úp thẳng cái khăn lên mặt Minh Trọng Mưu, “Bệ hạ, rửa mặt đi.” Nói đoạn, còn chà xát mấy cái.

Giọng nói của Minh Trọng Mưu truyền tới từ dưới chiếc khăn, “Ái phi, nàng chẳng dịu dàng tí nào.”

..... Bị hiểu lầm thành một phi tử nào đó trong cung của bệ hạ, Tạ Lâm nhất thời cảm thấy đây là một chuyện tốt. Nếu không, những chuyện mất mặt của Hoàng đế và Thừa tướng đại nhân kéo dài từ tận ngoài cung vào đến tận cung mà để Tiên hoàng dưới tuổi vàng biết được, sợ là dù đã chết cũng phải bò ra khỏi hoàng lăng mất.

“..... Bệ hạ, rửa mặt xong thì lên giường đi, đừng nghĩ ngợi nhiều. Ngày mai người còn phải lên triều sáng nữa.” Tạ Lâm ra sức chà xát mặt Minh Trọng Mưu, nằng cảm thấy bản thân kích động một cách kỳ lạ, muốn cho thẳng nhai này nghệt thờ chết luôn đi cho xong.

“Lên giường?” Minh Trọng Mưu tóm được từ then chốt trong câu nói của Tạ Lâm, lập tức sung sướng, “Được thôi, được thôi.”

Tạ Lâm nghe xong, tay liền dùng sức, chỉ nghe thấy Minh Trọng Mưu ú ớ mấy tiếng, liền sợ giật bản mình, vội vàng nhấc một góc khăn lên nhìn thử, vừa nhìn phát, lập tức tái mặt.

Khuôn mặt Minh Trọng Mưu vốn dĩ anh tuấn, bị nằng vằn vò một hồi, toàn bộ ngũ quan thay hình đổi dạng, từ một vị Hoàng đế tuấn tú lập tức không còn ra hình người nữa.

Tạ Lâm kinh hãi, “Bệ hạ!”.

Màn kinh hãi này không vừa đâu, Minh Trọng Mưu thuận thế ôm Tạ Lâm vào lòng, vỗ vỗ lên lưng nằng, nói bằng giọng an ủi: “Ái phi đừng sợ, chỉ là trầm thay đổi dung nhan chút thôi, trầm vẫn Hoàng đế của nằng, là thiên tử của nằng, là bầu trời của nằng, là chỗ dựa của nằng mà, ái phi đừng sợ nhé, nào, nhìn trầm này.”

Minh Trọng Mưu kéo một lớp da từ dưới cằm ra, sau đó bóc từng chút một từng chút một, bóc lên trên..... bóc lên trên nữa.

Cho đến khi lột hết khỏi toàn bộ khuôn mặt, Tạ Lâm trợn mắt há hốc mồm ra nhìn.

Người trong thiên hạ đều biết, Minh Trọng Mưu hoàng đế Vạn Triệu sở hữu khuôn mặt anh tuấn, làn da màu mật ong, toát lên vẻ mạnh mẽ và khỏe khoắn đầy sức sống, kết hợp cùng vóc dáng cao lớn cường tráng, bao phủ trên dưới toàn thân là hơi thở của người luyện võ. Là một nam tử nguyên chinh chiến chốn sa trường, làm một tướng quân chí lớn, hẳn muốn thống lĩnh quân đội Đại Sở, Nam chinh Bắc phạt, diệt trừ phản loạn, thống nhất thiên hạ.

Tuy hiện giờ hắn đã trở thành Hoàng đế, không thể tiếp tục điều binh khiển tướng, làm một vị tướng quân vĩ đại được nữa, nhưng không một ai cho rằng tướng mạo, xuất thân, khí chất của hắn không thể xông pha sa trường, làm một vị tướng dũng mãnh.

Tướng mạo của hoàng đế Vạn Triệu khiến hắn trở thành nam tử trong mộng của mọi thiếu nữ chốn khuê các.

Chỉ ít là trước ngày hôm nay, Tạ Lâm đã nghĩ vậy.

Nhưng sau ngày hôm nay, bắt đầu từ giờ phút này trở đi, Tạ Lâm cũng..... rất muốn nghĩ như vậy.

Hàng lông mi dài, giống như hai chiếc quạt nhỏ, rợp bóng phủ lên đôi mắt phượng đào hoa, đầy mắt trong trẻo, sáng rõ đến gần như trong suốt, vì say rượu, nên vẫn còn ửng đỏ, rồi sống mũi thẳng tắp, và bờ môi hồng tươi tắn đầy đặn kia nữa.....

Phản ứng đầu tiên của Tạ Lâm là —— Nhìn đi, một thẳng nhóc thư sinh.

Cẩn thận nhìn lại lần nữa, mới ngộ ra, chẳng trách Tạ mỗ luôn cảm thấy, Minh Trọng Mưu càng trưởng thành, lại càng bắt đầu “lệch”. Thì ra là vì khuôn mặt này, mới chính là khuôn mặt trẻ thơ trắng trẻo của vị hoàng tử mà Tạ Lâm đã từng nhìn thấy năm xưa, đã nhiều năm trôi qua, trí nhớ của Tạ Lâm tuy chỉ còn mang máng, nhưng giờ phút này, hồi ức càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn. Vì khi trưởng thành khuôn mặt bánh bao đó không còn vẻ non nớt nữa, nhưng trắng trẻo thanh tú thì vẫn còn nguyên, xinh trai đào hoa y như năm nào, khiến nằng đột nhiên nhớ lại hồi ức thuở ấu.

May mà thân hình cao lớn và tinh thần không giống một cô gái, có điều khuôn mặt kia..... cặp mắt phượng kia.....

Dù bản lĩnh của Tạ Lâm là núi Thái Sơn có sập cũng không nao núng đi nữa, thì giờ phút này cũng không kiềm chế được mà trợn mắt, nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Sau đó nhìn đến bờ môi hồng hào tươi tắn của Hoàng đế Vạn Triệu đang hé mở, thờ một hơi dài khê khàng, “Trầm không chịu nổi nữa rồi, ngoan, tới giúp trầm.....” Nói đoạn, cánh môi của hắn tiến lại gần, áp lên môi Tạ Lâm.

Tạ Lâm nghẹn họng nhìn trân trối, không thể ngờ mình lại phải chịu loại kích thích này, Minh Trọng Mưu là kẻ theo chủ nghĩa cơ hội, thời cơ tốt như thế, sao lại không biết đường mà lợi dụng? Lập tức tiến vào càng sâu, cuốn lấy lưỡi của Tạ Lâm.

Cũng may Tạ Lâm là người đầu óc linh hoạt, phản ứng cũng mau lẹ.

Nằng dùng sức đẩy Minh Trọng Mưu ra, ra sức đẩy, rồi lại ra sức đẩy.....

Nhưng không đẩy ra nổi.

Tạ Lâm bức bối, nằng quên mất Minh Trọng Mưu là người học võ, một khi hắn thật sự sử dụng đến nội công, thì tám Tạ Lâm cũng đâu không lại.

Minh Trọng Mưu nắm lấy tay Tạ Lâm, hai cánh môi rời ra, lại còn phát ra một tiếng “chụt” nữa chứ, hần thì thào: “Nàng nhiệt tình quá.” Giọng nói trầm sâu, tuôn ra từ cánh môi đỏ hồng ẩm ướt, sống mắt phong tình như sương khói, nhìn đắm đắm vào nàng.

Đây là khuôn mặt quá mức đào hoa, lực sát thương quá lớn.

Suy cho cùng Tạ Lâm cũng không còn là Tạ Lâm bình tĩnh của ngày thường nữa, đầu óc nàng vẫn còn quá nửa là đang say rượu, lại thêm khuôn mặt mờ hồ kia, khiến nàng cảm thấy đầu óc càng nặng nề hơn, trong lúc đó, Minh Trọng Mưu đã cởi xong vạt áo ở lưng Tạ Lâm, lộ ra cái yếm thêu đôi uyên ương đang bơi dưới nước, tôn lên làn da trắng nõn nà dưới ánh nến lấp lánh, có một sức hút kì lạ.

Minh Trọng Mưu cúi đầu, ngón tay chạm lên xương quai xanh của nàng lưu luyến không rời.

Tạ Lâm vừa run lên, thì Minh Trọng Mưu đã cúi đầu, những nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống sau đó quay sang ngậm mút, lưu lại những dấu hồng hồng trên da thịt, giống như đóng ấn.

Minh Trọng Mưu cười ngây ngốc, ôm nàng đặt lên giường, cố chấp cởi y phục của nàng.

Tạ Lâm sức nhớ ra, số mê hương nàng lấy từ chỗ Lạc Thạch Thiên đưa cho Sử Hồng Dược, đúng là đã cho Minh Trọng Mưu dùng, nhưng hiệu quả của mê hương tại sao lại phát huy trên người nàng?

Minh Trọng Mưu cúi đầu quanh quẩn với đám dây buộc ở trước ngực nàng, sau đó kéo một cái, y phục liền bị cởi ra, Minh Trọng Mưu vút chúng sang bên giường, phần ngực vốn dĩ vẫn còn bằng phẳng của nàng, lập tức phồng lên.

Vào lúc Minh Trọng Mưu mãi vui đầu vào ngực nàng, thì suy nghĩ đầu tiên trong cái đầu còn đang say ngất ngây của Tạ Lâm, chính là không thể để người khác phát hiện ra khuôn mặt đã được thay đổi của Minh Trọng Mưu, nên giờ phút này không thể tìm phi tử hay cung nữ nào đến thay được.

Suy nghĩ thứ hai là bản thân sống đến hơn hai mươi sáu năm rồi, vẫn chưa được nếm mùi vị của tình dục nó ra làm sao, đoán chừng cả đời này có khả năng cũng sẽ sống cô độc đến già, vậy thì chi bằng.....

(Ể là hay làm liều lắm đấy, chị em đừng để bị FA lâu quá không là dễ nhắm mắt đưa chân như thế lắm.)

Suy nghĩ thứ ba là phải làm thế nào để bệ hạ và những người khác đều tin rằng, vị Thừa tướng đã ngủ cùng với bệ hạ đêm nay, chỉ đơn giản là đáp chung chăn nằm nói chuyện phiếm mà thôi?

Tạ Lâm tính toán đầu ra đấy, cảm thấy vẫn rất có lãi, đã kiểm được thân thể và mỹ sắc của bệ hạ, cũng đâu có thiệt gì.

Vì thế lúc Minh Trọng Mưu lột quần của Tạ Lâm ra, nàng cũng lột luôn y phục của đối phương, nếu so xem ai lột nhanh hơn, thì Tạ Lâm sẽ giành phần thắng.

Đã quyết định xong xuôi rồi, nên lúc Minh Trọng Mưu định cúi đầu xuống hôn, nàng liền tóm lấy đầu hần cản ngược trở lại, hai chân quăn chặt lấy thắt lưng hần, Minh Trọng Mưu vừa mới ngẩng người ra được một lúc, thì Tạ Lâm đã kẹp chặt thắt lưng hần, lật người đảo vị trí, cười lên người hần.

Tạ Lâm liếm liếm cánh môi, tháo luôn sợi dây buộc tóc xuống, mái tóc đen như mực xỏa tung trên vai.

Vẻ sắc nhọn, lạnh lùng của nàng, đột nhiên trong nháy mắt liền biến mất.

Nàng lột y phục của hần, khiến hần giống hệt mình, cả hai như những đứa trẻ mới sinh, nàng quăn lấy thắt lưng hần, ấn xuống.

Đến lúc nàng chú ý tới, thì gò má hần đã đỏ rực như có lửa đốt, tựa ráng chiều.

Tạ Lâm cười khê, khuôn mặt này thật sự rất có tố chất lừa đảo, nếu không phải vì khuôn mặt này, thì nàng cũng không nghĩ tới chuyện sẽ làm như thế này với hần.

Đêm đó, *trưởng rừ màn phù dung êm ái*, một khắc đêm xuân.

(Trưởng Phù Dung là một loại rèm trưởng được nhuộm bằng màu của hoa phù dung, câu nói trên nằm trong bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Dị, nguyên văn là: 芙蓉帐暖度春宵 - Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu, tức là trải qua đêm xuân trong trưởng phù dung ấm áp.)

Không biết là hần chủ động, hay nàng chủ động.

Hai người bọn họ đều uống say, sáng mai, hần sẽ không còn nhớ nữa, và nàng có lẽ cũng vậy.

Chỉ là trong lòng nàng thỉnh thoảng lại thấy hơi hồi hận.

Tiền đế ơi, thần cũng là vì cống hiến cho xã tắc, còn nhân tiện “thịt” luôn con trai của người, người sẽ không..... để ý chứ? Nhờ?

XXX

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc trời mới tờ mờ sáng, Minh Trọng Mưu đã bị cung nữ đập cửa đánh thức.

Từ sau khi thay đổi khuôn mặt của bản thân đến giờ, hần ra lệnh cấm các cung nữ đi tới trước mặt đánh thức hần dậy lúc hần đang ngủ.

Minh Trọng Mưu dụi dụi mắt, đột nhiên cảm thấy cả người vừa sung sướng lại vừa mệt mỏi, đầu cũng có hơi choáng váng, nhủ thầm có lẽ là hậu quả sau khi say rượu tối qua, nên cũng không để ý tới nữa, chỉ là trong lúc mơ màng, dường như có ôm một nữ nhân nhuyễn ngọc ôn hương thì phải.

Nhưng hần nhìn giường đệm của mình sạch sẽ như mới, bản thân ngoài việc hơi mệt ra, thì cũng không có bất kỳ dấu vết nào, y phục bên lót được mặc rất nghiêm chỉnh, áo ngoài cời ra cũng được xếp gọn gàng bên cạnh, hần không khỏi có chút nghi ngờ, hình như tối qua, không có thay đổi nào quá nhiều.

Lúc hần ngồi xuống trước tấm gương đồng, liền ngây người.

Người trong gương là ai thế?!

Hồi lâu, hần mới chợt nhớ ra, người đó chính là mình, là khuôn mặt đáng bị phi nhỗ, cực kỳ phi nhỗ của mình, thậm chí chán chả buồn nhìn. Lúc còn tuổi thiếu niên, hần mong muốn trở thành một vị tướng quân. Nhưng khuôn mặt này mà dẫn quân đánh trận, thì ai tin phục chứ? Bản thân hần cũng chẳng thể tin phục nổi.

Vì thế từ ngày đó giờ đó, hần sửa sang lại dung nhan của mình từng chút từng chút một, lông mày trở nên thô hơn, đen dày hơn, mắt phượng cũng làm cho to hơn, làn da trở nên giống với đàn ông hơn. .... từng tí từng tí, cho đến khi đáng vẻ được như hiện giờ.

Về sau hần không làm tướng quân, mà trở thành Hoàng đế.

Nhưng hần vẫn cảm thấy, quyết định sửa sang lại dung nhan ban đầu của mình, là vô cùng chính xác, như vậy mới có được uy tín của một bậc đế vương, khiến người khác kính nể.

Hần đeo chiếc mặt nạ đó quá lâu, nên thỉnh thoảng cũng quên tháo ra, đến nỗi có lúc quên luôn khuôn mặt ban đầu của mình rốt cuộc là như thế nào.

Cuối cùng là ai đã tháo chiếc mặt nạ của hần xuống? Người đó có phát hiện ra khuôn mặt thật của mình không? Có rêu rao để lộ ra ngoài không?

Liệu có cho rằng gã này là giả mạo, vị Hoàng đế anh tuấn thần võ kia đã đi đâu mất rồi? Có phải lên bị đánh tráo rồi không?

Minh Trọng Mưu cảm thấy, đây là chuyện lớn, phải cẩn thận một chút mới được. Vì thế hần lại dán chiếc mặt nạ lên mặt mình, trở về với hình tượng Hoàng đế Vạn Triệu anh tuấn, phong độ hiên ngang.

“Người đâu.” Hần nói.

Cung nữ đẩy cửa bước vào, hầu hần thay y phục làm vệ sinh cá nhân, lúc rửa mặt cho hần, theo thói quen cũ, hần nói để mình tự làm.

Qua một lúc, Minh Trọng Mưu lơ đãng hỏi: “Tối hôm qua, có ai tới không?”.

Nàng cung nữ đang cài cúc áo cho hần, nghe vậy liền đáp: “Tối hôm qua người say rượu, là Thừa tướng đại nhân đã dìu người về.” Nói đoạn, nàng ta còn bật cười, khuôn mặt thoáng ửng hồng, “Người còn khăng khăng bắt Thừa tướng đại nhân phải hầu mình, còn bảo bọn nô tì lui hết ra ngoài.”

..... Người nói thì cứ nói, sao tự dưng lại đỏ mặt thế?

Minh Trọng Mưu không hiểu sao thấy rất khó chịu.

Hần lại hỏi: “Vậy Tạ Lâm rời đi lúc nào?”.

“Lúc nửa đêm Thừa tướng đại nhân đã đi rồi, lúc đi hình như xách theo một cái túi, nói là đồ linh tinh trong cung, ngài ấy cảm đi vút, nô tì còn bảo những chuyện nhỏ nhặt như vậy, thì để chúng nô tì làm là được, nhưng Thừa tướng đại nhân lại bảo: “Đã là chuyện nhỏ, vậy thì để Tạ mỗ nhân tiện mang vút đi cho, không phiền đến các vị cô nương.”

Tạ Lâm định vút thứ gì, Minh Trọng Mưu cũng không nghĩ ngợi quá nhiều, chỉ là đột nhiên hần cảm thấy khó chịu khi Tạ Lâm trả lời câu hỏi của nàng cung nữ kia. Hơn thế còn. ....

Hần cúi đầu nhìn gò má ửng hồng của mấy nàng cung nữ, trong lòng càng bức bối.

Hần nói muốn ra khỏi cung thì thôi cũng kệ, nhưng sao lại còn quyến rũ cung nữ của trẫm? Ba nàng thiếp trong nhà của người vẫn chưa đủ sao?

Cứ thế Minh Trọng Mưu mang theo tâm trạng bức bối lên triều.

Trên triều không một ai vạch ra chuyện hần thay đổi khuôn mặt. Hần liếc nhìn Tạ Lâm mấy lần liền, chỉ thấy Tạ Lâm vẫn bình tĩnh trầm ổn y hệt mọi ngày, khuôn mặt không chút cảm xúc, lúc cần nghị sự thì vẫn nghị sự như thường, lúc nên nói chuyện thì nói chuyện, lúc không nên nói, thì nàng tuyệt không xen vào.

Minh Trọng Mưu có đôi chút nghi ngờ, trong lòng vẫn luôn thấy rất khó chịu, không biết Tạ Lâm rốt cuộc đã phát hiện ra việc hần thay đổi khuôn mặt hay chưa.

Trong lúc hần còn đang hoang mang, lảng máng cảm thấy tối đó dường như mình đã ôm một người con gái thơm tho ấm áp, cho đến giờ hần cũng chưa từng gặp cô gái có thể phù hợp với mình như vậy. Nhưng sau khi tỉnh lại, hần lại không hề nhìn thấy dấu máu hồng trên chăn đệm, cũng không nhìn thấy bất kỳ một vết tích nào chứng tỏ đã từng xảy ra chuyện gì đó.

Hần nhìn chăm chăm vào Tạ Lâm, không hiểu sao cứ có cảm giác Tạ Lâm có thể giải đáp được thắc mắc của mình.

Đợi đến khi sắp bãi triều, Minh Trọng Mưu lập tức tươi cười hơn hờ nói: “Những người khác có thể lui, riêng Thừa tướng ở lại, trầm có việc cần đến khanh.”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quý Xuống Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Đêm qua, Tạ Lâm triền miên với Minh Trọng Mưu đến quá nửa đêm.

Làm một lần xong, Tạ Lâm lại kéo Minh Trọng Mưu dây dưa thêm đến gần nửa tối. Không thể không thừa nhận, màn vận động kịch liệt kiểu này, cả hai người đều đã vận động rất vui, rất thích, nhưng kết quả lại cực kỳ không ổn, trình độ tiếp thu của Minh Trọng Mưu tụt dốc, đầu óc xây xảm choáng váng.

Vốn dĩ là vì trúng mê hương nên hần mới nảy sinh dục vọng, sau khi xả được một lần rồi, Minh Trọng Mưu hoang mang hốt hoảng, ý rượu trào dâng, hai mắt trợn ngược, hôn mê ngất đi.

.....

Tạ Lâm thì may mắn hơn, tuy bản thân không được thử cảm giác lơ lửng giữa không trung, nhưng chí ít cũng còn được trải qua quá trình từ đáy vực cho đến đỉnh cao trào, rồi lại từ đỉnh cao trào lao xuống đáy vực, cứ lặp đi lặp lại như vậy, không hề bị gãy vỡ ở lưng chừng, hay ở chỗ không hề bị rơi lúc giữa đường.

Tạ Lâm kéo người Minh Trọng Mưu, giúp hần nằm ngửa lại hần hơi trên giường, sau đó mặc áo lót vào cho hần.

Cho dù Minh Trọng Mưu có khuôn mặt, có hàng lông mày, có làn da, có mái tóc, có đôi mắt của một gã thư sinh trắng trẻo, “*Hàng mày như ngọn núi xanh phía xa xa, làn da như đóa hoa đào đang thì hé nụ, tóc mềm như mây trôi, con người sáng rõ như sao trên trời*” đi nữa, thì người đang được nói đến là hần, là hần đấy! Thăng nhải này sau khi uống say, vẫn không thể thay đổi được một sự thật rằng hần rất to, rất nặng, cơ bắp thì rắn chắc, thích rèn luyện thân thể, vũ lực đạt đến mức bùng nổ.

(Đó là một câu nói của Tư Mã Tương Như dùng để miêu tả vẻ đẹp của vợ mình là Trác Văn Quân.)

Vì thế Tạ Lâm phải tốn sức cỡ chín trâu hai hổ, cuối cùng mới có thể mặc xong quần áo cho Minh Trọng Mưu, vuốt phẳng các loại nếp nhăn trên người hần, nâng lại tốn thêm một nén hương, để thở lấy lại sức.

Vừa mới vận động kịch liệt xong, lại còn bị hành hạ không được nghỉ ngơi như thế này, thì ai mà chịu nổi. Sau đó còn phải lột chăn đệm ra, thay bằng một bộ mới lấy từ trong tủ. Nàng vò tròn bộ cũ lại, nhét vào trong túi, rồi thân nhiên rời đi.

Dọc đường, gặp mấy nàng cung nữ hầu hạ Minh Trọng Mưu, Tạ Lâm lên tiếng phủ đầu, chỉ tay vào đồng chăn đệm bên trong nói: “Tạ mỗ định mang đồng rác trong tầm cung ra ngoài vứt, mấy thứ đó các cô có cần không?”

Thừa tướng nói sẽ đi vứt rác, đám cung nữ sao dám nói gì nữa? Cho dù những thứ hần nói muốn đem đi vứt là đồ có giá trị trong tầm cung, thì bọn họ cũng chỉ có thể nhắm mắt, mở một mắt, nịnh nọt đáp lại rằng: “Chút chuyện nhỏ nhặt này để đám nô tì làm là được rồi, không dám làm phiền đại nhân.” Nói đoạn, định giành lấy cái túi.

Nhưng Tạ Lâm đã nhanh chóng đáp lời: “Đã là chuyện nhỏ, vậy thì cứ để Tạ mỗ nhận tiện đi vứt hộ cho, cũng không làm phiền đến các cô nương nữa.” Nói xong, liền quay đầu, sau khi rẽ ngoặt ở vài khúc cua, bóng dáng Tạ Lâm hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt các nàng cung nữ.

Tạ lâm vừa về đến cửa, đang bắn khoản canh ba nửa đêm, sợ là thằng nhóc gác cổng đã đánh một giấc từ lâu rồi, cổng lớn liệu có mở không nhỉ?

Tạ Lâm đi tới, thử gõ gõ lên ổ khóa có khuyên tròn hình mặt thú đầu hổ (1) trước cửa lớn.

Cả thiên hạ này Tạ Lâm là nhân vật dưới một người trên vạn người, phủ Thừa tướng là một tấm gương và ví dụ điển hình cho mọi thần tử trong triều, hấp dẫn đủ các thế hệ thư sinh đọc sách khoa cử người trước ngã xuống kẻ sau đứng lên trong Đại Sờ, nên đương nhiên không thể tồi tàn được.

Tạ Lâm vàng bạc nhiều, chịu nhận hối lộ, chịu chi tiền, cũng biết cách chi tiền, là người chấp nhận bỏ tiền bạc ra trang trí nhà cửa. Vì thế mặt tiền cũng khá đẹp, cửa lớn làm bằng gỗ gụ, trên có khóa hình mặt thú, trước cửa là bậc thang bằng đá cẩm thạch, hai con sư tử chia ra đứng ở hai bên sườn, trông vô cùng khí khái.

Nhưng thứ khí khái nhất lại thuộc về ba chữ đề mục rồng bay phượng múa trên bức hoành ở cửa lớn, mang theo đôi phần cá tính của bậc đại gia, nhưng thấp thoáng trong đó, lại có đôi chút run rẩy.

Ba chữ trên bức hoành là do Tiên hoàng trước khi lâm chung đề lên, những ai biết được chuyện này đều bất giác bùng tỉnh hiểu ra, chẳng trách ba chữ ấy thoát nhìn thì mạnh mẽ phóng khoáng đấy, nhưng thực ra lực bút không đủ, nét cuối gần như không chút sức lực nào.

Theo lý mà nói, chữ như vậy không thể treo ở trước cửa lớn phủ Thừa tướng được, nhưng đây là do Tiên đế nể ban, không treo, chính là đại bất kính, mà treo, thì lại là đại bi kịch. Toàn bộ người trong phủ đều phải ám ức thay cho Tạ Lâm, nhưng Tạ Lâm lại nói: “Trên đầu ba thước có thần linh, Tiên đế lão nhân gia người ngày ngày giờ giờ đều đang quan sát các ngươi đấy, không thể không hiểu việc tôn kính người lớn tuổi, coi trọng người hiền đức như thế được.”

Mọi người ớn lạnh, chuyện này coi như đến đây là kết thúc, không ai nhắc đến nữa.

Tối ấy, Tạ Lâm đi về, tay nắm chặt cái vòng trên ổ khóa hình mặt thú, gõ gõ vài cái, không ngờ vừa mới gõ xong, thì lập tức đèn đuốc trong phủ Thừa tướng liền sáng trưng.

Tạ Lâm nhủ thầm trong bụng: “Lẽ nào do ma làm?”.

Sau đó một tiếng “két” vang lên, cánh cửa bật mở.

Một người bước ra, đàn ông, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lại thêm một người nữa bước ra, phụ nữ, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lại thêm một người nữa bước ra, phụ nữ, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lại thêm một người nữa bước ra, phụ nữ, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Một nam ba nữ.

Đèn đuốc sáng rõ chiếu lên khuôn mặt không cảm xúc của bốn người, tái nhợt vô cùng đáng sợ.

Tạ Lâm ra tay trước bật cười nói: “Ồ, vẫn chưa ai ngủ à?”.

Khuôn mặt Lạc Thạch Thiên lạnh lùng, “Nàng đi đâu vậy hả? Muộn như vậy còn chưa chịu về!”.

Tạ Lâm đáp: “Uống vài chén rượu với bộ hạ cùng các vị đại thần và đám tân khoa tiến sĩ, uống đến tận giờ, vừa mới tan.”

Lạc Thạch Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Ồ, vừa mới tan?”.

Lý trí của Tạ Lâm vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nên không nhìn ra được sắc mặt của Lạc Thạch Thiên sầm sì gấp mười lần bình thường, nên gật gật đầu xác nhận. “Ừ, vừa mới tan.”

Ở bên này Khởi La hừ lạnh một tiếng, “Muộn thế này rồi, mà vẫn còn khúc thủy lưu thương đàm chuyện thơ ca đạo thầy trò cơ à, Gia, người cũng có nhã hứng quá nhỉ.”

Tạ Lâm nghe thấy nàng nhắc đến “khúc thủy lưu thương”, thì hiểu ra ngay nàng đã biết chuyện lần này bộ hạ hỏi han đám đệ tử tân khoa rồi, liền chỉnh chỉnh lại cổ áo, Tạ Lâm bày ra vẻ “tuy bất ngờ, nhưng vẫn hợp lý”, hỏi ngược lại: “Nàng biết rồi à?”.

Khởi La nhìn dáng vẻ không chút hối lỗi của Tạ Lâm, không khỏi tức điên: “Phải, ta biết rồi! Tất cả bọn ta đều biết rồi!”.

Thục Hà thờ dài, “Khởi La, sao muội lại tức giận với Gia?” Nàng khoác áo choàng lên vai Tạ Lâm, than: “Chạng vạng tối, Ủy Trì đại nhân có đến phủ Thừa tướng, nói với bọn ta rằng yến tiệc đã tan từ lâu rồi, lại còn nhắc đến chuyện Gia say rượu, thậm chí say đến nôn cả ra, sợ say ngã trên đường, nên bảo bọn ta nhanh đánh xe tới đón Gia.”

“Bọn ta tìm những người mắt tinh nhất, được việc nhất ở trong phủ, đánh xe ngựa chờ Gia ở bên ngoài cửa cung, kết quả mãi chẳng thấy bóng dáng Gia đâu, lúc quay về, còn bị Lạc đại nhân mắng cho một trận. Bọn ta còn đang nghĩ, lẽ nào Gia say rượu ngã dọc đường?” Thục Hà than, “Cũng may Gia đã về, nên bọn ta cũng thấy yên tâm.” Nói đoạn, Thục Hà làm động tác cảm tạ trời đất, rồi nhìn Tạ Lâm bằng ánh mắt vô cùng dụi dằm.

Lạc Thạch Thiên hừ lạnh: “Chỉ thế là xong sao? Ta cũng đang không vui đây, yến tiệc rõ ràng đã kết thúc từ lâu rồi, mà nàng ta vẫn chưa về nhà, nhất định là đã giờ trò mèo rồi! Thằng thần thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

Không ngờ nàng lại bị gã Ủy Trì Chính kia bán đứng?

Tạ Lâm vừa nghe xong, liền cảm thấy ngạc nhiên, hôm nay làm sao thế, người nào người nấy đều như trúng tà vậy, sắc mặt trắng nhợt trắng nhợt, cứ như phấn, lẽ nào muốn bói lông tìm vết nang.

Tạ Lâm cười, “Thật sự không có gì mà.” Nàng hỏi ngược lại Lạc Thạch Thiên, “Không phải người nên ở trong hoàng cung sao? Sao lại rảnh rỗi chạy tới phủ Thừa tướng thế này?”.

Lạc Thạch Thiên hấp hứ: “Ta tới để xem nang thế nào, xem xem nang đã chết chưa. Không phải bị roi quất chưa khỏi sao? Nào, để ta bôi thuốc cho nang!” Nói xong, thực tay vào người lần tìm lung tung, cuối cùng móc ra một cái bình, định sát lại gần Tạ Lâm.

Tạ Lâm vội nói: “Thôi khỏi, không cần dùng nữa đâu, vết thương của ta đã khỏi từ lâu rồi.” Nói xong liền cúi người, chui vào từ khe hở ở cửa lớn.

Lạc Thạch Thiên vội vàng đuổi theo, “Này, Tạ Linh Nhi, nang đứng lại đó!..”

XXX

Tối hôm đó, Tạ Lâm khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của Lạc Thạch Thiên, đầu óc quay cuồng, chỉ muốn đánh một giấc luôn thôi.

Tạ Lâm không dám lưu lại dấu vết lên người Minh Trọng Mưu, nhưng Mưu Trọng Mưu lại để lại không ít vết tích trên người nang, trong đó có một dấu hồng hồng ở xương quai xanh là rõ ràng nhất. Trước đây Tạ Lâm không quan tâm đến việc mình bị người ta nhìn vào bàn tán, nang vốn dĩ cho rằng, có lẽ bản thân sẽ sống cô độc đến già, huống hồ Lạc Thạch Thiên là vị hôn phu chưa cưới của nang, nang để lộ thân thể ra cho đối phương nhìn, hơn thế chỉ là để lộ phần lưng thôi, có gì đâu.

Nhưng hiện giờ thì Tạ Lâm không thể để cho hắn nhìn được.

Không phải là không dám, mà là không muốn.

Tuy rằng nang không nhìn thấy rõ cuộc trên lưng có những vết tích gì, nhưng dựa vào tình trạng lý trí sau khi say rượu của Minh Trọng Mưu, nang bắt giác cảm thấy vết tích sau lưng không thể ít được.

Trước đây, Tạ Lâm thường ôm mỹ nhân đi ngủ, nhưng hôm nay, nang không dám ôm bất kỳ một người đẹp nào để ngủ.

Thôi tự mình ngủ vậy.

XXX

Kết quả buổi tối nằm ngủ mơ, Tạ Lâm hốt hoảng cảm nhận được có một người đang ôm mình, vòng tay nóng hổi, Tạ Lâm giật dựa tỉnh giấc, vừa mở mắt ra nhìn, thì thấy ánh mắt của Thục Hà đang nhìn mình đăm đăm.

Ngủ một giấc khiến con say của Tạ Lâm cũng lui đi được đôi chút, thấy nang như vậy, khuôn mặt không chút cảm xúc nói: “Nang tới đây làm gì?”.

Ánh mắt Thục Hà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nang, di chuyển đến cổ áo để hở một nửa, chỗ hở ấy có một dấu hồng hồng, nằm vừa vặn, quang minh chính đại trên xương quai xanh.

“.....” Tạ Lâm tỉnh bơ khép lại vạt áo, sau đó mới nói: “Sao nang phát hiện ra.”

Đây là một câu trần thuật, nhưng Thục Hà quyết định coi đây là một câu nghi vấn.

Thục Hà buồn bã nói: “Lạc đại nhân là đàn ông, cho dù ngài ấy có cẩn thận tỉ mỉ hơn nữa, cũng không thể bằng phụ nữ bọn ta được, vì thế ngài ấy không phát hiện ra, nhưng bọn ta phát hiện ra.”

“ ‘Các nang’ ?” Tạ Lâm tóm được trọng điểm, hỏi, “Ba người các nang đều biết?”.

“Mặc Nhi chưa từng trải sự đời, nên muội ấy không hiểu.” Thục Hà cúi đầu, “Nhưng ta và Khởi La đều đã nhìn ra rồi.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tạ Lâm, “Gia, người đó..... có phải là..... có phải là.....” dường như yết hầu của nang bị nghẹn, cắn chặt răng, mới phát ra được một tiếng rên rỉ, “Có phải là bệ hạ không!?”.

Thục Hạ không biết là tại sao, có thể là vì sợ hãi, cũng có thể là vì nghĩ đến thân phận gian thần của Tạ Lâm, hoặc cũng có thể nghĩ đến chức vị Thừa tướng một quốc gia mà Tiên đế đã chỉ định Tạ Lâm làm, nhưng lại cùng bệ hạ..... Tiên đế nhất định sẽ cho rằng, đây là quan hệ bất chính.

“Gia, sao người lại có thể hồ đồ như vậy?” Thục Hà nghẹn ngào nói.

Ngủ với Hoàng thượng trong cung, thì có thể có được kết quả tốt đẹp nào chứ? Nếu Tạ Lâm là người đồng ý ở lại trong tầm điện hoàng cung, đợi Hoàng đế tới làm hạnh rồi thỉnh thoảng bố thí cho chút yêu thương, thì thôi cũng đành, nhưng nang rõ ràng không phải.

“Gia, người rõ ràng là người lòng chứa cả thiên hạ, sao lại để xảy ra chuyện như vậy? Người..... người cũng cam tâm như thế được sao Gia!”.

Thục Hà không phải là một người mau nước mắt, từ khi gia đình nang gặp khó khăn, nang đã không còn khóc nữa, khi nang lưu lạc chốn phong trần,

nước mắt của nàng đã khô cạn từ lâu rồi.

Nhưng trong giờ phút này, nàng lại không tìm được nước mắt rơi là chỗ, như thể cột chống trời bị đổ, như thể vạn vật hỗn loạn giờ lại càng hỗn loạn hơn.

Nàng khóc lóc rất thương tâm, Tạ Lâm liền vỗ lên đầu nàng, thuận thế khẽ vuốt ve mái tóc dài đen như mực của nàng.

Tạ Lâm khẽ nói: “Chỉ một lần thôi, cho phép ta, chỉ một lần này thôi.”

Đột nhiên nhớ ra, ngày đó tiết xuân ấm áp, hoa đua nhau khoe sắc, bầu trời xanh ngọc như vừa được gột rửa. Giữa bầu không khí trong lành tươi mát ấy, Tạ Lâm đã gặp cậu thiếu niên tướng mạo thanh tú, da trắng nõn đến gần như trong suốt sáng lấp lánh, nàng của khi đó, vẫn chưa bị cái chức vụ Thừa tướng ấy gồng xiềng, khi đó nàng vẫn không biết rằng, hắn sẽ trở thành đế vương tương lai.

Cho dù biết, chỉ e rằng cũng cam tâm phò trợ, cúi đầu xưng thần.

Hắn nói, trăm muốn giang sơn tươi đẹp, thịnh thế phồn hoa.

Tạ Lâm cúi đầu nói, thần cũng muốn giang sơn của bệ hạ tươi đẹp, thịnh thế phồn hoa.

Giờ phút này, đêm nay, Thục Hà rơi lệ vì Tạ Lâm, khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng đỏ nên như quả hạch đào.

Tạ Lâm vuốt tóc nàng, nhớ đến cảnh tượng năm đó, cười trấn an. Thục Hà không nhìn thấy nụ cười của nàng, giống như mặt nước hồ xuân không gợn sóng, không những không giống mà còn đẹp hơn cả hoa lê, vừa có vẻ gì đó ẩn giấu, lại vừa không ẩn giấu, có gì đó ấm áp, nhưng lại thiếu chút lạnh lẽo.

Thục Hà chỉ nghe thấy giọng nói khàn sạn của Tạ Lâm ở phía trên đỉnh đầu mình, nhẹ nhàng nói: “Cho phép ta chỉ một lần này thôi, Thục Hà của ta.”

Cho phép ta được tự làm theo ý mình một lần thôi. Đêm này, chẳng qua cũng chỉ có một đêm mà thôi, sẽ không giữ lại bất cứ điều gì cả.

Tạ mỗ đã từng hứa với Tiên hoàng, một khi đã hứa rồi, đương nhiên sẽ không bao giờ thay đổi.

Mong ước của thần, chỉ có một, đó là một Đại Sở hưng thịnh.

Chỉ cần như vậy mà thôi.

XXX

“Trăm hỏi khanh, tối hôm qua, rốt cuộc là ai đã dìu trăm về tẩm cung?” Sau khi bãi triều, Minh Trọng Mưu vội vã truy hỏi Tạ Lâm.

Tạ Lâm cúi đầu đáp: “Bẩm bệ hạ, là thần.”

Minh Trọng Mưu sung sướng, “Vây khuôn mặt của trăm, khuôn mặt của trăm. ....” Minh Trọng Mưu muốn hỏi, rốt cuộc khuôn mặt của hắn có bị bóc trần không, lúc hắn tỉnh giấc, mặt nạ không còn ở trên mặt nữa, nhưng Minh Trọng Mưu lại không thể đi hỏi được, nên nuốt gan nhợn nhạo, ấp a ấp úng, phun ra được mỗi hai câu.

Tạ Lâm nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ, “Tướng mạo của bệ hạ đương nhiên là mạnh mẽ anh tuấn rồi, tướng mạo làm tướng làm soái được, lại vừa làm vua làm chúa được, khuôn mặt rồng đại phúc đại quý, mà sao bệ hạ lại cứ chỉ chỉ vào mặt mình như thế?”.

Minh Trọng Mưu nghe xong, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao lại có vài phần thất vọng.

“Có một cô gái nào đó, đêm đó, trăm cứ có cảm giác hình như..... chep.....” Minh Trọng Mưu vò đầu, cuối cùng nghiêng rằng, “Hình như trăm đã ôm một cô gái.”

“Nhưng nội thị và các cung nữ, không một ai biết rốt cuộc cô gái ấy là ai, trăm chẳng có cách nào đi hỏi, khanh là người cuối cùng dìu trăm về cng, khanh nói thử trăm nghe, rốt cuộc cô gái đó là ai.”

Minh Trọng Mưu nói có chút sốt sắng.

Tạ Lâm nhìn sâu vào mắt hắn, ánh mắt rất kỳ lạ.

“Bệ hạ thực sự không nhớ là ai sao?”.

Minh Trọng Mưu gật gật đầu, thờ dãi thườn thợt: “Nếu như nhớ, thì sao còn phải hỏi khanh?”.

Tạ Lâm lại liếc nhìn hắn, giống như đang cố gắng nhớ thật kỹ hắn vậy, Minh Trọng Mưu cảm thấy ánh mắt ấy, dường như có thể nhìn xuyên thấu chiếc mặt nạ, đâm vào lớp da thịt thật sự của hắn, lại còn rạch lên trên đó một vết sẹo mới chịu.

Hồi lâu sau, Tạ Lâm mới đáp: “Thần tuy không nhớ rõ trong tẩm cung của bệ hạ có những ai, nhưng thần cho rằng, nếu các cung nữ và nội thị không biết cô gái bệ hạ ôm, thì có lẽ bệ hạ đã ôm ở một nơi nào đó ngoài tẩm cung rồi, bệ hạ cứ nghĩ kỹ thử xem, biết đâu sẽ nhớ ra.”

Minh Trọng Mưu nghe xong, cúi đầu trầm tư, nhớ lại những gì đã nhìn thấy hôm qua.

Nếu là nói đến con gái, thì dưới ánh trăng đỏ chỉ có duy nhất một người thôi.

Minh Trọng Mưu lại hỏi: “Đêm qua, thật sự không có phi tử của điện nào tới gần trăng sao?”.

Tạ Lâm lắc lắc đầu.

Chỉ có nàng ta thôi, Minh Trọng Mưu vẫn nhớ mang máng, cô gái đó, tỏa ra một mùi hương thơm ngát, mặc một cái yếm đỏ thêu hình uyên ương, quả thực có đôi nét giống với cô gái gặp dưới ánh trăng.

Minh Trọng Mưu đau khổ nói: “Thật sự là nàng ta sao? Trẫm nhớ tên nàng ta là..... là.....” Minh Trọng Mưu giống như đột nhiên ngộ ra chân lý, vỗ tay nói: “Sử Hồng Dục!”.

Tạ Lâm lại nhìn hắn, lộ ra nụ cười ý vị thâm sâu, gật đầu đáp: “Bệ hạ anh minh.”

Bệ hạ anh minh, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy.

1. Ổ khóa có khuôn tròn hình mặt thú đầu hổ:

Bạn đang đọc truyện *Gian Thần Quỷ Xuống Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.